PETER F. HAMILTON

golul evolutiv

NAUTILUS

PETER F. HAMILTON

GOLUL TEMPORAL

A treia parte din trilogia GOLULUI
volumul 1

Traducere din limba engleză
C. PREDA

Peter F. Hamilton
THE EVOLUTIONARY VOID (2010)

virtual-project.eu

Nemira, 2016

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* şi în antologiile *In Dreams* şi *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPŢII,* considerată renaşterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI a* apărut între 2007 şi 2010. Dintre cele mai recente volume ale sale amintim *Great North Road* (2012, roman poliţist ce se petrece în viitor), *The Secret Throne* (2014, primul volum dintr-o serie de fantasy pentru copii) sau *The Abyss Beyond Dreams* (2015, primul din cele două romane dintr-o nouă serie science fiction). Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

Pentru Felix F. Hamilton, care s-a născut chiar la începutul Golului.

Nu-ţi fie teamă, lumea tăticului tău nu e chiar ca aceasta.

1

Nava stelară nu avea nici nume, nici număr de serie, nici măcar un semn. Era unica de acest gen care fusese construită vreodată. Şi cum, de acum încolo, nu va mai fi necesară niciuna, nu avea nevoie să fie numită, era pur şi simplu *nava.*

Fulgera prin infrastructura spaţiu-timpului cu cincizeci şi nouă de ani-lumină pe oră, cel mai rapid obiect construit vreodată de oameni. Navigarea la acea viteză extraordinară se făcea prin interpretarea similitudinii interstiţiilor cuantice, care determina amplasarea relativă a masei în universul real de dincolo. Aceasta reducea necesitatea utilizării hysradarului primitiv, sau a oricărui alt senzor care ar fi putut fi detectat, în ultimă instanţă. Ultrapropulsorul extrem de sofisticat de la care se alimenta ar fi putut atinge viteze chiar mai mari dacă o parte considerabilă din energia sa fenomenală nu ar fi fost utilizată pentru suprimarea fluctuaţiei. Asta însemna că nu exista niciun fel de urmă de denaturare printre câmpurile cuantice care să-i trădeze poziţia altor nave care ar fi încercat s-o vâneze.

Nava era la fel de mare ca şi capacitatea sa formidabilă de camuflare, un ovoid gras de peste şase sute de metri lungime şi două sute de metri în diametru. Dar avantajul său real venea de la armament. Avea la bord arme care ar fi putut spulbera o jumătate de duzină de nave ale Marinei Confederaţiei din clasa Capital doar ieşind o clipă din modul standby. Arme care fuseseră verificate o singură dată. *Nava* zburase la peste zece mii de ani-lumină distanţă de Marea Confederaţie pentru a le testa, pentru a evita să fie detectată. În mileniile ce aveau să vină, civilizaţiile extraterestre primitive din acea parte a galaxiei vor lua drept zeităţi şi se vor închina nebuloaselor colorate ce se extindeau de-a lungul dezolantelor zone interstelare.

Chiar şi acum, stând în cabina emisferică curată a *navei* cu imaginile traiectoriei de zbor jucându-i tăcut în

exovedere, Neskia îşi amintea, cu un mic fior de emoţie şi cu teamă, de stelele care explodau spectaculos. Să conducă staţia de fabricare clandestină pentru Facţiunea Acceleratorilor şi să expedieze nave şi echipamente către diverşi agenţi şi reprezentanţi era un lucru. Fusese chiar simplu – ca o maşinărie rece care funcţionase cu o precizie de care se putea mândri. Dar să vadă armele activate era cu totul altceva. Simţise o tulburare pe care n-o mai cunoscuse în cele două secole de când devenise Înalt şi îşi începuse migrarea spre interior. Nu că ar fi pus la îndoială încrederea ei în Acceleratori, dar simplul potenţial al armelor o impresionase la nivelul acela primitiv, ce nu putea fi pe deplin exorcizat din psihicul uman. Era uluită de puterea a ceea ce avea ea singură sub control.

Alte elemente însă ale trecutului ei animal fuseseră şterse în mod calm şi eficient, începând cu biononicele şi cu acceptarea filosofiei culturale a Înalţilor şi culminând cu acceptarea principiilor Facţiunii Acceleratorilor. Se angajase apoi într-o respingere subtilă a formei actuale a corpului său, ca pentru a-şi sublinia noile convingeri. Pielea ei era acum de un gri-metalic sclipitor, celulele epidermice fiind îmbibate cu o fibră semiorganică modernă, care se stabilizase într-o simbioză perfectă. Faţa, care îi făcuse pe mulţi bărbaţi să se întoarcă cu admiraţie, când era mai tânără, avea acum un profil plat, mai eficient, cu ochi mari ca nişte farfurii, modificaţi biononic pentru a putea privi într-o multitudine de spectre. Gâtul îi fusese şi el întins, flexibilitatea lui sporită permiţând o mult mai mare manevrabilitate a capului. Sub pielea uşor strălucitoare, muşchii îi fuseseră consolidaţi la un nivel care i-ar fi permis să ţină pasul cu o panteră terestră pornită să ucidă, şi asta fusese înainte de augmentarea biononică.

Cu toate acestea, cea care înregistrase cea mai mare evoluţie fusese mintea ei. Renunţase la reconfigurarea profilului bioneural pentru că pur şi simplu nu avea nevoie de nicio consolidare genetică a convingerilor ei. Veneraţie era poate un termen nerafinat pentru definirea proceselor ei de gândire, dar, cu siguranţă, era devotată cauzei sale.

Se dedicase total Acceleratorilor la un nivel emoţional complet. Vechile preocupări şi imperative biologice ale omului nu o mai atingeau: intelectul ei era implicat numai şi numai în problemele Facţiunii şi în scopul acesteia. În ultimii cincizeci de ani, numai proiectele şi planurile lor îi generaseră satisfacţie şi suferinţă. Integrarea sa era totală. Ea însăşi era un simbol al valorilor Acceleratorilor. Acesta era motivul pentru care fusese aleasă liderul facţiunii, Ilanthe, să conducă *nava* în această misiune. Fapt care o făcea să fie mulţumită.

În timp ce se apropia de coordonatele furnizate de Neskia unităţii de comandă, *nava* începu să încetinească. Viteza i se atenuă până când ajunse să atârne inertă în suspensie transdimensională. Ecranul de navigaţie îi arăta sistemul Sol la o depărtare de douăzeci şi trei de ani-lumină. Distanţa era confortabilă. Se aflau în exteriorul reţelei de senzori din jurul lumii natale a omenirii, dar putea, totuşi, ajunge acolo în mai puţin de treizeci de minute.

Neskia ordonă unităţii de comandă să execute o scanare pasivă. În afară de praful interstelar şi de ciudata cometă îngheţată, nu exista nicio masă detectabilă pe o distanţă de trei ani-lumină. În mod sigur, nu exista nicio navă. Cu toate acestea, scanarea detectă o foarte mică anomalie specifică, ceea ce o făcu să zâmbească scurt, cu satisfacţie. Peste tot, în jurul *navei*, ultrapropulsoarele se menţineau în suspensie transdimensională, nedetectabile, cu excepţia acelui semnal deliberat. Trebuia să ştii ce cauţi ca să găseşti, şi nimeni nu ar căuta nimic pe aici, fără a mai vorbi de ultrapropulsoare. *Nava* confirmă existenţa a opt mii de maşini aflate pe poziţie care aşteptau instrucţiuni. Neskia stabili un link de comunicare cu ele şi rulă o funcţie rapidă de verificare. Roiul era gata.

Se aşeză apoi să aştepte următorul apel de la Ilanthe.

Reuniunea Consiliului Exoprotectoratului se încheie, iar Kazimir anulă linkul către sala de conferinţe perceptuală. Era singur în biroul său de deasupra Pentagon II, neavând unde altundeva să se ducă. Flota de descurajare trebuia

lansată, nu mai exista nicio îndoială. Nimic altceva nu putea face faţă armadei Imperiului Ocisen care se apropia, fără o pierdere inacceptabilă de vieţi de ambele părţi. Iar dacă vestea că Ocisenii erau susţinuţi de nave de război Prime se va răspândi… Şi o va face. Ilanthe va avea grijă de asta.

Nu aveau de ales.

Se îndreptă către fereastra panoramică, îndreptându-şi pentru ultima dată gulerul argintiu împletit recalcitrant al uniformei de gală şi privi în jos, către parcul luxuriant al Atolului Babuyan. Deasupra lui strălucea o lumină blândă, emisă de cupola de cristal ce se curba peste el. Chiar şi aşa, putea vedea încă, prin zorii-surogat, semiluna ceţoasă a lui Icalanise. O imagine pe care o văzuse de nenumărate ori în timpul mandatului său. Întotdeauna o luase ca pe un dat. Acum, se întreba dacă o va mai vedea vreodată.

Pentru un militar adevărat, gândul nu era neobişnuit; avea, de fapt, un foarte mândru pedigri.

U-amprenta îi deschise un link către Paula.

— Desfăşurăm flota de descurajare împotriva Ocisenilor, îi spuse el.

— Oh, Doamne! Să înţeleg, atunci, că ultima misiune de capturare a eşuat?

— Nu. Nava Prime a explodat când am scos-o din hiperspaţiu.

— La naiba! Sinuciderea nu face parte din cosmetica psihologică a speciei Prime.

— Amândoi ştim asta. ANA:Guvernarea ştie şi ea, desigur, dar, ca întotdeauna, are nevoie de probe concrete, nu de dovezi circumstanţiale.

— Vei însoţi flota?

Kazimir nu putu să nu zâmbească la întrebare. *Dacă ai şti…*

— Da. Voi însoţi flota.

— Mult noroc. Vreau să încerci să întorci situaţia împotriva ei. Vor fi acolo la pândă. Există vreo şansă să îi detectaţi voi primii?

— Vom încerca, cu siguranţă. Privi cu ochii mijiţi la staţiile industriale care înconjurau *High Angel* – o brăţară de

argint subţire care sclipea pe fundalul înstelat. Am auzit despre Ellezelin.

— Da. Digby nu a avut nicio altă opţiune. ANA trimite o echipă de legişti. Dacă îşi vor da seama ce transporta Chatfield, am putea fi în măsură să chemăm Acceleratorii în instanţă înainte să ajungi la Ociseni.

— Nu cred. Dar am o veste pentru tine.

— Da?

— *Lindau* a părăsit sistemul Hanko.

— Încotro se îndreaptă?

— Asta e partea interesantă. Din câte-mi pot da seama, zboară către Spike.

— Spike? Eşti sigur?

— Aceasta este o proiecţie a cursului lor actual. Se menţine constant de şapte ore.

— Dar asta… Nu.

— De ce nu? întrebă Kazimir, vag amuzat de reacţia anchetatoarei.

— Pur şi simplu nu cred că Ozzie ar interveni din nou în problemele Confederaţiei, nu aşa. Şi cu siguranţă nu ar angaja pe cineva ca Aaron.

— Bine, de acord. Dar există şi alţi oameni pe Spike.

— Da, există. N-ai vrea să numeşti unul?

Kazimir se dădu bătut.

— Şi atunci, care-i legătura cu Ozzie?

— Nu-mi dau seama.

— *Lindau* nu zboară cu viteza maximă. A fost, probabil, deteriorată pe Hanko. Ai putea ajunge cu uşurinţă pe Spike înaintea lor sau i-ai putea chiar intercepta.

— Tentant, dar nu am de gând să risc. Am irosit deja prea mult timp cu obsesia mea. În momentul acesta, nu pot risca să vânez o altă himeră.

— Bine, voi fi ocupat în următoarele câteva zile. Dacă apare o urgenţă reală, poţi să mă contactezi.

— Mulţumesc. Prioritatea mea a devenit acum cel de al Doilea Visător.

— Mult noroc.

— Şi ţie, Kazimir. Baftă.

— Mulţumesc.

După ce închise linkul către Paula, rămase la fereastră timp de câteva secunde, apoi îşi activă funcţia biononică de interfaţă de câmp, care se conectă cu T-sfera Marinei. Se teleportă la punctul terminus al găurii de vierme ce orbita la exteriorul giganticei arce extraterestre, o traversă şi îşi făcu apariţia la terminalul Kerensk. Încă un salt de teleportare şi se afla pe Insula Hevelius, una din staţiile T-sferei Pământului care pluteau la şaptezeci de kilometri deasupra Pacificului de Sud.

— Sunt gata, îi spuse ANA:Guvernării.

ANA deschise gaura de vierme secretă către Proxima Centauri, aflată la patru virgulă trei ani-lumină distanţă, şi Kazimir trecu prin ea. Sistemul Alpha Centauri fusese o mare dezamăgire când Ozzie şi Nigel deschiseseră acolo prima lor gaură de vierme cu rază lungă, în 2053. Dat fiind faptul că, prin procedeele astronomice standard, fuseseră deja detectate câteva stele binare din clasele G şi K împreună cu planetele lor, toată lumea sperase cu fervoare să găsească o lume H-congruentă. Nu exista niciuna. Având în vedere însă că acum dovediseră cu succes că găurile de vierme puteau fi instalate pe distanţe interstelare, Ozzie şi Nigel au continuat să asigure fonduri suplimentare pentru compania care avea să evolueze rapid în Compression Space Transport şi să creeze apoi Confederaţia. Nimeni nu s-a mai întors în Alpha Centauri şi nimeni nu s-a mai dus vreodată nici măcar în Proxima Centauri care, cu steaua ei mică din clasa M, nu avea să aibă niciodată o planetă H-congruentă. Asta făcuse din ea locul perfect în care ANA să-şi poată construi şi păstra „flota de descurajare”.

Kazimir se materializă în centrul unui dom simplu, transparent, ce măsura doi kilometri la diametrul bazei. Era o mică umflătură pe suprafaţa unei planete sterpe şi fără aer care orbita la cincizeci de milioane de kilometri de pitica roşie. Gravitaţia era de aproximativ două treimi standard. Dealurile joase ce se ridicau de jur împrejur creau un orizont mototolit, regolitul gri-maro împrăştiind o aură maronie tristă sub strălucirea ineficientă a Proximei.

Picioarele îi stăteau aşezate pe ceea ce părea a fi un metal cenuşiu. Numai că, atunci când încercă să se concentreze asupra suprafeţei netede, aceasta se depărtă răsucindu-se, ca şi cum ar fi existat ceva care separa tălpile cizmelor de structura fizică. Funcţia biononică de scanare de câmp îi dezvăluia forţe masive ce începeau să se agite în jurul lui, ridicându-se din podeaua ciudată.

— Eşti gata? întrebă ANA:Guvernarea.

Kazimir scrâşni din dinţi.

— Fă-o.

Aşa cum îi asigurase pe Gore şi pe Paula, flota de descurajare nu era o cacealma. Aceasta reprezenta vârful capacităţii tehnologice ANA şi era cel puţin la nivelul navelor de război Raiel. Cu toate acestea, recunoştea că, numind-o flotă, exagera într-o oarecare măsură.

În mod inevitabil, problema era în cine să aibă încredere pentru a-i încredinţa o astfel de capacitate enormă de putere de foc. Cu cât era mai mare echipajul implicat, cu atât creştea şansa de abuz sau de scurgeri de informaţii către una din facţiuni. În mod ironic, chiar tehnologia i-a oferit răspunsul. Era nevoie doar de o singură conştiinţă de control. ANA a respins preluarea comenzii din motive etice, refuzând să acceadă la omnipotenţa fundamentală. Prin urmare, sarcina căzu definitiv pe umerii Amiralului-Şef.

Forţele din interiorul bazei au năvălit agitându-se în jurul lui precum un tsunami, citindu-l la nivel cuantic, convertindu-l apoi în memorie. Kazimir se transformă, structura sa pur fizică schimbându-se într-o funcţie de energie echivalentă, încapsulată într-un singur punct, care pătrunse în spaţiu-timp. „Volumul” lui, semnătură energetică în care se transformase era pliat adânc în câmpurile cuantice, folosind un principiu de construcţie similar cu cel al ANA. Acesta conţinea mintea şi amintirile lui, împreună cu câteva abilităţi senzoriale şi de manipulare elementare şi, spre deosebire de ANA, nu era un punct fix.

Kazimir îşi folosi noile informaţii senzoriale pentru a examina reţeaua intra-spaţială care-l înconjura în imediata apropiere, revizuind seria de funcţii transformate aflate în

aşteptare, stocate în interiorul complexelor mecanisme de materie exotică ale domului. Începu prin a le selecta pe cele de care ar fi putut avea nevoie pentru misiune, integrându-le apoi în propria sa semnătură, un proces pe care îl asemănase întotdeauna cu cel al unui soldat primitiv care se plimbă printr-un arsenal luând arme şi scuturi de pe rafturi.

La final, îşi încorporase în semnătura primară opt sute şaptesprezece funcţii. Funcţia douăzeci şi şapte era o abilitate supraluminică ce-i permitea să-şi transfere întreaga semnătură energetică prin hiperspaţiu. Cum nu mai reţinea nicio masă, viteza pe care o putea atinge era peste cea a unui ultrapropulsor.

Kazimir se lansă de pe planeta anonimă, îndreptându-se spre flota Ocisen cu o sută de ani-lumină la oră. Apoi, acceleră.

Curierul zâmbi către stewardesa care venea de-a lungul cabinei adunând băuturile pasagerilor, în timp ce nava se pregătea să intre în atmosfera planetei. Era un job mult mai potrivit pentru un bot, sau un jgheab de deşeuri încastrat. Cu toate acestea, companiile liniilor stelare continuau să menţină echipaje umane. Marea majoritate a oamenilor (sau cel puţin a non-Înalţilor) se bucurau de acele mici contacte cu caracter personal din timpul călătoriei. În plus, personalul uman adăuga o notă de rafinament, eleganţa unei epoci apuse.

În timp ce atmosfera se aduna în jurul lor, accesă senzorii navei. Ploua acum pe al doilea continent sudic ca mărime de pe Fanallisto. O masă imensă de nori gri-bronz metalic îşi croiau drum spre interiorul continentului, conduşi de vânturile care se formau cu o viteză alarmantă peste întinderile pustii ale Oceanului Antarctic. Ploaia era foarte puternică, iar oraşele îşi activau domurile de câmpuri de forţă pentru vreme. Avertismente de inundaţii erau lansate către zonele agricole înfloritoare.

Fanallisto se afla în al doilea secol de dezvoltare. O lume destul de plăcută, dar insignifiantă pe firmamentul Lumilor

Externe. Avea câţiva zeci de milioane de locuitori care ocupau nişte zone urbane relativ insipide. Fiecare dintre acestea avea un templu al Visului Viu şi un număr respectabil de adepţi. Perspectiva Pelerinajului genera o mulţime de tensiuni şi conflicte în rândul populaţiei, o situaţie care nu fusese deloc îmbunătăţită de evenimentele recente de pe Viotia. Actele de violenţă împotriva templelor se înmulţeau cu fiecare zi a crizei.

Faptul în sine nu avea nimic special. Astfel de conflicte aveau loc peste tot în Marea Confederaţie. Cu toate acestea, pe Fanallisto, mai multe cazuri de violenţă fuseseră contracarate de persoane îmbunătăţite cu biononice. Facţiunea Conservatoare încerca foarte tare să descopere ce anume era atât de special cu Fanallisto ca să aibă nevoie de sprijin şi protecţie din partea unor agenţi suspectaţi de a fi agenţi ai Acceleratorilor.

Aşa cum explicase foarte clar facţiunii, Curierului nu-i păsa. Un agent al Facţiunii Conservatoare se afla însă acum pe Fanallisto, iar procedura de operare standard pentru desfăşurarea de forţe pe teren cerea să i se asigure sprijin independent de rezervă. Acesta era motivul pentru care Curierul nu plecase direct spre Londra din portul spaţial Purlap. Luase, în schimb, un zbor spre Trangor şi prinsese următoarea navă către Fanallisto. Cel puţin nu făcea parte din operaţiunea activă. Celălalt agent nici nu ştia măcar că se afla şi el aici.

Nava stelară comercială căzu prin atmosfera udă, aterizând în portul spaţial Rapall. Curierul debarcă împreună cu toţi ceilalţi pasageri şi îşi recuperă bagajele din clădirea terminalului. Cele două valize de dimensiuni medii l-au însoţit plutind în derivă după el, pe *regrav,* parcându-se apoi în cala unui taxi. Ordonă taxiului s-o ia spre sectorul comercial al oraşului, o excursie scurtă în capsula *regrav* de dimensiuni reduse ce zbură circular pe sub cupola câmpului de forţă. De acolo, se îndreptă pe jos către o altă platformă de taxiuri şi, folosind o altă identitate, zbură spre Foxglove Hotel, în partea de est a oraşului.

Se cază în camera 225, întrebuinţând un al treilea certificat de identitate şi un card *cash coin* nedetectabil pentru a plăti anticipat un sejur de zece zile. Îi luă patru minute pentru a se infiltra în nodul cibersferei aferente camerei sale, în care instală mai multe rutine pentru a face să pară că încăperea era ocupată. O frumoasă stratagemă profesionistă, îşi spuse. Mica unitate culinară va produce mâncăruri pe care botul camerist le va arunca apoi în toaletă, dimineaţa, când îşi executa serviciul de menaj zilnic. Duşul cu spori va fi şi el utilizat, la fel ca şi alte diverse gadgeturi şi accesorii, temperatura aerului condiţionat se va schimba, nodul va plasa câteva apeluri prin unisferă. Consumul de energie va oscila.

Strecură cele două valize în dulapul singuratic, doar de dragul aparenţei, şi le activă mecanismele de apărare. Orice ar fi fost în interiorul lor, nu voia să ştie, deşi bănuia că erau nişte componente hardware foarte agresive. Imediat ce avu confirmarea că mecanismele funcţionează corespunzător, părăsi camera şi chemă un taxi în partea din faţă a holului hotelului. Nu el va fi cel care se va întoarce pentru a recupera valizele – fapt care ar fi stabilit un tipar. Era recunoscător pentru acest protocol de operare. După ultimul vis al Justinei, nu-şi dorea decât să se întoarcă la familia lui. Hotărâse deja că, în următoarele câteva săptămâni, va refuza orice cerere venită din partea Facţiunii Conservatoare, indiferent de cât de multe avertismente îi vor da şi de cât de politicos îl vor ruga. Evenimentele se îndreptau către un punct culminant şi nu exista decât un singur loc în care un adevărat tată ar fi trebuit să fie.

Uşa-cortină de sticlă din hol se desfăcu pentru a-l lăsa să treacă. Taxiul plutea la câţiva centimetri deasupra platformei de beton de afară, aşteptându-l. Încă nu ajunsese la el când Facţiunea Conservatoare îl apelă.

O *să le spun nu,* îşi promise el. *Orice ar fi.*

Se instală în scaunul curb al cabinei, ceru smartnetului acesteia să-l ducă în zona centrală a oraşului şi apoi acceptă apelul.

— Da?

— Flota de descurajare este în desfăşurare, îi spuse Facţiunea Conservatoare.

— Sunt surprins că a durat atât de mult. Oamenii devin deja nervoşi cu privire la Ociseni, şi nici măcar n-au aflat încă despre Primi.

— Credem că întreaga desfăşurare a fost orchestrată de Acceleratori.

— De ce? Ce-ar putea câştiga din asta?

— Vor afla, în sfârşit, care este natura flotei de descurajare.

— Bun, şi la ce o să le folosească?

— Nu ştim. Dar trebuie să fie crucial pentru planurile lor, au riscat aproape totul pentru manipularea acestui eveniment.

— Jocul se schimbă, replică slab Curierul. Asta e ceea ce mi-a spus Marius, jocul se schimbă. Am crezut că era vorba despre Hanko.

— Se pare că nu.

— Şi-atunci, chiar intrăm într-o fază critică?

— E posibil.

Devenind imediat suspicios, le spuse:

— Nu mai preiau nimic altceva pentru voi. Nu acum.

— Ştim. De aceea te-am apelat. Ne-am gândit că meriţi să ştii. Înţelegem cât de mult înseamnă pentru tine familia ta şi că vrei să fii împreună cu ea.

— Ah, mulţumesc.

— Dacă vei dori să revii la un statut mai activ…

— Vă voi anunţa. Înlocuitorul meu a preluat urmărirea lui Marius?

— Informaţiile operaţionale sunt confidenţiale.

— Desigur, îmi cer scuze.

— Îţi mulţumim din nou pentru sprijin.

La terminarea apelului, Curierul se îndreptă de spate.

— La dracu'. *Flota de descurajare.*

Situaţia devenea gravă, dacă nu chiar potenţial letală. Ordonă taxiului să zboare direct la portul spaţial, şi la naiba cu procedura. Zborul pe care-l rezervase urma să plece

abia peste două ore. U-amprenta îi găsi imediat prima navă care decola către una din Lumile Centrale. Un zbor al liniei Pancephei către Gralmond care pleca peste treizeci şi cinci minute. Reuşi să-i obţină un loc, plătind o sumă premium uriaşă pentru a-şi asigura ultima cabină de clasa întâi, dar zborul urma să dureze douăzeci de ore. La asta se adăugau încă douăzeci de minute pentru a ajunge pe Pământ prin găurile de vierme de legătură, şi va fi înapoi la Londra în puţin peste douăzeci şi una de ore.

Va fi suficient timp. Oare?

Araminta fusese atât de disperată să plece naibii cât mai departe de Colwyn City, încât nu luase în calcul aspectele practice legate de mersul pe jos pe căile Silfen dintre lumi. Să se plimbe prin păduri misterioase presărate cu poieni însorite era o idee romantică minunată şi, în acelaşi timp, un gest decent cu degetul către Visul Viu şi ticălosul de Ethan, Cleric Conservator. Cu toate acestea, un moment de reflecţie ar fi făcut-o să ia mai atent în considerare cu ce era îmbrăcată şi, cu siguranţă, ar fi găsit nişte cizme mai rezistente. Mai era, de asemenea, şi problema hranei.

Nimic din toate astea nu i-a trecut prin minte în primele cincizeci de minute de plimbare graţioasă pe panta ce cobora dinspre micul crâng în care ieşise cărarea din pădurea Francola. Era pur şi simplu extaziată de propriul noroc şi de modul în care reuşise, în sfârşit, să răstoarne situaţia dificilă în care se afla.

Gândeşte-te bine ce vrei, îi spusese Laril.

Ei bine, exact asta am început să fac acum. Îmi iau din nou viaţa sub control.

Apoi, cvartetul de luni se scufundă în spatele orizontului. Zâmbi la dispariţia lor, întrebându-se cât va dura până când vor reapărea din nou. Traversaseră rapid cerul, aşa că, probabil, înconjurau această lume de mai multe ori pe zi. Când s-a întors să verifice însă orizontul opus, zâmbetul i s-a stins la vederea masei groase de nori neplăcut de întunecaţi care se grupau peste dealurile înalte ce alcătuiau peretele văii. Zece minute mai târziu, ploaia a ajuns-o din

urmă – un torent nemilos care a udat-o până la piele în câteva secunde. Vechea ei jachetă confortabilă de lână rezistenta la o burniţă uşoară, dar nu la o ploaie torenţială ce friza puterea musonilor. Cu toate acestea, îşi îndepărtă de pe ochi şuviţele de păr subţiri ca nişte cozi de şoarece şi se luptă cu fermitate să înainteze, deşi era incapabilă să vadă la mai mult de o sută de metri în faţă. Cizmele cu talpa prea subţire alunecau pe echivalentul de iarbă ce devenise acum periculos de noroioasă. Cum panta ducea în jos către fundul văii, şi-a petrecut mai mult de jumătate din timp aplecată în faţă, ghemuită ca o gorilă, chinuindu-se să-şi croiască încet drumul înainte. Asta se petrecuse în primele trei ore.

A continuat să meargă tot restul zilei, traversând valea largă şi pustie, în timp ce norii se risipeau. Lumina portocalie a soarelui i-a uscat jacheta de lână şi pantalonii, dar lenjeriei i-a trebuit mult timp pentru asta. Curând a început să se încingă. Apoi, a ajuns la râul lat şi şerpuit.

Malul de pe partea văii în care se afla ea era îngrijorător de mlăştinos. Se părea că Silfenii nu foloseau bărci. De asemenea, nu exista niciun semn de trecătoare, nici măcar de vreun şir de pietre pe care să poată păşii. În orice caz, nu-i plăcea deloc felul rapid în care curgea apa. Scrâşnind din dinţi, a pornit în josul râului. După o jumătate de oră, a trebuit să admită că nu există niciun punct de trecere natural. Nu era nimic de care să se poată ajuta. Trebuia să intre direct în apă.

Araminta se dezbrăcă de jacheta de lână, de pantaloni şi de bluză, împachetându-le împreună cu centura ei de unelte de încredere, pe care în niciun caz nu o putea abandona, chiar dacă era mult prea grea în cazul în care ar fi trebuit să înoate ca să traverseze. Se cufundă în apă, cărând pachetul greu deasupra capului. Fundul râului era alunecos, apa suficient de rece pentru a-i face respiraţia dificilă, iar fluxul atât de dur, încât să-i provoace o teamă permanentă. Pe la mijloc, apa îi ajungea aproape de umeri, dar strânse din dinţi şi îşi continuă drumul.

Când, în cele din urmă, a ieşit clătinându-se pe celălalt

mal, pielea îi era complet amorţită. Tremura atât de rău, încât nu a putut desface nici pachetul de haine, care era acum unica ei avere din univers. Şi-a petrecut o mulţime de timp alternând între a sta cocoşată, zguduită de frisoane violente, şi a încerca să meargă, dând din braţe. În cele din urmă, degetele au început să-i funcţioneze din nou. Când şi-a forţat membrele tremurânde să intre din nou în haine, pielea ei avea încă o culoare albă, oribilă.

Mersul pe jos nu a încălzit-o prea mult. Nici nu a reuşit să ajungă la linia înaltă de copaci de pe cealaltă parte a văii înainte de căderea nopţii. S-a ghemuit lângă un bolovan mai mic şi a continuat să tremure până a căzut într-un somn agitat. A plouat de două ori în timpul nopţii.

Abia dimineaţă a realizat că nu avea nimic de mâncare. Când s-a aplecat peste firicelul de apă rece ca gheaţa care curgea pe lângă baza bolovanului, stomacul i-a protestat nemulţumit. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de mizerabil. Nici în ziua în care îl părăsise pe Laril, nici măcar atunci când îşi privise apartamentul izbucnind în flăcări. Situaţia de acum era absolut îngrozitoare. Şi mai rău decât atât, înainte nu se simţise niciodată atât de singură. Asta nu era nici măcar o lume umană. Dacă i se întâmpla ceva rău, chiar şi o simplă luxaţie de gleznă sau o tăietură pe genunchi, nu exista niciun serviciu de urgenţă la care să poată apela, niciun fel de ajutor pe distanţe de ani-lumină. N-ar putea face altceva decât să se întindă pe jos aici, în vale, şi să moară de foame.

Membrele au început să-i tremure la gândul acesta, dar şi la înţelegerea deplină a riscului pe care şi-l asumase ieri, când traversase râul trecând direct prin apă. Şoc întârziat, a decis ea, atât din cauza apei, cât şi a luptei teribile din Bodant Park.

După aceea, a fost mult mai atentă în timp ce urca spre linia copacilor aflată sus, mult deasupra ei. Nu văzuse încă niciun semn de ceva ce ar fi putut fi comestibil. Sub picioarele ei era doar o iarbă gălbuie, cu mici pistrui de floricele de levănţică. În timp ce înainta greoi, posomorâtă, încercă să-şi amintească tot ceea ce auzise vreodată

despre căile Silfen. Nu era mult. Până şi enciclopedia generală din spaţiile ei de stocare cuprindea mai multă mitologie decât fapte legate de această temă. Se spunea că existau, că nu se ştia de vreo hartă a lor, şi că nişte medievalişti umani porniseră pe ele în încercarea de a-şi realiza diverse obiective personale sau iraţionale – despre puţini dintre aceştia auzindu-se apoi din nou. Cu excepţia lui Ozzie, desigur. Acum, când se gândea, îşi aminti vag că acesta fusese un prieten Silfen. *Şi la fel fusese şi Mellanie, oricine o fi fost ea.* Aramintei îi venea să-şi tragă palme pentru că nu făcuse nici măcar o simplă căutare cu u-amprenta. Trecuse mai mult de o săptămână de când Cressida îi spusese despre strămoşii ei ciudaţi, iar ea nu se deranjase să afle nimic, nu pusese nici măcar o singură întrebare. *Ca o proastă.*

Gândul la Cressida o făcu să se concentreze. Cressida nu ar renunţa niciodată şi nici nu ar intra într-o criza de autocompătimire. *Şi apoi, şi eu îi sunt rudă.*

Aşa că, în timp ce se apropia de pădurea de unde era sigură că porneşte următoarea cale, a început să-şi schiţeze în minte o listă cu mai multe aspecte pozitive. În primul rând, putea simţi căile, ceea ce însemna că drumul va avea un sfârşit, o închidere. Lipsa hranei era o porcărie, dar ea avea o puternică zestre Advancer, iar etosul lor era de a dota oamenii pentru a supravieţui în galaxie. Aşa cum învăţase în copilăria ei la fermă, jucându-se de-a „cine îndrăzneşte să ciugulească” împreună cu fratele şi surorile ei, era destul de dificil pentru un om din specia Advancer să se otrăvească cu vegetaţie extraterestră. Papilele ei gustative aveau o capacitate puternică de a extrage probe pentru a determina ce era periculos. Dacă o plantă nu era foarte toxică, metabolismul ei ar putea, probabil, s-o suporte.

Chiar şi aşa însă, nu-i plăcea aspectul ierbii de pe munte.

Voi aştepta până la următoarea planetă înainte de a recurge la aia.

Când a ajuns la primul dintre copacii înveliţi în muşchi, aerul era considerabil mai rece. De departe, dinspre vale,

nişte nori groşi, ameninţători, alunecau spre ea. Ploaia şi temperatura asta îi vor distruge şi fărâma de moral care îi revenise.

În timp ce înainta mai adânc în pădure, deasupra capului, pe ramuri au început să-i fluture nişte frunze lungi galben-maronii. Spirale mici albe, ca nişte fire de păianjen răsucite strâns, se iţeau prin iarba de sub picioarele ei. Pe măsură ce mergea, aerul dintre trunchiurile copacilor devenea nemişcat. Încrederea i-a mai crescut. Cumva, în mintea ei, simţea că începeau schimbările. Când s-a uitat în sus, fâşiile subţiri de cer pe care le putea zări prin hăţişul de ramuri arătau o lumină turcoaz, un lucru încurajator. Era cu siguranţă mai luminos şi mai primitor decât atmosfera de deasupra munţilor.

Adânc, în gaia-câmp, sau în reveria din Silfen Motherholm, sau care o fi fost tărâmul prin care plutea mintea ei în zilele acestea, Araminta putea urmări modul în care spaţiul se transforma subtil în jurul ei. Calea era în mod constant în mişcare, nu avea niciun început sau sfârşit fix – era o cale ce răspundea dorinţelor călătorului. Deşi, la o distanţă incredibilă de ea, exista o conştiinţă ce părea să o observe. Acela a fost momentul în care a început să aibă o noţiune vagă despre cât de multe entităţi erau pe căi. Milioane, toate rătăcind pe unde puteau, unele cu un scop, dorind să trăiască o anumită experienţă, altele lăsând căile să le ducă la întâmplare, în întreaga galaxie, pentru a găsi şi a cunoaşte orice se putea.

Noi feluri de copaci cu trunchiuri de un verde albicios au început să apară printre cei îmbrăcaţi în muşchi. Frunzele verzi de deasupra capului îi aminteau de o pădure de foioase primăvara. Apoi fire de iederă şi alte plante agăţătoare au început să mişune pe trunchiuri, producând cascade de flori gri. A continuat să înainteze. Calea şerpuia printre dealurile mici, conducând spre văi înguste. Pâraiele bolboroseau pe lângă ea. Odată a auzit chiar tunetul unei cascade mai mari, dar nu se afla pe calea ei, aşa că nu a încercat să urmeze sunetul. Frunze roşii se împleteau prin bolta maroniu-deschis. Cizmele ei călcau acum pe nişte

frunze mici, casante, presărate prin iarbă. Aerul devenise cald şi uscat. Trecuseră ore de când lăsase în urmă valea ploioasă, când auzi un madrigal liniştit, cântat într-o limbă străină. Nu conta că nu ştia cuvintele, armonia era minunată. O făcu chiar să se oprească pentru o vreme, îngăduindu-şi să asculte doar. Erau Silfeni, ştia. Un grup mare de Silfeni ce tropăiau veseli pe drumul lor spre o lume nouă care să le ofere locuri şi emoţii noi. Pentru o clipă, îşi dori să alerge şi să li se alăture, să vadă ce vedeau şi ei, să simtă lucrurile aşa cum o făceau ei. Dar apoi imaginea Cressidei, inteligentă, independentă, concentrată, i se strecură în minte şi ştiu ruşinată că hoinăreala cu o grămadă de elfi străini nu era un răspuns. Fără tragere de inimă, a pornit-o din nou. Undeva departe, înaintea ei, se afla o lume a Confederaţiei, era sigură de asta, deşi calea era foarte puţin utilizată în prezent. Silfenii nu erau interesaţi de planete pe care apăreau alte civilizaţii, cel puţin nu peste un anumit nivel tehnologic.

Când copacii începură, în sfârşit, să se rărească, Araminta lăsă să-i iasă un oftat de uşurare. Aerul devenea alb şi strălucitor acum şi se încălzea cu fiecare pas. Copacii cu frunze roşii erau din ce în ce mai numeroşi. Ramurile lor gri-deschis erau subţiri şi răsfirate larg. Privindu-le frunzele groase şi ceroase, Araminta zâmbi larg, încântată. Era ceva absolut minunat să ai căi deschise între lumi.

Calea pe care se afla a condus-o, în cele din urmă, la marginea copacilor. Se uită la priveliştea din faţa ei, clipind din cauza luminii dure şi murmură cu disperare:

— Oh, mare Ozzie! Cât vedea cu ochii, o întindere de nisip alb se aşternea sub soarele fierbinte ce ardea pe cerul înalt, neatins de niciun nor. E un deşert!

Se răsuci pe loc, în cerc complet, şi descoperi că ieşise în mijlocul câtorva pâlcuri meschine de copaci care se agăţau de marginea unui iaz lung şi noroios. Şi undeva între acei arbori calea se stafidea conducând către… nimic.

— Nu, îi spuse ea. Nu, aşteaptă! Nu-i corect. Nu vreau să fiu aici. Dar calea dispăru. Oh, ce prostie!

Chiar dacă era, în general, ignorantă în legătură cu

planetele străine, un lucru pe care Araminta îl ştia sigur era că nu începi să mergi pe jos printr-un deşert în mijlocul zilei, şi cu siguranţă nu fără nicio pregătire. Ocoli lent iazul, încercând să găsească vreun semn că s-ar afla şi alţi oameni prin apropiere. În afară de nişte amprente foarte ciudate în noroiul uscat, nu exista nicio dovadă ca să fi folosit cineva oaza în mod regulat. Cum soarele continua să urce, se rezemă de unul din trunchiurile de copaci cenuşii, folosindu-se cât putea de umbra aruncată de frunzele lui late.

Toată îndoiala şi autocompătimirea pe care reuşise să le alunge pe drum ameninţau s-o năpădească din nou. Poate că Silfenii erau mai implicaţi în evenimentele galactice decât se bănuia. Poate că o lăsaseră acolo în mod deliberat, astfel încât să nu poată conduce vreun Pelerinaj uman. Dar gândul acesta îi aduse în minte imaginea Cressidei, iar verişoara sa avea o sprânceană ridicată în felul acela al ei, incredibil de dispreţuitor. Araminta se crispă doar la amintirea ei.

Haide, adună-te!

Se uită în jos, la centura cu unelte. Nu erau prea multe, iar bateriile unora dintre ele aproape consumate. Dar îi puteau fi utile. *La ce? Cum le-aş putea folosi pentru a traversa un deşert?* Privi din nou în jurul oazei tăcute, încercând să fie inteligentă şi analitică, aşa cum ar fi fost Cressida. *Ok, deci am apă. Cum s-o car?* Apoi, realiză că erau mai multe cioturi care ieşeau din pământ, dar nu şi copaci căzuţi. Se grăbi către unul dintre ele şi văzu că lemnul era tăiat curat şi la nivel. Cineva făcuse asta. Zâmbi. Era un indiciu grozav. *Aşa că acum, începe să te gândeşti cum poţi folosi lemnul.*

Fierăstrăul electric pe care îl adusese cu ea era mic, conceput pentru a produce găuri mici regulate, nu pentru a doborî un copac, dar se învârtea totuşi. Tăie de jur împrejur un trunchi, reuşind să doboare copacul pe terenul deschis. Lemnul negru de sub coajă era incredibil de dur. Îl secţionă în mai multe bucăţi, obţinând nişte cilindri de o jumătate de metru lungime pe care îi rostogoli la umbră şi se aşeză

alături de ei. Cu ajutorul burghiului, făcu o gaură în mijlocul unuia dintre ei. Odată obţinută gaura, trecu burghiul pe modul extindere şi începu să găurească din nou.

A durat ore în şir, dar, în cele din urmă, a scobit toţi cilindrii, lăsându-le doar o coajă de lemn de câţiva centimetri grosime. Erau nişte urcioare excelente. Când le-a transportat lângă iaz ca să le umple cu apa limpede din mijloc, a simţit ceva *cedând* sub picioarele ei. Sfera de culoare albastru-închis pe care o pescui avea un înveliş alunecos şi gelatinos. *Un ou!* Araminta se uită nervoasă în jur, întrebându-se ce fel de animal îl depusese, unul terestru sau unul marin? Sau poate că era o sămânţă.

Recipientele erau pline acum şi le trase repede afară, păstrând însă în mână oul flasc. Acesta era de mărimea pumnului ei, suprafaţa umedă trecându-i pe sub degete ca un cauciuc alunecos. Vederea lui era de-ajuns să-i facă stomacul să-i ghiorăie de foame. Realiză că nu mai mâncase nimic de la ultimul mic dejun cu Tandra şi cu familia ei, şi asta se întâmplase cu ceva timp în urmă.

Cu oul fixat între câteva pietre, îşi potrivi laserul pe un fascicul larg cu energie redusă, măturând apoi cu raza roşie-rubinie înainte şi înapoi peste coaja curbă. Culoarea acesteia începu să se întunece către un maro murdar. Pe măsură ce coaja oului se întărea încet, nişte fisuri minuscule îşi făceau apariţia pe suprafaţa ei. După câteva minute, Araminta a presupus că oul era făcut şi, folosind o şurubelniţă, a făcut o gaură în el. Mirosul nu era plăcut, dar a lărgit totuşi gaura şi a tras afară o parte din terciul verzui şi aburind din interior.

Strâmbându-se disperată, atinse o parte din terci cu vârful limbii. Aproape că nu avea niciun gust, poate doar unul uşor de jeleu de mentă. Rutinele secundare din clusterele ei macrocelulare au interpretat rapid rezultatele fulgerând de-a lungul canalelor nervoase ce-i porneau dinspre papilele gustative. Nu au găsit nimic letal în terciul organic fierbinte, deci putea fi sigură că acesta n-o va ucide pe loc. Închise ochii şi înghiţi. Stomacul îi gemu uşurat, iar Araminta scobi după o porţie şi mai mare.

După ce a terminat primul ou (pe jumătate convinsă totuşi că erau un fel de seminţe acvatice), s-a dus să pescuiască altele, reuşind să adune nouă în total. A gătit încă patru dintre ele cu laserul, împingându-le conţinutul neapetisant pe gât în jos cu apa din urcioare. Lemnul acestora nu avea scurgeri, lucru pe care îl consideră ca pe o mică victorie. Cu stomacul în sfârşit liniştit, se apucă să spargă mai multe lemne şi să facă un foc mic. Flăcările au copt ouăle rămase, economisindu-i energia din laser. O inovaţie de care era foarte mândră, deşi s-ar fi putut gândi la asta mai devreme.

În timp ce flăcările trosneau lângă ea, s-a apucat să cojească scoarţa de pe copacul pe care îl doborâse. După ce a tăiat-o în fâşii subţiri, a început să împletească o pălărie. Trei încercări mai târziu, avea un con turtit care îi stătea, în sfârşit, cum trebuie pe cap. A început apoi să împletească un coş în care să poată transporta ouăle.

După-amiaza târziu, a mai făcut o ultimă expediţie de pescuit strângând încă cinci ouă, apoi s-a aşezat să se odihnească până la lăsarea întunericului. Lucrase timp de mai multe ore, iar soarele abia începea să coboare spre orizont. Zilele de aici erau lungi. În mod logic, atunci, nopţile vor fi şi ele la fel, aşa că ar trebui să poată parcurge o distanţă decentă înainte ca soarele să se înalţe din nou.

Înainte de apus, a aţipit un pic, visând o fată blondă înaltă, care era, de asemenea, singură. Visul era vag, iar fata se afla de fapt pe un munte, nu în deşert. Un băiat frumos şi-a făcut apariţia, inima fetei începând să bată mai tare. Apoi, în faţa ei s-a materializat un bărbat cu chipul de aur.

Araminta se trezi, tresărind speriată. Omul era Gore Burnelli. Ceea ce o făcu să suspecteze că visul apăruse din gaia-câmp. Acesta era slab aici, dar îl putea percepe încă. Gore era foarte supărat de ceva. Pentru o clipă, Araminta fu tentată să se cufunde înapoi în gaia-câmp pentru a vedea dacă putea capta din nou visul, dar se hotărî să n-o facă. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să rişte din nou să fie expusă Visului Viu. Deşi modul în care aceştia ar putea-o

găsi aici era destul de discutabil. În plus, avea alte probleme ce trebuiau rezolvate imediat.

Când soarele mic şi strălucitor alunecă în sfârşit sub orizont, îşi adună trusa improvizată de supravieţuire în deşert. Îşi umplu urcioarele până la refuz şi le închise cu bucăţi de lemn, atârnându-şi-le apoi în spate cu un ham făcut din fâşii de scoarţă împletite, strâmbându-se din cauza greutăţii. Ouăle coapte au ajuns în coşul pe care şi l-a aruncat peste un umăr. Câteva fâşii de scoarţă au sfârşit atârnate de gâtul ei – nu-şi putea imagina la ce i-ar mai trebui, dar erau tot ce avea, şi erau roadele muncii ei. Astfel echipată, o porni la drum.

Amurgul zăbovi îndelung, ceea ce o bucură. Întunericul total ar fi fost deprimant şi destul de înfricoşător. Stelele au început încet să-i sclipească deasupra capului. Niciuna dintre constelaţii nu putea fi recunoscută, cu siguranţă nu de fişierele ei enciclopedice. *Înseamnă că nu sunt deloc aproape de Marea Confederaţie.* Cu toate acestea, era convinsă că nu se afla departe de o cale ce ar fi putut-o duce într-acolo. Când a părăsit oaza, a făcut-o fără pic de ezitare. *Ştia* în ce direcţie trebuia să o ia.

Urcioarele erau ridicol de grele. Ştia însă că trebuia să care cât mai multă apă, cât era posibil din punct de vedere fizic. Stomacul ei nu era satisfăcut sută la sută, iar foamea devenise o sâcâială constantă. Se gândi că, probabil, până la urmă, ouăle acelea nu erau foarte nutritive pentru o fiinţă omenească. Cel puţin nu le vomitase, ceea ce era bine.

Gândul o făcu să zâmbească. Ce ciudat cât de mult se schimbă percepţiile, în funcţie de circumstanţe. Cu o săptămână în urmă, îşi făcea griji dacă cumpărătorii de apartamente îşi vor depune depozitele la timp şi se supăra pe furnizorii întârziaţi. Acum, să nu se îmbolnăvească în timp ce traversa pe jos un deşert necunoscut de la jumătatea galaxiei reprezenta o realizare rezonabilă.

După trei ore, se hotărî să facă o pauză. Deşertul era luminat acum doar de lumina stelelor. Lumea aceasta nu părea să aibă lună. Unele stele erau destul de luminoase.

Şi-ar fi dorit să ştie destulă astronomie pentru a putea spune dacă erau de fapt planete. Nu că ar fi contat. Era deplin angajată în ceea ce făcea acum şi îi făcea bine să aibă un scop palpabil, ceva cu care să-şi poată măsura reuşita.

Bău puţină apă, având grijă să nu verse niciun strop, dar nu se atinse de ouă. *Păstrează-le pentru crampe de foame adevărată.*

După o jumătate de oră, simţi cum aerul începe să devină mult mai rece, iar căldura zilei se scurse departe spre cer. Îşi încheie bine jacheta de lână şi o porni din nou. Picioarele o dureau. Cizmele nu fuseseră concepute pentru acest tip de mers pe jos. Bine că cel puţin terenul era neted.

În timp ce îşi târa epuizată picioarele înainte, îşi îngădui să se întrebe ce-o să facă atunci când va ajunge din nou în Confederaţie. Ştia că va avea doar o singură şansă, o singură opţiune. Prea mulţi oameni o căutau. Să se predea Visului Viu era ceva de care se ferea instinctiv. Laril, pe cât îi era el de loial şi încerca s-o ajute, avea deja destule pe cap. *Cine nu avea?* Deşi, probabil, ar fi putut negocia cu una din Facţiuni. *Dar cu care?* Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că ar trebui să-l contacteze pe Oscar Monroe. Dacă cineva i-ar putea oferi adăpost, aceasta ar fi ANA însăşi. Şi dacă avea s-o folosească, însemna că într-adevăr nu mai era nicio speranţă.

Araminta continuă să înainteze încet. Foamea şi lipsa de somn începeau s-o afecteze. Se simţea epuizată, dar ştia că nu se putea opri. Trebuia să acopere cât mai mult teren posibil în timpul nopţii, pentru că ziua nu putea s-o facă. Continuă să meargă, deşi membrele o dureau, mai ales picioarele. De fiecare dată când se oprea să bea, era şi mai dureros să-şi urce din nou urcioarele în spate. Coloana ei vertebrală începea să resimtă cu adevărat greutatea. Tot ce putea să facă era să ignore impulsurile dureroase din picioare în care cizmele îi frecau pielea deja roasă până la sânge. Din când în când, tremura din cauza aerului nopţii acum rece ca gheaţa, câte un spasm puternic străbătându-i

corpul de sus până jos. Ori de câte ori se întâmpla, se oprea o clipă, apoi îşi scutura capul ca un câine care iese din apă, şi pornea din nou la pas. *Nu pot renunţa.*

Erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le facă, atât de multe lucruri pe care trebuia să încerce să le realizeze pentru a opri întreaga nebunie a Visului Viu. Mintea începu să-i devieze. Îşi văzu din nou părinţii, nu pe cei de la sfârşitul adolescenţei, cu care se certa în mod constant, ci aşa cum erau atunci când era copil, răsfăţând-o, jucându-se cu ea, mângâind-o, cumpărându-i un ponei de Crăciun pe când avea opt ani. Nici măcar după divorţ nu se deranjase să-i sune. Prea încăpăţânată sau, mai degrabă, prea proastă. *Şi pot să aud exact ce mi-ar răspunde, dacă le-aş spune că l-am întâlnit pe domnul Bovey şi că am de gând să devin multiplă.* Îi veni apoi în minte perioada aceea, imediat după ce Laril părăsise planeta, când îşi petrecea majoritatea nopţilor în cluburi, cu Cressida, şi când avea întâlniri. Era liberă, se amuza descoperind cum e să fii tânăr şi singur în Confederaţie. Să ai independenţă şi un pic de mândrie împreună cu asta.

Se întrebă dacă măcar o fărâmă din viaţa aceea se va mai întoarce vreodată. Tot ce-şi dorea acum era ca nebunia aceasta periculoasă să se termine, ca Visul Viu să fie învins, iar ea să devină doamna Bovey. Oare era posibil să se mai piardă într-o obscuritate fericită? Alţi oameni o făcuseră, mii de oameni avuseseră momentul lor de glorie sau de infamie. Mellanie trebuie să fi realizat asta.

Cronometrul din exovederea Aramintei fulgeră violet, iar un bip-bip insistent îi plecă în jos pe nervii auditivi, scoţând-o din reveria ei confortabilă. Scoase un geamăt de uşurare şi îşi scutură hamul jos de pe umeri. Cel puţin nu mai era atât de frig. În timp ce ridica urciorul să bea, observă nişte lumini târându-se pe cerul înstelat. Trăise suficient de mult timp în Colwyn City pentru a recunoaşte navele stelare, atunci când le vedea.

— Ce dracu’? În clipa aceea, mai realiză ceva: calea Silfen era acum în spatele său. Ozzie!

Mintea ei percepea o serie de emisii calme în gaia-câmp,

venind de undeva din apropiere. Îşi protejă rapid gândurile, asigurându-se că nu-i scăpa nimic care să poată avertiza pe cineva de prezenţa ei.

Deci, unde, pentru numele lui Ozzie mă aflu acum?

Araminta se uită din nou în jur, încercând să distingă ceva din peisaj. Nu era mult de văzut, dar o porţiune a orizontului părea să aibă o uşoară strălucire. Zâmbind, se aşeză să aştepte.

O jumătate de oră mai târziu, era convinsă că avusese dreptate. Un fascicul de lumină roz palid începea să se strecoare în sus, în timp ce zorii îşi făceau apariţia. Acum, putea vedea că se afla încă într-un deşert, dar acesta era în cea mai mare parte alcătuit mai degrabă din pietre maronii şi un sol sfărâmicios, decât din oceanul de nisip fără formă pe care îl lăsase în urmă. Solul brun-cenuşiu era împestriţat de petice de vegetaţie verde-albastră, nişte arbuşti mici rezistenţi, care arătau pe jumătate morţi. Firele înalte ale smocurilor de iarbă crem-gălbui se iţeau din crăpături şi din valurile de piatră, toate uscate şi ofilite. În depărtare, pe jumătate pierdut în aerul strălucitor, un şir larg de munţi înţepa cerul. Înălţimea acestora era impresionantă, dar pe vârfuri nu se zărea niciun pic de zăpadă. Deşertul se întindea până la baza lor. În cealaltă direcţie se vedea o colină scundă care părea că s-ar afla la cel puţin opt kilometri depărtare, dacă nu mai mult. Peisajul era atât de necruţător de monoton, încât îi era greu să aprecieze distanţele.

În orice caz, se găsea pe o pistă de pământ făcută de nişte vehicule. Aceasta ducea în josul unei pante lungi şi blânde la capătul căreia se întretăia cu un drum din beton solid. Simpla lui vedere îi producea o uşurare imensă. Trăise timp de aproape douăzeci de ani la ţară, pe o planetă din Lumile Externe şi ştia exact cât de rare puteau fi drumurile în zonele agricole. Toată lumea folosea acum capsule *regrav.* Să găsească un drum aici, fusese chiar norocoasă. Foarte norocoasă.

Mulţumesc, i-a spus în gând lui Silfen Motherholm.

A mai luat o înghiţitură de apă şi a pornit pe pista

prăfuită. Distanţa o păcălise, totuşi. Drumul de beton părea să rămână în acelaşi loc, indiferent de cât de mult teren parcurgea îndreptându-se spre el. În timp ce cobora de-a lungul pantei, observă câteva capsule *regrav* zburând dincolo de colină. În cealaltă direcţie, nu se mişca nimic deasupra deşertului. Cel puţin asta îi spunea încotro s-o ia după ce ajungea la răscruce. Era evident că de cealaltă parte a colinei exista un fel de aşezare. Câteva examinări prudente ale gaia-câmpului i-au confirmat că de acolo venea zumzetul minţilor.

I-a luat încă trei ore ca să ajungă pe creasta colinei. Dar şi „colina” fusese înşelătoare. Cu cât se apropia, cu atât se înălţa mai mult deasupra ei. Era ca un deal alungit. Iar norocul care îi dăruise drumul o părăsise în mod evident. Toată dimineaţa, nu văzuse nici măcar un singur vehicul în mişcare de-a lungul lui.

Până în momentul în care a păşit, în sfârşit, şchiopătând, pe creastă, fusese pregătită pentru aproape orice privelişte, în afară de cea care o întâmpină. Avusese dreptate aproape în totalitate cu privire la dealul alungit. Colina era, de fapt, peretele unui crater. Un crater mare, înconjurat de un frumos lac circular care trebuia să fi avut cel puţin treizeci de kilometri în diametru. Asta era mama tuturor oazelor. Pantele interioare erau toate sufocate de păduri înverzite şi terase cultivate despre care gândi că ar putea fi podgorii. Drumul cobora şerpuind până într-un orăşel ale cărui clădiri colorate se vedeau din mijlocul unui şir de copaci înalţi. În ciuda faptului că era complet epuizată, că avea dureri peste tot şi că era destul de îngrijorată de starea picioarelor ei, Araminta nu s-a putut împiedica să izbucnească în râs când s-a uitat în jos, la priveliştea minunată din faţa ei. Şi-a şters lacrimile din colţurile ochilor şi şi-a dat încet hamul cu urcioare jos din spate. L-a plasat apoi cu grijă după nişte pietre de pe marginea drumului, împreună cu coşul cu ouă. Cu umerii bucurându-se de lipsa de greutate, o luă în josul pantei.

Când a intrat şchiopătând în oraş, oamenii s-au holbat la ea. Deloc surprinzător. Avea încă pe cap coiful acela

caraghios, iar hainele îi erau mizerabile, pătate de noroi şi de potopurile repetate. Ghici că, probabil, mai şi puţea. Când şi-a îngăduit să recepteze gaia-câmpul local, a perceput imediat surpriza instinctivă pe care o simţea toată lumea la vederea ei. Surpriză amestecată, de asemenea, cu o adâncă consternare.

Clădirile orăşelului erau în mare parte din scânduri de lemn, vopsite într-o varietate de culori luminoase. Se observau foarte puţine materiale de construcţie moderne, ceea ce dădea oraşului un aer confortabil, ciudat. Stilul vechi, liniştit, se potrivea cu lacul placid.

Cu toată umbra aruncată de sălciile înalte şi suple, era foarte cald sub soarele dimineţii târzii. Nu erau mulţi oameni în jur. Cu toate acestea, a simţit până la urmă un cuplu în vârstă care nu împărtăşea aproape deloc neliniştea concetăţenilor lor. Femeia emitea chiar, prin gaia-particule, ceva interes şi simpatie.

— Scuzaţi-mă, întrebă Araminta. Aţi putea să-mi spuneţi dacă există vreun loc unde aş putea sta în oraş?

Cei doi au schimbat o privire.

— Ăsta este un accent de pe altă planetă, spuse femeia.

Araminta îşi înăbuşi un chicotit. Pentru ea, accentul femeii era ciudat. Aceasta aproape îşi mormăia cuvintele, turuindu-le pe toate odată. Din fericire, cei doi nu purtau genul de haine de modă veche pe care le preferau, de obicei, adepţii Visului Viu. Pe de altă parte, era neobişnuit să vadă oameni cu trupul îmbătrânit într-un asemenea grad.

— Da, mi-e teamă că da. Tocmai am sosit.

Femeia emise o strălucire de satisfacţie.

— Bravo ţie, draga mea. Eşti plecată de mult timp?

— Hm, nu sunt sigură, răspunse ea sincer.

— Am încercat şi eu o dată, îi spuse femeia, cu o nuanţă de melancolie. N-am ajuns nicăieri, niciodată. Poate o să-ncerc din nou, după reîntinerire.

— Hm, da. Hotelul acela...?

— De ce nu-ţi consulţi u-amprenta, ca să afli? o întrebă bărbatul. Avea o coamă de păr alb, care se subţia încet.

Întreaga înfăţişare îl făcea să pară inofensiv, dar tonul folosit era destul de aspru.

— Sunt din rasa umană naturală, îi oferi Araminta, pe post de explicaţie.

— Haide, Earl, îl mustră femeia. Este un motel SideStar pe strada Caston, draga mea. E la patru blocuri de aici. Arătă direcţia cu mâna şi îi oferi Aramintei un zâmbet amabil. Ieftin, dar curat. N-o să ai nicio problemă acolo.

— Bine, mulţumesc.

— Ai bani?

— Da. Mulţumesc. Araminta îi salută din cap şi porni. Se opri însă după câţiva paşi.

— Hm, ce loc este ăsta?

— Miledeep Water, răspunse omul sec. Suntem pe continentul ecuatorial de pe Chobamba, care este o Lume Externă, ştii.

— A, da.

Zâmbi, încercând să dea impresia că îi fugise din minte doar pentru o clipă.

— De fapt, noi suntem singura aşezare de pe întregul continent, care este un deşert de la un capăt la altul. E un noroc că ne-ai găsit, într-adevăr.

Ironia era destul de evidentă acum, chiar şi cu accentul acela ciudat.

— Da.

Femeia îl lovi uşor cu mâna, făcându-l să tacă. Araminta zâmbi din nou şi se retrase rapid. În timp ce mergea în josul străzii Caston, era neplăcut de conştientă că cei doi rămăseseră cu ochii pe ea. Mintea bărbatului era plină de un uşor amuzament, dublat însă de o urmă de exasperare.

Ar fi putut fi mai rău, îşi spuse ea. *Ar fi putut să fie suspicioşi sau să mă recunoască.*

Fişierele enciclopediei Aramintei spuneau că Chobamba era amenajată de doar două sute cincizeci de ani. Presupunea că motelul StarSide era una dintre afacerile de început. Cabanele sale se deosebeau de clădirile de lemn ale oraşului. Fuseseră cultivate din drycoral, care acum era mort de multă vreme şi începea să se cojească sub soarele

nemilos. Era o varietate similară cu drycoralul violet deschis pe care îl foloseau pentru hambare la fermă, în Langham, aşa că ştia că pentru a ajunge la o astfel de stare trebuia să fie vechi de cel puţin un secol.

Motelul ocupa o suprafaţă întinsă, cabanele fiind răspândite într-un cerc larg în jurul unui bazin de înot. Platformele de aterizare din beton pentru capsulele venite în vizită erau toate crăpate, străpunse de buruieni şi de pâlcuri de pălării rotunde de ciuperci roşii, neplăcute la vedere.

Duzele de irigare pulverizau apa intermitent, stropind peluza din faţă. Araminta se îndreptă spre clădirea recepţiei. Presupunea că tot peretele craterului trebuia să fie irigat.

Proprietarul se afla în biroul din spate, meşterind la o unitate veche de aer condiţionat. Ieşi ştergându-şi mâinile pe vesta albă, sărăcăcioasă, şi se prezentă drept Ragnar. O mătură apoi cu privirea în sus şi în jos, evaluându-i rapid hainele.

— A trecut ceva timp de când n-am mai avut pe cineva care să vină pe jos până aici, îi spuse el, subliniind „pe jos”.

Accentul lui semăna cu cel al cuplului în vârstă pe care îl întâlnise.

— Dar nu sunt prima? întrebă ea cu precauţie.

— Nu, doamnă. Calea Silfen se termină undeva acolo, dincolo de peretele craterului. Am cunoscut câţiva călători ca dumneata, de-a lungul anilor.

— Corect, răspunse ea, relaxându-se puţin.

Ragnar se aplecă peste tejghea, vorbind încet.

— Ai fost mult timp acolo?

— Nu sunt sigură.

— Bine. Dar n-ai ales cel mai bun moment pentru a te întoarce. Sunt vremuri tulburi pentru bătrâna Mare Confederaţie, chiar tulburi. Văzându-i privirea goală, îşi miji ochii. Ştii ce este Confederaţia?

— Ştiu, răspunse ea solemn.

— Asta-i bine. Verificam doar. După cum povesteşte toată lumea, căile acelea sunt destul de încâlcite. Am avut

odată pe cineva care venea direct dintr-un secol de dinaintea găurilor de vierme. Doamne, Doamne, ce confuzi erau.

Araminta nu îl contrazise spunând cât de puţin probabil era acest lucru. Îi zâmbi şi îi arătă cardul ei cash coin.

— O cameră?

— Nicio problemă. Cât timp vrei să stai?

— O săptămână, răspunse ea şi îi dădu cardul.

Ragnar aruncă încă o privire sceptică spre hainele ei şi i-l înapoie.

— O să-ţi dau numărul doisprezece, este una liniştită. Şi toate camerele noastre au articole de toaletă gratuite.

— Foarte bine.

Omul adulmecă aerul şi continuă.

— O să-ţi aduc un set suplimentar.

Camera doisprezece măsura aproximativ cinci metri pe trei, cu o uşă pe peretele din spate ce ducea la o baie de mici dimensiuni, care avea o cadă şi o toaletă. Niciun duş cu spori, observă Araminta dezamăgită. Se aşeză pe patul dublu şi se uită la picioarele ei. Durerea era destul de acută acum. Îi luă ceva timp să abordeze problema scoaterii cizmelor. Când le-a dezlegat, şosetele ei erau oribil de îmbibate cu sânge. Se strâmbă în timp ce trăgea de ele. Băşicile se spărseseră, lăsând carnea vie să sângereze. Picioarele îi erau, de asemenea, îngrozitor de umflate.

Araminta se uită la ele cu resentiment şi plină de lacrimi. Dar mai presus de toate era obosită. Ştia că ar trebui să facă ceva pentru picioarele ei, să le spele, cel puţin. Dar pur şi simplu nu avea energie. Îşi trase, în schimb, plapuma subţire peste ea şi adormi imediat.

La zece ore după revoltă, sau luptă, sau bătaie, sau oricum s-ar fi numit, paramedicii lucrau încă în Bodant Park. Foarte mulţi o numeau crimă în masă. Clericul Phelim aruncase delegaţia Senatului afară din sediul său, atunci când aceştia îndrăzniseră să-i aducă o asemenea acuzaţie, sugerând deschis că Marea Confederaţie va convoca un tribunal pentru crime de război în care el va fi principalul

acuzat. Într-un extraordinar de neconvingător exerciţiu de relaţii publice, la cinci ore după ce agenţii terminaseră să se împuşte unul pe celălalt, ridicase în sfârşit restricţia cu privire la capsulele-ambulanţă locale. Cu toate acestea, nu înlăturase şi cupola de câmp de forţă pentru vreme şi nu îngăduise ca răniţii să fie transferaţi la spitale din alte oraşe. Spitalele şi clinicile din Colwyn City, deja inundate de răniţii de la ciocnirile anterioare dintre cetăţeni şi trupele paramilitare, fuseseră lăsate să se descurce singure.

Cifra pierderilor era dificil de stabilit, dar reporterii unisferei de pe teren estimau la aproape o sută cincizeci numărul victimelor cu pierderea trupului. Cei răniţi erau peste o mie, probabil două, cu diferite grade de gravitate.

Oscar adăugase în mod direct două persoane la numărul celor care-şi pierduseră trupul. Nu era sigur de daunele colaterale, dar nici ele nu aveau să fie mici, nimeni în lupta aceea nu avusese reţineri. Într-o anumită măsură, era îngrozit, în sinea lui, de propria cruzime, manifestată atunci când o protejase pe Araminta de agenţii care se năpusteau asupra ei. Permisese programelor de luptă să-i domine reacţiile. Cu toate acestea, propriile instincte contribuiseră şi ele, adăugând luptei o ferocitate care exploatase fiecare greşeală făcută de adversarii săi. Iar biononicele lui erau din gama de vârf, generând curenţi de energie formataţi de cele mai bune programe din clasa armă concepute de Cavalerii Gardieni. Ajutase, de asemenea, şi faptul că Tomansio şi Beckia i se alăturaseră în luptă în doar câteva secunde, adăugându-şi şi ei puterea de foc şi agresivitatea. Lui îi reveneau însă acele prime momente vitale. Sentimentul fusese la fel ca în misiunea Hanko, din vremurile bune, când zbura deasupra stelei în manevre aproape sinucigaşe, deoarece aşa era *necesar.*

Acum, în dimineaţa de după, sentimentul de vină începea să se strecoare înapoi. Poate că ar fi trebuit să arate ceva reţinere, puţină consideraţie pentru nevinovaţii de pe margine, care încercau să scape. Deşi în adâncul său raţiunea îi spunea foarte clar că trebuise să acopere evadarea Aramintei. Soarta Confederaţiei depindea de acel

moment, determinând care dintre Facţiuni va pune mâna pe ea. Poate că de aceea luptase atât de nemilos, pentru că *ştiuse* că trebuia să reuşească. Alternativa era prea oribilă ca să o ia în considerare sau să o îngăduie.

Bineînţeles că Tomansio şi Beckia îi arătaseră apoi o cantitate de respect necunoscută până atunci. Şi-ar fi dorit doar să-l câştige într-un alt mod.

Capsula lor împrumutată părăsi baza Forţelor Ellezelin din docuri şi se înscrise pe o traiectorie curbă pentru a naviga deasupra fluviului Cairns. Se îndreptau spre podul mare alcătuit dintr-un singur arc.

— Cineva trebuie să o fi luat, spuse Beckia.

Devenise aproape o mantră. După ce se eliberaseră toţi din lupta din Bodant Park, îşi petrecuseră restul nopţii ajutându-l pe Liatris să caute acel evaziv al Doilea Visător. Dispariţia sa era parţial vina lor. Liatris neutralizase fiecare senzor pe o rază de cinci kilometri de parc. Fuseseră atât de disperaţi s-o ajute pe Araminta să scape de acolo, încât măsura fusese justificată la momentul respectiv. Ceea ce îi surprinsese din nou era cât de bine o făcuse. Căutarea lor nu furnizase nici cel mai mic indiciu cu privire la unde s-ar fi dus după ce fugise de lângă Oscar din parc. Un lucru bun era că nimeni altcineva dintre cei care o vânau nu o găsise (şi încă mai erau cinci echipe speciale pe care le descoperise Liatris).

— Cei de la Visul Viu nu o au, spuse calm Tomansio. Asupra acestui lucru trebuie să ne concentrăm. Vom continua misiunea până când îi confirmăm situaţia. Corect, Oscar?

— Corect.

Îi revăzu din nou chipul, acel scurt moment de conexiune când fata surprinsă şi speriată îl privise cu ochi frenetici. Părea atât de fragilă. *Cum Dumnezeu reuşise să rămână mereu cu un pas înaintea tuturor?* Dar el, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie că situaţiile extraordinare determinau adesea un comportament la fel de extraordinar.

— Ceva noroc în revizuirea imaginilor? întrebă Beckia.

— Nu, răspunse scurt Liatris.

După ce Araminta dispăruse din vedere, expertul lor în tehnologie lansase o căutare prin vechile înregistrări ale senzorilor pentru a vedea dacă puteau afla cum ajunsese în Bodant Park. În încercarea de a-i da de urmă, Echipa de primire analizase datele de la fiecare senzor public din oraş. Liatris (şi echipele de agenţi rivale) deviase datele de intrare către semisentienţii lor, pe care îi trimiseseră apoi într-o urmărire inutilă. Dar era grăitor faptul că niciunul dintre controlorii lor nu reuşise să o identifice în timpul zilei, nici măcar când se apropiase de Bodant Park. Prima dată când cineva îi stabilise locaţia fusese atunci când gândurile indignate îi izbucniseră în gaia-câmp, la vederea apartamentelor sale cuprinse de flăcări. Şi totuşi, nimeni nu-şi dăduse încă seama cum reuşise să se ascundă. Indiferent de metoda pe care o folosise, aceasta se dovedise la fel de eficientă în a o ajuta să fugă în toiul luptei.

Aşa că, acum, Oscar şi echipa sa se bizuiau doar pe două lucruri. Unu, că poate din recunoştinţă, sau din pur pragmatism, Araminta îl va apela folosind codul pe care i-l dăduse. Şi doi, acela că urmăreau indiciile ca o echipă de detectivi profesionişti. *Paula ar fi mândră,* gândi el cu un zâmbet discret.

În ciuda unui baraj de avertismente anonime urgente, Echipa de primire arestase aproape toată familia Aramintei, cu excepţia notabilă a redutabilei Cressida, care executase un act de dispariţie egal cu cel al verişoarei sale. Fuseseră aduşi toţi la docurile oraşului Colwyn pentru „interogatoriu". Liatris spunea că Visul Viu apelase la echipe mai calificate din Ellezelin pentru a efectua citiri de memorie.

Ceea ce tocmai le lăsa lor prietenii Aramintei din oraş, deşi, cu excepţia Cressidei, nu părea să aibă prea mulţi. Lucru cam ciudat, gândi Oscar. Era o tânără foarte atrăgătoare, liberă şi independentă. Asta ar implica în mod normal un grup social mare. Până în prezent, Liatris descoperise foarte puţini, deşi un angrosist de materiale de

construcţii – domnul Bovey – era o pistă promiţătoare. Aveau să-i facă o vizită discretă imediat după întâlnirea cu prima persoană programată.

Tomansio conduse capsula departe de râu, peste cartierul Coredna. Au aterizat pe o platformă, la capătul unei străzi şi au coborât afară. Casele de aici erau toate făcute din drycoral, cu un singur etaj şi de dimensiuni reduse. Grădinile lor mici erau fie impecabil întreţinute, fie sediul unor mormane de gunoi şi de mobilier vechi. Era una dintre cele mai sărace zone din oraş.

Priveau toţi trei la capsula Forţelor Ellezelin parcată în capătul străzii.

— *En garde,* spuse Tomansio calm.

Erau îmbrăcaţi în tunica simplă a forţelor de ocupaţie, nu în armură. Oscar îşi aduse biononicele până la punctul de „complet pregătit”. Curenţii de energie defensivă şi câmpul de forţă integrală îi puteau ţâşni într-o milisecundă. Spera că va fi de ajuns. În timp ce mergeau toţi trei în josul străzii, execută o scanare pe capsula din faţă. Aceasta era inertă şi pustie.

— Alocată pentru echipa FIK67, le-a spus Liatris după ce i-au transmis numărul de serie. În prezent, la datorie pentru întărirea graniţelor oraşului.

— Oh, rahat, murmură Oscar în timp ce se apropiau de casa pe care o căutau. Scanarea de câmp îi semnala pe cineva cu biononice în interior. Oricine ar fi fost, avea de asemenea curenţii de energie în modul „pregătit”. Accelerator?

— Darwinist, decise Beckia.

— Separatist, spuse Tomansio.

— Mă bag şi eu, interveni Liatris. Pariez pe Conservatori.

Tomansio merse până la uşa de aluminiu din faţă şi bătu. Au aşteptat încordaţi, auzind sunet de paşi. Uşa se deschise, dezvăluindu-le o femeie cam scundă, cu înfăţişare hărţuită, purtând un halat de casă de culoare albastru-închis.

— Da? întrebă ea.

Oscar o recunoscu pe Tandra din dosarul de angajare pe

care Liatris îl extrăsese din reţeaua de management a lui Nik.

— Vrem să vă punem câteva întrebări, îi spuse Tomansio.

Tandra îşi dădu ochii peste cap.

— Nu se poate! Încă unul! Ce vrei să întrebi?

— Putem intra, te rog? întrebă Oscar.

— Credeam că tipii de la Visul Viu nu se deranjează să ceară voie.

— Cu toate acestea, doamnă, am dori să intrăm.

— Bine! mormăi Tandra şi împinse uşa, deschizând-o complet. Porni cu paşi apăsaţi în josul holului mic din interior. Intraţi şi alăturaţi-vă petrecerii. Unul de-al vostru e deja aici.

Oscar schimbă o privire nervoasă cu ceilalţi şi o urmă pe Tandra înăuntru. Ajunse în salonul mic şi încremeni, emiţând o explozie puternică de şoc în gaia-câmp. Femeia cu biononicele active stătea pe canapea, cu câte un geamăn fericit de fiecare parte, alături de ea. Purta o uniformă de maior perfect croită, şi o purta bine, un adevărat simbol al ofiţerului de carieră. Martyn se apleca să-i ofere o ceaşcă de cafea.

— Bună, Oscar, zâmbi Pisica. Nu ne-am văzut de mult. Ce-ai mai făcut în ultima mie de ani?

Oscar scoase un oftat trist. *Haide, ştiai că lucrul ăsta se va întâmpla la un moment dat.*

— Am fost în suspendare, unde ar trebui să fii şi tu acum.

— M-am plictisit, răspunse Pisica.

Se uită la Tomansio şi la Beckia. Oscar nu-i mai văzuse pe Cavalerii Gardieni atât de consternaţi. Erau chiar mai surprinşi decât el.

— Oamenii mei, spuse Pisica batjocoritor. Bine aţi venit.

— Mă tem că nu, răspunse Tomansio. Lucrăm pentru Oscar.

— Cu siguranţă am întâietate. Eu v-am creat.

— Au convingerea principiilor lor, spuse Oscar moale. Ceva de-a face cu tăria…

Pisica scoase un râs încântat.

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine.

— Ce-i asta? întrebă Martyn, uitându-se de la Pisica la Oscar. Am crezut că voi sunteţi toţi la fel.

— Oh, dar suntem, răspunse Pisica.

— Ba nu suntem, o contrazise Oscar cu tărie.

— Mixal, Freddy, chemă Tandra. Veniţi aici.

Zâmbetul Pisicii era plin de bucurie în timp ce întărea strânsoarea în jurul copiilor.

— Îmi plac gemenii, spuse ea cu un ton binevoitor.

Văzând că Mixal şi Freddy începeau să se răsucească sub priza ei neînduplecată, Martyn făcu un pas înainte. Tomansio îl interceptă rapid, imobilizându-l.

— Nu te mişca, mârâi el.

Beckia o cuprinse pe Tandra.

— Nu, o avertiză ea pe femeia care încerca să se repeadă spre copiii săi.

— Dă-mi drumul, strigă Tandra.

— Dacă te mai mişti, te împuşc, îi spuse Oscar categoric, urându-se pentru asta, dar nu avea de ales.

În plus, era posibil ca şocul să-i impună ascultare. Altfel n-ar înţelege că singura şansă ca gemenii să supravieţuiască în următoarele cinci minute era să-i lase pe el şi echipa lui să se ocupe.

— Cuvinte mari, spuse Pisica.

— Nu am prea multe opţiuni, replică Oscar.

— Ce mai face Paula?

— Credeam că ai văzut-o.

— Nu chiar. Nu încă.

— Există întotdeauna o dată viitoare, nu-i aşa?

— Ar trebui să ştii asta, mai bine chiar decât mine.

— Ştii, ultima dată când te-am văzut în avionul de pe Far Away nu erai atât de rea.

— Te asigur că eram, răspunse Pisica.

— Ciudat, pentru că erai tu. Acea *tu* care a fondat Cavalerii Gardieni se află în viitorul amintirilor tale personale.

— Asta sună oribil de complicat şi confuz, dragul meu.

— Dacă stau să mă gândesc, această *tu* nu m-ai întâlnit, de fapt, pe avionul spre Far Away. Amintirile tale provin de

la ziua de dinainte de a fi trimisă la Randtown.

— Ce vrei să spui de fapt?

— Interesant că ai făcut cercetări în ceea ce te priveşte.

— Cunoaşte-ţi duşmanii.

— Ah, da, asta are sens, de fapt. În special cu numărul de duşmani pe care îi ai deja.

— Pe câtă vreme tu trăieşti într-un univers fericit.

Oscar îi oferi un zâmbet strâmb.

— Te are şi pe tine în el.

— Au, asta e ceva personal, dragule.

— Bineînţeles că e personal. După ceea ce s-a întâmplat între noi pe navă, cum ar putea fi altceva? Oh, stai, tu nu ai amintirea aceea.

Pisica părea, de fapt, destul de speriată.

— Probabil că glumeşti, dragă. Ţie nici nu-ţi plac fetele.

— Nu. Dar, aşa cum ai zis, îţi place de mine, şi, orice ar fi, o cursă spre o moarte aproape sigură declanşează unele reflexe. A trebuit să ne mulţumim cu ce aveam la îndemână.

— Acum chiar mă jigneşti.

Oscar îşi păstră faţa perfect inexpresivă.

— Nu, astea sunt tot lucruri personale. La urma urmei, al cui copil l-ai născut după ce s-a prăbuşit Starflyer?

— *Copil?* se stropşi Pisica. Eu? Cu tine?

— Ce naiba e cu voi? ţipă Tandra. Plecaţi de aici. Plecaţi şi lăsaţi-ne în pace.

Oscar ridică un deget către femeia înnebunită de durere, apoi o ignoră.

— Dacă nu ai cercetat şi partea asta, întreabă-i pe Cavalerii Gardieni de aici, pe care tu i-ai *creat.* A existat deci o lacună în povestea ta din jurul acelei date?

Pisica se uită la Tomansio, care încă îl reţinea pe Martyn.

— De fapt, există o bucată lipsă din cronologia ta în urma accidentului, a spus el încet. Nimeni nu ştie ce ai făcut atunci.

— Du-te dracului, se răsti la el Pisica. Şi tu. Se uită urât la Oscar. Nici tu nu ştii. Erai o celulă de memorie atârnată de lanţul Paulei pentru o mie de ani.

— Copilul m-a vizitat după ce am fost revieţuit. Mi-a spus toată povestea.

— Încetează. Acum!

— Bine, a spus el rezonabil. Ai avut timp să-i întrebi ceva pe oamenii aceştia?

— Nu te poţi juca cu mintea mea.

Oscar îi făcu cu ochiul.

— Am făcut-o deja cu trupul tău. Se întoarse către Tandra. Te-a întrebat despre Araminta?

Tandra îşi întinse braţele spre canapeaua unde gemenii se agitau încă fără folos.

— Vă rog!

Oscar îşi extinse braţul. Un laser de culoare roşie străluci prin pielea de pe degetul arătător, aruncând un punct pe fruntea lui Freddy. Toată lumea îngheţă. Freddy începu să plângă, ghemuindu-se strâns lângă Pisică, crezând că aceasta l-ar proteja. *Dacă ai şti cât de greşit este instinctul ăsta,* gândi Oscar nefericit.

— A întrebat?

— N-ai s-o faci, îi spuse Pisica. Îi oferi apoi Tandrei un zâmbet vioi. El e tipul cel bun, nu va trage în copii. Asta o fac eu, de obicei. Şi sunt foarte bună la aşa ceva.

— Ei bine, nu aş trage în ai noştri, replică Oscar pe un ton vesel. Era mai degrabă încântat de expresia veninoasă de pe faţa Pisicii. Ce s-a întâmplat înainte de a ajunge eu aici?

— Nimic! urlă Martyn. În numele lui Ozzie, încetaţi, vă rog. Vă rog! Sunt doar nişte copii.

Oscar se uită direct la Pisică, fără să clintească. Opri laserul.

— Vom împărtăşi informaţiile, iar apoi vom pleca amândoi.

— Cât de foarte slab din partea ta, spuse Pisica.

— Cum de foarte tactic, răspunse Oscar. Dacă opui rezistenţă, ne repezim toţi trei la tine. Unii dintre noi şi-ar putea pierde trupul, dar ANA ne va revieţui într-o jumătate de zi. Tu, pe de altă parte, ai muri cu siguranţă. Informaţiile vor muri odată cu tine, neutilizate. Acceleratorii nu o vor recupera pe Araminta, iar tu… Oh, da, ce mai era? Un

mesaj de la Paula. A vizitat staţia Acceleratorilor de pe luna de gheaţă. Erau câteva copii ale tale în suspensie acolo. Nu mai sunt.

Pisica aruncă o privire cruntă către gemenii care plângeau.

— Posibilul sfârşit al galaxiei contra două vieţi, spuse Oscar. Nici nu-mi pun problema. Aminteşte-ţi că am servit ca ofiţer în Marină. Sunt obişnuit cu o astfel de situaţie. Necesitatea prevalează întotdeauna asupra sentimentului. Am aruncat în aer soarele lui Hanko, care a ucis o întreagă planetă.

— De fapt, dragule, eu am ucis Hanko, dar hai să nu intrăm în amănunte acum.

— N-o să ajungi să intri în nimic. Ai o singură opţiune: pleci sau mori. Şi mai gândeşte-te la un lucru. Dacă Visul Viu sau Acceleratorii câştigă, corpul tău real nu va ieşi din suspensie. Pământul va fi convertit de graniţa Golului în energie pură pentru a alimenta visul cu ochii deschişi al unui idiot, cu mult timp înainte de ziua programată.

Oscar se întoarse cu spatele la Pisică. *Şi cât de mulţi au făcut asta şi au mai trăit?* Cum ea nu deschise imediat focul asupra lui, îi ceru Tandrei:

— Spune-mi despre Araminta.

— A fost aici, izbucni Martyn. Târfa aia. Ea e motivul pentru care s-au întâmplat toate astea, şi a venit aici! Aici, în casa noastră.

— Când?

— În noaptea de dinaintea luptei din Bodant Park, răspunse Tandra obosită. A spus că îi era frică de mulţimea de acolo şi că nu avea unde să se ducă. Am lăsat-o să doarmă aici. Pe canapea.

— Ţi-a spus că ea este cel de al Doilea Visător?

— Nu. Şi încă nu pot să cred. Este doar o fată debusolată.

— E mult mai mult decât atât. Cum a ajuns aici?

— Ne-a spus că a venit pe jos.

— N-am crezut-o nicio clipă, mormăi Martyn.

— Ai văzut un trike sau un taxi? îl întrebă Oscar.

— Nu, dar e un drum lung de mers pe jos din Bodant Park

până aici. Şi apoi a minţit în legătură cu orice altceva.

— Bine, şi atunci când a plecat?

— A plecat pe jos, a spus Tandra. Am văzut-o. Nu era niciun trike sau altceva. Era singură.

— Unde se ducea?

— Nu a spus. Tandra ezită. M-am gândit că ar putea fi un bărbat. A folosit fardurile mele, i-a luat mult timp. Arăta minunat când a plecat.

— Ah, spuse Beckia. Arăta ca ea însăşi?

— Nu chiar, se schimbase foarte mult. Părul era foarte închis. Propria ei culoare i se potriveşte mai bine.

— Isteţ lucru.

— Bine, atunci. Oscar se uită din nou la Pisică. Mai ai ceva să întrebi?

— Cu cine se culcă? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Tandra. Nu o mai văzusem de secole. A fost o surpriză că a venit aici.

— Deci tu eşti cea mai bună prietenă a ei? Cea la care se întoarce în timp de criză?

Tandra ridică din umeri.

— Cred că da.

— Am auzit destul.

Pisica lăsă gemenii şi se ridică dintr-o singură mişcare rapidă. Oscar clipi, chiar că se mişca *repede.*

Trebuie că rulează acceleratori, gândi el. Tandra şi Martyn s-au repezit spre copii.

Pisica îi aruncă lui Oscar un zâmbet rău.

— Ne mai vedem.

— Le voi spune nepoţilor că vii. Sunt o mulţime. La urma urmei, au trecut o mie de ani.

Chicotitul ei sună autentic.

— Ştii, poate că este posibil.

Oscar se pregăti. Dacă ar fi să facă ceva, *acum* ar face-o. Momentul trecu însă, iar Pisica plecă.

Beckia lansă un fluierat mic şi se relaxă.

Tomansio îşi puse o mână pe umărul lui Oscar.

— Ştii, eşti aproape la fel de nebun ca ea. Ăă, tu şi ea, în avion, chiar s-a…

— Un gentleman nu spune aşa ceva, răspunse Oscar solemn.

— Hai, pupă-mă-n…

— Când se vor termina toate astea, o să-ţi povestesc. Dar acum, cred că ar fi mai bine să plecăm.

Scanarea de câmp îi arăta cum capsula furată a Pisicii se ridica de pe platformă. Se încordă din nou. Oare va zbura deasupra casei şi va trage în ea?

Tandra şi Martyn se ghemuiseră protector, îmbrăţişându-şi strâns copiii. Gemenii plângeau în hohote, speriaţi.

— Ascultaţi-mi sfatul, le spuse Oscar. Plecaţi de aici chiar acum. Duceţi-vă să staţi la prieteni sau într-un hotel, oriunde, dar nu aici. Vor mai veni şi alţii ca noi.

— Ozzie să vă trimită direct în iad, nemernicilor, şuieră Martyn furios.

Lacrimile i se rostogoleau pe faţă.

— L-am întâlnit pe Ozzie, a spus Oscar liniştit. Nu e deloc aşa cum crede toată lumea în ziua de azi.

— Plecaţi, îi imploră Tandra.

Oscar îi conduse pe Tomansio şi pe Beckia înapoi la capsula lor împrumutată. De îndată ce s-au depărtat de căsuţa de drycoral, a apelat-o pe Paula.

— Pisica e aici.

— Eşti sigur?

Oscar se cutremură.

— Oh, da. Am avut o discuţie.

— Şi eşti încă în viaţă. Sunt impresionată.

— Da, mă rog, am reuşit să arunc o diversiune de proporţii cosmice. Asta i-a amânat jocul pentru o vreme.

— Se implică în vânarea Aramintei?

— Da.

— Nu mă miră. Acceleratorii sunt disperaţi să pună mâna pe ea.

— Credeam că şi noi suntem.

— Suntem. A devenit imperativ.

— Fac tot ce pot. Cred că s-ar putea să mă sune. Nu este chiar superfemeia care îşi închipuie toată lumea că e.

— N-am crezut niciodată că ar fi. Care e următoarea

mişcare?

— Îl vom vizita pe domnul Bovey. Liatris a descoperit un fel de legătură între el şi Araminta.

— Bine, ţine-mă la curent.

— Tu ce faci?

— Nu-ţi face griji, sunt în drum spre Viotia.

— Credeam că mă ocup de asta pentru ca tu să poţi rămâne în umbră.

— Timpul acela s-a încheiat acum în mod oficial.

În timp ce se apropia de flota Ocisen, Kazimir menţinea un singur link de comunicare prin hiperspaţiu către ANA. Ştia că cei din Consiliul Exoprotectorat aşteptau de la el să le ofere o analiză în timp real a progreselor acţiunii, dar asta i-ar fi furnizat lui Ilanthe prea multe informaţii. Navele Prime care călătoreau alături de cele de tip Starslayers ale Ocisenilor ar fi fost avertizate de apropierea lui. Nu că asta le-ar fi ajutat cu ceva împotriva abilităţilor sale, admise el. Dar, de fapt, aceştia nu constituiseră niciodată adevărata ameninţare. Exista altceva care va fi acolo urmărind totul, trimiţându-le Acceleratorilor informaţii preţioase cu privire la natura flotei de descurajare. Era sigur de asta.

Kazimir îşi potrivi viteza cu cea a vastei armada extraterestre şi începu să examineze navele. Cu funcţiile sale senzor, detectarea era uşoară. Peste două mii opt sute de nave Ocisen, inclusiv nouă sute de Starslayers, alergau prin spaţiul interstelar cu patru ani şi jumătate lumină pe oră. Percepţia lui se infiltră în carene, expunând armele pe care le transportau – suficient de multe de tipul distrugătoarelor cuantice pentru a rade majoritatea lumilor Marii Confederaţii, dacă ar fi ajuns la destinaţie. Dar nimic mai mult, niciun sistem postfizic găsit din întâmplare şi retroinginerit, ceea ce era o uşurare. Îşi mută atenţia asupra celor treizeci şi şapte de nave Prime care le însoţeau. Foloseau un hiperpropulsor sofisticat configurat pentru a-şi menţine distorsiunea la un minim absolut. Armele lor erau mult mai avansate decât orice posedau Ocisenii, efectiv egale cu cele ale unei nave a Marinei

Confederaţiei din clasa Capital. Dar asta era tot. Nu reprezentau un pericol pentru el. Şi nu mai existau alte nave, nici observatori clandestini dotaţi cu ultrapropulsoare care să stea de veghe, niciun link nedeclarat în hiperspaţiu pe o distanţă de un an-lumină de flota Ocisen. Dar fiecare dintre navele Prime avea un link pentru hiperspaţiu deschis către o locaţie undeva înapoi, în spaţiul Confederaţiei. Le putea simţi – fire subţiri întinse peste câmpurile cuantice, pulsând de informaţii.

Navele Prime erau observatorii, decise el. Probabil că nu se vor aştepta să fie capabil să le elimine pe toate treizeci şi şapte simultan. Ei bine, asta era prima lor greşeală.

Kazimir îşi manifestă funcţiile senzor suplimentare în cinci din navele Prime. În spaţiu-timp, acestea erau abia de mărimea unui neutron, dar puteau recepţiona toate comunicările inter-Prime cu fuzelajul. Fiecare navă Prime avea un imotil controlor care făcea munca unei unităţi de comandă a unei nave umane, conducând tehnologia în mod direct. Acesta instruia, de asemenea, şi motilii. Navele reprezentau un microcosmos al societăţii Prime. În perioada pretehnologică, Primii comunicau atingându-şi pedunculele din partea superioară a corpului şi permiţând impulsurilor nervoase să curgă între ele. Acestea au fost apoi înlocuite de nişte simpli transportori electronici, dându-le posibilitatea imotililor să-şi extindă imediat controlul pe distanţe vaste.

Kazimir a început să citească impulsurile digitalizate. Confederaţia avea o experienţă vastă cu privire la comunicarea inter-Prime. Şi nu în ultimul rând Marina, care dezvoltase o întreagă gamă de rutine de perturbare şi de tehnici de război electronic. În cazul în care Primii ar scăpa vreodată de barierele de la Perechea Dyson şi ar deveni din nou o ameninţare, şi-ar găsi gândurile literalmente înăbuşite.

Primul lucru aparent era acela că Primii din interiorul navelor erau simple gazde biologice pentru gânduri umane. *Deci, Paula a avut dreptate,* gândi Kazimir încruntat.

— Eşti de acord cu evaluarea mea? a întrebat el

ANA:Guvernarea.

— Da.

— Foarte bine. În tot potopul acela de directive neuronale percepea de un flux de date care erau criptate şi trimise prin linkul de hiperspaţiu ultrasecurizat către Confederaţie. Erau o mulţime de date provenite de la senzori, dar din nou, nimic dincolo de nivelul clasei Capital. Acceleratorii vor şti că am interceptat flota atunci când semnalul va fi întrerupt, spuse el. Dar te pot asigura că nu vor cunoaşte natura interceptării.

— Acţionează.

Kazimir manifestă o serie de funcţii de agresiune în interiorul fiecărei nave Prime şi le folosi pentru a ataca sistemele de comunicaţii prin hiperspaţiu. Când linkurile securizate au căzut, trecu la defectarea hiperpropulsoarelor. Navele au căzut înapoi în spaţiu-timp real, la cincizeci de milisecunde una după cealaltă. Capacitatea de zbor a acestora odată neutralizată, începu să le elimine sistemele de armament de la bord. A avut nevoie doar de o secundă şi de jumătate din funcţiile sale de agresiune pentru a anihila dispozitivele hardware. Apoi, şi-a îndreptat atenţia către Ociseni.

Problema lui era să elimine ameninţarea militară pe care o reprezentau extratereştrii, fără a provoca pierderi de vieţi catastrofale. Nu putea să distrugă pur şi simplu unităţile atât de multor nave, pentru că Imperiul nu avea capacitatea de a salva atât de mulţi indivizi din propria specie de la o astfel de distanţă. Îşi manifestă, în schimb, funcţiile de agresiune specifice în interiorul fiecărei nave, distrugându-le armele astfel încât să nu mai poată fi reparate sau recuperate. Nu mai lăsă componente suficiente nici cât pentru a face un singur laser măcar, fără a mai vorbi de dispozitive mai avansate.

Timpul total scurs pentru a anihila toate cele două mii opt sute de nave a fost de unsprezece secunde. Suficient pentru ca ei să realizeze că ceva începea să meargă prost, dar nelăsându-le niciun pic de timp de răspuns. Deşi nu ar fi putut face nimic împotriva lui, chiar dacă ar fi ştiut.

Kazimir le lăsă. Semnătura energiei sale fulgeră înapoi în zona de spaţiu în care navele Prime pluteau neputincioase. De data aceasta, manifestă într-una dintre ele o funcţie de comunicare cu o capacitate identică cu cea a sistemului inter-Prime. Ca toate minţile omeneşti, cea care ocupa organismele Prime utiliza asocierea drept principală rutină de memorie.

Kazimir injectă: Origine.

Identitate.

Scop.

Fiecare din acestea declanşă un potop de gânduri. Kazimir identifică personalitatea animatoare ca fiind derivată din mintea lui Chatfield, cu eul său uman golit de majoritatea trăsăturilor emoţionale. Simţul scopului îi era de neclintit, la fel ca şi devotamentul lui faţă de Acceleratori. Navele Prime trebuiau să-i escorteze pe Ociseni şi să-i protejeze de încercările Marinei Confederaţiei de a le intercepta, dar misiunea lor cea mai importantă era aceea de a raporta cu privire la apariţia flotei de descurajare, la natura şi la capacitatea ei. În afară de aceasta, nu mai exista nicio cerinţă.

O senzaţie de nedumerire fulgeră între imotil şi motilii săi când explozia de gânduri provocată de Kazimir dispăru din conştiinţa sa principală. Urmă înţelegerea. Imotilul trimise un cod specific către bomba de autodistrugere. Kazimir nu a fost suficient de rapid pentru a preveni acest lucru. Acum însă ştia ce să caute. Manifestă rapid, în navele rămase, o funcţie care le dezactivă tuturor autodistrugătoarele.

— Ai suficiente dovezi acum? o întrebă pe ANA:Guvernarea.

— Am. Acceleratorii au acţionat în mod nechibzuit. Prin sprijinirea Ocisenilor şi manipularea Visului Viu au încălcat principiile sub care am fost creată. Voi convoca un conclav de suspendare.

— Vor şti că flota de descurajare a interceptat flota Ocisen, chiar dacă nu sunt conştienţi de natura mea. Trebuie să presupună ce e mai rău, şi anume că am descoperit că exploatează specia Prime.

— Asta ar fi logic. Dar agenţii lor nu pot face prea mult. Imediat ce suspendarea va fi adoptată, operaţiunile lor vor fi supuse unui control complet şi apoi neutralizate.

Kazimir trecu în revistă navele spaţiale care pluteau pasiv în derivă.

— Cu toate acestea, încă nu-mi dau seama ce sperau Acceleratorii să realizeze, dincolo de simpla manipulare politică. Ilanthe este mai inteligentă decât atât. M-aş simţi mult mai confortabil să-ţi fiu la îndemână în timpul audierii. Mă voi întoarce imediat.

— Dar flota Ocisen? Am crezut că o să-i monitorizezi.

— Sunt incapabili de a mai provoca vreun rău. Atunci când comandantul va realiza acest lucru, nu vor avea nicio altă opţiune decât să se întoarcă acasă. Navele noastre din clasa Capital îşi pot asuma sarcina de observare.

— Înfrângerea mândriei comandantului este considerabilă. S-ar putea să nu dorească să se întoarcă în Imperiu.

— Asta va fi sarcina navelor Capital să determine. Revin în sistemul Sol.

— Cum doreşti.

Kazimir manifestă o funcţie de comunicare şi difuză un mesaj simplu către nave.

— Atenţie, personalităţi Chatfield. Aceasta este flota de descurajare a Marinei Confederaţiei. Ştim ce sunteţi şi ce intenţionaţi. Inutil să mai aveţi tentative de sinucidere. Navele din clasa Capital vă vor întâlni în scurt timp. Veţi fi luate în custodia Marinei.

După care, Kazimir îşi retrase funcţiile manifestate şi se îndreptă înapoi spre sistemul Sol.

Justine: anul trei resetat

Exoimaginile cu pictograme medicale au sărit din întuneric pentru a înconjura conştiinţa Justinei Burnelli. Mai văzuse o dată, înainte, exact acelaşi set de rapoarte de date.

— Oh, Doamne, mormăi ea, într-o stare de şoc amestecat cu încântare. A funcţionat. Încercă să râdă, dar trupul refuza ferm să coopereze, insistând că petrecuse doar trei ani în suspensie, şi nu…

Ei bine, de fapt, nu era sigură cât de mult timp îi luase pentru a reseta Golul înapoi la acest moment în timp.

Capacul camerei medicale se deschise alunecând înapoi, iar ea se uită din nou în jur, la cabina lui *Silverbird. Într-adevăr, din nou.* Se ridică şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

— Starea? îi ceru unităţii de comandă.

Un nou lot de exoimagini cu pictograme şi grafice şi-au făcut apariţia confirmându-i că *Silverbird* era pe drum de trei ani şi că acum decelera puternic. Ceva se apropia.

— O, da, murmură ea cu satisfacţie, când senzorii navei stelare au baleiat pe vizitator.

Era Lordul Cerului, cu aripile de vid complet extinse.

În timp ce acesta se apropia, Justine îi examină încă o dată miezul ovoidal ciudat, incapabilă încă să decidă dacă pliurile fantastice de material cristalin erau de fapt în mişcare sau dacă vedea nişte tipare de refracţie de suprafaţă. Senzorii lui *Silverbird* nu puteau realiza o localizare corectă pe substanţa respectivă.

Ca şi înainte, se lăsă pe spate pe cea mai lungă canapea din salon şi se concentră trimiţându-şi televorbirea către Lordul Cerului.

— Bună ziua, îi spuse ea.

— Eşti binevenită, îi răspunse acesta.

Până aici, e la fel... Să vedem.

— Am venit în acest univers pentru a atinge împlinirea.

— Toţi cei care vin aici depun eforturi pentru respectivul moment.

— Vrei să mă ajuţi?

— Împlinirea n-o poţi realiza decât tu.

— Ştiu asta. Dar fiinţele omeneşti asemenea mie ajung la împlinire doar prin implicarea în propria noastră societate. Te rog să mă duci la Querencia, lumea solidă pe care trăiesc cei din specia mea.

— Rudele mele nu sunt conştiente de niciun fel de gânduri asemănătoare speciei tale, niciunde în univers. Nu a mai rămas nimeni.

— Şi asta ştiu. Dar eu sunt doar prima dintr-o nouă generaţie din specia mea care ajunge aici. Nu va trece mult şi milioane dintre noi vor fi aici. Noi dorim să trăim şi să ajungem la împlinire pe aceeaşi lume pe care s-au maturizat oamenii dinaintea noastră. Ştii unde se află? Exista un oraş mare acolo, care nu aparţinea acestui loc. Îţi aminteşti să fi condus sufletele oamenilor din respectiva lume către Inimă?

Justine se încordă pe canapea. Era întrebarea critică.

— Îmi amintesc de lumea aceea, spuse Lordul Cerului. I-am condus pe mulţi din acel loc către Inimă.

— Te rog să mă duci acolo. Te rog lasă-mă să ajung la împlinire.

— O voi face.

Justine deveni acut conştientă că gravitaţia din cabină se schimba. Unitatea de comandă îi raporta o epidemie alarmantă de perturbări pe întreaga navă. Nu le acordă atenţie – se simţea îngrozitor de ameţită. Gura îi saliva, anunţând o stare de greaţă. Nu se putea concentra pe peretele curbat al cabinei. Se mişca atât de repede. Îşi strânse în grabă pleoapele, ceea ce amplifică efectul, aşa că se forţă să deschidă ochii din nou şi să se concentreze puternic pe camera medicală aflată chiar în faţa ei. Rutinele secundare din clusterele sale macrocelulare începură să anihileze impulsurile neregulate cu care urechile interne îi bombardau creierul, combătând vertijul îngrozitor. Senzaţia începu să se domolească un pic. Verifică imaginile senzorilor.

— La naiba!

Silverbird se rostogolea pe o traiectorie curbă, prinsă în coada Lordului Cerului ca un reziduu. Modelele unduitoare din straturile cristaline ale Lordului Cerului se ondulau sălbatic, în timp ce aripile sale de vid se roteau ca o ceaţă iridiscentă în strălucirea blândă a nebuloaselor Golului. Nu se putea gândi la altceva decât la o pasăre ce dădea frenetic din aripi. Apoi, modificarea cursului se încheie. Senzorii lui *Silverbird* îi raportau o schimbare Doppler perceptibilă în lumina provenită de la stele. Accelerau la sute de ge, exact aşa cum făcuse Lordul Cerului la prima lor întâlnire.

Această primă întâlnire, se corectă ea. *Sau ar trebui să fie…*

În cele din urmă, decise că gramatica umană nu corespunde suficient abilităţilor Golului.

Oricare ar fi fost ciudata ajustare temporală făcută de Lordul Cerului pentru a le facilita accelerarea, ea se încheiase la scurt timp după aceea. În faţa lor, cele câteva stele care străluceau din mijlocul nebuloaselor dobândiseră în spectru o tentă albastră. Cele din spate tindeau către roşu. Unitatea de comandă a lui *Silverbird* determină că se deplasau acum cu viteză supraluminică. Erorile de la bord se reduseseră la niveluri acceptabile, iar vertijul său dispăruse şi el.

Scoase un oftat adânc de uşurare, apoi zâmbi cu tristeţe.

— Mulţumesc, tată, spuse cu voce tare. Întotdeauna puteai avea încredere că îşi va da seama ce trebuie făcut. Buna dispoziţie îi dispăru realizând că vor intra şi alţii în Gol. Blestematul de Pelerinaj va porni, de asemenea, să vâneze Querencia. *Să înţeleg că al Doilea Visător a fost de acord să-i conducă? Şi cum naiba au să treacă de Raieli în Golf?*

Gore îi spusese să se concentreze pe cum să ajungă în Makkathran, aşa că ar trebui să aibă încredere că ştia el ce face, ceea ce nu-i inspira prea multă siguranţă totuşi. În mod sigur, avea un plan, dar, probabil, nu unul cu care ar fi şi ea de acord.

Nu, nu doar probabil. Sigur nu aş fi.

Nu că ar fi avut prea multe opţiuni.

Odată porniţi la drum, unitatea de comandă a lui *Silverbird* realiză graficul vectorului de curs. Justine examină proiecţia, care trasa o linie precisă, verde dincolo de nebuloasa stacojie şi violet de forma unei orhidee-papuc.

Nebuloasa se afla la unsprezece ani-lumină distanţă, iar punctul de dincolo de ea spre care se îndreptau era invizibil, blocat de lumina nebuloasei şi de rugurile de praf negru interstelar.

După micul dejun şi un pic de exerciţiu în sala de gimnastică a navei, Justine se lăsă pe spate pe canapea şi televorbi cu Lordul Cerului.

— Cât timp va dura până să ajungem la lumea solidă spre care călătorim?

— Până când vom ajunge la ea.

Aproape că zâmbi. Era, într-adevăr, de parcă ar fi vorbit cu un savant în vârstă de cinci ani.

— Lumea aceea orbitează în jurul stelei sale la o rată constantă? De câte ori se va fi rotit în jurul ei până în momentul în care vom ajunge? Atunci s-a întrebat dacă Lordul Cerului avea noţiunea numerelor – la urma urmei de ce ar avea nevoie o creatură cosmică să dezvolte matematici?

— Lumea pe care o cauţi se va fi rotit în jurul stelei sale de treizeci şi şapte de ori până când vom ajunge acolo.

Rahat! Şi un an pe Querencia este mult mai mult decât un an pe Pământ. Parcă lunile lor aveau ceva de genul a patruzeci de zile?

— Înţeleg. Mulţumesc.

— Vor veni şi alţii ca tine în univers, în curând?

— Cea cu care a vorbit ruda ta, cea care te-a rugat să mă laşi înăuntru, ea îi va conduce aici. Ascultă până o vei auzi pe ea.

— Toate rudele mele o fac.

Ceea ce-i trimise lui Justine un mic fior pe şira spinării.

— Aş dori să dorm pentru tot restul zborului.

— Cum doreşti.

— Dacă se întâmplă ceva, mă voi trezi.

— Ce se va întâmpla?

— Nu ştiu. Dar dacă se schimbă ceva, voi fi trează ca să vorbesc cu tine despre asta.

— Schimbarea în acest univers înseamnă să-ţi găseşti împlinirea. Dacă dormi, nu vei ajunge la împlinire.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Îşi petrecu încă o jumătate de zi pregătindu-se, verificând diverse sisteme, încărcând o serie întreagă de instrucţiuni despre ceea ce ar constitui, pentru unitatea de comandă, un motiv să o aducă înapoi din suspensie. În cele din urmă, a trebuit să admită că nu făcea decât să-şi omoare timpul. Ultimul lucru pe care l-a făcut, în timp ce se dezbrăca, a fost să închidă cuibul de confluenţă, asigurându-se că nu vor mai exista niciun fel de scurgeri amplificate ale viselor ei care să deformeze realitatea cu consecinţe atât de neaşteptate. Asta îi aduse în minte singurul gând pe care încercase să-l evite. Mintea îi zăbovi asupra lui Kazimir, cel pe care îl abandonase pe pantele muntelui-surogat Herculaneum. Tot ce mai rămăsese din el acum era o urmă în stratul din memoria Golului. Nu fusese deloc drept să trăiască atât de puţin timp doar pentru a fi distrus.

O *să te fac real, din nou,* îi promise Justine amintirii pătrunzătoare. Se întinse în camera medicală şi activă funcţia de suspendare.

2

Foamea şi o durere sâcâitoare au trezit-o pe Araminta. La început, a zăcut pe patul de motel somnoroasă. Lumina puternică strălucea în jurul jaluzelelor, încălzind aerul nemişcat. Când a încercat să se întoarcă şi să se ridice în şezut, muşchii rigizi i-au protestat. Fiecare parte a corpului o durea. Picioarele îi pulsau şi ele de durere. Când a tras plapuma deoparte ca să se uite la ele, a scuturat-o un fior.

— Oh, Ozzie!

Ei bine, nu-i servea la nimic să-şi plângă de milă. Întâi şi întâi, trebuia să-şi cureţe puţin picioarele. Şi le coborî uşor peste marginea patului şi apoi, încet, se dezbrăcă de hainele murdare. Erau, fără îndoială, iremediabil distruse. Trebuia să scape de ele.

Camera avea lângă pat un nod de cibersferă atât de vechi încât era posibil să fi fost chiar cel instalat imediat ce drycoralul terminase să crească în forma cerută. Araminta începu să butoneze pe tastatura mică folosind noul cont deschis de ea la biroul firmei Clătite Spaniole. În Miledeep Water nu exista un mall propriu-zis, dar în centrul străzii Stoneline erau câteva mici magazine care vindeau tot ce avea ea nevoie. Unul câte unul, le-a accesat programele de gestionare de tip semisentient şi şi-a plasat comenzile, listând articolele la serviciul de livrare pe care îl angajase.

A dat drumul la apă în baie, reglând-o la o temperatură imediat sub cea a corpului, apoi s-a aşezat pe margine şi şi-a băgat cu grijă picioarele înăuntru. Apa îndepărtă ce era mai rău din praful şi sângele uscat, făcându-le să arate un pic mai bine. În timp ce aştepta să se usuce, auzi o bătaie în uşă. Din fericire, motelul furniza halate din prosop. Îşi închipuise că serviciul de livrare va fi un container-curier care va sosi plutind pe *regrav* – totul frumos şi impersonal. În loc de asta, când a ajuns şchiopătând la uşă, afară aştepta o adolescentă pe nume Janice, care purta o şapcă cu logoul companiei de livrare şi căra pe umeri două sacoşe mari cu pachete.

Araminta se simţi bucuroasă că părul îi era încă vâlvoi şi că halatul de baie avea imprimeul acela ridicol în dungi albe şi roşii. Chiar dacă fata ştia totul despre cel de al Doilea Visător, n-ar fi recunoscut-o niciodată în halul în care se afla acum.

— Cred că Ranto a tras în parcarea din faţă, spuse Janice în timp ce îi dădea Aramintei sacoşele.

— Ranto?

— N-aţi comandat mâncare la pachet de la Smokey James? Ranto face livrările pentru ei.

— Ah, da. Aşa este.

Araminta nu-şi putea da seama dacă Janice încerca să pescuiască un bacşiş. Faptul că foloseau oameni în loc de boţi pentru un serviciu de genul acesta spunea foarte multe despre economia oraşului Miledeep Water. În orice caz, Araminta îşi amintea că doar cu o jumătate de an în urmă depindea de bacşişurile pe care le primea la Nik's, aşa că scoase cardul cash coin – în mod evident, un lucru bun, pentru că Janice îi zâmbi imediat, în semn de recunoştinţă.

Înainte chiar ca uşa să se închidă, Ranto şi-a făcut şi el apariţia şi i-a predat cele cinci cutii din thermplastic cu mâncare de la Smokey James. Asta i-a creat imediat o dilemă. Era disperată să folosească o parte din kitul medical pe care îl cumpărase, dar mirosul care emana din cutiile cu mâncare era prea mult pentru stomacul ei, pe care îl putea chiar auzi cum se zbate. Se aşeză din nou pe pat şi, cu picioarele pe podea, începu să deschidă cutiile. A găsit înăuntru clătite cu sirop de fructe şi smântână şi un mic dejun *all-day* complet din şuncă afumată, jumări de ouă chulfy locale, turte de cartofi şi ciuperci prăjite. Cutia cu băuturi conţinea suc de portocale rece şi un termos de un litru cu ceai English Breakfast. Îşi încheie masa cu nişte brioşe prăjite. După ce a terminat de mâncat, picioarele nu păreau s-o mai doară atât de rău ca înainte. Le-a dezinfectat totuşi aplicând un antiseptic, tresărind din pricina usturimii. Şi-a pulverizat apoi piele artificială pe ambele picioare, izolându-şi carnea maltratată. Când a terminat, s-a ghemuit pe saltea, chiar pe locul în care se

afla, şi s-a cufundat din nou în somn.

Era întuneric atunci când s-a trezit uşor dezorientată. Ceva, undeva, nu era chiar în regulă, iar subconştientul ei era îngrijorat din cauza asta. Nu credea să fi stabilit o nouă conexiune în vis cu Lordul Cerului, cel puţin nu-şi putea aminti să se fi întâmplat vreuna în timpul ultimului somn. Partea bună era că nu mai simţea nici cea mai mică senzaţie de foame. *E timpul să mă gândesc la, mine.*

Baia avea duze de masaj, care nu funcţionau însă. Chiar şi aşa, lăsă cada să se umple până la refuz şi turnă înăuntru săpunurile parfumate pe care le cumpărase. În timp ce apa curgea, se întoarse la nodul cibersferei şi tastă cu conştiinciozitate o cerere de informaţii cu privire la Oscar Monroe. Software-ul de căutare învechit îi extrase din unisferă o listă de referinţe. Erau opt milioane şi jumătate în total. Iar căutarea nu intrase în bazele de date deep-cache.

— Mare Ozzie, murmură ea, realizând cât de mult îi lipsea u-amprenta care i-ar fi sortat informaţiile utile în doar jumătate de secundă.

Încă un minut de tastat câţiva noi parametri, şi filtră lista în funcţie de detaliile biografice verificate la standardul academic general al Confederaţiei – întotdeauna un foarte bun punct de plecare. Rezultatul coborî la unu virgulă două milioane de referinţe.

Între timp, baia se umpluse, aşa că intră în ea şi se cufundă în bulele de spumă lăsând murdăria să se înmoaie şi se îndepărteze încet. Lectura informaţiilor despre Oscar trebuia să mai aştepte, dar cel puţin ştia că trebuia să fie cineva important. Nu o minţise în legătură cu asta. Când ieşi din baie, se simţea mult mai bine.

Araminta scoase conţinutul rămas în sacoşe, întinse totul pe pat şi începu să examineze hainele. Majoritatea proveneau de la un magazin de camping care îi furnizase nişte cizme practice de drumeţie ce îi veneau până la jumătatea gambei. Le încercă şi constată că erau impresionant de confortabile. Jeanşii maro-închis erau duri şi rezistenţi la apă, ceea ce ridica unele întrebări

interesante, luând în considerare faptul că se afla pe un continent deşertic. Se strecură într-un body simplu, negru, apoi îşi trase un tricou larg vişiniu, lăsându-l liber pe deasupra. Jacheta flauşată bleumarin era similară cu cea cu care venise, cu excepţia faptului că era rezistentă la apă, iar fibrele semiorganice erau adaptabile la temperatură. Avea nevoie de o asemenea funcţie. Chiar şi după apus, climatul din Miledeep Water era copt încă de rafalele de aer deşertic venite din spatele crestei. Toate celelalte accesorii – rucsacul, sticla de apă (completată cu pompa filtru manuală), maşina de gătit cu baterii solare, cuţitul multifuncţional, microcortul, mănuşile, bodyurile adaptate termic, pachetul pentru igienă, trusa de prim ajutor – însemnau că putea să meargă acum oriunde şi oricând voia. Gândul o făcu să zâmbească încruntată la colecţia ei. Cumpărarea echipamentului fusese ceva instinctiv. Ştia că Miledeep Water nu avea să fie decât o oprire în calea Silfen, cu toate că Chobamba s-ar putea dovedi a fi o soluţie posibilă.

Îşi trecu o mână prin părul încă umed, simţindu-se dintr-odată iar nesigură. Să stea şi să-şi facă griji într-o cameră de motel nu prea însemna că-şi alege ea propriul destin. Îşi închise bine jacheta până sus şi ieşi să vadă ce anume avea Miledeep Water de oferit cu titlu de viaţă de noapte.

După o jumătate de oră de mers pe jos de-a lungul străzilor aproape pustii, avea răspunsul: nu prea multe. Câteva baruri şi restaurante erau deschise, la fel ca şi câteva autoserviri non-stop, la îndemâna celor care trăiau cu un buget restrâns. În ciuda locaţiei şi a clădirilor fermecătoare, Miledeep Water era mult prea asemănător cu Langham pentru ca Araminta să se simtă bine. Oraş mic, cu atitudinea tipică respectivă.

Emoţiile emergente din gaia-câmpul unui bar de lângă malul lacului i-au atras atenţia. Oamenii de acolo se bucurau de ceva. Se apropie şi auzi, prin uşa deschisă, nişte cântări pe tonuri false. Pe măsură ce se îndrepta către lumina holografică sclipitoare care strălucea prin ferestre, emisiile din gaia-câmp deveneau mai puternice, mai clare.

Araminta îngădui imaginilor şi senzaţiilor să-i învăluie mintea, experimentând trezirea Justinei în *Silverbird.* Esenţa conversaţiei acesteia cu Lordul Cerului îi reverbera prin craniu, amplificată de extazul celor din bar.

Justine este în drum spre Makkathran.

Tentativa de zâmbet i se estompă, realizând cine erau cei din bar. Adepţi ai Visului Viu care sărbătoreau cea mai recentă întoarcere luată de evenimente în favoarea lor. Asigurându-se că niciun pic din dezamăgirea ei amară nu se scurgea în gaia-câmp pentru a-i alerta, Araminta se întoarse şi se depărtă pe furiş. Că existau adepţi în Miledeep Water nu o surprindea. Erau peste tot, în fiecare Lume Externă a Confederaţiei. Şi nici chiar Lumile Centrale nu erau imune. Se întrebă o clipă ce ar fi făcut cei din bar dacă ar fi intrat. Ar fi luat-o prizonieră sau ar fi căzut la picioarele ei?

Poate Justine va reuşi să facă ceva. Araminta nu-şi amintea prea bine ultimul vis pe care îl avusese, cel cu Gore şi Justine într-o cameră. *Trebuie să văd restul de vise ale lui Inigo, să aflu ce s-a întâmplat cu Edeard, de ce îi inspiră astfel pe toţi. Trebuie să înţeleg exact cu ce mă confrunt.* Apoi încremeni în mijlocul străzii. Subconştientul îi declanşase în sfârşit amintirea care o sâcâia: timpul afişat pe nodul unisferei. Se grăbi înapoi la motelul SideStar, fără să-i pese dacă cineva o vedea cum străbătea pe jumătate alergând trotuarele pustii, ignorând *solido*-urile de trafic în timp ce traversa în fugă intersecţiile.

Cum a ajuns în cameră, a încuiat uşa şi a deschis nodul unisferei. Fereastra de display a timpului central care clipea în colţul de sus al ecranului arăta întotdeauna ora Pământului GMT, iar o fereastră secundară afişa ora locală. Araminta comută imediat la ora de pe Viotia, apoi la cea din Colwyn City. Îi luă un moment ca să facă aritmetica mentală, ajutată de clusterele ei macrocelulare, apoi revăzu din nou cifrele. Dacă socotise corect, şi rutinele secundare din clusterele macrocelulare erau practic infailibile, însemna că trecuseră doar cincisprezece ore de când intrase în pădurea Francola. Dar asta era imposibil,

petrecuse o zi întreagă şi o noapte doar ca să se târască prin acea primă vale nenorocită, udă şi rece, apoi încă o zi în oază. După care, plimbarea prin deşertul din apropierea Miledeep Water, urmată de dormitul din tot restul zilei. În momentul acela realiză – mersul pe jos prin deşertul de lângă Miledeep Water şi dormitul în hotel acopereau o bucată zdravănă de douăsprezece ore din totalul de cincisprezece.

Practic, căile Silfen nu mi-au luat timp deloc. Cum e posibil aşa ceva? Şi nici n-am fost pe ele tot timpul. Dulce Ozzie, oare manipulează timpul şi pe planete? Dar atunci, cine ştie exact unde sunt planetele, în ce univers sau dimensiune? Şi dacă ne gândim la asta, oare chiar sunt reale?

Când se uită în jos la picioarele ei îmbrăcate în pielea artificială protectoare, ştiu că mersese pe undeva şi că petrecuse ore întregi făcând-o. Ce se întâmplase sau mai degrabă unde şi când fusese de-a lungul căilor Silfen, nu avea nicio importanţă. Înţelegea că Silfenii nu ar fi lăsat-o să le utilizeze căile şi lumile drept refugiu. Ştia acest lucru instinctiv. Cunoaşterea îi venea direct din inima Silfen Motherholm.

Chiar trebuie să fac faţă singură.

— Oh, rahat!

Luă tableta de ciocolată portocalie care-i fusese livrată odată cu mâncarea şi muşcă o bucată mare, după care se aruncă din nou pe pat. De fapt, nu avea nicio scăpare. *De unde să încep?* Să se informeze despre Edeard era, evident, primul pas. Sincer vorbind, era destul de nerăbdătoare să se cufunde din nou în viaţa lui. Simţea totuşi că era mai important să afle ce se întâmpla cu Justine. Îşi lăsă gândurile să încetinească, uşor mulţumită că nu mai avea nevoie de programul melanj al lui Likan pentru a atinge starea de alertă calmă necesară pentru orice interacţiune serioasă cu gaia-câmpul – nu că gândurile Lordului Cerului ar fi ocupat acel tărâm anume. Acesta se găsea într-un domeniu paralel, iar gândurile lui erau senine şi satisfăcute.

— Bună ziua, i-a spus ea.

— Eşti întotdeauna binevenită.

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru primirea emisarului nostru. Tu eşti cel care o însoţeşte spre Makkathran?

— Eu mă aflu alături de rudele mele.

Simţurile incredibile ale Lordului Cerului îi revelau o vastă fâşie de spaţiu lipsită de stele, situată între nebuloase. Acesta zbura încoace şi încolo prin pustietate, urmat de un stol de semeni ai lui care se chemau unul pe altul peste golf. Era toţi bucuroşi că alte minţi apăreau din nou în Gol, gânduri gigantice sumbre animate de anticipare.

— Oh! Dar ştii unde este?

— Cea pe care o cauţi se află în universul nostru. Acest lucru este cunoscut de noi toţi. Şi toţi vrem să mulţumim pentru el. În curând, vor fi mai mulţi. În curând, îi vom ghida din nou pe semenii tăi către Inimă.

— Îl poţi contacta pe cel care este cu ea?

— Rudele mele sunt plecate peste tot în univers. Cea mai mare parte îmi sunt inaccesibile. Le voi întâlni pe toate din nou, în cele din urmă, în Inimă.

— Şi atunci cum ştii că unul dintre noi a sosit?

— Inima o simte. Toţi cunoaştem Inima.

— La naiba! Bine, mulţumesc.

— Când vei veni? Când vei fi aici cu semenii tăi?

— Nu ştiu.

Araminta îşi retrase mintea din conexiune şi îşi îngădui un scurt moment de dezamăgire. Ar fi fost frumos să vorbească cu Justine, dar în loc de asta constata din nou că nu se putea bizui decât pe ea însăşi. O stare cu care începea să se obişnuiască. Mintea ei intră din nou, pe furiş, în gaia-câmpul uman, alunecând precum un hoţ tăcut prin cuiburile de confluenţă locale. Gândurile i se învârteau în jurul vederii, gustului şi mirosului lui Edeard şi, dintr-odată, îi pătrunse în creier o trezire minunată, leneşă, pe o saltea moale, în timp ce zorii împânzeau cerul peste Makkathran. Un sărut atinse obrazul lui Edeard, atingerea-fantomă trimiţându-i Aramintei o furnicătură plăcută de-a lungul coloanei vertebrale. Un nas îi frecă uşor urechea. Apoi, o

mână alunecă în jos pe stomacul lui/al ei, iar zâmbetul ei crescu, simţind senzaţia obraznică. Jessile chicoti în apropiere şi în urmă cu mii de ani şi spuse:

— Ei bine, asta e ceea ce numesc eu a te ridica pentru a saluta zorii.

Cealaltă fată chicoti şi ea. Ochii lui Edeard s-au deschis brusc. Araminta se uita acum prin ochii lui în propriul lui apartament.

Capsula forţelor Ellezelin aluneca peste suprafaţa netedă, rapidă, a râului Cairns. Chiar în faţă se vedea o casă mare, veche, cu pereţi din arcade albe umplute cu sticlă violet şi argintie, înconjurată de balcoane care atârnau peste un bazin a cărui apă sclipea într-un turcoaz îmbietor. Grădini bine întreţinute se întindeau pe panta malului sudic al râului lat. Chiar şi în lumina palidă filtrată prin norii cenuşii ce se loveau de câmpul de forţă al cupolei pentru vreme a oraşului Colwyn, locul părea primitor, ca un cămin adevărat.

— Foarte şic, murmură Beckia în timp ce capsula plutea jos, deasupra peluzelor largi. Afacerile cu materiale de construcţii trebuie să fie mai profitabile decât credeam.

— În economia unei planete externe, să te faci multiplu este doar un mod inteligent de a evita impozitele, răspunse Tomansio dispreţuitor. Bovey nu şi-ar putea permite asta, dacă fiecare dintre ei şi-ar fi plătit impozitul pe venit.

Uşa capsulei se extinse.

— Pot să am încredere în voi? întrebă Oscar încet.

Ceilalţi doi au încremenit, apoi l-au privit. Emisiile Beckiei în gaia-câmp scuipau resentimente. Mai mult decât orice însă, Tomansio se amuza.

— Poţi, îi răspunse el, împingând o senzaţie caldă de încredere în gaia-câmp.

— Ea v-a înfiinţat. Nici nu aţi exista fără ea. Şi toţi o aşteptaţi să se întoarcă.

— O greşeală comună, replică Tomansio. Îi înţelegem cu toţii defectele, dar nu o iertăm. Ne-am născut din determinarea ei, dar acum am crescut mult dincolo de ea.

— Relaţia elevi-maestru, nu-i aşa? întrebă Oscar.

— Exact. A realizat multe la vremea ei, dar majoritatea au fost dezastruoase. Suntem cam singurul lucru bun care a apărut vreodată din viaţa Pisicii. Ridică o sprânceană. Cu excepţia cazului în care a avut copii…

Oscar îi răspunse cu un zâmbet crispat.

— Mda, continuă Tomansio. Faptul că ea există încă, chiar şi în suspensie, este ceva neplăcut pentru noi. Asta duce la neînţelegeri precum cea de acum.

— Far Away s-a revoltat când anchetatoarea Myo a arestat-o, contracară Oscar.

— Far Away a făcut-o, a spus Beckia. Nu noi. La momentul acela ajunsese să fie un simbol al independenţei planetei. Arestarea ei a fost considerată atunci ca un act politic de represiune al unei Confederaţii autoritare împotriva guvernului planetar. Aş sublinia că, imediat ce detaliile atrocităţilor de la Catedrala Pantar au devenit cunoscute, revoltele nu au mai durat mult.

— Dar principiile ei rămân cu noi, a spus Tomansio. Dedicaţia faţă de ideea de putere. Niciodată, de la înfiinţarea noastră, nu ne-am încălcat codul. Rămânem loiali clientului nostru, cu orice preţ. Nici măcar Pisica nu poate distruge asta. Şi cu siguranţă nu te-am trăda pe tine. Oscar, tu ai demonstrat suprema tărie a spiritului uman atunci când te-ai martirizat singur pentru ca specia noastră să poată supravieţui. Ţi-am spus şi înainte, te respectăm aproape la fel de mult ca pe Pisică.

Oscar se uită la faţa frumoasă a lui Tomansio, care radia sinceritate, susţinută şi de emisia acestuia în gaia-câmp. Spera cu ardoare că propria stânjeneală faţă de o astfel de declaraţie nu era prea evidentă.

— Bine, atunci.

— În plus, aceea nu era cu adevărat Pisica, nu fondatoarea Cavalerilor Gardieni. Dacă nu ne-am fi angajat faţă de tine, mi-ar fi făcut mare plăcere s-o urmăresc şi să aflu exact care Facţiune a violat-o pe Pisica noastră pentru propriile lor scopuri. Nu ai spus că au clonat-o în mai multe exemplare?

— Nu mai există niciuna, răspunse Oscar categoric şi ieşi din capsulă.

Beckia şi Tomansio au schimbat un zâmbet calm şi l-au urmat afară pe pajiştea îngrijită.

Domnul Bovey, mai exact trei din el, ieşea din casă pentru a întâmpina capsula. Oscar nu mai întâlnise până acum un multiplu, cel puţin nu cu bună ştiinţă. Nici nu-şi amintea să fi auzit vreodată de unul pe Orakum. Liderul trioului, cel care stătea în faţă, avea pielea neagră şi un ten mai ridat decât al lui Oscar, iar câteva fire de păr de culoare argintie îi albeau tâmplele. La stânga lui se afla un bărbat înalt cu trăsături orientale. Al treilea era un adolescent cu o claie deasă de păr blond. Niciunul dintre ei nu elibera nimic în gaia-câmp. Cu toate acestea, postura lor era suficientă pentru a-i spune lui Oscar că aveau să fie extrem de încăpăţânaţi.

Reacţia imediată a lui Oscar a fost să regrete că purtau uniforma forţelor Ellezelin care, în momentul acesta, era un declanşator vizual foarte puternic pentru orice cetăţean de pe Viotia. Apoi o vină mai profundă începu să se manifeste. Nu se afla aici susţinut de autoritatea Ellezelin – sponsorul lui era unul mult mai puternic. Aceasta era problema. Să năvălească în casa cuiva cu autoritate şi în forţă pentru a-i cere cooperarea era exact genul de represiune fascistă care animase atât de mult instinctele politice ale tânărului Oscar Monroe şi care, la rândul lor, îl făcuseră să adere la Partidul Socialist în timpul colegiului şi să se lase sedus, în cele din urmă, de elementele radicale. O aventură care se încheiase cu tragedia de pe Staţia Aberdan.

Cu alte cuvinte, te întorci de unde ai plecat. Dar trebuie să o găsim. Necesitate imperioasă – chemarea sirenei tiranilor de pretutindeni. Cu toate acestea, ştiu că nu poate fi lăsată să cadă în mâinile facţiunilor. La naiba, cum trăieşte Paula astfel?

— Ce vreţi? întrebă acru primul domn Bovey.

Oscar rânji, lăsându-şi amuzamentul liber în gaia-câmp.

— Ei, haide. Ştim că a fost ceva între tine şi ea.

Cei trei domni Bovey au privit sfidător înainte.

— Ascultă, spuse Oscar pe un ton rezonabil, şi se apucă de tunică, uniforma asta nu-i decât o grămadă de rahat. Nu suntem de la Visul Viu. Nici n-am fost vreodată pe Ellezelin. Lucrez pentru ANA.

— Da? Şi eu lucrez pentru Raieli, răspunse domnul Bovey, toţi trei el vorbind în cor. Cu alte cuvinte, amândoi suntem agenţi supersecreţi.

— Am văzut-o în Bodant Park. Eu şi echipa mea de aici i-am asigurat acoperirea ca să poată scăpa de acolo. Întreab-o. Suntem motivul pentru care se află încă în libertate. Dacă mai este.

O pâlpâire de nesiguranţă apăru în ochii domnului Bovey cel negru.

— M-am întâlnit de câteva ori cu Araminta, asta-i tot.

— A fost mai mult decât atât. Haide, omule, e atât de adânc în rahat încât se va îneca dacă nu obţine ceva ajutor serios din exterior. Aşa că, te rog, spune-mi dacă ştii unde este.

— N-am mai văzut-o de câteva zile.

Tomansio mormăi cu înţelegere.

— Nu ţi-a spus, nu-i aşa? Nu ştiai că ea este cel de al Doilea Visător?

Încruntarea domnului Bovey se adânci. Niciunul dintre el nu se uita la Tomansio.

— La dracu', asta-i o porcărie, spuse Oscar. Încerca, probabil, să te protejeze.

— Da, sigur, răspunse domnul Bovey.

— Era speriată, ştii doar. Planeta asta a fost invadată doar pentru că ea locuieşte aici. Şi e complet singură. Nu ştie ce face. Serios, nu are nici cea mai mică idee. Dacă ştii unde o putem găsi, dacă ai vreo idee unde ar putea fi, atunci noi suntem cei cărora trebuie să le-o spui. Apelează ANA dacă ai nevoie de confirmarea statutului meu. Mai sunt şi alţii în căutarea ei, la fel de înverşunaţi, şi nu mă refer la Visul Viu. Al Doilea Visător este un instrument politic important acum. Cine crezi că a declanşat lupta din Bodant Park?

— Masacrul din Bodant Park, spuse domnul Bovey. Aţi

provocat un masacru pe planeta noastră. Au fost ucişi sute de oameni.

— Asta a fost doar încălzirea, replică Tomansio. Agenţii implicaţi în vânarea ei nu vor da doi bani pe civilii care le vor sta în cale. Citirea memoriei va fi ultima ta grijă atunci când ceilalţi vor ajunge aici. Şi o vor face. Curând.

— Noi te-am găsit, adăugă Beckia. Restul nu sunt cu mult în urma noastră. Gândeşte-te. Pricepe odată. Cele mai puternice organizaţii din Marea Confederaţie o caută. Întreaga planetă a fost invadată pentru că Visul Viu este de-a dreptul disperat. Crezi, chiar crezi cu adevărat că ne poate scăpa la toţi?

— Nu ştiam, zise tânărul blond printre dinţii încleştaţi. Nu mi-a zis. Cum de a putut să nu-mi spună ce i se întâmplă?

— Dacă te iubeşte, înseamnă că a încercat să te ţină departe de toate astea, răspunse Oscar. A fost înduioşător de naiv, dar acum s-a terminat. Va trebui să faci o alegere. Vrei să faci ceva ca să o ajuţi în mod concret? Dacă da, vorbeşte cu noi. Dacă nu, fugi. Toţi *tu* va trebui să lăsaţi totul baltă, să fugiţi şi să vă rugaţi să nu fiţi prinşi.

Cei trei el s-au întors să se uite unul la altul. Oscar era conştient de siluetele pe care le putea întrezări stând nemişcate în casă.

— Lasă-mă o clipă, spuse domnul Bovey.

Oscar dădu din cap cu simpatie.

— Sigur. Se dădu deoparte şi începu să vorbească cu voce scăzută cu cei din echipa lui. Ce credeţi?

— Nu ştie nimic, răspunse Beckia. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost împreună cu ea ca s-o ajute. E zdrobit de faptul că a rupt legătura cu el. O iubeşte sau aşa îşi închipuie.

— Sunt înclinat să fiu de acord, adăugă Tomansio.

— O duzină de el ar putea fi chiar acum cu ea, ajutând-o să se pună la adăpost, sublinie Oscar.

Tomansio scoase un oftat reticent.

— Mi se pare greu de crezut.

— Chiar se poate face o citire de memorie pe un multiplu? întrebă Beckia.

— Ar trebui, probabil, să fie adunaţi toţi *el* la un loc, îi

răspunse Tomansio. Şi nu ai şti dacă i-ai adunat pe toţi decât atunci când ar fi prea târziu. Multiplii sunt întotdeauna precauţi cu privire la numărul lor exact de corpuri. Este ceva instinctiv legat de redundanţa de siguranţă. O evoluţie psihologică interesantă. În orice caz, timpul pe care îl avem la dispoziţie nu ne permite un asemenea lux. Dacă e să ne fie util, va trebui s-o facă în mod voluntar, şi chiar acum.

U-amprenta îi semnală lui Oscar că Cheriton îi apela pe un canal ultrasecurizat. Liatris se alătură apelului.

— Pregătiţi-vă pentru veşti proaste, anunţă expertul în gaia-câmp. Visul Viu a găsit-o.

— La naiba, mormăi Tomansio, aruncând spre domnul Bovey o privire vinovată. Unde?

— Acum devine foarte interesant. După ce a fost prinsă de cuiburile de confluenţă din Bodant, Visul Viu a rafinat rutinele de rezonanţă emoţională pe baza tiparelor ei exacte de gândire. Actualizarea le-a conferit un tip de sensibilitate care poate detecta cea mai mică emisie pornită din mintea ei. Şi cu un sfert de oră în urmă, Araminta s-a apucat să împărtăşească cel de al optulea vis al lui Inigo.

— Ce i-a venit să intre în viaţa Mergătorului-pe-Apă *acum?* întrebă Beckia iritată. Pentru numele lui Ozzie, n-a învăţat nimic din cele întâmplate în Bodant?

— Întrebare greşită, spuse Cheriton.

— Unde este? întrebă Tomansio.

— Chobamba.

Nedumerit, Oscar trebui să consulte lista planetelor Confederaţiei dintr-unul din spaţiile sale de stocare.

— Asta-i la mai mult de şase sute de ani-lumină distanţă, protestă el. Nu poate fi adevărat. Era aici, în urmă cu şaisprezece ore.

— Ultrapropulsorul tău ar putea face asta, spuse Tomansio cu îndoială în glas. La limită.

— A găsit o modalitate să păcălească gaia-câmpul, interveni Beckia. Asta trebuie să fie. La urma urmei, este cel de al Doilea Visător. Asta trebuie să-i confere nişte

aptitudini pe care noi ceilalţi nu le avem.

— Cheriton, eşti sigur? întrebă Tomansio.

— Suntem reţinuţi în clădire, răspunse acesta. Iar eu folosesc acum un releu clandestin pentru a accesa unisfera. Maestrul Viselor Yenrol e turbat de când au găsit-o cuiburile. Toţi Maeştrii Visului Viu au aflat şi se străduiesc din greu să păstreze secretul. Nu cred că este o înşelătorie.

— Cum naiba a ajuns pe Chobamba? dori Oscar să ştie.

— Au aflat unde anume pe Chobamba? întrebă Tomansio.

— Nu încă, răspunse Cheriton. Dar este doar o chestiune de timp. Este o Lume Externă, Visul Viu are câţiva Maeştri ai Viselor acolo.

— Poţi s-o avertizezi din nou? întrebă Oscar.

— Nu sunt sigur. Se vorbeşte despre închiderea cuiburilor de confluenţă de pe Chobamba, vor s-o izoleze de gaia-câmp.

— Ce stupid, spuse Tomansio. Asta o s-o alerteze referitor la ce se întâmplă.

— Liatris, poţi să forţezi un mesaj direcţionat la Chobamba şi s-o avertizezi? întrebă Oscar.

— N-a mai folosit unisfera de zile întregi, răspunse acesta. Nu există nicio garanţie că va primi mesajul.

— Dacă va şti toată lumea, acesta va fi subiectul cel mai discutat pe planetă, spuse Beckia. Nu are cum să nu afle şi ea. Trebuie doar să facem ştirea publică.

Tomansio îi dădu lui Oscar un ghiont. Domnul Bovey luase, evident, o decizie. Cel cu pielea neagră se îndrepta spre ei, lăsându-i pe ceilalţi doi el cu privirea fixă, gânditoare.

— Da? spuse Oscar.

— Am verificat cu ANA, îi răspunse domnul Bovey. Părea vag surprins. Eşti cine spui.

— Şi?

Faţa lui exprima o teamă puternică, reflectată de toţi cei trei el.

— Ea nu ştie… nu poate să ştie cum să facă faţă la povestea asta. Nimeni nu poate. Trebuie să mă încred în ANA. Ce ironie! A fi multiplu presupune să reduci apelul la

soluţii tehnologice în vederea nemuririi.

— Poţi s-o contactezi?

— Nu. Domnul Bovey clătină din cap, de parcă ar fi jelit. Am încercat în fiecare minut de când am aflat. U-amprenta ei este off-line. Nu-mi răspunde la apeluri.

— Ştiu că e dureros, dar există altcineva la care ar putea apela?

— Verişoara ei, Cressida. Erau apropiate. De fapt, înainte de a ne cunoaşte, ea era cam singura prietenă adevărată a Aramintei în Colwyn City.

— Ştim. Şi ea s-a făcut nevăzută, dar îţi mulţumim. Dacă Araminta te contactează totuşi, te rog să mă anunţi. U-amprenta lui Oscar îi trimise domnului Bovey un cod de acces la unisferă. Imediat, te rog. Timpul este critic acum.

— Asta-i tot? întrebă uluit domnul Bovey, în timp ce Oscar se întorcea la capsulă.

— Nu-ţi face griji, vom continua căutarea. Şi este posibil să doreşti să iei în considerare sfatul prietenului meu de a te dispersa în oraş. Sunt absolut sincer cu tine, noi suntem doar primii care te vizitează şi suntem cu adevărat băieţii buni.

Uşa capsulei se închise peste încruntarea domnului Bovey. S-au ridicat lin şi au făcut o întoarcere, luându-şi zborul pe deasupra râului tulbure, înapoi către docuri.

— Şi acum ce? întrebă Tomansio.

Întrebarea îi sună retoric lui Oscar.

— O să verific, le spuse el Cavalerilor Gardieni.

— Da? veni răspunsul Paulei, de îndată ce linkul securizat a fost deschis.

— Am găsit-o, spuse Oscar.

— Excelent.

— Nu chiar, e pe Chobamba.

Urmă doar o mică ezitare.

— Eşti sigur?

— Cei de la Visul Viu şi-au manevrat cuiburile de confluenţă, ceva legat de obţinerea unui tipar emoţional decent care să poată fi recunoscut. Potrivit lor, Araminta se află pe Chobamba şi se distrează împărtăşind visele lui

Inigo.

— Asta nu prea are sens.

— Cât de repede poţi ajunge acolo?

— Nu mult mai repede decât tine.

— Sper că ai surse în Visul Viu. Dacă or să încerce să pună mâna pe ea, trebuie avertizată.

— Ar trebui să o găsesc mai întâi.

— Cu siguranţă ANA îi poate da de urmă. Cineva trebuie să-i fi observat nava la sosire.

— Ar trebui să fie un ultrapropulsor. Asta înseamnă că a ajutat-o o Facţiune. Dar care?

— M-am gândit la forţarea unui avertisment direcţionat.

— Da. Ar putea funcţiona. Voi discuta.

— Dacă noi am aflat, atunci e doar o chestiune de timp până când o să afle şi Pisica.

— Aşa este. Dacă pleacă spre Chobamba, va trebui s-o urmezi.

— Ah, rahat! Nu pentru asta am semnat.

— Poţi avea încredere în echipa ta?

— Da, cred că vor rămâne cu mine.

— Excelent, te sun după ce vorbesc cu ANA. Apropo, cam într-o oră, Acceleratorii sunt pe cale de a fi supuşi la ceva echivalent unui proces. Ei sunt cei din spatele invaziei Imperiului Ocisen.

— La naiba, vorbeşti serios?

— Da. Dacă sunt găsiţi vinovaţi, ar trebui să vedem presiunea scăzând în mod considerabil. Paula încheie apelul.

Tomansio şi Beckia se uitau la Oscar aşteptând.

— Ce crede şefa ta? întrebă Tomansio.

— Ce credem şi noi, că totul este foarte ciudat. Să ne întoarcem la navă, în caz că va trebui să ajungem rapid pe Chobamba.

Nava zveltă cu ultrapropulsor ieşi din hiperspaţiu la o jumătate de an-lumină de Ellezelin. În cabina acesteia, Valean analiza datele furnizate de senzori. Îi erau arătate intruziunile de materie exotică reprezentând găurile de

vierme uriaşe care legau Ellezelin de planetele subjugate economic, care alcătuiau Zona de Liber Schimb. Scala găurilor de vierme era impresionantă, mergând înapoi până la prima epocă a Confederaţiei când planetele Big 15 erau centrul unei reţele economice ce lega laolaltă sute de lumi. Trecându-le în revistă dimensiunile şi puterea nominală, Valean era convinsă că oricare dintre ele putea fi folosită pentru sarcina pe care i-o atribuise Atha. Deşi cea care se conecta la Agra ar fi fost de preferat. Era cea mai modernă şi ajungea cel mai departe.

Ca majoritatea Înalţilor de dată lungă, Valean îşi folosise biononicele pentru a-şi remodela corpul, aducându-l la o stare pe care o considera mai funcţională şi mai utilă. În prezent, era lipsită de păr şi părea scheletică. Pielea ei avea o irizare gri ciudată şi era trasă atât de strâns peste oase, încât fiecare coastă îi ieşea în evidenţă. Muşchii erau nişte linii dure care se vedeau şi se mişcau de parcă erau din malmetal. Faţa ei continua tema emacierii, cu obrajii scobiţi adânc şi un nas subţire cu nări asemănătoare unor branhii. Globurile ochilor larg depărtaţi străluceau într-un roz slab uniform. Singura ei podoabă cosmetică era un cerc de aur, deasupra toracelui, compus dintr-un cluster de fire strâns legate, ce părea să se mişte încet.

După zece minute petrecute în cabina ei impersonală, detectă o distorsiune minusculă în câmpurile cuantice. O altă navă ultrapropulsor ieşea din hiperspaţiu alături de a sa. Nou-venita era uşor mai mare, cu nişte umflături în fuzelajul ovoid. Au făcut împreună câteva manevre şi şi-au conectat sasurile.

Marius alunecă în cabina lui Valean. Costumul-togă emitea fuioare de întuneric ce se târau în urma lui.

— O întâlnire fizică este oarecum teatrală, nu-i aşa? întrebă el. Legăturile noastre TD rămân totuşi sigure.

— Rămân, îl asigură ea şi îi zâmbi, dezvăluind nişte şiruri de dinţi mici de aramă lustruită. S-a considerat totuşi că asta ar adăuga mai multă greutate mesajului.

— Care este?

— Eşecul lui Chatfield al tău a produs o urmare nedorită,

pe care, în cea mai mare parte, sunt pe cale s-o rezolv.

— Paula Myo îl ţinea sub observaţie. Trimiterea lui pe Ellezelin a fost o simplă măsură de precauţie.

— Şi ai o scuză şi pentru Pisică?

Marius rămase impasibil.

— Comportamentul ei poate fi imprevizibil. Asta este natura ei. Din câte îmi amintesc, nu a fost doar decizia mea să fie salvată din Kingsville.

— Irelevant. Acţiunile tale au produs consecinţe nedorite într-o perioadă critică. Din momentul acesta, eşti retrogradat.

— Obiectez.

Chiar în timp ce o spunea, încerca să o apeleze pe Ilanthe, doar pentru a-şi găsi însă apelul respins. Cu toate acestea, rămase calm.

Dinţii de aramă au apărut din nou, cu vârfurile ascuţite perfect aliniate.

— Irelevant. Noua ta misiune este Curierul.

— Caraghiosul acela! exclamă Marius.

— Ne apropiem de implementare, punctul culminant a tot ceea ce suntem. Nimic nu poate fi lăsat să interfereze cu asta. A fost văzut pe Fanallisto. Află de ce. Ce face acolo, ce pun la cale Conservatorii? De asemenea, trebuie să ştim cum vor reacţiona după aceea agenţii facţiunilor rămase.

— Victoria noastră este la doar câteva ore distanţă şi mă trimiteţi pe un rahat din afara civilizaţiei să urmăresc un animal incompetent care lucrează *part-time.* Nu merit asta.

— Nerespectarea ordinului va duce la pierderea trupului. După activarea Roiului nu va mai fi disponibilă nicio revieţuire. Îţi sugerez să te hotărăşti acum.

Firele de ceaţă întunecată împrăştiate de costumul-togă al lui Marius se învârteau agitate. Acesta se uită urât la Valean, trimiţându-i, prin intermediul gaia-particulelor, un val de dispreţ olimpian.

— Adevăratul motiv pentru contactul fizic. Înţeleg acum. Foarte bine. Voi îndeplini ordinul. Sunt complet dedicat succesului nostru.

— Bineînţeles că eşti.

Marius se roti cu o sută optzeci de grade şi alunecă înapoi, în propria navă.

— Mulţumesc, murmură Valean către uşa sasului, după ce se închise. Ordonă apoi unităţii de comandă să o ducă pe Ellezelin.

Clericul Conservator Ethan revenise în sanctuarul oval al primarului din Palatul Orchard. Bazându-se parţial pe discuţia lui Ethan cu ANA:Guvernarea, Serviciul de Securitate al Cabinetului redusese nivelul de ameninţare. Nava supravieţuitoare se menţinea doar pe o orbită stabilă în jurul lui Ellezelin şi colecta fragmente din duşmanul învins.

Stafful său îi servi o cină târzie, cu fileuri de *gurelol* la grătar, cartofi cu mentă şi morcovi timpurii şi un vin spumant alb, asemănător la gust cu cel de la Love’s Haven cu care Edeard ajunsese să se delecteze în timpul primei sale vieţi cu Kristabel. Era întuneric afară, cu doar câteva stele vizibile prin fereastra sanctuarului oval. Ethan mânca singur la o masă mică, departe de biroul masiv din muroak. Deasupra lui, pe tavanul înalt, o serie de linii în formă de petale emiteau o lumină palidă portocalie. Umbrele lăsate de pereţi făceau ca încăperea să pară şi mai mare.

Tocmai îşi turna un al doilea pahar de vin, când u-amprenta îi raportă că Phelim iniţiase un apel cu prioritate.

Te rog, Madona, nu mai vreau nicio veste rea în seara asta, gândi Ethan obosit, în timp ce accepta linkul securizat. Încă mai aştepta un telefon de la „prietenul” său Marius.

— Am găsit-o, declară Phelim.

Ethan se opri, cu vinul încă pe gâtul sticlei.

— Pe cine?

— Pe cel de al Doilea Visător. Rutinele avansate de recunoaştere a tiparelor au localizat-o pentru noi. Împărtăşeşte cel de al unsprezecelea vis al lui Inigo, dacă-ţi vine să crezi.

— Mare Madona! Ai pus-o în siguranţă?

— Nu. Aici începe problema. Nu mai e pe Viotia.

— La naiba! Unde este, atunci?

— Pe Chobamba.

— Unde? Chiar în clipa în care întreba, u-amprenta lui Ethan extrăgea date din registrul central. Nu poate fi adevărat, spuse el, punând sticla jos.

— Exact acesta a fost şi răspunsul meu. Dar rutinele sunt bune. Maeştrii Viselor care le utilizează jură că rezultatele au fost interpretate corect. A început să împărtăşească al optulea vis acum douăzeci de minute.

— Al optulea?

— Da.

Ethan ştia că nu putea fi relevant, dar curiozitatea sa cu privire la enigmatica Araminta era copleşitoare.

— Atunci, de ce a sărit la al unsprezecelea?

— N-a sărit, a spus Phelim. Trece liniar, prin toate.

— Patru vise în douăzeci de minute? spuse Ethan cu voce tare, surpriza sa ridicând ecoul în jurul sanctuarului pustiu. Lui îi lua, în cel mai bun caz, câteva ore să treacă printr-unul din visele lui Inigo, şi asta pentru că era atât de familiarizat cu ele. Se ştia că unii dintre cei mai devotaţi adepţi ai Visului Viu petrecuseră zile întregi într-un singur vis, hrănindu-se intravenos.

— Absolut. Asta e ceea ce m-a convins că nu e vorba de o interpretare greşită a datelor. Mintea ei este… diferită.

— Cum în numele Madonei a ajuns pe Chobamba? În mod sigur, ea era cea din Bodant Park. Tu ai confirmat asta.

— Cineva trebuie să fi zburat cu ea acolo. Şi trebuie să fi fost o navă ultrapropulsor, nu mai există nimic altceva suficient de rapid.

— Deci, una din facţiuni a prins-o şi a scos-o de pe planetă. Madona să-i trăsnească!

— Asta este concluzia evidentă. Dar e un mod ciudat de a se ascunde. Dacă voia să fie complet în siguranţă, s-ar fi dus pe o Lume Centrală, unde nu avem niciun control asupra cuiburilor de confluenţă. Facţiunile trebuie să ştie asta. Poate că acesta este un mesaj. Deşi natura lui îmi scapă.

Ethan se lăsă pe spate în scaun, cu ochii la benzile de

lumină subţiri, curbate, din tavan. Florile pe care le schiţau nu fuseseră văzute niciodată pe Querencia sau altundeva în Marea Confederaţie. Asta, dacă erau chiar flori. Edeard sperase întotdeauna să le găsească. Dar nici chiar marile sale călătorii din al douăzeci şi optulea şi al patruzeci şi doilea din visele lui nu îl duseseră într-un ţinut în care să le vadă crescând. Iar acum, Araminta oferea un mister încă şi mai mare.

— Trebuie s-o avem, declară Ethan. Asta e adevărul. Oricare ar fi indiferent de preţ. Fără ea, singurul contact pe care umanitatea îl are cu Golul este… Se cutremură. Gore Burnelli. Şi cred că ştim care-i este opinia.

— Justine nu poate face nimic, replică Phelim fără ezitare.

— Nu fi prea sigur. Sunt o familie remarcabilă. Am accesat tot ce am putut din istoria lor. Şi bănuiesc că există o mare parte care nu a fost niciodată înregistrată. Ştii că Gore a fost unul dintre fondatorii ANA. Există zvonuri despre o dispensă specială.

— Şi atunci, ce vrei să faci?

— Cât timp mai durează până să ai locaţia exactă?

— Se află într-un oraş numit Miledeep Water, care ridică o mică problemă. Este oarecum izolat. Nu avem, de fapt, pe nimeni pe care să ne putem bizui acolo. Maeştrii Viselor vor trebui să-i viziteze cuiburile de confluenţă pentru a obţine coordonatele ei exacte. Va mai dura o oră până să ştim precis unde este, probabil mai mult. Sper doar că va împărtăşi visele Inigo suficient de mult timp.

— Avem şi pe Chobamba genul oameni capabili să ne-o aducă?

— Există câţiva adepţi foarte loiali în mişcarea de acolo, oameni în care pot avea încredere. Sugerez să angajăm câteva trupe îmbogăţite cu arme ca să-i sprijine. Este destul de clar că este păzită de reprezentanţii unei Facţiuni.

— Cum doreşti. Dar, Phelim, nu mai vreau un alt Bodant Park.

— Nimeni nu vrea. Dar asta este, probabil, dincolo de controlul nostru.

— Da. Bănuiesc că ai dreptate. Te rog, ţine-mă la curent

cu progresele înregistrate.

Linkul lui Phelim se închise, iar Ethan se uită la mâncarea ce se răcea rapid în farfurie. O dădu deoparte.

— Pari tulburat, Conservatorule.

Ethan tresări, răsucindu-se în scaun pentru a vedea de unde venea vocea. U-amprenta lui chema deja în ajutor Securitatea Cabinetului.

Ceva ca o femeie păşea calm, ieşind din umbra de pe cealaltă parte a biroului şi tulburându-i sensibilităţile.

— Cred că mă aşteptai, spuse ea.

Femeia era goală, ceea ce nu făcu decât să intensifice dezaprobarea lui Ethan, dar trupul acesteia nu poseda caracteristici sexuale. Pielea îi era un fel de acoperământ artificial, un strat de culoare gri ale cărui limite exacte erau indeterminabile. Mult mai rău decât asta era trupul ei. Arăta ca şi cum organele interne erau prea mici pentru dimensiunile ei, lăsându-i pielea să se curbeze sub fiecare coastă. Nici ochii nu arătau grozav – mici petice ca de lumină de lună roz care nu dezvăluiau exact la ce se uita. Chiar sub gât avea un cerc de la care porneau două fâşii lungi de pânză de culoare roşu-închis. Materialul era drapat pe umeri pentru a pluti orizontal prin aer pe distanţă de câţiva metri în spatele ei. Acesta se ondula cu fluiditatea lentă a unui sac embrionar.

Cinci paznici în armură au ţâşnit prin uşile principale, cu armele groase ridicate. Femeia înaltă înclină capul într-o parte, în timp ce gaia-câmpul releva în mintea ei o politeţe de oţel.

Ethan ridică un deget.

— Staţi, le ordonă el gărzilor. Marius te-a trimis?

Gura îngustă se deschise dezvăluind nişte dinţi de metal lucios.

— Marius a primit alte însărcinări. Sunt Valean, înlocuitoarea lui. Mă aflu aici pentru a ajuta la rezolvarea problemei noastre comune cu nava ANA care orbitează deasupra voastră.

Ethan flutură mâna spre gărzi să iasă afară, bănuind că nu ar fi rezistat prea mult timp împotriva ei.

— Ce vrei?

Femeia păşi din nou spre el, faldurile roşii unduindu-se sinuos în spatele ei. Ethan îi văzu călcâiele terminate într-un con lung care se îngusta spre bază, ca şi cum din ambele picioare îi crescuseră propriile tocuri cui.

— Solicit acces la generatorul de gaură de vierme spre Agra. Te rog să informezi stafful care operează acolo că trebuie să coopereze deplin.

— Ce ai de gând să faci?

— Să împiedic agentul ANA să mai preia fragmente.

— Nu-mi pot permite niciun fel de conflict cu ANA. Unii membri ai Senatului abia aşteaptă chiar şi cel mai mic temei legal pentru a autoriza intervenţia Marinei.

— Ne aşteptăm ca astfel de preocupări să fie în curând irelevante. Poţi fi sigur, Clericule Conservator, nu va exista niciun conflict fizic aici.

— Foarte bine, voi avea grijă să ţi se dea cale liberă.

— Mulţumesc.

Valean înclină capul şi se întoarse către uşile principale.

— Te rog, spune-le liderilor Facţiunii că aş prefera să tratez cu Marius, îi spuse Ethan.

Valean nici măcar nu se întoarse.

— Le voi spune, cu siguranţă.

Nu era nicio urmă de ironie în gândurile ei, faţada de politeţe rămase intactă.

Uşile s-au închis în urma ei. Ethan lăsă să-i iasă o răsuflare lungă de teamă. Se simţea de parcă i se arătase, în sfârşit, ce le aştepta pe sufletele pierdute care cădeau în Honious.

Analiza preliminară a senzorilor efectuată asupra norului de resturi indica existenţa a o mie trei sute douăsprezece fragmente importante, definite ca orice obiect cu diametrul de peste cinci centimetri. Când nava lui Chatfield explodase, peste o treime dintre acestea fuseseră aruncate în jos spre Ellezelin pe traiectorii pe care fuseseră apoi văzute arzând în atmosferă în mai puţin de o jumătate de oră. Restul se rostogoliseră rapid de-a lungul unor trasee

orbitale extrem de diferite. Recuperarea urma să fie foarte dificilă.

Digby era mulţumit de felul în care unitatea de comandă de pe *Columbia505* manevra operaţiunea de colectare. Emisiile modificate ale propulsorului *ingrav* atrăgeau fragmentele de pe traiectoriile lor terminale. Senzorii identificaseră mai multe particule care aveau elemente constitutive din materie exotică şi le urmăreau în mod constant. Nava elegantă cu ultrapropulsor se precipită după ele, trăgând primele bucăţi în cala din mijloc pentru a fi încorporate într-un câmp stabilizator. ANA:Guvernarea îl asigurase că o echipă de criminalişti va sosi în zece ore. Digby spera că va fi aşa, deoarece câmpurile stabilizatoare nu erau concepute pentru a conserva materie exotică. O marte parte din ea se degrada chiar în faţa lui şi nu putea face nimic ca să împiedice asta.

Exovederea îi aruncă brusc nişte avertismente pe care nu se aştepta să le vadă. O gaură de vierme foarte mare străpungea spaţiul la nici trei kilometri de *Columbia505.*

— Ce dracu'?

Unitatea de comandă detectă mai multe bucăţi de epavă care se rostogoleau pe gâtul găurii de vierme. Apoi aceasta îşi schimbă coordonatele de ieşire, reapărând la o distanţă de cinci kilometri. Şi mai multe resturi au fost supte în jos. Exoimaginile afişate îi arătau că era vorba de gaura de vierme care lega, în mod normal, Ellezelin de Agra. Cineva o redirecţiona cu o abilitate enervantă, sustrăgând dovezi preţioase. U-amprenta îl conectă direct la cibersfera planetară şi încercă să acceseze generatorul reţelei.

— A fost izolat, raportă u-amprenta. Nici măcar nu pot avea acces la reţeaua clădirii. Oricine sunt cei care află acolo, s-au închis bine înăuntru.

Senzorii navei *Columbia505* au pornit să măture întregul complex generator de la marginea lui Riasi, pe o distanţă de şapte mii de kilometri în jurul curbaturii planetei. Un câmp de forţă proteja întreaga zonă.

— La naiba!

Digby ordonă unităţii de comandă să distorsioneze

pseudostructura găurii de vierme. Fluxuri de energie negativă au pornit din propulsorul navei, încercând să destabilizeze integritatea acesteia. Dar generatoarele planetare aveau la dispoziţie prea multă energie în comparaţie cu nava. Era o luptă în care Digby avea să piardă.

— Du-ne jos, ordonă el unităţii de comandă. Repede. Apoi, în timp ce nava se scufunda în atmosferă, chemă ANA:Guvernarea şi explică ce se întâmplă.

— Îl voi apela pe Clericul Conservator, îi spuse ANA:Guvernarea. Trebuie să fie făcut să înţeleagă că nu poate acţiona împotriva noastră fără să fie pedepsit.

Digby era aproape sigur că Clericul Conservator ştia asta, dar se abţinu să comenteze. Era mult după miezul nopţii în Makkathran2, ceea ce însemna că Riasi tocmai traversa linia de separare alunecând în lumina zilei. *Columbia505* decelera la cincisprezece *ge* când lovi stratosfera deasupra continentului Sinkang, pe a cărui coastă de nord era situat fostul oraş-capitală. Nava îşi ardea drumul în jos prin pătura inferioară a atmosferei precum o aşchie desprinsă din corona unei stele. Frână şi se opri la cinci sute de metri deasupra câmpului de forţă al generatorului găurii de vierme Agra. Unda de şoc hipersonică provocată de trecerea ei bubui în urma sa, făcând ţăndări toate geamurile de sticlă neprotejate pe o rază de trei kilometri. Capsulele *regrav* din apropiere se rostogoleau prin aer ca nişte frunze purtate de viscol în timp ce smartneturile acestora îşi foloseau energia de urgenţă pentru a încerca să le redreseze. Controlul traficului local urla avertismente către Digby pe toate frecvenţele posibile. Crucişătoarele poliţiei metropolitane l-au înconjurat imediat pentru a-l intercepta. Digby emise însă simultan un mesaj comun care să poată fi preluat de fiecare nod de cibersferă şi cluster macrocelular care înconjura câmpul de forţă.

— Cei care vă aflaţi în complexul generatorului, opriţi câmpul de forţă şi dezactivaţi gaura de vierme, încălcaţi o operaţiune avizată de ANA. Sunt autorizat să utilizez forţa extremă pentru a pune capăt infracţiunii voastre.

Aşa cum se aştepta, nu primi niciun răspuns. Nu va primi niciodată, ştia. Fiecare moment petrecut în aşteptare, jucând rolul tipului bun, era încă unul în care dovezi preţioase erau eradicate de pe orbită. Toate astea îl lăsau în braţe cu o altă problemă: cum să distrugă câmpul de forţă fără să radă jumătate din oraş.

Opt raze de distorsiune atomică subţiri au ieşit din navă îndreptându-se către vârful domului de câmp de forţă, spărgând moleculele de aer într-o ploaie de particule incandescente. Descărcările statice monstruoase au ţâşnit în atmosferă. Câmpul de forţă a început să strălucească într-un violet palid, ca şi cum avea o vânătaie. Un cluster de benzi de vidare alunecă în jos din *Columbia505.* Din punctele în care au lovit câmpul de forţă au izbucnit eflorescenţe de unde întunecate. Întunericul din jurul lor se intensifică, extinzându-se rapid. Sub un astfel de atac, instalarea suprasarcinii a fost doar o chestiune de timp. Câmpul de forţă se prăbuşi în mijlocul unui potop de jeturi de energie sălbatice şi unde de şoc supraîncălzite izbeau clădirile din jur. *Columbia505* primi ea însăşi o lovitură grea, pe care unitatea de comandă se luptă să o contracareze pentru a menţine nava stabilă deasupra cercului de flăcări de ioni strălucitoare care muşcau din clădirea generatorului. Senzorii i-au raportat că gaura de vierme a cedat. Digby era îngrijorat de cât de multe dovezi fuseseră deja distruse.

Câmpurile de forţă ale Agenţiei de Apărare Civilă Ellezelin se ridicau peste Riasi, o serie de emisfere de izolare largi protejând cartierele oraşului. Cinci mari crucişătoare ale Marinei Ellezelin alergau în jurul planetei, curbându-şi brusc traiectoriile pentru a se poziţiona deasupra fostei capitale.

O navă ieşi în forţă din complexul generatorului în flăcări, accelerând la aproape patruzeci de *ge* şi declanşând un baraj de jeturi de energie şi impulsuri disruptoare asupra *Columbiei505.* Digby se trezi blocat în plasa propriului câmp de forţă de siguranţă în timp ce nava i se răsucea neputincioasă. Atmosfera planetară era un mediu străin pentru ea. Sistemele concepute pentru a lupta în vidul clar

al spaţiului cosmic operau sub nivelul optim, înceţoşate de gazele dense. Câmpul de forţă licărea într-o nuanţă de chihlimbar aprins, scuipând scântei orbitoare, în timp ce urechile interne vulnerabile ale lui Digby generau un val de greaţă. Departe, sub el, undele de şoc consecutive se prăbuşeau de-a lungul clădirilor comerciale şi al depozitelor asediate care alcătuiau întinsul district comercial interstelar al lui Riasi.

În cele din urmă, *Columbia505* se stabiliză. Rutinele din clusterele macrocelulare îi neutralizară lui Digby greaţa. Exoimaginile afişate îi arătau cum cealaltă navă tăia troposfera, lăsând în urmă o dâră uriaşă de ioni sclipitori.

— Urmăreşte-o, îi ordonă Digby unităţii de comandă.

Aerul de deasupra oraşului agitat urlă din nou în timp ce *Columbia505* se ridica în forţă, ignorând crucişătoarele care încercau să conveargă spre ea. Cealaltă navă alunecă în hiperspaţiu. *Columbia505* o urmă.

— De ce? întrebă Paula, înainte chiar ca Digby să iasă din sistemul Ellezelin. Fragmentele acelea erau vitale. Le vom pierde pe cele mai multe dintre ele acum.

— Analiza criminalistică era doar o încercare cu bătaie lungă, contracară el. Mi-am dat seama că nava Facţiunii este un fir mult mai bun. Au riscat foarte mult pentru a-mi obstrucţiona operaţiunea de colectare.

— Ceea ce implică faptul că fragmentele pe care le recuperai erau importante.

— Judecata mea, insistă Digby, dorindu-şi să nu se simtă chiar atât de mic. Nicio altă fiinţă omenească, fie Înalt, Advancer, sau normal nu-l putea face să se simtă atât de inadecvat şi de defensiv cum reuşea străbunica lui.

— Într-adevăr, a ta, iar acum eşti complet angajat în asta. Cât de bun este ce returnează senzorul?

— Datele se menţin constante. Sunt camuflaţi, desigur, dar unitatea de comandă poate detecta încă unele distorsiuni. Au o navă bună, similară cu cea a lui Chatfield.

— În regulă. Probabil aş fi făcut acelaşi lucru în situaţia ta. Urmăreşte-o, să vedem unde se va duce reprezentantul.

Conclavul de judecată ANA începe acum. Mă aştept ca întreaga Facţiune a Acceleratorilor să fie închisă în următoarea oră sau două.

— Excelent.

— Numai că asta va ridica alte probleme, şi nu în ultimul rând agenţii şi reprezentanţii care se află încă răspândiţi, asemenea aceluia pe care îl urmăreşti. Bănuiesc că va dura mult timp până să-i eliminăm.

— Cel puţin vom avea o listă completă a acestora şi a activităţilor lor.

— Da, asta ar trebui să ne ajute. Anunţă-mă când nava ajunge la vreo destinaţie.

— Desigur.

Digby se încruntă în timp ce apelul securizat se încheia. Toată această misiune se dovedea foarte nesatisfăcătoare. Lăsa în spate prea multe întrebări fără răspuns, în timp ce alerga pe urmele ultimului indiciu posibil. Se simţea, de asemenea, stresat la gândul distrugerilor pe care le provocase părăsind în fugă Riasi. Acţiunile sale trebuie să fi cauzat numeroase pierderi de trupuri.

După un sfert de oră, era clar că nava Facţiunii se îndrepta către Lumile Centrale. Se părea că destinaţia era Oaktier.

Mai existase doar un singur conclav de judecată în istoria ANA. Acesta fusese convocat pentru a se ocupa de Facţiunea Separatistă care voia să rupă ANA, pentru a rămâne într-o secţiune liberă de orice reglementare sau limită impusă de controlul legii de bază care acţiona ca un guvernator universal în întregul edificiu. Verdictul majorităţii fusese de a interzice orice astfel de acţiune. O entitate cu capacitatea şi resursele ANA, aflată sub autoritatea unei ideologii dogmatice, putea reprezenta, teoretic, o ameninţare la adresa entităţii originale ANA, fără a mai vorbi de restul Marii Confederaţii. Metoda duplicitară prin care Facţiunea Separatistă încercase să acapareze conducerea mecanismului cvasifizic care susţinea ANA pentru a pune în aplicare segmentarea fusese o dovadă

suficientă că aceştia nu puteau fi consideraţi de încredere pentru a fi lăsaţi să evolueze în linişte într-un colţ îndepărtat al galaxiei. O întreagă serie de alte agende pentru încurajarea ascensiunii postfizice fuseseră prezentate conclavului.

Ca şi altă dată, ANA:Guvernarea produse pentru adunarea generală o arenă sferică cu un diametru echivalent cu jumătate din cel al Pământului. O astfel de dimensiune era necesară pentru a găzdui formele de manifestare ale fiecărei minţi individuale încorporate în edificiul ANA. Acestea au apărut la câteva secunde după anunţarea conclavului de judecată, materializându-se pe vasta suprafaţă curbă ca o carapace, grupaţi cu cei din propria Facţiune sau în grupuri simple de prieteni sau rude. Ilanthe, în calitate de reprezentant desemnat al Facţiunii Acceleratorilor, plutea în centrul sferei. Alesese să se manifeste prin reprezentarea ei primară, o fiinţă omenească de sex feminin, fără trăsături distinctive, cu pielea de argint fluid. Doar faţa ei păstra unele caracteristici, arătând o mandibulă lungă şi un nas mic elegant. Ochii îi erau de un negru absorbant precum orizontul unui eveniment cosmic.

— Vă mulţumesc că aţi răspuns apelului, spuse ANA:Guvernarea populaţiei adunate.

Ilanthe mătură la întâmplare secţiunile arenei adunării generale, observând diferitele forme şi contururi manifestate de-a lungul peretelui concav. Mai mult de jumătate aveau un aspect uman, în timp ce restul aleseseră o mulţime de geometrii şi culori, de la sfere mici de lumină până la roiuri de neuroni-oglindă şi la simplele, dar sinistrele piramide negre ale radicalilor din Facţiunea Izolatorilor. Una dintre figurile umane era Nelson Sheldon, care o contempla cu dispreţul relaxat al unui om care câştigase jocul. De Gore Burnelli nu exista niciun semn, fapt ce o tulbură mai mult decât ar fi trebuit. Încă nu înţelegea cum reuşise acesta să devină cel de al Treilea Visător. Intelectul lui avea probabil un link privat din ANA către gaia-câmp pe care ea nu îl înţelesese. Nu că ar mai fi contat

acum.

Intelectul ei complet extins (ancorat totuşi în compilaţia Acceleratorilor) privea juriul cu o doză de amuzament, mai ales că unele părţi infime din propriul ei intelect contribuiau la ANA:Guvernarea, făcând-o practic să se judece pe ea însăşi.

— Suntem chemaţi aici pentru a analiza activităţile Facţiunii Acceleratorilor, continuă ANA:Guvernarea. Acuzaţia care li se aduce este cea de înaltă trădare.

Semenii lui Ilanthe au rămas pasivi, aşteptând arhivele cu informaţii care conţineau probele adunate de ANA.

— Doreşti să spui ceva? o întrebă ANA:Guvernarea pe Ilanthe.

— Exişti pentru a ne oferi o existenţă care să promoveze dezvoltarea intelectuală şi evoluţia, şi totuşi plasezi restricţii chiar împotriva adoptării acestor evoluţii în realitatea spaţiu-timpului. Te plângi însă atunci când încercăm să realizăm ceea ce natura ta fundamentală încurajează. Te rog să explici logica acestui lucru.

— Toţi indivizii din mine sunt liberi să-şi traducă obiectivele în realitatea fizică sau postfizică, răspunse ANA:Guvernarea. Ştii asta. Ceea ce nu pot permite este ca asemenea obiective să fie impuse unei majorităţi care nu le doreşte. Când şi dacă ne vom transforma trecând la o stare postfizică se va realiza cu consimţământul majorităţii.

— Frumos, în teorie. Dar restricţiile pe care ni le impui nouă, cei care suntem gata de a transcende, sunt de-a dreptul inacceptabile. Ne vom îndeplini obiectivul pe cont propriu.

Conştiinţa primară a lui Ilanthe se retrase înapoi în centrul compilaţiei Acceleratorilor în care nucleul de inversiune aştepta. Rutinele secundare i-au preluat manifestarea în cadrul arenei, furnizând de acolo răspunsurile la întrebările puse de ANA:Guvernarea.

Nucleul de inversiune globular licărea într-un indigo metalic închis, suprafaţa de coeziune unduindu-se uşor, în timp ce benzile de forţă exotică care îi structurau limitele începeau să se decupleze de la pseudostructura cuantică

ce constituia edificiul ANA.

— Aliaţii Prime ai flotei Imperiului Ocisen erau animaţi de rutinele de gândire ale lui Donald Chatfield, spuse ANA:Guvernarea. El este unul dintre agenţii voştri în Marea Confederaţie.

O masă largă de depozite de informaţii îşi făcu brusc apariţia în arenă şi se aşeză pe cei aflaţi în aşteptare pe suprafaţa peretelui concav. Numai Nelson Sheldon nu se deranjă să le acceseze. Toţi ceilalţi studiau dosarele interceptate de Kazimir, interogatoriul electronic şi analiza comunicaţiilor inter-Prime. Concluzia era inevitabilă.

Intelectul lui Ilanthe îşi schimbă poziţia, trecând din edificiul ANA în nucleul de inversiune. Pentru prima dată de când se descărcase, în urmă cu trei sute douăzeci şi şapte de ani, era complet independentă.

— Ce faci? întrebă ANA:Guvernarea detectându-i retragerea din sine.

— Revendic dreptul pe care ai fost creată să-l pui în aplicare, i-au răspuns rutinele secundare manifestate în arenă.

— Nu poţi funcţiona separat de mine, replică ANA. Vei fi pur şi simplu izolată până când identitatea ta primară se va reconecta la edificiul meu. Până atunci, nu-ţi va fi permisă nicio interacţiune cu nicio parte din mine. Te vei plasa practic în suspensie.

— Serios?

— Încercarea Facţiunii tale de a manipula Visul Viu pentru a vă facilita trecerea în Gol este declarată în afara legii, anunţă ANA:Guvernarea.

Legea de bază, pe care întregul său edificiu era construit, se manifestă dezvăluind memoria colectivă a membrilor Facţiunii Acceleratorilor. ANA observă imediat lacunele din care segmente întregi fuseseră şterse, informaţiile fiind transferate intelectului lui Ilanthe. Tot restul se afla acolo – acţiunile agenţilor lor, dezvoltarea de Primi independenţi, pentru a oferi Ocisenilor tipul de aliaţi care le dăduseră suficientă încredere ca să lanseze flota de invazie. Motivul însă lipsea. ANA cunoştea, de asemenea, modul în care

Ilanthe ajunsese să domine Facţiunea, cum obsesia ei faţă de Gol şi abilităţile acestuia înlocuise toate celelalte obiective ce vizau accelerarea evoluţiei umane. Locaţiile de producţie secrete care fabricau hardware pentru agenţi au fost dezvăluite şi ele. Pentru una din staţii, care orbita în jurul unei stele roşii pitice, nu existau înregistrări. Examină modul în care Ilanthe deviase toate resursele şi abilităţile Facţiunii din cadrul ANA pentru a da autoritate centrului compilaţiei Acceleratorilor: producând nucleul de inversiune pe care aveau să-l fuzioneze cu nucleul Golului.

Lipsea totuşi prea mult pentru a putea stabili care era strategia lor de bază. Aceasta, esenţa supremă a Facţiunii Acceleratorilor, atârna în nucleul de inversiune. ANA observă cum nucleul se desprinde de toate contactele cu edificiul. Dar obiectul continua să-şi menţină integritatea în interiorul edificiului subcuantic de ansamblu. Nu părea real.

— Facţiunea Acceleratorilor se suspendă, anunţă ANA:Guvernarea către arena adunării generale.

Rutinele de gândire ale fiecărui individ cuprins în Facţiunea Acceleratorilor au fost închise imediat, îngheţate în interiorul edificiului, gata pentru o editare ce urma să elimine secţiunile ilegale şi să impună nişte limitatoare menite să le restrângă comportamentul viitor.

Niciuna din măsuri nu afectă nucleul de inversiune. ANA nu putea găsi niciun punct de intrare. Acceleratorii îl fabricaseră fără legea de bază, ceea ce reprezenta o eludare tulburătoare a autorităţii sale. Cunoaşterea lor cu privire la structurile cuantice exotice era extrem de avansată, provenind, probabil, de la oameni ca Troblum care studiaseră mecanismul Fortăreţei Întunecate. Examinarea amintirilor facţiunii, expuse tuturor acum, arăta că optzeci şi şapte de cercetători serviseră împreună cu Marina în misiuni pe Dyson Alpha. Concluziile lor nu erau disponibile.

ANA închise întreaga compilaţie a Acceleratorilor, în caz că mai existau unele conexiuni ce nu puteau fi percepute. Dar nucleul de inversiune rămase liber. Se autosusţinea, fiind realmente independent.

— Care este scopul tău? întrebă ANA.

— Evoluţia totală, răspunse Ilanthe. Nu ţi-am ascuns asta niciodată.

— Până în prezent, acţiunile tale au generat un pericol extrem, şi nu doar pentru Confederaţie. Nu pot trece peste asta fără a te pedepsi.

— Te resping şi pe tine, şi autoritatea ta, replică Ilanthe.

Nucleul de inversiune exercită o forţă exotică împotriva edificiului prăbuşit din jurul lui. ANA îşi simţi structura deformându-se până la un nivel alarmant. Mult deasupra orbitei lunii Pământului, spaţiu-timpul se răsuci puternic, distorsionând fotonii într-un vârtej globular, sugând lumina precum o mică gaură neagră.

— Încetează acţiunea, avertiză ANA. Zece nave de război din clasa Capital aflate în misiune în sistemul Sol au pornit rapid către punctul de stres din spaţiu-timp, alunecând uşor afară din hiperspaţiu pentru a ţinti anomalia. ANA deschise un link şi către Kazimir care ajunsese deja în zona Lumilor Externe.

— Ai vreo idee despre ce este vorba? întrebă acesta.

— Presupun că nucleul de inversiune conţine câteva din propriile mele funcţii, asta dacă ceea ce intenţionează este să fuzioneze cu Golul. Au fost extrem de inteligenţi să producă sistemul în mine. Indiferent de ceea ce fabrică un individ sau o Facţiune, pentru sine însăşi, în interiorul meu, legile de bază se aplică, pentru că ei sunt o simplă extensie a interstiţiului cuantic care constituie edificiul meu. Acesta este modul în care îmi este conservată integritatea. Şi totuşi, în cazul de faţă, s-au eschivat de la legile mele de bază. Obiectul nu este o parte din mine.

— Voi fi acolo în cincisprezece minute.

— Este îmbucurător. Dar nu cred că Ilanthe va încerca să mă distrugă. Dacă ar face-o, ar găsi acest lucru extrem de dificil. Există unele niveluri pe care nu le-am folosit niciodată.

Nucleul de inversiune crescu puterea forţei pe care o exercita. ANA percepea cum câmpurile cuantice în care acesta era încorporat începeau să se separe, iar coeziunea

lor ceda. Spaţiu-timpul se fractură.

Simţurile disponibile la graniţa nucleului de inversiune înregistrau lumina stelelor care cădea acum pe el.

— Nu mă mai poţi constrânge, spuse Ilanthe.

Lumina stelelor crescu şi mai mult, învârtindu-se sălbatic în timp ce curgea prin crăpătura deschisă de jur împrejurul nucleului de inversiune. Apoi acesta a fost complet liber, ieşind în spaţiu-timp, în timp ce marginile deschiderii se prăbuşeau. Pământul era un splendid corn albastru-argintiu la distanţă de jumătate de milion de kilometri, iar câmpiile netede de pe faţa îndepărtată a Lunii sclipeau într-o parte. Zece nave din clasa Capital accelerau direct spre ea. Ilanthe le simţi armele încărcându-se şi fixând ţinta. În mai puţin de o jumătate de secundă, nucleul de inversiune trecu de la o viteză orbitală cislunară moderată la o una supraluminică.

— Ce vrei să faci? întrebă Kazimir, în timp ce fulgera pe lângă centura de comete Oort care marca limita sistemului Sol.

Urmărise vânătoarea cu interes. După ce nucleul de inversiune accelerase la viteza aceea incredibilă (într-un mod tulburător de asemănător cu al unui Lord al Cerului), navele din clasa Capital căzuseră imediat în hiperspaţiu. Atunci când apăruseră, reproducându-i viteza ca parte a vectorului lor de ieşire, avuseseră unele probleme cu potrivirea velocităţii. Apoi, când au ajuns aproape de el, obiectul se oprise pur şi simplu, pierzându-şi într-o clipă viteza relativistă. Ceea ce făcuse ca navele de război să se depărteze fulgerător înainte. Nucleul de inversiune accelerase din nou de-a lungul unei traiectorii uşor diferite, nelăsându-le altă opţiune decât de a plonja înapoi în hiperspaţiu. Confruntarea avea să fie extrem de dificilă. Şi încă nu aveau nicio idee cu privire la adevăratele sale capacităţi.

— Ilanthe nu ne-a lăsat de ales. Te rog să interceptezi şi să anulezi obiectul.

— Foarte bine.

Kazimir ordonă navelor din clasa Capital să se retragă. Apoi manifestă mai multe funcţii în spaţiu-timp, semnătura sa cuantică potrivindu-se perfect velocităţii nucleului de inversiune. Când încercă să-l analizeze, constată însă că tot ce putea percepe era doar un nod incredibil de complex de forţe exotice. Nu avea funcţiile senzoriale necesare pentru a interpreta intersecţia acestora în domeniul cuantic. Ceea ce îl punea în poziţia foarte surprinzătoare de a nu şti ce funcţie de agresiune să desfăşoare împotriva lui.

Nucleul de inversiune se opri din nou la douăzeci de milioane de kilometri de Marte. Semnătura energetică a lui Kazimir alinie locaţiile în mod impecabil. Din punct de vedere vizual, nucleul de inversiune semăna cu un glob de sticlă neagră al cărui interior era asaltat de scânteieri violete. Termic însă, nici măcar nu se înregistra. Senzorii de energie exotică relevau un strat-limită de materie negativă îngemănată cumva cu nişte fluctuaţii cuantice de o putere enormă.

— Flota de descurajare, presupun? întrebă Ilanthe pe un ton calm.

— Da, răspunse Kazimir.

— Sunt de-a dreptul impresionată.

— Sunt reticent la ideea de a utiliza funcţiile de arme împotriva ta. Suntem încă în sistemul Sol. Ar putea provoca daune.

— Nu pentru mine. Dar nu asta e grija ta imediată.

— Te asigur că este. Cu toate acestea, dacă va fi necesar, voi folosi forţa. Rebeliunea ta se încheie acum. Te rog să accepţi asta.

— Îţi închipui că am forţat desfăşurarea ta pentru a ne desprinde în siguranţă.

— Este evident.

— Dar greşit. Te rog să scanezi spaţiul proxim lui Sol.

Uită-te în spatele tău, cel mai vechi truc din carte, aproape întotdeauna rostit dintr-o poziţie de superioritate. Kazimir îşi păstră semnătura cuantică acolo unde era, dar manifestă mai multe funcţii de senzori de rază lungă. Căuta semne de hiperpropulsoare camuflate. Opt mii unul

staţionau la exterior în suspensie transdimensională, înglobând sistemul Sol la patruzeci UA.

— Ce sunt acestea? întrebă el.

— Noi le numim Roiul, răspunse Ilanthe. Se află aici pentru a pune capăt amestecului ANA.

— Trebuie să le accesez, transmise Kazimir către ANA. Formaţia aceea chiar nu-mi place.

Funcţiile sale senzori observară cum unul dintre hiperpropulsoare săgeta către nucleul de inversiune la o viteză extrem de înaltă chiar şi pentru un ultrapropulsor. Celelalte opt mii ieşiră din hiperspaţiu, materializându-se în spaţiu-timp sub forma unor câmpuri de forţă sferice imense ale căror orbite înconjurau perfect sistemul Sol.

Toate navele de război ale Marinei alocate flotei de protecţie a sistemului Sol au fulgerat spre Pământ, împletindu-se într-o formaţie defensivă extinsă până dincolo de orbita Lunii. Platforme de arme care petrecuseră zeci de ani camuflate pe o orbită înaltă şi-au făcut apariţia pentru a se alătura gamei incredibile de putere de foc aliniată împotriva Roiului. Pe întreaga planetă, câmpurile de forţă s-au activat, protejând oraşele rămase. Toate persoanele aflate în afara zonelor urbane au fost imediat teleportate înăuntru la adăpost. T-sfera în sine a fost integrată în sistemul de apărare, gata pentru a respinge atacurile energetice împotriva planetei prin rearanjarea spaţiu-timpului într-o curbă ascuţită.

Când s-a dat alerta, Lizzie se afla în bucătărie. Nişte pictograme nefamiliare i-au apărut în exovedere în timp ce lua de pe plita mare de fier o oală mare în care clocotea supa de pui. Rutinele secundare le-au identificat, împingându-le semnificaţia în conştiinţa ei. Şi dintr-odată, a fost pe deplin ce se întâmpla la marginea sistemului Sol.

— Ozzie! La dracu’! a mormăit, punând oala fierbinte înapoi pe plită.

Evenimentul era atât de extraordinar încât nu avea nicio idee cum să reacţioneze. Şi atunci, instinctele ei primitive de părinte au preluat iniţiativa.

Micuţa Rosa râdea fericită de una singură în camera de zi, în care se juca încântată cu nişte sfere reactive, ciocnindu-le una de alta într-o explozie de sunete muzicale, bătând apoi din palme când acestea se rostogoleau pe covorul antic. Când mama ei se precipită în cameră, fetiţa îi zâmbi larg, bucuroasă.

Lizzie o ridică pe Rosa, iar doica-botul care plutea lângă cea mică alunecă lin într-o parte.

— Haide, spuse ea, şi începu să-şi desemneze coordonatele în cadrul T-sferei.

În momentul acela, agenţia de apărare anunţă că într-un minut T-sfera va deveni indisponibilă pentru uzul civil.

Lizzie se teleportă la şcoală. Rosa chiui de plăcere la saltul abrupt.

— Ce bine, ce bine! se entuziasmă ea.

Sala de clasă în care se materializase era un cerc larg, cu un acoperiş în formă de cupolă şi ferestre lungi ieşite în afară care dădeau spre terenurile de joacă verzi din Dulwich Park. Afară ploua. În interior se aflau douăzeci de copii împărţiţi în trei grupe. Profesorii lor păreau deja speriaţi. Lizzie se uită în jur, în timp ce un cronometru începu să-i numere minutul. Elsie, care se afla într-un grup de lectură, se uită în sus şi zâmbi către mama ei.

Încă doi părinţi au sărit în sala de clasă, amândoi extrem de tulburaţi, aşa cum Lizzie îşi imagina că arăta şi ea. Îi făcu un semn frenetic lui Elsie, care porni spre ea. De acum încă cinci părinţi îşi făcuseră apariţia, iar clasa largă începea să pară aglomerată.

Tilly era în grupul de muzică. Vioara i se odihnea confortabil sub bărbie, în timp ce copiii exersau un cântec vesel pentru piesa de Crăciun a şcolii.

— Vino aici, îi strigă Lizzie, în timp ce Elsie ajungea lângă ea.

Mai erau douăzeci de secunde. Din colţul ochiului, Lizzie văzu o mamă făcând saltul în timp ce-şi ţinea strâns fiul.

— Ce se întâmplă? întrebă Tilly.

— Aici! imploră Lizzie.

Alţi doi adulţi s-au materializat în faţa ei şi au început să-

şi caute disperaţi în jur copiii. Micuţii începuseră să se neliniştească, în timp ce tot mai mulţi părinţi cu feţe îngrijorate apăreau în clasă.

Tilly alergă spre ea, ţinându-şi încă vioara. U-amprenta lui Lizzie înregistră un apel de la soţul ei.

— Nu acum, mormăi ea, şi desemnă casa drept coordonată de teleportare.

Tilly se izbi de ea. Mai erau nouă secunde. Doar pentru o clipă, neantul continuumului translaţiei fulgeră în jurul lor. Apoi Lizzie şi copiii au sărit afară.

În timp ce se materializau în holul familiar, Lizzie lăsă să-i scape un mic suspin şocat.

— Ce este? o întrebă Elsie timorată. Ce se întâmplă? Mami? zise Elsie, trăgând de fusta lui Lizzie.

— Nu sunt sigură, răspunse ea, încercând în acelaşi timp să înţeleagă datele afişate de agenţia de apărare.

Aceasta nu avea niciun detaliu cu privire la dispozitivele care înconjuraseră sistemul solar. Apoi, T-sfera fu deturnată de la utilizarea standard, aruncând toată lumea de pe planetă în locaţia din imediata apropiere. Lizzie ceru u-amprentei să accepte apelul soţului ei.

— Mulţumesc, Ozzie, exclamă el. Unde sunt fetele?

— Cu mine, îi răspunse, simţindu-se uşor superioară pentru că reacţionase atât de rapid şi de corect. Unde eşti?

— Pe o navă stelară. La opt minute distanţă de portul spaţial Gralmond.

— Tu înţelegi ce se întâmplă?

— Nu chiar. Sunt Facţiunile ANA, luptele lor au devenit fizice.

— Nu pot face rău Pământului, nu-i aşa?

Nu voia să dea drumul copiilor. Afară, ploaia se retrăsese din cerul cenuşiu al Londrei, în timp ce domul câmpului de forţă acoperea oraşul.

— Nu despre asta este vorba. Ascultă, o să fiu cu voi în cel mai scurt…

Conexiunea se întrerupse. Simboluri ciudate îi săreau în exovedere, arătându-i că sunt probleme de rutare cu linkul.

În unisferă? Asta nu e posibil!

— … după ce aterizez. Apoi voi…

— E ceva în neregulă, icni ea.

— … aşteaptă! Voi fi acolo, prom…

— Linkul a cedat, îi raportă u-amprenta.

— Cum e posibil aşa ceva? strigă ea.

— Conexiunile prin găuri de vierme cu lumile Confederaţiei se prăbuşesc, îi comunică u-amprenta.

— Oh, mare Ozzie!

Lizzie se grăbi în seră, trăgând fetele după ea. Încercă să găsească un sens pictogramelor de urgenţă care-i invadau exovederea în timp ce se uita în sus, la cerul sumbru, căutând semne că lumea se apropia de sfârşit.

Semnătură cuantică a lui Kazimir se opri la zece kilometri de una dintre componentele Roiului. Manifestă o gamă largă de funcţii senzoriale, dar niciuna dintre ele nu reuşi să penetreze câmpul de forţă cu diametrul de cinci sute de metri care plutea cu seninătate în spaţiu.

— La naiba, au obţinut tehnologia Fortăreţei Întunecate, transmise el către ANA.

Mult în spatele său, nava Acceleratorilor ieşi din hiperspaţiu lângă nucleul de inversiune. Era mare pentru o navă ultrapropulsor, iar scanările de rază lungă relevau o multitudine de arme la bord. O uşă se deschise în secţiunea din spate, iar nucleul de inversiune alunecă graţios în interiorul navei. Apoi, un câmp de forţă se ridică în jurul acesteia, la fel de impenetrabil precum cel cu care se confrunta el.

Kazimir era disperat să intercepteze nava Facţiunii Acceleratorilor, dar, cu Pământul şi cu ANA care se confruntau cu o ameninţare necunoscută, datoria lui era clară. Manifestă mai multe funcţii-arme de nivel înalt şi trase direct în câmpul de forţă din faţa lui. Absolut tot ce a folosit a fost pur şi simplu deviat. Câmpul de forţă era complet impermeabil faţă de orice atac pe care îl putea declanşa în spaţiu-timp şi în hiperspaţiu.

— Găurile de vierme către lumile Big 15 se prăbuşesc, raportă ANA. Ceva le întrerupe.

Kazimir examină intruziunile de materie exotică ce se întindeau de la Pământ către stele şi văzu că sunt supuse unor interferenţe enorme care le făcea să se contracte. Chiar dacă ştia că intervenţia trebuia să provină de la Roi, funcţiile sale senzoriale nu îi puteau identifica natura.

Nava Facţiunii Acceleratorilor care purta nucleul de inversiune porni cu viteză supraluminică, tăind direct prin sistemul solar, depărtându-se de Kazimir cu şaptezeci şi opt de ani-lumină pe oră. Semnătura lui cuantică fulgeră după ei. Kazimir manifestă nişte funcţii de manipulare a energiei exotice extrem de puternice, dar tot nu reuşi să treacă prin câmpul ei de forţă pentru a-i dezactiva unitatea propulsoare. Începu să manifeste câteva funcţii care ar fi putut perturba câmpurile cuantice din jurul navei, forţând-o afară din hiperspaţiu. Aceasta traversă orbita Roiului. Kazimir se afla la mai puţin de două secunde în urmă. Era prea târziu. Câmpurile de forţă din jurul componentelor Roiului se extinseră cu viteză hiperluminică.

Semnătura cuantică a lui Kazimir se lovi de o barieră impenetrabilă care tăia net între spaţiu-timp şi hiperspaţiu. Nu putea trece.

Nava ieşi din hiperspaţiu la un minut-lumină dincolo de câmpul de forţă. Senzorii de hiperspaţiu semnalau apariţia, în spatele lor, a unui scut vast şi absolut perfect. Curbura acestuia releva o rază de patruzeci UA. Niciunde pe suprafaţa lui nu exista vreun indiciu de stres sau distorsiune. Indiferent cu ce era înarmat Kazimir, nu putea să pătrundă prin el. Neskia îşi aduse în exovedere datele senzorului vizual al *navei*, urmărind cu atenţie imaginea, în timp ce un cronometru executa o numărătoare inversă. După un minut, steaua de mare magnitudine, care era Soarele, dispăru împreună cu stelele din jumătate din spaţiu.

— Niciun semn de pătrundere, spuse Neskia. Cred că suntem în siguranţă.

— Foarte inteligentă flota de descurajare, remarcă Ilanthe. O semnătură cuantică interstiţială, care poate

extruda în spaţiu-timp. *Nava* nu ar fi avut nicio şansă într-un schimb de focuri direct. ANA este mult mai avansată decât am crezut.

— Un motiv şi mai puternic pentru noi de a o părăsi, răspunse Neskia pe un ton dispreţuitor. Avea atât de mult potenţial, şi l-a irosit.

— Exact.

— Unde mergem?

— Ellezelin. Cred că agenţii noştri sunt pe punctul de a o recupera pe Araminta.

— Sunt.

Nava alunecă înapoi în hiperspaţiu, depărtându-se cu un modest cincizeci şi cinci de ani-lumină pe oră. În spatele ei, sfera sumbră care încarcera sistemul Sol reflecta lumina blândă a stelelor ce îi atingeau marginile cu o strălucire rece, precum un lac adânc de pădure, păzindu-şi conţinutul într-un întuneric perfect izolat.

Cel de al şaisprezecelea vis al lui Inigo

Era a cincea oară când Edeard urmărea cum forţele de miliţie înconjurau valea ascunsă. Existaseră o mulţime de greşeli înainte. Ge-vulturii fuseseră reperaţi, rapivulpile îi sfârtecaseră pe primii miliţieni care trecuseră peste buza văii, forţele bandiţilor ripostaseră cu arme dintr-un depozit secret, ofiţerii înfierbântaţi nu urmaseră cu exactitate ordinele, permiţându-i lui Gilmorn să-şi adune oamenii. De fiecare dată, fuseseră prea mulţi morţi. De fiecare dată, Edeard resetase universul la o noapte înainte şi încercase să atenueze problema.

Ultima dată fusese sigur că procedase cum trebuie, dar bandiţii produseseră nişte arme cu foc rapid dintr-o ascunzătoare pe care nu o găsise de primele trei ori. Cu toate că îşi uniseră mâinile terţe pentru a-şi adăuga extraforţă la camuflaj, soldaţii fuseseră făcuţi bucăţi înainte ca Edeard să poată ajunge la ei. Aşa că…

De data aceasta, imediat după miezul nopţii, alunecase nevăzut şi pe nesimţite prin vale timp de două ore. Distrusese cel de al doilea lot ascuns de arme cu foc rapid ale bandiţilor şi le şterpelise pe cele ale santinelelor, după ce le adusese în stare de inconştienţă. Era important din punct de vedere politic ca miliţiile să creadă că îi înfrânseseră singure pe bandiţi. Iar Edeard şi Finitan voiau ca armele cu foc rapid să treacă în legendă. Acum, se afla pe o mică ridicătură la aproape un kilometru de vale. Lumina premergătoare zorilor copleşea încet nebuloasele. Bulku dispăru prima, fluxul unduitor de un indigo palid căzând chiar deasupra orizontului estic, ca şi cum pământul s-ar fi deschis cumva ca să-l înghită. Edeard ar fi putut foarte bine s-o creadă. Valea pe care bandiţii o aleseseră drept ultimă redută era o crăpătură îngustă în pajiştile ondulate ce alcătuiau extremitatea cea mai sudică a provinciei Rulan şi se întindea până la baza munţilor mici ai provinciei Gratham ce se înălţau în depărtare. Nu era greu să ţi-o imaginezi ca pe o fisură care tăia lumea în două.

În timp ce splendoarea roşie înspicată a Mării lui Odin începea să se estompeze, undeva deasupra, Edeard cerceta cu televederea soldaţii regimentelor Pholas şi Zelda din dumbrava de dincolo de vale în care se adunaseră în timpul nopţii. Erau susţinuţi de miliţieni provinciali din Plax şi Tives. Oamenii se mişcau în tăcere, şerpuind ca un râu negru în jurul colinelor blânde şi al denivelărilor de pe pajişti, în afara razei televederii santinelelor din vale. Edeard se concentră pe subminarea ge-vulturilor care alunecau în înaltul cerului, insinuându-şi propriile ordine în micile lor minţi ascuţite şi suspicioase. Rămâneau doar rapivulpile. Se afla prea departe pentru a-i ajuta împotriva lor. Ge-lupi musculoşi şi ge-ogari rapizi înaintau furişându-se, însoţind grupurile de asalt alcătuite din şerifi şi rangeri din Wellsop al căror control asupra genistarilor lor era de primă clasă.

— Du-te, îl grăbi pe Dinlay televorbirea direcţionată a lui Edeard.

Regimentele Lillylight şi Cobara, împreună cu miliţiile din Fandine, Nargol şi Obershire, îşi făcură apariţia de pe poziţiile lor avansate către vestul văii. Soldaţii din Nargol şi entuziasmul lor neîngrădit fuseseră problema a doua oară. După aceea, Edeard sublimase cât de important era să fie menţinuţi în mişcare de-a lungul rutei planificate. Colonelul Larose făcuse o treabă bună, păstrând de atunci provincialii în linie, ignorându-le murmurele pline de resentimente despre tipii de la oraş care fac pe stăpânii cu cei de la ţară.

Cu asaltul în curs de desfăşurare, Edeard încălecă ge-calul modelat de Breasla Oumodelatorilor special pentru viteză. Mantia de culoarea abanosului se undui în jurul lui, curgând peste şa şi aşezându-se în falduri pe pielea animalului. De-o parte şi de alta, alături de el, Felax şi Marcol săltau în şa pe nişte cai asemănători. Nu a trebuit să le spună nimic. Mintea lui îndemnă ge-caii înainte la galop, iar tinerii poliţişti îl urmară.

Deşi ştia că erau prea departe pentru a fi auziţi, goana celor trei fiare peste pajişte, în liniştea rece a nopţii care se retrăgea rapid, i se părea lui Edeard incredibil de

zgomotoasă. În faţa lui, soldaţii care se adunau în jurul văii venind din toate direcţiile semănau cu un roi de neoprit.

În cele din urmă, bandiţii au dat alarma. Santinelele rămase treze strigau după ajutor către camarazii lor înarmaţi, găsindu-i însă cufundaţi într-un somn adânc, nefiresc; armele dispăruseră. Câteva strigăte şi mesaje frenetice prin televorbire au stârnit şi restul grupului adormit.

Până acum, totul era exact ca înainte. De data asta va merge conform planului.

Rapivulpile s-au răspândit de-a lungul văii în tăcere, cu viteza norilor de uragan. Miliţiile atacatoare şi-au trimis ge-lupii înainte. De-a lungul părţii de sus a văii, soldaţii au căzut la pământ, cu armele sprijinite pe margine. Au fost trase focuri. Ge-lupii şi rapivulpile s-au ciocnit frontal, ţipetele puternice ale animalelor reverberând peste pajişti, în timp ce lumina cenuşie se strecura deasupra terenului îmbibat de rouă.

Regimentul Pholas şi Zelda ajunse la capătul îndepărtat al văii şi îşi urmă ge-lupii în jos, în despicătura îngustă şi adâncă. Dinlay şi Argain erau aproape de prima linie, folosindu-şi televederea pentru a expune eventualii bandiţi cu capacitate de camuflare. Cei mai mulţi dintre aceştia puteau face trucul. Edeard îşi ţinu respiraţia, amintirea unei alte văi înguste şi adânci dintr-o altă noapte trezindu-i-se în minte – ambuscada fatală. De data asta va fi altfel, îşi promise el, de data asta putea garanta că nu vor fi surprize.

Soldaţii înşiraţi de-a lungul părţii de sus a văii măturau zona de sub ei, asigurând un foc de acoperire intens pentru camarazii lor. Ca întotdeauna, Gilmorn îşi adună oamenii într-o formaţiune stâncoasă înaltă, ca o cetate de piatră. Încă mai aveau pistoalele lor obişnuite şi trăgeau fără milă în soldaţii care avansau. Camuflajul făcea dificil pentru toată lumea să întoarcă focul cu acurateţe. Argain se grăbi în faţă pentru a ajuta soldaţii care se apropiau de adăpostul stâncos.

Edeard ajunse în capul văii şi descălecă. Refuza să se arunce înainte, chiar dacă asta era ceea ce aştepta toată

lumea. Observă cu televederea cum soldaţii înconjurau banditţii care se predaseră, izolându-i pe puţinii care mai rezistau. Doar Gilmorn şi oamenii lui mai opuneau încă rezistenţă. Dinlay şi Larose îşi deplasau miliţienii înainte cu prudenţă. Oamenii se târau pe burtă de-a lungul şanţurilor mici din pământ şi ţâşneau între bolovanii care ofereau un adăpost convenabil. În zece minute, Gilmorn a fost complet înconjurat.

În timp ce se deplasa de-a lungul fundului pietros al văii, Edeard trecu pe lângă grupurile de soldaţi zâmbitori care-şi trăgeau captivii după ei. Câţiva dintre aceştia din urmă proveneau din triburile care trăiau în sălbăticie, dincolo de graniţele ţinutului Rulan. Erau la fel cum îi întâlnise în urmă cu atâţia ani cu caravana din Witham. Cu părul inelat şi pieptul dezgolit, acoperite cu un noroi întunecat, care începea să se cojească. Se uitau la Mergătorul-pe-Apă cu expresii ursuze şi cu mintea bine ecranată. În niciuna din confruntările avute de-a lungul ultimilor ani, Edeard nu-l văzuse pe vreunul dintre ei înarmat cu o armă cu foc rapid. Doar oamenii lui Gilmorn posedau aşa ceva. Edeard îl opri pe unul din oamenii tribului escortaţi de cinci soldaţi precauţi, un bărbat probabil de aproape şaizeci de ani, deşi nu se vedea pe el nimic din moliciunea unui orăşean. Ochii cenuşii îl priveau de pe o faţă ce exprima toată furia şi sfidarea pe care mintea lui refuza să le arate.

— De ce? îl întrebă Edeard simplu. De ce te-ai alăturat lor?

— Sunt puternici. Beneficiem şi noi.

— Cum? Cum puteţi beneficia?

Omul tribului pufni superior spre Edeard. Arătă spre pajişti.

— Voi plecaţi. Nici măcar acum n-o să vă mai întoarceţi. Pământul ăsta va fi al nostru.

— Bine, înţeleg asta. Pot să înţeleg chiar şi cum uciderea şi distrugerea au devenit o dependenţă perversă pentru unii dintre voi. Dar de ce pământurile astea? Există terenuri nerevendicate la vest. Pământ cu păduri şi turme de vânat. Nimeni nu ştie cât, atât de mult pământ este. De ce al

nostru? Voi nu cultivaţi. Nu locuiţi în case de piatră.

— Pentru că-l aveţi, răspunse simplu omul.

Edeard îl privi, ştiind că nu va obţine un răspuns mai bun. *Niciunul mai cinstit,* gândi el. Căutase complexitate şi scop acolo unde nu existau. Gilmorn şi ai lui, rămăşiţele adepţilor nemiloşi ai grupării „O singură naţiune” a lui Owen, ei erau cei care aveau intenţii. Membrii triburilor erau doar nişte inocenţi utili care fuseseră păcăliţi să intre într-o alianţă pe care nu o înţeleseseră niciodată pe deplin.

Dădu liber escortei cu un gest scurt din mână, iar omul tribului fu târât către îngrăditurile-închisoare care fuseseră ridicate pe pajişte.

— Ar trebui să mergem acolo jos, îi spuse Marcol cu nerăbdare.

Televederea tânărului mătura peste ridicătura-fortăreaţă, expunând cu uşurinţă banditii ascunşi.

Edeard se strădui să nu rânjească. Abilităţile psihice ale lui Marcol se dezvoltaseră considerabil din ziua exilului, aproape la fel de mult ca şi sentimentul datoriei. Era un poliţist devotat şi extrem de loial Marelui Consiliu. Dar mai era încă în el ceva din vechiul băiat al străzii din Sampalok. Îşi dorea cu ardoare să se alăture luptei.

— Lasă miliţiile să aibă momentul lor de glorie, răspunse Edeard liniştit. A fost o campanie grea. Merită să fie ei cei care termină totul.

Ceea ce era destul de adevărat. Timp de opt luni, forţele de la oraş şi cele rurale fuseseră aliate, urmărindu-i pe Gilmorn şi pe aliaţii săi rămaşi prin provincii din ce în ce mai departe, spre vest, până când aceştia nu au mai avut unde fugi.

— Politica, spuse Felax cu un mormăit dezgustat.

— Începi să înveţi, replică Edeard. În plus, voi doi nu aveţi nimic de dovedit, nu după Overton Falls. Am auzit că fiicele familiilor acelor caravane şi-au arătat destul de clar aprecierea.

Cei doi tineri poliţişti s-au uitat unul la altul, arborând un rânjet cunoscător.

Jos, lângă ridicătura stâncoasă, Larose le dădea prin

televorbire un ultimatum tăios oamenilor lui Gilmorn. Erau depăşiţi numeric cu cincizeci la unul şi fuseseră înconjuraţi. Nu aveau mâncare. Muniţiile fuseseră consumate. Nu aveau de unde să primească întăriri.

Edeard nu era convins că a soma astfel un fanatic nemilos ca Gilmorn era cel mai potrivit. Deşi adevărul era că, până atunci, nu ajunseseră niciodată în acest punct al asaltului, aşa că nu ştia dacă va funcţiona.

Au continuat să coboare în vale, trecând de mai multe rapivulpi şi ge-lupi morţi. Edeard încercă să nu se strâmbe la vederea cărnii rupte brutal de pe animale. Argain stătea pe un bolovan acoperit cu muşchi aflat în locul în care valea se deschidea şi ronţăia în linişte un măr roşu. Mai multe echipe de miliţie se agitau, dorind să ia parte la final. Caporalii şi sergenţii lor îi menţineau cu greu în linie. Toată lumea tăcu la apariţia lui Edeard.

— Se va preda? întrebă el.

Argain ridică din umeri, muşcând zdravăn din măr.

— Nu are nimic de pierdut. Cine ştie ce gândeşte?

— Înţeleg. Ei bine, din fericire putem aştepta. Oricât este nevoie.

— Ah! exclamă Marcol. Se ceartă.

Argain îi aruncă tânărului poliţist o privire scrutătoare, apoi îşi îndreptă atenţia către ridicătura stâncoasă. Dintre stâncile zimţate, se auzea într-adevăr zgomot de ceartă. Unul puternic şi plin de furie. Doi bărbaţi îl înfruntau pe Gilmorn, spunându-i că vor ieşi să se predea miliţiei. Televederea lui Edeard îi arată cum oamenii se întorceau. Gilmorn ridică pistolul şi ţinti către ceafa unuia dintre cei doi. A treia mână a lui Edeard alunecă în afară şi răsuci cuiul percutor, scoţându-l uşor din aliniere. Gilmorn apăsă pe trăgaci. Se auzi un *clic* metalic. Glonţul nu porni.

Marcol îşi drese glasul într-un mod foarte grăitor.

O altă ceartă izbucni în spatele stâncii, chiar mai aprinsă decât prima. Pumnii zburau. Mâinile terţe încercau să stoarcă inimi. Bandiţii începuseră să se lupte corp la corp.

Larose dădu ordine de combinare a scuturilor şi de înaintare. Două minute mai târziu, totul se terminase.

Cocoţaţi pe vârfurile ridicăturilor stâncoase, miliţienii lansau urale sălbatice şi fluturau sticle de bere deasupra capetelor. Regimente întregi se revărsau pe terenul ultimei lupte, cântând şi îmbrăţişându-şi camarazii. Edeard nu se putea împiedica să nu zâmbească în timp ce mergea printre ei, luând ocazional câte o înghiţitură dintr-o sticlă întinsă, strângând o mână, îmbrăţişând cu exuberanţă prietenii mai vechi. Se bucurau să-l vadă pe Mergătorul-pe-Apă care condusese campania, dar erau şi mai mândri de faptul că bătălia finală o câştigaseră ei înşişi.

Colonelul Larose îşi ridicase tabăra la capătul îndepărtat al stâncii-fortăreaţă. Căruţele erau aşezate într-un cerc larg, şiruri lungi de corturi erau întinse pe jos, gata pentru a fi montate. Un cort mare de pânză deschis în părţile laterale fusese deja ridicat, iar bucătarii pregăteau acolo masa. Fumul de la focurile de gătit începea să satureze aerul nemişcat. În centrul taberei, cortul din pânză kaki al cartierului general era păzit de soldaţi fruntaşi vigilenţi şi de o haită de ge-copoi. Aghiotanţii şi curierii se agitau ieşind şi intrând. Afară, steagurile a unsprezece regimente fluturau slab în vârful catargelor, reprezentându-i pe cei mai buni din oraş şi din ţară.

Gărzile îl salutară pe Edeard atunci când intră în cort. Larose stătea în spatele mesei improvizate, aşezată pe nişte capre de lemn, care îi servea drept birou. O turmă de aghiotanţi mişunau în jurul lui cu cereri şi întrebări. Haina de un verde mohorât a uniformei de luptă era deschisă până în talie, dezvăluind o cămaşă gri pătată. Ofiţerii superiori erau grupaţi pe o bancă lungă, cu toate accesoriile administrative necesare pentru a deplasa şi orchestra o masă atât de mare de oameni. Chiar dacă trecuseră doar câteva ore de la victorie, ordinele şi rapoartele începuseră deja să se adune. Larose se ridică şi îl îmbrăţişă călduros pe Edeard.

— Am făcut-o, exclamă colonelul. Pe Madona, am făcut-o.

Ofiţerii începură să aplaude. Edeard îi salută recunoscător din cap.

— Trebuie să fii foarte mulţumit de oamenii tăi, îi spuse Edeard, suficient de tare pentru ca restul comandanţilor să audă, în special cei din regimentele din provincie. S-au comportat impecabil.

— Aşa au făcut, rânji Larose în jur cu generozitate. Toţi.

— Iar tu, îi spuse Edeard colonelului, după ce ne întoarcem, ar trebui să candidezi în alegeri. Locuitorii din Lillylight ar aprecia să fie reprezentaţi de un om care chiar a realizat ceva în afara oraşului.

Larose ridică din umeri, aproape timid.

— Asta ar produce membrilor de rang înalt ai familiei mele ceva surpriză şi satisfacţie, îmi imaginez.

Edeard îi zâmbi cald.

— Nu ai fost niciodată oaia neagră.

— Nu. Nu ca tine, în orice caz. Dar îmi place să cred că am avut momentele mele.

— Într-adevăr, ai avut. Sper totuşi să iei în considerare ideea.

— Makkathranul nu este niciodată atât de departe precum credem, nu-i aşa?

— Nu. Edeard lăsă să-i scape un oftat. Se comportă bine?

— Până acum, da. Larose făcu un gest către perdeaua din partea îndepărtată a cortului şi trecură amândoi dincolo de ea. Un zid circular de corturi şi garduri asigura în spate o mică zonă securizată. Chiar în centru se înălţa un cort îngust şi înalt, izolat. Doi soldaţi stăteau de gardă afară, miliţieni cu experienţă în care Larose avea clar încredere. Ge-lupii lor trăgeau în lesă. Când s-au apropiat, ambele animale îl adulmecară suspicioase pe Edeard.

— Ştii ce e ciudat? spuse Larose. Ani la rândul bandiţii au terorizat nepedepsiţi comunităţile. Toţi supravieţuitorii au spus tot felul de poveşti despre armele lor de temut. Cu toate acestea, de-a lungul întregii campanii, nu l-am văzut nici măcar pe unul dintre nenorociţi înarmat cu altceva decât cu un pistol obişnuit.

— Asta e bine, răspunse Edeard, privind înainte. Ai vrea să existe o nouă armă? Una suficient de puternică pentru a ucide plutoane întregi în mai puţin de un minut?

— Nu. Nu, nu cred că aş vrea.

— Nici eu.

— Presupun că nimeni nu ar putea construi aşa ceva, nu cu adevărat. Nici chiar Breasla Armurierilor.

— Nu, îşi exprimă acordul Edeard. Nici ei nu pot. Armele astea sunt doar o fabulă pe care oamenii obişnuiau să şi-o spună unul altuia odinioară.

— La fel ca exilaţii. Ştii, în ultimul timp îmi este greu să-mi imaginez cum arăta Owain. El şi tovarăşii lui trebuie să fi călătorit foarte departe de Makkathran. Nimeni nu i-a mai găsit vreodată.

— Pierderea alegerilor te poate demoraliza profund. Nimeni nu vrea să se mai frământe cu gândul la ceea ce a fost, nu acum când avem cu toţii un viitor.

— Avem?

— E necunoscut, ca întotdeauna, dar e acolo, în mod sigur.

Colonelul Larose îşi ţuguie buzele şi continuă să meargă.

Gilmorn stătea în picioare în mijlocul cortului, alături de Dinlay şi de Marcol. Dintre toate aspectele ce rezultaseră din capacitatea lui Edeard de a reseta timpul, acesta i se păruse întotdeauna cel mai ciudat. Să vadă în viaţă pe cineva pe care anterior îl văzuse murind. Iar pe acest Gilmorn îl ucisese el însuşi într-un mod care nu prea rezista unei examinări sobre.

În mod inevitabil, omul era neschimbat. Nu că Edeard l-ar fi văzut vreodată în lumina lui cea mai bună. Ultima dată când se întâlniseră, faţa rotundă cu nasul acela special era schimonosită de durere şi chin, în timp ce picioarele îi erau zdrobite de bolovan. Acum, părea pur şi simplu obosit, posac şi plin de resentimente. Dar nu învins. Sfidarea îi ardea încă în spatele scutului mental, în mare parte alimentată de buna şi vechea aroganţă a Marilor Familii, suspecta Edeard.

Fierarul tocmai pleca. Îi luase o oră să-l încătuşeze pe Gilmorn cu nişte inele mari de fier în jurul încheieturilor şi al gleznelor, legate între ele cu lanţuri grele. În felul acesta nu existau niciun fel de încuietori sofisticate pe care să le

poată deschide prin telekinezie. Metalul ar fi trebuit să fie rupt de un alt fierar sau de forţă brută. Edeard o putea face, şi, probabil, Marcol, dar puţini alţii de pe Querencia ar fi fost capabili de aşa ceva.

— Animalul de companie al lui Finitan, spuse Gilmorn dispreţuitor. Puteam să pariez.

— Îmi pare rău, am ratat întâlnirea noastră de mai devreme, în valea de dincolo de Muntele Alvice, răspunse Edeard nonşalant.

Gilmorn îi aruncă o privire speriată.

— Deci, cine eşti tu? întrebă Edeard. Nu că ar conta cu adevărat, dar nu mi-ai spus niciodată numele tău atunci, în Ashwell.

— Ţi-ai scos formularele să le completezi?

— Înţelegi că s-a terminat, nu-i aşa? Eşti ultimul dintre ei. Chiar dacă „O Singură Naţiune” mai are susţinători rămaşi în Makkathran, vor nega totul, mai ales pe tine. După exilarea lui Tannarl, familia Gilmorn şi-a pierdut considerabil din statut printre Marile Familii ale oraşului. Sunt disperaţi să-l recâştige. Nu vei fi primit înapoi, nu de ei. Desigur, ai putea încerca să acţionezi cu cei câţiva care au supravieţuit dintre locotenenţii lui Buate, cei pe care i-am alungat. Cu toate că şi ei par incapabili de a se adapta. Peste o duzină au fost trimişi la minele Trampello, în ultimii doi ani. Cel puţin vor avea companie, vechiul meu prieten Arminel este încă încarcerat acolo. Primarul Finitan l-a schimbat pe guvernatorul minei – omul lui Owain – şi a numit pe cineva care e un pic mai strict.

Gilmorn îşi ridică mâinile, făcând lanţul să zornăie.

— La asta ai fost redus, Mergătorule-pe-Apă, să jubilezi pe seama victimelor tale?

— Şi tu? Să înţepi pe cineva al cărui sat l-ai distrus?

— Touché.

— Tu m-ai adus pe calea care a condus la această zi. Mă bucur.

— Aşa cum Ranalee şi alţii se bucură de Salrana. Am auzit că e foarte populară. Obţine un preţ destul de mare în cercurile *potrivite,* din câte am înţeles.

Mâna lui Dinlay căzu pe umărul lui Edeard.

— Lasă-mă să mă ocup de el.

— Tu? rânji Gilmorn. Un eunuc care face treburile murdare ale Mergătorului-pe-Apă? Amuzant.

Faţa lui Dinlay se înroşi în spatele ochelarilor.

— Nu sunt…

— Destul, spuse Larose. Mergătorule-pe-Apă, ai vreo întrebare serioasă pentru ticălosul ăsta? Unii dintre oamenii mei pot scoate răspunsurile de la el. S-ar putea să dureze un timp, dar vor persevera.

— Nu, răspunse Edeard. Nu ştie nimic important pentru mine. Mă întrebam de ce a continuat lupta, dar acum ştiu.

— Serios? zise Gilmorn. Şi asta ar fi pentru că?

— Pentru că ţi-am luat totul. Nu ţi-a mai rămas nimic altceva de făcut. Fără stăpânii tăi nu eşti nimic. Eşti atât de jalnic încât nici nu te poţi gândi la vreun alt lucru căruia să i te poţi dedica. Atunci când va veni momentul ca viaţa ta să se încheie, nu vei fi realizat nimic, nu vei fi lăsat nicio moştenire, sufletul tău nu va găsi niciodată Inima. În curând, acest univers va uita chiar că ai existat vreodată.

— Deci, pentru asta ai venit aici, ca să mă omori. Răzbunarea Mergătorului-pe-Apă. Nu eşti mai bun decât mine. Owain nu a plecat niciodată în exil. Ştiu că i-ai ucis şi pe el, şi pe ceilalţi. Nu te erija într-un judecător detaşat al moralei altora. Te înşeli spunând că nu voi lăsa nimic în urmă. Te voi lăsa pe tine. Te-am creat. Fără mine ai fi doar un ţăran cu o nevastă grasă şi o duzină de copii ţipând şi scormonind în noroi după mâncare. Dar nu acum. Nu mai eşti aşa. Am forjat un conducător adevărat, unul care este la fel de nemilos ca Owain. Spui că nu pot face nimic altceva? Uită-te la tine. Tolerezi pe cineva care nu se conformează? Nu eşti ca mine? Nu este chiar etosul pe care pretinzi că-l dispreţuieşti?

— Eu aplic legea în mod egal şi imparţial pentru toţi. Respect rezultatele alegerilor.

— Vorbe, vorbe, vorbe. Un adevărat politician de Makkathran. Fie ca Madona să-i ajute pe vrăjmaşii tăi când vei deveni primar.

— Asta va fi departe, în viitor, dacă voi candida vreodată.

— O vei face. Pentru că eu aş face-o.

Mantia lui Edeard se prelinse într-o parte cu uşurinţa uleiului de jamolar. Îşi duse mâna la un buzunar şi scoase mandatul.

— Aceasta este proclamaţia semnată de primarul Makkathranului şi aprobată de guvernatorii provinciilor alianţei miliţiilor. Având în vedere amploarea atrocităţilor pe care le-ai comis timp de ani la rând, nu vei fi restituit civilizaţiei pentru a fi judecat.

— Ha, o condamnare la moarte. Nu eşti cu nimic mai bun decât sălbaticii pe care i-am înrolat din triburi.

— Vei fi dus în portul Solbeach, de unde o navă va pleca spre est. După ce căpitanul va fi călătorit cât de departe îi va permite marea, va căuta o insulă cu apă proaspătă şi vegetaţie. Acolo vei fi abandonat cu un stoc de seminţe şi unelte suficiente pentru supravieţuire. Îţi vei trăi viaţa singur, pentru a contempla enormitatea crimelor tale. Nu vei încerca să te întorci printre oameni. Dacă vei fi găsit între graniţele civilizaţiei, vei fi executat imediat. Fie ca Madona să-ţi binecuvânteze sufletul. Edeard înfăşură documentul. Poliţiştii Felax şi Marcol te vor însoţi în călătorie pentru a se asigura că sentinţa e dusă la îndeplinire. Te-aş sfătui să nu-i enervezi.

— Du-te dracului. Am câştigat şi tu ştii asta. Această alianţă este începutul pentru O Singură Naţiune.

Edeard se întoarse să iasă din cort.

— Owain a câştigat, strigă Gilmorn după el. Tu nu eşti nimic altceva decât marioneta lui. Asta-i tot. M-ai auzit, Mergătorule-pe-Apă? Marioneta celui mort. Marioneta omului pe care l-ai ucis. Eşti sufletul meu geamăn. Te salut. Salut victoria mea finală. Un sânge de familie va guverna această lume. Se spune că poţi vedea suflete. Poţi vedea sufletul doamnei Florrel râzând? Poţi?

În timp ce se îndepărta, Edeard îşi întări scutul creat cu mâna a treia, blocând strigătele vicioase.

Edeard dorea să-şi continue singur călătoria, dar Dinlay

nici nu voia să audă. Nu se certă. Se mulţumi să nu spună nimic, în timp ce Edeard striga aprig la el, şi să-şi păstreze în linişte încăpăţânarea. În cele din urmă, Edeard cedă, aşa cum ştiau amândoi că o va face, şi îi ordonă Maestrului Cavaleriei regimentului să înşeueze doi cai. Au plecat apoi împreună călare spre Ashwell.

Peisajul în sine nu se modificase, doar felul în care fusese folosit cândva. La distanţă de o jumătate de zi călare faţă de destinaţie, Edeard începu să recunoască formele care îi dominaseră copilăria. Acestea îşi făceau apariţia la orizont. Acum, când vegetaţia se schimbase, erau învăluite în culori diferite, culturile lăsând cale liberă unui val de plante sălbatice. Drumul era complet sufocat, greu de distins, deşi suprafaţa de piatră îngropată era încă perceptibilă prin televedere. Câmpurile din jurul satului, cândva bogate şi fertile, redeveniseră de mult păşuni şi arbuşti, iar vechile garduri vii fuseseră transformate acum de lăstari în mici copaci. Şanţurile de scurgere erau colmatate cu frunze şi aluviuni şi se umflaseră, devenind nişte bălţi curios de lungi.

Era o zi caldă, cu doar câţiva nori pe cerul azuriu strălucitor. Stând în şa, Edeard putea vedea la distanţă de kilometri în orice direcţie. Faleza a fost primul lucru pe care l-a identificat. Aceasta nu se schimbase deloc. Faptul îi declanşă un sentiment ciudat de trepidaţie în inimă. Nu se aşteptase niciodată cu adevărat să se mai întoarcă aici. A doua zi după atac, plecase cu potera din Thorpe-by-Water şi nu se uitase decât o singură dată înapoi la ruinele înnegrite din care se înălţa un fum subţire spre cer. Dar chiar şi imaginea aceea era înceţoşată de lacrimi şi suferinţă. Fusese prea dureros să mai arunce încă o privire. El şi Salrana plecaseră împreună, ţinându-se de mână, uitându-se plini de curaj înainte.

Acum, natura terminase ceea ce începuseră Owain şi Gilmorn. Ani de ploaie şi de vânt şi de insecte şi liane tenace acceleraseră degradarea pricinuită de incendii. Toate reparaţiile făcute fără tragere de inimă de consiliul satului de-a lungul meterezelor ajunseseră în cele din urmă

să cedeze, lăsând zidurile largi de apărare aplecate într-o rână şi inegale. Porţile exterioare dispăruseră, cioturile carbonizate putrezind într-un strat subţire de ţărână amestecată cu frunze în care buruienile rezistente îşi infiltraseră rădăcinile. Absenţa lor lăsa să se vadă tunelul scurt de sub metereze, un pasaj umed şi neprimitor din cărămizi închise la culoare acoperite cu fungi. Deasupra lor, turnurile de piatră căzuseră în ruină. Zidurile groase se ţineau ferme, deşi acoperişurile de ardezie şi de lemn, sub care se adăpostiseră de-a lungul deceniilor atât de multe santinele, dispăruseră.

Edeard descălecă şi îşi legă calul sperios de inelele de fier, chiar lângă portalul arcuit. Metalul robust, cel puţin, rămăsese neatins.

— Te simţi bine? întrebă Dinlay cu prudenţă.

— Da, îl asigură Edeard, şi păşi prin tunelul umed, dând la o parte perdeaua de iederă târâtoare.

Imediat ce intră în sat, un stol de păsări îşi luă zborul în vârtejuri mari, ţipând în timp ce se înălţau spre cer fluturând din aripi. Nişte creaturi mici se furişau rapid de-a lungul movilelor de moloz.

Edeard era pregătit să vadă ruine, dar dimensiunea satului îl luă prin surprindere. Ashwell era atât de mic. Nu-l considerase niciodată aşa înainte. Dar, într-adevăr, întreaga zonă dintre stâncă şi metereze se putea potrivi cu uşurinţă în Myco sau în Neph, cele mai mici cartiere ale oraşului.

Structura de bază a satului rămăsese.

Majoritatea zidurilor de piatră supravieţuiseră într-o formă sau alta, deşi prăbuşirea acoperişurilor le dărâmase pe o parte dintre ele. Străzile erau uşor de ghicit şi memoria lui umplea liniile acolo unde grămezile de moloz acopereau rutele evidente. Marile săli ale breslelor rezistaseră focului suficient de bine păstrându-şi formele, chiar dacă acum nu erau decât nişte cochilii goale, fără acoperişuri şi pereţi interiori. Edeard începu să le examineze cu televederea, dar se opri brusc. Imediat sub stratul subţire de ţărână şi cenuşă şi de buruieni care înghiţise satul zăceau oasele locuitorilor. Erau peste tot.

— Madona!

— Ce-i? întrebă Dinlay.

— Nu a fost nicio înmormântare, îi explică Edeard. Am plecat şi atât. Totul era prea… enorm pentru a-i putea face faţă.

— Madona va înţelege. Şi sufletele prietenilor tăi cu siguranţă o vor face.

— Poate.

Privi în jur la imaginea dezolantă şi se cutremură din nou.

— Edeard? Mai există vreun suflet pe aici?

Edeard lăsa să-i iasă un oftat lung reticent.

— Nu ştiu. Îşi lăsă încă o dată televederea să acţioneze, împingând-o până la limită, străduindu-se să prindă orice semn de siluetă spectrală.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu e nimeni aici.

— Bine, atunci.

— Da.

Edeard o luă pe drumul spre ce mai rămăsese din sala Breslei Oumodelatorilor.

— Ăsta-i locul în care ai crescut? întrebă Dinlay cu interes, în timp ce scana în jurul celor nouă părţi ale curţii distruse.

— Da.

Cumva, Edeard se aşteptase să găsească vreo urmă de-a lui Akeem. Dar acum, când stătea cu adevărat lângă grajdurile înşirate şi sala nesigură, ştia că nu se va întâmpla. Erau o mulţime de oase, chiar schelete întregi, dar ar fi fost nevoie de zile întregi de examinare atentă pentru a încerca să identifice pe cineva. *Şi, la urma urmei, pentru ce? Pe cine încerc să liniştesc şi să mulţumesc aici?* Oare sufletelor sătenilor morţi le-ar păsa că se afla aici? Oare Akeem ar vrea să-l vadă scormonind prin noroi ca să găsească câteva rămăşiţe din trupul său mort de atâta vreme? O *să-i îngrop pe toţi sau nu-l îngrop pe niciunul.*

Desigur, mai exista un lucru pe care Edeard îl putea face. Amintirea acelei nopţi era clară: el şi ceilalţi ucenici reuniţi în peşteră pentru o seară de distracţie şi kestric. Chiar în clipa în care se gândi la asta, privi în sus către stâncă şi

văzu mica despicătură întunecată prin care se strecurau pentru a ajunge la caverna care le oferea intimitate faţă de maeştrii lor.

Acel simplu gând îi declanşă în minte un întreg val de amintiri. Vedea satul aşa cum era în acea ultima vară frumoasă. Oamenii se plimbau de-a lungul străzilor, vorbind şi râzând. Tarabele din piaţă erau pregătite. Fermierii îşi aduceau produsele în căruţe mari. Ucenicii se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile. Bătrânii satului, în hainele lor cele mai bune. Copii alergând peste tot, fugărindu-se unul pe altul, ţipând şi râzând.

Pot să o fac. Mă pot întoarce la momentul acela. Pot învinge bandiţii în noaptea aceea, pot să le dau tuturor viaţă, din nou.

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să-l limpezească. Lacrimile au început să i se rostogolească în jos pe obraji. Asta era mult mai rea decât orice ispită pe care Ranalee i-o oferise vreodată.

Ar trebui să mă duc la Makkathran, de data aceasta cu scrisoarea de recomandare de la Akeem. Aş fi ucenic la Turnul Albastru. Dar Owain ar fi încă acolo, şi Buate, şi Tannarl şi doamna Florrel şi Bise. Ar trebui să-i înlătur încă o dată.

— Nu pot, şopti el. Nu pot s-o fac din nou.

— Edeard? îl strigă Dinlay cu blândeţe, strângându-l de umăr.

Edeard îşi şterse lacrimile, alungând pentru totdeauna imaginea satului aşa cum fusese înainte. În cadrul arcuit al uşii sparte care ducea în sala Breslei Oumodelatorilor, Akeem stătea şi îl privea cu ochi trişti.

Edeard cunoştea privirea aceea atât de bine. O mustrare care îi fusese adresată de o mie de ori ca ucenic. *Nu mă dezamăgi.*

— N-o s-o fac, promise el.

Dinlay se încruntă.

— N-o să ce?

Edeard respiră adânc, calmându-şi emoţiile copleşitoare. Se uită la uşa spartă. Akeem nu era acolo. Un zâmbet îi

atinse buzele.

— Să-i dezamăgesc, îi răspunse lui Dinlay. N-o să-i dezamăgesc pe oamenii care au murit pentru ca eu să ajung, în cele din urmă, unde sunt astăzi, unde suntem cu toţii. Ştii, asta nu se aplică întotdeauna.

— Ce anume?

— Uneori, pentru a face ceea ce este bine, trebuie să faci ceea ce este greşit.

— Întotdeauna am crezut că-i o prostie. Pun pariu că, de fapt, Rah n-a spus-o niciodată.

Edeard râse şi aruncă o ultimă privire în jurul vechii curţii cu nouă laturi. Îşi cuprinse prietenul cu braţul pe după umeri.

— Probabil că ai dreptate. Haide, să mergem acasă. Acasă la Makkathran.

— Era şi timpul. Ştiu că a trebuit să vii aici, dar nu sunt sigur că e bine. Toţi dăm trecutului prea mare importanţă. Ar trebui să ne eliberăm de el. Trebuie să te uiţi doar înainte, spre viitor.

Edeard îl trase mai aproape.

— Tu chiar eşti filosof, nu-i aşa?

— De ce-o spui cu atâta surpriză?

— Asta n-a fost surprindere, ci respect.

— Hmm.

— Oricum, îl tachină Edeard, Saria trebuie că te aşteaptă. Cu nerăbdare.

— Oh, Madona. Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi, dar ce, pe Honious, a văzut Boyd la ea?

— Ce? Nu! E o fată adorabilă.

— E un coşmar.

— Kristabel are o părere foarte bună despre ea.

— Da. Dar Kristabel are o părere bună şi despre tine.

— Au! Asta a durut. Bine, atunci, poate Kanseen ar putea găsi pe cineva mai pe placul tău.

— Nu! Şi cu siguranţă nu Kanseen. Ştii care-i definiţia ei pentru „fetele drăguţe”, fără să mai vorbim de cele „potrivite”? Asta faceţi tot timpul de când v-aţi căsătorit, toţi patru. E jenant. În plus, mie îmi place să fiu singur.

— Viaţa de om căsătorit este minunată.
— Madona! Încetează!
Edeard ieşi din curtea fostei sale bresle zâmbind mulţumit.

3

Nava Liniei PanCephei căzuse deja din hiperspaţiu când a fost instituită starea de urgenţă. Senzorii externi le arătau pasagerilor o imagine a lumii H-congruente aflate la două mii kilometri mai jos. Nori albi se rostogoleau la înălţime, deasupra oceanelor albastru-închis, trimiţând fuioare lungi în incursiune peste pământul surprinzător de maro. Informaţiile de zbor erau disponibile accesării, desenând vectorul navei ca pe o linie de culoare violet ce cobora prin atmosferă către capitala lui Gralmond: cursul lin al unui alt zbor de rutină, fără probleme, pe o distanţă de trei sute de ani-lumină.

Nimic din toate acestea nu se înregistra în mintea Curierului, care era din ce în ce mai agitat. Imediat după ce nucleul de inversiune se desprinsese de edificiul ANA, divizia de informaţii a Facţiunii Conservatoare trimisese în mod automat un avertisment confidenţial securizat tuturor lucrătorilor operativi. Urmărise cu groază crescândă cum acesta evitase navele Marinei. Sosise apoi flota de descurajare (deşi natura ei nu fusese dezvăluită de niciuna din scanările efectuate de Marină asupra sistemului Sol) şi, imediat după aceea, se materializase Roiul. Agenţia de apărare a Pământului a declarat alertă de gradul unu.

Curierul îşi sună soţia, şi la naiba cu protocolul! Dintr-un motiv oarecare, u-amprenta ei nu-i acceptă prima cerere pentru un link. Analizând datele de bază, realiză că aceasta se afla la şcoala din Dulwich Park. Degetele îi răpăiau cu frustrare în braţul frumos capitonat al fotoliului din separeul său de la clasa întâi.

Lizzie se teleportase înapoi acasă, iar u-amprenta ei îi acceptase linkul.

— Mulţumesc, Ozzie, exclamă el. Unde sunt fetele?

— Cu mine. Unde eşti?

— Pe o navă stelară. La opt minute distanţă de portul spaţial Gralmond.

— Tu înţelegi ce se întâmplă?

— Nu chiar, răspunse el, ceea ce era destul de adevărat. Deşi nu prea îi plăcea cum arătau cele opt mii de dispozitive care înconjurau sistemul Sol. Nimeni nu aduna tipul ăsta de potenţial fără să aibă ceva extrem de serios în minte. Chiar şi aşa, nu-şi putea imagina ce erau obiectele respective. Cu siguranţă, nu nave de război. Sunt Facţiunile ANA, luptele lor au devenit fizice.

— Nu pot face rău Pământului, nu-i aşa?

— Nu despre asta este vorba. Ascultă, o să fiu cu voi cât de repede pot. Voi face transferul imediat după ce aterizez. Simbolurile din exovedere îi spuneau că unisfera schimba rutarea pe link, ceea ce era ciudat. Conexiunea sa prioritară securizată cu divizia de informaţii a Facţiunii Conservatorilor se întrerupse. *Ce dracu'*? O să fiu cu voi în clipa în care ajung la o staţie de pe Pământ, continuă el, încercând să pară încrezător.

— Ceva nu e-n regulă, spuse Lizzie.

Deşi era imposibil, îi putea simţi teama, ca şi cum ar fi folosit amândoi gaia-câmpul.

— Lizzie, aşteaptă! Voi fi acolo, promit. Spune-le fetelor că tata va ajunge acasă în orice clipă.

U-amprenta îi raportă că linkul cu Lizzie se întrerupsese, la fel ca şi cel cu Facţiunea Conservatoare.

— Nu, suspină el cu voce tare. Exovederea îi arăta că toate legăturile cu Pământul fuseseră tăiate. Niciun fel de date nu mai intrau sau ieşeau din sistemul Sol, acesta fiind complet detaşat de unisferă.

— Ce naiba se întâmplă? îşi întrebă u-amprenta.

— Necunoscut, răspunse aceasta. Toate găurile de vierme către Sol au fost închise fizic. Marina şi Guvernul Confederaţiei păstrează mai multe linkuri securizate TD de urgenţă către Sol. Niciunul nu funcţionează.

— L-au transformat în novă? întrebă cu teamă.

— Necunoscut, dar e puţin probabil. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat, s-a petrecut foarte repede. Unei unde de şoc nova i-ar lua câteva minute pentru a ajunge la Pământ.

— Planeta în sine, atunci? Ar fi putut-o distruge. Au aruncat un distrugător cuantic prin sistemul de apărare sau

ceva de genul ăsta? Poate un m-reductor?

— Posibil. Dar, pentru ca fiecare sistem de comunicaţii din sistemul solar să fie afectat simultan, distrugerea ar trebui să fie masivă şi rapidă. Asta sugerează ceva care acţionează cu viteză hiperluminică.

— Au ucis Pământul? strigă Curierul.

— Necunoscut.

— Oh, dulce Ozzie.

Tot trupul îi tremura cuprins de şoc. Biononicele se străduiau să-i atenueze impulsurile.

— Află, îi ceru u-amprentei. Foloseşte orice sursă pe care o poţi accesa.

— Am înţeles.

Judecând după vocile ridicate, înăbuşite de uşa cabinei, ştirea despre dispariţia Pământului se răspândea rapid. Curierul nu se putea gândi ce să facă. Cei din Facţiunea Conservatoare fuseseră întotdeauna cei care îi furnizaseră cele mai bune informaţii, iar acum dispăruseră. Fără ei, nu stătea mai bine decât oricine altcineva. Nu avea nicio abilitate specială, nicio influenţă, nimeni pe care să-l cheme…

Marius, a fost primul lui gând. *L-aş putea întreba pe Marius.* Ceea ce ar fi jalnic de slab din partea lui. *Dar aici este vorba de Lizzie şi de copii, nu despre Facţiune.* Pictograma de comunicare a rivalului său îi atârna în exovedere. Nu-i putu rezista.

Răspunsul veni după câteva secunde. U-amprenta îi raportă că mai mulţi semisentienţi îi depistau şi îi confirmau locaţia.

— Da? răspunse Marius calm.

Nu exista nicio tentativă de a instala vreun fel de protecţie a rutării pe link. Era conectat la cibersfera lui Fanallisto.

— Ce-ai făcut? întrebă Curierul. O mică parte din el era intrigată. *Ce face Marius pe planeta de pe care tocmai am plecat?*

— Eu nu am făcut nimic. Dar sunt curios să ştiu de ce eşti pe Gralmond.

— Ce dracu’ crezi că fac aici, căcăciosule! Mă duc acasă. Mă duceam acasă. Ce ai făcut cu familia mea? Ce s-a întâmplat cu Pământul?

— Ah. Nu-ţi face griji. Sunt în perfectă siguranţă.

— Siguranţă!

— Da. Marina va anunţa probabil detaliile după o vreme, dar n-am făcut decât să-l închidem, pur şi simplu, pe Sol în interiorul unui câmp de forţă foarte puternic, la fel ca Perechea Dyson.

— Ce-aţi făcut?

— Nu mai putem accepta amestecul ANA, nici al Facţiunii tale. Vom merge în Gol. Nu ne veţi opri. Nu puteţi. Nu acum.

— O să pun eu mâna pe tine, o să te fac bucăţi, nenorocitule.

— Mă dezamăgeşti. Ţi-am spus că jocul s-a încheiat. Când o să pricepeţi, voi ăştia, animalele? Noi am câştigat. Elevarea este inevitabilă.

— Nu cât timp mai sunt eu în viaţă, nu este.

— Mă ameninţi? Eu îţi fac o favoare, iar modul în care îmi răspunzi tu este diareea asta emoţională? Eşti un agent al Facţiunii Conservatoare la urma urmei, poate că nu ar trebui să-mi asum niciun risc. O să fac o vizită pe Gralmond şi o să desfiinţez lumea aceea cu tine cu tot şi cu oricine mai e pe ea.

— Nu!

— Eşti o ameninţare sau eşti un simplu fost animal distrus?

— Treaba asta n-o să meargă. Nu puteţi intra în Gol. Araminta n-o să vă ducă acolo.

— După ce punem mâna pe ea, nu va avea de ales. Ştii asta.

În intimitatea cabinei de clasa întâi, Curierul lovi peretele de două ori. Îmbunătăţirile biononice ale braţului făcură ca pumnul lui să producă o adâncitură serioasă în panourile de carbotanium. Nu se simţise niciodată atât de neajutorat. Atât de inutil. Nici nu experimentase vreodată atât de multă furie, în cea mai mare parte îndreptată asupra lui

însuşi, pentru că nu se afla alături de familia lui în acest moment. Tocmai în acest moment în care ar fi trebuit cu adevărat să fi fost împreună!

— Dar după aceea? întrebă el.

— După ce?

— După ce nucleul de inversiune reuşeşte să intre în Gol, veţi elibera sistemul Sol?

— Bănuiesc că da. La urma urmei, nu va mai avea nicio relevanţă atunci.

— Dacă nu, o să vă găsesc, indiferent ce formă o să luaţi. Şi asta este o ameninţare.

Linkul se închise.

— Rahat!

Lovi din nou în perete, chiar în centrul adânciturii. Spaţiile sale de stocare conţineau mai multe proceduri de urgenţă ale Facţiunii Conservatorilor. Niciuna dintre ele nu anticipa vreun lucru nici măcar pe departe atât de scandalos ca acesta. Curierul scoase un mic râs nervos meditând la enormitatea acţiunilor Acceleratorilor. ANA şi flota de descurajare erau singurele entităţi care ar fi putut opri Pelerinajul Visului Viu. *În afară de războinicii Raieli.* Chiar în clipa în care gândea asta, ştia că nu se putea baza pe extratereştrii care păzeau Golful. Facţiunea Acceleratorilor avea acum acces la tehnologia Fortăreţei Întunecate. Exact lucrul care le-ar putea permite să treacă de războinicii Raieli.

Îşi folosi bionicele pentru a-şi regla parametrii fiziologici mai sălbatici, calmându-şi gândurile. Rutinele secundare veniră on-line, extinzându-i intelectul, permiţându-i să examineze situaţia în mod corespunzător. *Singurul mod în care le-aş putea fi de un real ajutor lui Lizzie şi copiilor.*

Dacă flota de descurajare nu putea ieşi din câmpul de forţă, era extrem de puţin probabil ca Marina să poată pătrunde înăuntru. Rămâneau deci agenţii Facţiunii Acceleratorilor şi oamenii de ştiinţă care construiseră Roiul, sau – cu bătaie mai lungă – Raielii de pe *High Angel.* Fără îndoială, Marina şi preşedintele vor face apel la *High Angel,*

ca o chestiune de urgenţă, fapt ce îl lăsa pe el cu perspectiva de a urmări un agent Accelerator care ar putea să ştie cum să oprească chestia aia. Şi care ar fi extrem de reticent să i-o spună.

Nava se aşeză pe platformă. Pasagerii se grăbiră să iasă, lăsând să li se scurgă nesiguranţa prin gaia-particule, contribuind la valul de nelinişte care contamina întregul gaia-câmp. Unele servicii ale portului spaţial fuseseră sistate pentru că, de fapt, personalul încetase orice activitate ca să acceseze ştirile din unisferă.

O navă particulară ajunsese deja la câmpul de forţă din jurul lui Sol şi transmitea imagini ale atotputernicului perete de închisoare ridicat în spaţiu. Comentatorii căutau înregistrările istorice despre primul contact al navei *Second Chance* cu bariera Dyson Alpha şi schiţau paralele puţin probabile.

Curierul stătea în holul aerisit din sticlă şi lemn destinat sosirilor, în mijlocul unei mulţimi uluite de alţi călători rămaşi cu ochii aţintiţi pe solido-urile roşii ce atârnau deasupra găurii de vierme terminus către Tampico. Simbolurile strălucitoare făceau cumva situaţia să pară mult mai reală decât emisiunile frenetice din unisferă. Acestea avertizau că vechea lume Big 15 nu mai avea conexiune cu Pământul. Pentru a spori ironia, simbolurile prestabilite îi sfătuiau să facă aranjamente de călătorie alternative.

— Într-adevăr, murmură pentru sine Curierul.

Dacă avea de gând să înceapă să agaţe agenţi Acceleratori, trebuia în primul rând să achiziţioneze nişte hardware şi putere de foc serioase. Asta era logic. Ceea ce îl duse la problema opţiunilor. Singurul agent Accelerator despre care ştia că deţine, cu siguranţă, genul de informaţii de care avea nevoie era Marius. Mai mult decât atât, Marius era acum din nou pe Fanallisto, unde existau echipamente de sprijin de teren pentru care Curierul avea codurile.

— Mama dracului, şuieră el, realizând enormitatea deciziei.

U-amprenta accesă reţeaua portului spaţial pentru a-i

extrage programul de zbor al navelor care se întorceau pe Fanallisto. Deja, operatorii începeau să anuleze zborurile, ca măsură de precauţie.

În momentul acela, u-amprenta îi raportă că Facţiunea Conservatoare deschidea un link securizat.

— Ce?

Persoanele din apropiere îi aruncau priviri curioase. Tresărirea de surpriză se revărsase şi în gaia-câmp. Dar nu exista nicio îndoială cu privire la autenticitatea apelului, fiecare cheie de certificare şi cod erau actualizate. Se adună şi zâmbi alb, acceptând apelul.

— Ai trecut prin câmpul de forţă? întrebă el.

— Nu chiar. Aceasta este o… parte din ceea ce cunoşti ca Facţiunea Conservatoare. Gândeşte-te la mine ca la cineva cu putere executivă.

— În regulă. Deci, cum poţi comunica prin câmpul de forţă?

— Nu pot. Sunt în afara lui.

— Dar Facţiunea este parte din ANA.

— N-am putea trece peste etapa definiţiilor, te rog? Ia-o aşa cum auzi, îţi vorbeşte Facţiunea Conservatoare.

— Există vreo modalitate de a trece prin barieră? Trebuie să vorbesc cu familia mea.

— Las-o baltă. Ticăloşii au fost destul de deştepţi ca să configureze tehnologia Fortăreţei Întunecate. ANA şi Pământul vor sta pe margine deocamdată. Totul depinde de noi acum.

Curierul se încruntă.

— Ticăloşi? murmură el. Nu aşa vorbea Facţiunea Conservatoare. Rutinele secundare îi dezvăluiau o lovitură de pe „tuşă” – o veche referinţă sportivă. Foarte veche.

— Cine eşti? întrebă el.

— Cum am spus: executivul. Ce? Crezi că suntem toţi egali în ANA?

— Ei bine… Da. Desigur.

— Frumoasă teorie. Bine atunci, executivul este tot frumos şi omogen şi radiază de iubire faţă de toţi cei implicaţi în Facţiune. Eşti fericit acum?

— Dar nu poţi fi în ANA.

— Nu sunt. Mi-am luat un scurt concediu sabatic. Din fericire pentru noi. Acum eşti cu mine? Mă ajuţi să-i opresc pe Marius şi pe Ilanthe?

— Doar ca să-mi înţelegi poziţia, îţi spun că, înainte de a face ceva, am de gând să solicit dovada a ceea ce eşti.

— Înalţi nenorociţi, în sufletul vostru sunteţi toţi nişte birocraţi ai dracului, nu-i aşa?

— Ce naiba eşti?

— O să-ţi furnizez dovada că sunt ceea ce pretind, dar va trebui să vii s-o iei.

— Ascultă, prioritatea mea, de fapt, singura mea preocupare este să dau jos bariera. Nimic altceva nu este relevant.

— Strălucit! Şi cum propui să faci asta?

— Undeva în Confederaţie trebuie să existe un Accelerator care să aibă cunoştinţele necesare. După ce îi dau de urmă, voi extrage informaţiile. Sunt pregătit să utilizez metode extreme.

— Cred că te-am judecat greşit. Asta nu-i o idee rea. Sunt aproape tentat.

— Ce vrei să spui cu judecat greşit?

— Recunoaşte, fiule, prefixul tău nu prea e în categoria 00, nu-i aşa? Nu faci decât să livrezi lucruri pentru noi, cu un pic de acoperire de nivel scăzut de rahat, folosită ca să-ţi gâdile egoul.

U-amprenta Curierului nu putea găsi nicio trimitere la „categoria 00”, cel puţin nu una care să aibă vreun sens.

— M-am mai confruntat cu Marius şi înainte, se indignă el.

— Ai stat cu el la o ceaşcă de ciocolată caldă. Haide, să fim serioşi!

— Bine, şi care-i propunerea ta?

— În primul rând, întoarce-te în portul spaţial Purlap şi ridică nava pe care ai aruncat-o acolo. Crede-mă, persoana căreia i-a fost destinată n-o va folosi acum. Iar noi vom avea nevoie de un hardware decent ca să ne iasă treaba.

— Ce să ne iasă?

Dar era uşor încurajat de faptul că „executivul” ştia despre navă. Însemna că era autentic sau că întreaga Facţiune Conservatoare era o glumă proastă. Iar în cazul din urmă, Acceleratorii nu s-ar fi jucat cu el aşa. Nu aşa lucrau ei.

— Să luăm lucrurile pe rând. Du-te la navă.

Curierul revăzu din nou reţeaua portului spaţial.

— Liniile comerciale îşi închid toate zborurile programate. Şi nu doar aici, din câte se pare.

U-amprenta lui urmărea datele din întreaga Confederaţie. Nimeni nu voia să zboare cât timp Acceleratorii erau acolo, scăpaţi de sub controlul Marinei.

— Ohoo, exclamă executivul Conservator. Parcă pretindeai că eşti pregătit să foloseşti orice metodă necesară.

— Ca să ajung lângă familia mea.

— Asta te va duce acolo mai repede decât orice altceva. Acum gândeşte. Unde eşti?

— Nu înţeleg.

— Conform registrului oficial, eşti în mijlocul unui port spaţial cu trei sute şaptesprezece nave aşezate în prezent la sol în jurul tău. Alege una bună, înhaţ-o şi mişcă-ţi fundul înapoi pe Purlap. Eşti agent secret, îţi aminteşti? Câştigă-ţi statutul de 00.

— S-o înhaţ? repetă Curierul.

— Bravo. Sună-mă când ajungi acolo. Şi nu pierde timpul. Marius s-a dus pe Fanallisto cu un motiv şi, având în vedere ceea ce tocmai s-a întâmplat, acesta trebuie să fie unul al dracului de bun pentru ca el să lipsească de pe scenă. Marius este aproape de vârful ierarhiei lor.

Apelul se încheie, lăsând o nouă pictogramă de comunicare strălucind în exovederea Curierului.

— S-o înhaţ, îşi spuse el. Bine, atunci.

O luă înapoi de-a lungul holului pentru sosiri. U-amprenta îi extrase informaţii din registru şi îi alcătui o listă scurtă. Existau câteva nave ale Marinei, inclusiv câteva de recunoaştere, care erau foarte tentante, dar care cereau un pic prea multă bravadă, iar el nu voia să provoace

pierderea trupului nimănui. Mai ales acum, când Marina urma să aibă nevoie de toate activele pe care le poseda. Alese, în schimb, un iaht privat numit *Lady Rasfay.*

Era rece afară. Nori mari se întindeau pe cerul dimineţii. Roua umezea drumurile de beton ale portului spaţial şi echivalentul de iarbă de nuanţă roşie. Depusese chiar şi un strat de condens pe capsula taxi pe care Curierul o luă de la platforma F37, la trei kilometri distanţă de terminalul principal pentru pasageri. Ieşi tremurând din cauza aerului rece. *Lady Rasfay* se afla la zece metri în faţa lui, un con alb-albastru cu o secţiune transversală ovală, ca un fel de rachetă veche culcată pe o parte. Nu înţelesese niciodată de ce atât de mulţi oameni voiau ca navele lor să arate eficient, ca şi cum ar fi fost capabile de zboruri aerodinamice. Dar proprietarul, Duaro, era în mod clar unul dintre cei care preferau această imagine.

U-amprenta Curierului efectuase deja o infiltrare de nivel scăzut în reţeaua navei. Nu era nimeni la bord, iar sistemele primare erau toate nealimentate. O scanare rapidă a cifrelor cu privire la performanţa unităţii propulsoare susţinea ceea ce anticipase din profilul fizic. Duaro investise o mulţime de AEM-uri şi de timp în hiperpropulsorul care putea împinge acum nava cu o fracţiune peste cincisprezece ani-lumină pe oră, adică performanţa maximă a unui hiperpropulsor.

U-amprenta plasă un cod de autoritate de bonitate spaţială civilă în reţeaua navei şi sasul se deschise. O scară de metal alunecă în afară. Curierul urcă pe ea, neobosindu-se să scaneze în jur, gest care l-ar fi putut face să pară vinovat. Asta era frumuseţea unei lumi Înalte, nimeni nu gândea cu adevărat în termeni de furt. Dacă vedeai pe cineva intrând într-o navă, presupuneai doar că faptul era legitim. Datorită AEM-urilor şi a tehnologiei de replicare, articolele materiale erau disponibile pentru toţi. Cu siguranţă, o navă ar fi constituit cu greu o posesie de invidiat.

Nu că Duaro ar fi fost complet inocent. Reţeaua avea câteva măsuri de protecţie încorporate. După câteva

milisecunde de analiză, u-amprenta Curierului îi prezentă opt opţiuni pentru a ocoli restricţiile şi pentru a obţine controlul direct asupra unităţii de comandă.

Iluminaţia roşie slabă arunca o strălucire ciudată de-a lungul casei scării înguste din centru. Iahtul avea un aspect simplu, aproape de modă veche, cu cabina de zbor în faţă, un hol în spatele acesteia, în zona de mijloc, şi două cabine de dormit la pupa. Odată ajuns în interior, biononicele Curierului au efectuat o scanare de rază scurtă pentru a găsi un punct adecvat de unde putea accesa fizic nodurile reţelei. În momentul acela, auzi nişte gemete pasionate din cabina de dormit de la babord.

Uşa se prelinse tăcut într-o parte. Interiorul cabinei de dormit era decorat cu lemn de tec vechi, sculptat pentru a acoperi fiecare curbă şi fiecare unghi al pereţilor de compartimentare, şi lustruit cu dragoste. Două trupuri erau în flagrant pe patul îngust.

— Duaro, presupun? spuse Curierul cu glas tare.

Omul se zvârcoli alarmat. Femeia ţipă şi bâjbâi frenetic după cearceafurile de mătase pentru a se acoperi. Era foarte frumoasă, admise Curierul, cu o coamă de păr ca o flacără roşie şi o faţă plină de pistrui. Era, de asemenea, şi foarte tânără, la prima viaţă, din câte îşi putea da seama Curierul.

— Mirain te-a trimis? întrebă repede Duaro. Ascultă, putem rezolva treaba asta într-un mod civilizat.

— Mirain? medită Curierul cu voce tare.

U-amprenta lui execută o referinţă încrucişată rapidă la profilul lui Duaro.

— Vrei să spui soţia ta, Mirain?

Femeia de pe pat se crispă, aruncându-i lui Duaro o privire dură.

— Nu pot să cred că şi-a dat atâta osteneală, se văicări Duaro. Nu-i decât un mic flirt inofensiv.

— Oh, mulţumesc, izbucni femeia.

— Te-ai furişat la bord, ai lăsat luminile stinse şi unitatea de comandă scoasă din funcţiune, medită Curierul. Nu pare ceva inofensiv.

— Ascultă, hai să fim rezonabili…

Curierul zâmbi larg la magnificul clişeu atemporal.

— Da, hai. Să-ţi spun ce vreau?

— Desigur, spuse Duaro cu un aer de uşurare precaută.

— Codurile de acces la unitatea de comandă a iahtului.

— Ce?

— Nenegociabil, adăugă Curierul, şi-şi activă câteva din îmbunătăţirile-arme.

Paula Myo nu-şi putea aminti să mai fi fost vreodată atât de şocată până atunci. Niciodată. Trauma emoţională îi declanşă reacţii fizice. Inima îi bubuia, iar mâinile îi tremurau de parcă ar fi fost un fel de fiinţă omenească naturală. Fu nevoită să se lase greu pe podeaua cabinei lui *Alexis Denken,* înainte ca picioarele să-i cedeze. Singurul lucru pe care i-l dezvăluia exovederea era un vast câmp gol, adică ceea ce vedea nava din clasa Capital *Kabul,* în timp ce scana exteriorul barierei Sol. Linkul ei venea direct de la Pentagon II, pe un canal securizat la care îi dădea dreptul statutul său. Dar nu putea face nimic, nu putea oferi niciun ajutor. Era un simplu observator pasiv al celui mai mare dezastru abătut asupra Confederaţiei de la căderea barierei din jurul Dyson Alpha. Amintirea îi aduse în minte o posibilitate.

— Ai coordonatele spaţiale ale componentelor Roiului atunci când s-a materializat? îl întrebă pe amiralul Juliaca adjunctul lui Kazimir şi acum comandantul de facto al Marinei Confederaţiei. Fortăreaţa Întunecată originală avea la exterior o deschidere de unde putea fi dezactivată.

— Bună încercare, răspunse Juliaca. Ăsta a fost primul lucru pe care l-a încercat şi *Kabul.* În măsura în care putem detecta, nu există nicio denivelare în bariera Sol, şi am în prezent acolo unsprezece nave care caută şi câteva ambarcaţiuni civile. În zonele din jurul componentelor Roiului pe care le-am scanat, bariera este, cu siguranţă, perfect netedă.

— Desigur, murmură Paula.

Nu există un prost mai mare decât un prost bătrân. Doar

nu era să fie atât de uşor. Se scutură şi le ordonă biononicelor să-i stabilizeze corpul capricios. Gândurile, totuşi, îi erau încă lente, ca şi cum s-ar fi mişcat prin gheaţă. *Credeam că am scăpat de nonsensul ăsta atunci când m-am resecvenţionat.* Chiar în clipa în care gândea asta, o mică parte din mintea ei o certa pentru că era prea dură cu ea însăşi. Dar faptul că Acceleratorii reuşiseră să realizeze un astfel de lucru cu succes însemna un eşec monumental de culegere şi analiză a informaţiilor din partea ANA, lucru pentru care purta şi ea o responsabilitate considerabilă. Oricine ar fi fost tulburat de enormitatea loviturii de stat – pentru că asta era, de fapt.

— Şi suntem siguri că flota de descurajare este prinsă în interior? întrebă Paula.

— Mă tem că da, răspunse Juliaca. Nu există niciun fel de răspuns din partea lui Kazimir. Dacă ar putea intra în contact cu noi, ar face-o. El comanda flota, deci, logic, flota este în interiorul barierei Sol.

Paula, care monitorizase ce putuse din conclavul de judecată ANA, ştia că amiralul avea dreptate. Dar…

— Întreaga flotă? Pare puţin probabil. Cu siguranţă există vreo navă ţinută în rezervă?

— Un moment, spuse amiralul.

O nouă pictogramă de comunicare apăru în exovederea Paulei. Aceasta salută culoarea pe care o aducea imaginii amorţite a barierei Sol. În timp ce accepta apelul, împinse imaginea lui *Kabul* în modul periferic.

— Domnule preşedinte, spuse ea pe un ton oficial.

— Anchetator Myo, răspunse preşedintele Alcamo. Mă bucur că eşti încă disponibilă. Sincer, am nevoie de un sfat util acum. Fără ANA suntem teribil de lipsiţi de informaţii relevante.

— Tot ceea ce pot face, desigur, zise Paula. Eram pe cale să-i sugerez amiralului ca restul flotei de descurajare să fie desfăşurată spre Sol, pentru a vedea dacă se poate face o pătrundere.

— Aceasta este problema, spuse amiralul Juliaca. Nu ştiu nimic despre flota de descurajare. Nu există nimic în nicio

reţea a Marinei, nici măcar un cod de contact. Şi reţeaua Marinei mi-a recunoscut autoritatea în calitate de comandant.

— Dar ei trebuie să fie în legătură cu tine, replică Paula speriată.

— Nu încă.

— Înţeleg.

O idee începea să prindă contur. Asta nu era bine.

— Paula, ştii ceva despre flotă? o întrebă preşedintele Alcamo.

— Mă tem că nu, domnule. Dar ştiu totuşi cât de reticenţi au fost ANA şi Kazimir de a o implementa, ceea ce-mi sugerează că s-ar putea să nu fie deloc o flotă.

— O singură navă? întrebă Juliaca.

— Se potriveşte cu ceea ce se întâmplă în prezent. Este de neconceput ca niciuna din navele rămase din flotă să nu ia legătura cu tine într-o situaţie de urgenţă de o asemenea amploare. Asta duce la concluzia că a fost doar una şi că este prinsă în interiorul barierei Sol, împreună cu ANA.

— Vrei să spui că suntem lipsiţi de apărare? întrebă preşedintele Alcamo.

— Nu, domnule, răspunse amiralul. Flota de invazie Ocisen şi a aliaţilor lor Prime a fost neutralizată înainte ca bariera Sol să fie ridicată. Nu există nicio altă ameninţare externă imediată, iar escadrilele din clasele Capital şi River pot să se ocupe de orice specie cunoscută din raza noastră de acţiune. Flota de descurajare urma să facă faţă unei ameninţări la nivel postfizic.

— Ameninţarea noastră nu este externă, spuse Paula. Este Ilanthe şi nenorocitul de nucleu de inversiune, sau ce naiba o fi.

— Nu ai mai auzit de el până acum? întrebă preşedintele.

— Nu, domnule. Tot ce ştiam era că Acceleratorii sperau să realizeze ceea ce ei numeau fuziunea cu Golul, pentru a eleva la statutul postfizic. Trase aer în piept şi începu să analizeze situaţia, încercând să anticipeze următoarea mişcare a lui Ilanthe. A mai rămas un factor critic care este în prezent în afara controlului cuiva.

— Araminta, se aventură amiralul.

— Corect, răspunse Paula. Ilanthe şi Visul Viu nu pot ajunge în interiorul Golului decât cu ajutorul Aramintei, pe care o vor constrânge să facă asta, odată ce o vor găsi.

— O poţi găsi tu prima? întrebă preşedintele.

— E pe Chobamba şi pare să fi făcut deja o înţelegere cu o Facţiune.

— Care?

— Nu ştiu. Dar agenţii lor trebuie s-o fi ajutat să iasă de pe Viotia. Îmi imaginez că sunt acum la fel de şocaţi ca şi noi de pierderea ANA. Asta s-ar putea să-i facă deschişi la negociere. Avem o oportunitate.

— Poţi să faci asta? întrebă preşedintele.

— Pot ajunge în scurt timp pe Chobamba.

În sinea ei, Paula era dezamăgită. *Alexis Denken* era la doar o oră de Viotia, iar Chobamba se afla la cinci sute zece ani-lumină de poziţia ei actuală. *Tot ceea ce fac în ultimul timp este să alerg de la un punct de criză la altul şi să ajung de fiecare dată prea târziu. Aşa nu mai merge, sunt prea multe în joc. Trebuie să mă adun, să ajung prima măcar o dată.*

— Mulţumesc, spuse preşedintele. Când o găseşti, ia-o în custodie. Fără cereri politicoase. Nu mai avem timp de asta acum. Trebuie să vină cu tine, să nu se alieze cu nimeni altcineva, aşa ceva nu poate fi permis. Ai înţeles?

— Perfect, domnule preşedinte. Dacă eu nu o pot captura, nimănui altcuiva nu trebuie să i se permită să o facă. Voi avea grijă de asta.

— Vei face asta, Paula?

— În mod sigur.

— Mulţumesc. Amirale, avem şi alte zone de progres? Marina poate elimina nava care a preluat nucleul de inversiune?

— Nu se ştie, domnule. Era o navă mare, puternică, de un tip pe care nu l-am mai văzut până acum. Şi ar trebui mai întâi s-o găsim.

— Ilanthe va dori acelaşi lucru ca şi noi, ceilalţi, spuse Paula. Al Doilea Visător. Probabil se îndreaptă spre

Chobamba acum.

— Foarte bine, zise preşedintele. Amiral Juliaca, alcătuieşte o forţă de intervenţie din nave din clasa Capital şi trimite-le pe Chobamba. Vreau ca nava aceea să fie distrusă.

— Nu ne-au parvenit prea multe informaţii de la sistemul Sol înainte ca bariera să fie activată, spuse amiralul, dar nava părea să aibă un câmp de forţă bazat pe tehnologia Fortăreţei Întunecate. Presupunem că Acceleratorii o vor folosi pentru a trece de Raieli în Golf.

— Dulce Ozzie, a spus preşedintele. Vrei să spui că nu o puteţi intercepta?

— O putem găsi, probabil, senzorii noştri sunt suficient de buni pentru a penetra majoritatea sistemelor de camuflaj. Dar mă îndoiesc că o vom putea prinde vreodată, nu cu tipul de viteză cu care s-a confirmat că se deplasează. Şi da, dacă o încolţim pe Chobamba, armele noastre, probabil, nu i-ar putea învinge sistemul de apărare.

— La naiba! Deci, într-adevăr, totul se reduce la Araminta?

— Aşa se pare, domnule.

Paula îşi păstră opiniile pentru sine: cele câteva comentarii pe care le-ar fi putut face nu erau bazate pe fapte.

— Vă sfătuiesc să se intre în contact direct cu *High Angel,* domnule preşedinte, spuse ea. Dacă cineva poate trece printr-o barieră produsă cu tehnologia Fortăreţei Întunecate, aceştia nu pot fi decât Raielii.

— Da, răspunse el. Acesta va fi următorul meu apel. Vă voi informa cu privire la rezultat.

Linkul securizat se închise. Paula ordonă unităţii de comandă să traseze cursul către Chobamba. Linia verde luminoasă îi atârna în exovedere, tăind prin display-ul de astronavigare, aşteptând să fie pusă în aplicare. Ceva o făcu să amâne decizia. Era sigură că şi dacă ajungea acolo peste zece ore, totul va fi fost deja terminat. De acum, toată lumea care avea o echipă în urmărirea Aramintei îi

cunoştea noua locaţie. De îndată ce Visul Viu îi va determina coordonatele geografice exacte, toţi vor încerca să trimită reprezentanţi locali în zonă. Şi atunci, fie va fi evacuată din nou de către echipa care o păzeşte, fie va pleca împreună cu cea mai puternică din echipele de atac.

Întreaga situaţie nu avea prea mult sens. Era evident pentru orice profesionist că, după Bodant Park, Visul Viu îşi va rafina tehnicile de căutare. Oricine erau cei care o duseseră pe Chobamba, trebuie să fi ştiut asta, chiar dacă nu ştiau cât de buni erau Maeştrii Viselor folosiţi de Ethan. Păstrarea Aramintei în afara vederii, odată pusă în siguranţă, era regula de bază.

Şi atunci, cine a luat-o acolo?

Jumătate din facţiunile care o vânau ar fi ucis-o pentru a-i împiedica pe Acceleratori de a obţine un avantaj. Cei mai mulţi dintre ceilalţi, cei care aveau obiective sau ambiţii similare cu ale Acceleratorilor, i-ar fi propus un târg. Cu toate acestea, iat-o pe Araminta trecând prin visele lui Inigo, aparent fără nicio grijă în univers.

Paula trase aer în piept. *Desigur, cea mai simplă explicaţie este întotdeauna cea mai probabilă. Chiar nu este conştientă de pericol, aşa că nu se află sub protecţia niciunei echipe profesioniste. Atunci, cum, pentru numele lui Dumnezeu a ajuns pe Chobamba?*

Îşi lansă u-amprenta într-o misiune de colectare chiar şi a celor mai mici fragmente de informaţie cu privire la Araminta. Tot ce adunase Liatris McPeierl; fişierele din baza de date civilă din Colwyn City, înregistrările de la Langham despre familia ei şi afacerile lor în cibernetica agricolă, înregistrările financiare, dosarele medicale (foarte puţine, pentru că avea o excelentă moştenire Advancer), înregistrările juridice – cea mai mare parte despre divorţul ei complicat de care se ocupase firma de avocatură a verişoarei sale. Totul era absolut banal, nimic nu o făcea diferită de oricare dintre miliardele de alţi cetăţeni din Lumile Externe.

Dar este diferită. Este unul din Visători. Ceva o face incredibil de specială. Ce? Gore a devenit şi el unul, şi asta

e revoltător, nimeni nu e mai înrădăcinat în realitatea practică decât Gore. Cu toate acestea, el şi-a dat seama care era secretul. Singura teorie care explica de ce Inigo îl visa pe Edeard susţinea că aceştia erau într-un fel înrudiţi: erau o familie. Inima Paulei sări de emoţie. *Aşa cum sunt Gore şi Justine. Rahat! Dar Araminta îl visa pe Lordul Cerului...* Mârâi plină de frustrare, lovindu-şi tâmplele cu palmele.

— Haide, gândeşte! *Ignoră-l pe Lordul Cerului. Mergi pe firul familiei...*

U-amprenta trecu în revistă strămoşii Aramintei, corelând înregistrările naşterilor şi parteneriatele înregistrate. Mergând înapoi prin generaţii.

Un fişier mic îi trecu prin exovedere – o parte din arborele genealogic.

— La dracu', icni ea.

Era acolo, clar şi frumos de simplu, cinci generaţii în josul liniei. Numele se ridica pur şi simplu singur din listă şi strălucea spre Paula, fără niciun ajutor din partea rutinelor secundare.

— Mellanie Rescorai, şopti ea cu încântare şi uimire. Oh, da. Peste o mie de ani, şi tot nu face altceva decât probleme.

Încă şi mai bine, Mellanie era numită Prietenă Silfen, la fel ca şi primul ei soţ, Orion. Paula îşi aminti de o întâlnire de acum peste opt sute de ani în urmă, când Mellanie făcea din nou una din vizitele sale în Confederaţie. Amândouă fuseseră invitate la un eveniment politic de înalt nivel, posibil să fi fost chiar un bal de inaugurare prezidenţială. Draga şi bătrâna Mellanie jubila cu privire la faptul că fusese numită Prietenă, ceea ce o plasa cu un deget mai sus faţă de oricine altcineva din încăpere în acea seară, mai ales faţă de Paula. Asta era Mellanie: dulce de sălbatică.

— Mellanie!

Paula chicotea acum. Indiferent de cum funcţiona, indiferent de cum se conecta un Visător cu cineva din interiorul Golului, aceasta era rădăcina: magia Silfen – de fapt cea mai avansată şi ciudată tehnologie din galaxie.

Ozzie dezvoltase gaia-câmpul din darul lui de prietenie din partea Silfenilor, şi acela era un întreg mediu pentru vise. Araminta descindea dintr-un Prieten Silfen. Şi Inigo… ei bine, cine ştia?

Căile! U-amprenta Paulei efectuă o altă căutare. Sigur, existau zvonuri despre o cale pe Chobamba, în mijlocul continentului său deşertic. Şi una în pădurea Francola, chiar la marginea Colwyn City. *Nu s-a alăturat niciunei Facţiuni, nu a zburat spre Chobamba. A mers!*

Ceea ce însemna că Araminta supravieţuia încă datorită norocului şi a isteţimii, aşa cum spusese Oscar, şi, prin urmare, nu aflase că Visul Viu o găsise. Trebuia avertizată, ceea ce nu avea să fie uşor, dat fiind faptul că se deconectase de la unisferă.

Clusterele macrocelulare ale Paulei o legau direct la reţeaua navei. Exista un kube de memorie la bord, care era puternic, chiar foarte puternic criptat. Pentru a-l accesa, avea nevoie de toate cele cinci chei şi de o verificare pe cale neuronală. Înăuntru erau stocate programe care fuseseră acumulate în peste o mie cinci sute de ani de investigaţii, programe de ultimă soluţie, special personalizate pentru rangurile de top ale asasinilor, traficanţilor de arme, politicienilor… Simplul fapt de a şti despre unele dintre ele era o crimă. Niciunul dintre creatorii lor nu va ieşi din suspensie timp de secole. Paula de acum o mie două sute de ani ar fi fost îngrozită la ideea că o viitoare *ea* va tezauriza astfel de lucruri. Dar în câteva ocazii se dovediseră destul de utile. Paula activă unul. Acesta nu era nici măcar pe lista letală.

Sărutul lui Kristabel era blând şi, totuşi, atât de intens, atât de plin de dorinţă şi de iubire.

— De aceea te iubesc, şopti ea.

Nu putea exista nicio îndoială despre cât era de sinceră. O iubire fără margini, care promitea o viaţă de fericire. Şi Edeard ştiu în sfârşit că făcuse ceea ce trebuia.

Araminta oftă, mulţumită, clipind spre plafonul cabanei care se contura deasupra ei. Lacrimile îi curgeau pe la

colţurile ochilor, în timp ce-şi revenea din intensitatea emoţională.

— Mare Ozzie, murmură ea, încă ameţită de vis.

Acum, înţelegea de ce Visul Viu avea atât de mulţi adepţi, de ce-şi doreau toţi să trăiască în Gol. Călătorie în timp. Cu toate că nu era. Asta era o resetare a universului din jurul tău, supremul solipsism. De câte ori nu-şi spusese: *Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum.* Cu aptitudinea aceea ar putea să se întoarcă la momentul în care îl întâlnise pe Laril şi să râdă de farmecul şi de promisiunile lui seducătoare. Ar putea să-l refuze pe Likan şi să nu-i viziteze conacul în weekend. Să se întoarcă în adolescenţă şi să-şi tolereze părinţii, ştiind că viaţa oferea mult mai mult decât ferma, fără să se îngrijoreze că va fi condamnată să se ocupe timp de secole de afacerea de familie – şi în acelaşi timp să se *bucure* de tinereţea ei. În felul în care ar trebui să te bucuri de ea. Şi apoi să crească cu adevărat fără regrete. Să facă cunoştinţă cu domnul Bovey într-o Confederaţie în care nu se auzise niciodată de cel de-al Doilea Visător.

Asta era viaţa, vieţile, care o aşteptau în Gol.

Putea simţi gândurile Lordului Cerului în spatele minţii ei. Nu trebuia decât să îl cheme. Să spună: ia-mă înăuntru.

Un lucru atât de simplu de făcut. Trei cuvinte, şi aş fi fericită pentru totdeauna.

Dar asta era, de asemenea, viaţa pe care o aştepta toată lumea care ar fi plecat cu ea. Şi energia necesară pentru a alimenta împlinirea unei astfel de dorinţe egoiste venea de la consumarea restului galaxiei. Fiecare stea, fiecare planetă, fiecare corp biologic – ele erau cele care furnizau atomii necesari pentru a face posibilă această capacitate magnifică a Golului. Cele care plăteau preţul.

— Nu pot, spuse ea cabanei întunecate. N-o să fac asta.

Decizia îi făcu pielea să se răcească şi inima să-i tremure. Dar o luase acum. Hotărârea ei era definitivă. Logica şi instinctul erau ca unul. *Asta sunt eu. Asta mă face ceea ce sunt.*

Araminta se ridică încet. Era încă noapte afară, mai erau

poate trei ore până în zori. Avea nevoie de o băutură şi de ceva somn decent, *fără vise.* Mai era încă puţin ceai English Breakfast în termosul de la Smokey James. Se rostogoli jos din pat şi văzu textul roşu ce plutea pe micul ecran al nodului unisferei de pe dulăpiorul-noptieră. Clipi la el şi îl citi din nou.

Cu ceaiul şi somnul uitate brusc, îngenunche în faţa noptierei şi folosi tastatura pentru a extrage articolele de ştiri. Gaia-particulele i s-au deschis uşor, permiţându-i să ia contact cu oroarea şi frica ce inundau gaia-câmpul. Nu era o farsă. Facţiunea Acceleratorilor închisese Pământul. ANA era terminată. Restul Confederaţiei era pe cont propriu. Se uită amorţită, îndelung, la ecran, apoi accesă codul din spaţiul de depozitare şi îl tastă.

Faţa lui Laril îşi făcu apariţia. Trasă şi neliniştită, cu pielea obosită şi cearcăne adânci sub ochi.

— Oh, la dracu', şuieră el. Eşti bine? Simţeam că înnebunesc aici.

Ea îi zâmbi. Era singura modalitate de a se împiedica să nu izbucnească în lacrimi.

— Sunt bine, îl asigură ea cu o voce care tremura periculos.

— Şi eşti... Se încruntă, iar capul i se clătina dintr-o parte în alta, în timp ce se concentra pe display-urile din exovedere. Eşti pe Chobamba. Cum ai ajuns acolo?

— E o poveste lungă. Laril, au luat Pământul!

— Ştiu. ANA era singura care putea opri povestea asta.

— Da. Cineva m-a ajutat. Oscar, numele lui era Oscar. N-aş fi ieşit din Bodant Park fără el. Mi-a zis că lucra pentru ANA. A spus că mă va ajuta. Mă gândeam să-l sun, să cer ajutor de la ANA. Ce mă fac acum?

— Asta depinde de ce-ai hotărât. Ai de gând să ajuţi Visul Viu să ajungă în Gol?

— Nu. Nu se poate. Vor distruge galaxia.

— Bine, asta îţi reduce opţiunile la trei.

— Continuă.

— Cere protecţia Marinei. Dacă cineva are puterea de foc necesară să se opună Acceleratorilor, ei sunt aceia.

— Da. E bine. Ce altceva?

— Această persoană, Oscar, dacă lucrează cu adevărat pentru ANA, ar trebui să fie, de asemenea, în măsură să te ţină departe de Visul Viu. Are, probabil, resurse pe care niciunul dintre ceilalţi nu le are.

— Care e ultima?

— Să te alături unei Facţiuni care se opune Acceleratorilor şi Visului Viu.

— Dar nu a mai rămas niciuna.

— Sunt închise în interiorul barierei Sol, însă agenţii lor sunt încă aici în Confederaţie. Şi toţi te caută. Pot negocia cu una pentru tine. Să-i fac să te pună în siguranţă undeva unde nimeni nu te va găsi niciodată.

— Şi după aceea, ce? Fuga nu rezolvă nimic. Lucrul acesta trebuie să se sfârşească.

— Draga mea Araminta, nu există niciun „sfârşit”. Golul a fost acolo timp de un miliard de ani, cel mai probabil. Raielii nu au putut scăpa de el, iar Confederaţia cu siguranţă nu poate.

— Cineva trebuie să fie în stare s-o facă. Trebuie să existe o cale.

— Poate că ANA ştia cum.

— Au să scoată Pământul de acolo până la urmă, spuse ea brusc, cu teamă. Nu-i aşa? Au să încerce? Trebuie să încerce.

— Da. Sigur că da. Se vor strădui, într-adevăr. Restul Confederaţiei, Lumile Centrale, în mod sigur, au o mulţime de talent şi capacitate, şi resurse, mai mult decât îţi dai seama. Vor înlătura bariera.

— Bine atunci, spuse ea, încercând să se convingă. O să optez pentru asta. Îl sun pe Oscar.

Laril zâmbi slab.

— Asta-i Araminta mea. Vrei să-l sun eu pentru tine?

Ea dădu din cap.

— Te rog. Sunt prea speriată ca să accesez unisfera.

— Bine. Ai primit un cod pentru el?

— Da. Începu să tasteze.

— E bine. O să-l…

Imaginea de pe ecran se rupse într-un amestec de albastru şi roşu static.

— Laril! icni ea.

Amestecul static se învârti, apoi formă litere de culoare verde: Araminta, te rog accesează asta.

Araminta se prăbuşi înapoi pe podea.

— Nu, icni ea. Nu, ce-i asta? Ce se întâmplă?

— Araminta, vorbi speakerul nodului. Era o voce de femeie, calmă şi autoritară. Acesta este un mesaj fulger direcţionat în cibersfera planetei Chobamba. Îl vor primi toate nodurile şi va fi larg difuzat la fiecare cod de adresă. Va fi, de asemenea, depozitat până la operaţiunea de epurare, ceea ce ar trebui să dureze o vreme. Să sperăm că asta îi va acorda suficient timp pentru a ajunge la tine. Nu ţi-l trimit direct, pentru că nu ştiu exact unde te afli. Visul Viu a descoperit că eşti pe Chobamba, dar nu ţi-a stabilit încă poziţia exactă. Nu mai folosi gaia-câmpul, au rutine foarte sofisticate de urmărire în cuiburile de confluenţă. Mai multe echipe de agenţi îmbunătăţiţi pentru luptă încearcă să te găsească, acelaşi tip de oameni responsabili pentru masacrul din Bodant Park. Trebuie să pleci imediat. Te-aş sfătui să utilizezi traseul utilizat pentru a ajunge acolo. Este relativ sigur. Nu ezita. Timpul este acum un factor critic. Trebuie să ştii că există oameni care lucrează pentru a te ajuta. Confederaţia Marinei este capabilă să te protejeze. Cere ajutorul lor. Pleacă, acum!

Araminta se uită la nod cu neîncredere. Literele verzi rămăseseră pe ecran, răspândind o strălucire palidă în cabana întunecată.

— Oh, dulce Ozzie! îi ieşi într-un scâncet ascuţit şi jalnic.

Ştiu că sunt aici. Toată lumea ştie că sunt aici. Vocea femeii avea dreptate. Trebuia să plece. Dar i-ar lua ore întregi să ajungă la intrarea pe calea din deşert. Se uită în jur şi, văzând tot ce cumpărase, echipamentul care era esenţial pentru o călătorie pe căile dintre lumi, panica iniţială se transformă în disperare. Era greu, abia l-ar fi putut căra pe tot cu ea şi cu siguranţă nu atât de departe. Apoi, se uită la ambalajele de la Smokey James pe care nu

apucase să le pună în toboganul pentru gunoi şi o idee începu să prindă formă.

Smokey James era bun, trebui să recunoască Araminta. Deşi era ora trei dimineaţa, le luase doar douăzeci de minute pentru a livra pizza şi cartofi prăjiţi împreună cu un termos de cafea. Maşinăria pe care călărea Ranto când trase în faţa cabanei Aramintei era ceva ce aceasta nu mai văzuse până atunci. Un soi de motoretă cu trei roţi absurd de primitivă, probabil stră-străbunica trikepodului modern. Nu părea deloc sigură, cu scaunul şa din piele aruncat în centrul unui cadru deschis din carbon negru, care avusese porţia lui de peticiri şi reparaţii, precum ar fi bandajele epoxidice ce îngroşau barele. Roţile cu osii-propulsor erau conectate la un cadru pe amortizoare lungi cu suspensie magnetică, care nu prea păreau să se potrivească. Ranto o conducea manual, cu un set de mânere crom-portocalii. Cu inima strânsă, Araminta îşi dădu seama că acest lucru era mai degrabă o necesitate, decât o preferinţă. Nu avea să aibă niciun fel de tehnologie inteligentă gata să-şi asume funcţiile de conducere şi de navigare.

Ranto coborî şi scoase o cutie de pizza dintr-un coş mare din spatele şeii.

În sfârşit, gândi Araminta, *un lucru bun. Asta îmi va ţine tot echipamentul.*

— Poftim, îi spuse el cu soiul de veselie mizerabilistă caracteristică lucrătorilor din schimbul de noapte plătiţi cu salarii minime.

Araminta era aproape sigură că Ranto nu avea o zestre Advancer. Prea multe pete pe faţa lui tristă de adolescent. Nasul lung îl urâţea şi, cu toate că era deja înalt, continua să crească, producând nişte braţe şi picioare lungi şi slăbănoage dintr-un trunchi ce părea ciudat de subţire. Din punctul ei de vedere, asta era de bine, însemna că băiatul nu avea clustere macrocelulare. Nu se putea conecta direct la unisferă.

Araminta luă cutia.

— Mulţumesc. Îi arătă cardul cash coin. Cât vrei pe

motoreta aia?

Zâmbetul uşor stânjenit al lui Ranto se transformă într-unul sceptic.

— Ce?

— Cât vrei?

— Este motoreta mea, protestă el.

— Ştiu. Am nevoie de ea.

— De ce?

— Asta nu are importanţă. Am nevoie de ea. Acum.

— Nu-mi pot vinde motoreta! Eu am reparat-o.

— Este a ta, aşa că o poţi vinde. Şi asta este o tranzacţie. Nu vei mai primi o şansă ca asta.

Băiatul se uită de la ea la motoretă şi înapoi. Araminta era sigură că îi putea auzi creierul lucrând, mici rotiţe făcând clic-clic din cauza stresului neobişnuit. Obrajii i se coloraseră.

— Ţi-ai putea cumpăra una nouă, îi spuse ea încurajându-l blând.

Pentru o clipă, şi-l imagină pe Ranto călărind pe o motoretă sport masivă de un stacojiu strălucitor cu roţi plutitoare. *Haide, concentrează-te!* Dacă nu voia să se despartă de ea, în spaţiile ei de depozitare existau rutine de luptă fără arme pe care le putea folosi, rutine încărcate cu mult timp în urmă, când începuse toată mizeria de divorţ şi trebuise să meargă în nişte cartiere din Colwyn City care aveau o reputaţie proastă. Dar chiar nu voia să facă asta. În primul rând nu prea avea încredere în ele sau în ea însăşi. În plus, să loveşti pe cineva ca Ranto era pură cruzime. *Dar o voi face. Dacă trebuie. Treaba asta este mult mai importantă decât mândria lui.* Îşi aduse indicele depozitului în sus, în exovedere, gata pentru a accesa rutina.

— Cinci mii de franci Chobamba, anunţă Ranto cu nervozitate. Nu pot s-o dau pentru mai puţin.

— S-a făcut.

Araminta îi întinse cardul.

— Serios?

Acordul ei imediat îl făcu să tresară.

— Da.

Araminta autoriză transferul banilor.

Ranto clipi surprins când cardul lui înregistră transferul. Apoi rânji. Asta îl făcu să arate chiar drăgălaş.

Araminta aruncă rucsacul în coşul deschis şi se întoarse spre adolescentul ameţit.

— Cum conduc chestia asta? întrebă ea.

A fost nevoie de câteva minute, pe drumul larg de lângă motelul SideStar, cu Ranto alergând după ea strigându-i instrucţiunile şi fluturându-şi frenetic braţele lungi, dar Araminta pricepu repede ce trebuia să facă. Ghidonul avea activator manual pentru acceleraţie şi frână. Trebuia într-adevăr să se concentreze pe utilizarea frânei. Toată viaţa ei condusese vehicule cu frânare automată. După primele semidezastre, începu să supracompenseze, ceea ce aproape o aruncă înainte din şa.

— Nu are niciun sistem de siguranţă? ţipă ea către Ranto, în timp ce lua din nou o curbă.

Acesta ridică din umeri.

— Condu cu atenţie, îi sugeră el.

După alte trei circuite de practică pe stradă, făcând exact acest lucru, porni pe singurul drum de ieşire din Miledeep Water. Ranto îşi flutură mâna în semn de adio. Îl putea vedea în micile oglinzi prinse de ghidon. Nu exista nicio acoperire pe trei sute şaizeci de grade cu senzori. De fapt, nu existau niciun fel de senzori. Trupul deşirat al băiatului se vedea pe fundalul clădirii verde-aprins a recepţiei motelului, cu o mână ridicată şi o vagă expresie de regret pe faţă.

Araminta se concentră pe drumul care ieşea din Miledeep Water, reconstituind plimbarea pe care o făcuse cu mai puţin de o zi în urmă. Farul motoretei arunca un evantai mare de lumină roz pe drumul din faţă. Era destul de bine, dar nu putea vedea prea mult dincolo de raza acestuia, iar luminile stradale se răreau pe măsură ce drumul urca pe peretele craterului. Îşi activă rapid toate îmbunătăţirile optice cu biononice pe care le avea, aducând on-line programele de analiză şi de rezoluţie a imaginii ca să o

ajute. Vederea rezultată a fost mult mai bună, eliminându-i dependenţa faţă de far.

După ce trecu de ultima clădire, fără să fi căzut sau să se fi prăbuşit şi fără ca nimic dezastruos din punct de vedere mecanic să se fi întâmplat, apăsă pe acceleraţie şi mări viteza. Osiile-propulsor mergeau destul de bine, iar suspensia o ţinea mult mai stabil decât se aşteptase. Singura problemă era vântul care îi flutura jacheta de lână şi îi înţepa ochii. Chiar ar fi trebuit să poarte nişte ochelari. Avea o pereche de ochelari de soare mari în rucsac, dar prefera să suporte disconfortul decât să se oprească să-i scoată de acolo. Avertismentul pe care femeia necunoscută îl difuzase în toată unisfera o demoralizase.

La cinci minute după ce lăsase motelul în urmă, ajunse pe creasta craterului. Ultima lumină stradală se înălţa pe marginea drumului, nu departe de locul unde îşi ascunsese hamul cu urcioare. Era aproape tentată să îl ia din nou, dar, acum, sentimentalismul însemna prostie flagrantă. Araminta lovi pedala de acceleraţie şi zbură în josul pantei, spre deşert.

De îndată ce trecu de zona de lumină creată de iluminatul stradal, stinse şi farul motoretei. Rutinele de rezoluţie a imaginii îi furnizau o imagine acceptabilă de culoare gri-verde a drumului lung şi drept din faţa ei. Suficient ca să-i dea încrederea de a continua la aceeaşi viteză. La urma urmei, nu mai circula nimic altceva pe el. Putea vedea tot drumul până la orizont, unde amplificatoarele îi arătau stelele arzând viu în spatele unei perdele unduitoare de aer deşertic, cald.

Călătoria până la baza peretelui craterului dură şase minute. Când ajunse la suprafaţa deşertică, micul display al motoretei îi spunea că merge cu aproape o sută de kilometri pe oră. Ea simţea mai degrabă cinci sute. Vântul era ca o explozie constantă în plină faţă, iar hainele le simţea de parcă i-ar fi fost smulse din spate. Îşi dezveli dinţii în bătaia curentului de aer, începând, de fapt, să se bucure de experienţă.

Oare Ranto şi prietenii lui veneau aici seara şi făceau

curse de-a lungul drumului pustiu? Ştia că, dacă ea şi prietenii ei ar fi avut acest tip de maşini, atunci când creştea la fermă, s-ar fi distrat mult, mult mai bine.

Şi le pot avea. În Gol.

Se strâmbă. *De fapt, nu, nu pot. Încetează să mai gândeşti aşa. Asta înseamnă slăbiciune, şi oricum Golul nu va accepta tehnologia.*

Nu că ar fi considerat cu adevărat motoreta asta drept tehnologie. Când se alimentau motoarele, bateria de sub şa zumzăia. Ceva la roata din spate-stânga clicăia în timp ce se răsucea (ceea ce ar fi fost imposibil cu rulmenţi fără frecare). Iar pneurile scoteau un sunet jos, mârâit, în timp ce rulau de-a lungul betonului acoperit cu pietriş. *Poate va funcţiona totuşi şi pe căile Silfen?*

Nu exista niciun reper pe drumul din deşert, nimic distinctiv pe marginea drumului. Nu era sigură unde începea pista laterală. Nu că ar fi fost cine ştie ce pistă. Era doar o pereche de şanţuri lăsate de anvelope de-a lungul terenului dur. Chiar şi cu farurile aprinse, nu le va putea vedea pe timp de noapte. Le căută în schimb cu mintea, neliniştită de faptul că, răspândindu-şi astfel gândurile, le-ar putea permite celor de la Visul Viu să o găsească din nou. Dar distincţia dintre gaia-câmp şi comunitatea Silfen era destul de clară pentru ea, îngăduindu-i să-l evite cu grijă pe primul.

Calea Silfen o simţea pe Araminta în aceeaşi măsură în care şi ea o simţea pe ea. Se deschidea complet undeva în faţă, la marginea drumului, ca o floare căreia îi venise timpul să înflorească. Araminta încetini motoreta şi ieşi prudentă de pe drum. Terenul accidentat al deşertului era presărat cu pietre mici. Impactul lor îi tot scotea roata din faţă de pe pistă, făcând-o să se lupte cu ghidonul ca s-o aducă înapoi. Era dificil, avea nevoie de toată puterea ei. Braţele începură curând s-o doară din cauza luptei constante. Sudoarea i se adună pe umeri şi pe frunte.

În momentul acela, auzi boomurile hipersonice rostogolindu-se în aerul limpede al deşertului – trosnete bubuitoare care-i răneau timpanele. Îşi întorcea capul în

toate părţile, căutând cu nelinişte. În spatele ei, marginea craterului în care se afla Miledeep Water strălucea sub ceaţa iluminatului stradal al oraşului, care crea un nimbus moale ce mângâia cerul întunecat al nopţii. Văzu licăririle strălucitoare de lumină violet pe fundalul constelaţiilor străine arcuindu-se în jos spre aşezarea singuratică. Trebuia să fi fost şase sau şapte.

— Ah, rahat, mormăi ea, şi apăsă cu forţă pe acceleraţie. Iar o luăm de la capăt.

În timp ce alerga zgâlţâindu-se pe terenul accidentat, motoreta începu să salte în aer. Rula direct peste tufişurile uscate care se rupeau lăsându-şi crengile ţepoase agăţate în spiţele butucului, învârtindu-se mereu şi mereu şi biciuindu-i cizmele cu vârfurile ascuţite. Cu motoreta care se zbătea la fiecare mişcare, efortul de a merge în linie dreaptă era uriaş.

Alte câteva boomuri anunţară sosirea mai multor capsule de mare viteză. Araminta se aştepta ca în orice secundă cerul să se prindă cu focuri laser, repetând scena din Bodant Park. Motoreta sălta sălbatic. Putea auzi chiar osiile scrâşnind. Araminta se lupta s-o menţină pe direcţie, în timp ce roata din faţă se smucea dintr-o parte în alta. Nu putea decât să încetinească. Deşi, de acum, putea simţi începutul căii rostogolindu-se şi avansând spre ea precum primele valuri ale unei maree în formare.

Curentul din bateria motoretei scăzu, apoi crescu, apoi se diminuă din nou. Luminiţe de chihlimbar clipeau prin mânerele ghidonului. Nu avea nicio idee ce însemna asta. Apăsă pedala din nou, iar maşina bizară rulă înainte. Se afla acum pe o pantă mică ce ducea în jos către o albie veche şerpuită, astfel încât tot ce avea de făcut era s-o ghideze, ocolind pietrele mari şi bolovanii.

În momentul în care făcu saltul în jos pe nisipul moale al albiei, în baterie nu mai rămăsese niciun pic de curent. Motoreta mai rulă puţin şi se opri încet. Nimic nu mai funcţiona. Ecranul era gol, luminile de chihlimbar dispăruseră şi oricât apăsă pe pedală, nu mai reuşi să pornească motoarele.

Araminta rămase un lung moment acolo, în şa, aşteptând să i se calmeze crampele şi să i se atenueze tensiunea din umeri şi braţe. Fundul o durea de la şaua care, în mod clar, trebuia capitonată mai bine. Cu toate acestea, zâmbi cu drag motoretei.

Am reuşit. Obiectul ăsta stupid m-a scos de acolo.

Pentru că nu exista nicio îndoială, nu se mai afla pe Chobamba.

Coborî încet şi îşi presă pumnii în şale, gemând în timp ce coloana vertebrală îi trosnea. Pielea de pe faţă o ustura din pricina rafalelor de vânt. Nu conta. Se simţea ridicol de mulţumită de ea însăşi pentru că îşi păcălise din nou urmăritorii. Ceea ce era o prostie, ştia. Asta se datora, în principal, norocului. Deşi trebuia să-şi asume un merit. Reacţionase destul de bine la situaţie după ce primise avertismentul.

Şi ceea ce a făcut femeia aceea dovedeşte că încă mai există oameni care încearcă să mă ajute. Şi nu doar ea, a mai fost şi bărbatul din Bodant Park, Oscar. Fapt care o făcea să spere. Un lucru îl ştia sigur, decizia ei însemna că se terminase cu fuga. De acum înainte, nu mai avea în faţă alegeri uşoare, nu mai putea aştepta ca altcineva să facă ceva. *Depinde de mine acum.* Gândul era însoţit de o mulţime de emoţii şi, poate, şi de o urmă de frică. Dar era acolo şi un grad de satisfacţie. *Tot ce trebuie să fac acum este să găsesc oameni care se opun Pelerinajului şi să iau poziţie împreună cu ei.*

Apoi, scoase rucsacul din coş, şi-l puse pe umeri şi porni de-a lungul albiei. La asta, cel puţin, nu mai trebuia să se gândească, era calea cea bună.

În mai puţin de o oră, cizmele au început să i se cufunde în nisipul care era din ce în ce mai umed. Pe maluri creştea iarbă. Era încă noapte şi vederea ei îmbunătăţită nu putea distinge prea mult, dar deşertul se terminase, era sigură de asta. Apoi, văzu cu colţul ochiului nişte copaci.

Apa începu să-i umple amprentele cizmelor rămase în pământul moale. Albia nu mai era din nisip, era acum un sol fin. Pietrele de pe maluri erau acoperite de muşchi şi

licheni. Se căţără afară din făgaş şi începu să meargă pe marginea lui. Aerul mai rece o făcu să se înfioreze, aşa că îşi resetă fibrele termice ţesute în jacheta de lână flauşată pentru a păstra mai mult din căldura corpului în interior. Nu prea departe, un firicel de apă alerga pe mijlocul albiei. Foarte sus, deasupra capului, mănunchiuri uriaşe şi dense de stele umpleau cerul, mantii regeşti de scânteieri alb-argintii mult mai impresionante decât orice puteai vedea oriunde în Marea Confederaţie. Gândul o făcu să zâmbească.

Pe măsură ce înainta, apa din albie devenea mai adâncă şi mai largă, transformându-se dintr-un pârâu într-un curent lat ce gâlgâia voios în jurul pietrelor pe jumătate scufundate. Copacii se închiseseră în jurul ei, aruncându-şi ramurile înalte în noapte, agăţând o perdea pe cerul înstelat. Un alt curs de apă se uni cu cel de-a lungul căruia mergea. Tot atunci auzi primele crâmpeie de cântec. Silfenii erau undeva în apropiere, îi putea simţi la fel de bine precum îi auzea. Armonii simple alunecau peste ţinutul împădurit, părând că fac parte din el în aceeaşi măsură ca şi aerul. Se opri şi ascultă, trăgând melodia spre ea de parcă ar fi încercat un parfum deosebit de plăcut. Era fermecător, ridicându-se şi curgând în propriul ritm, mult mai sus decât puteau ajunge majoritatea corzilor vocale omeneşti.

Ca un ciripit de păsări, îşi spuse ea, *un stol de păsări cântând un imn.*

Zâmbind plăcut la gândul acesta, porni din nou la drum, continuând să meargă pe marginea curentului de apă, care era acum aproape suficient de larg pentru a fi socotit un râu. Mulţumirea care îi creştea în minte era aproape ca un narcotic. Acum avea să-i întâlnească. Era inevitabil.

Cerul se lumina încet deasupra ei. Ramurile înalte ce fluturau pe fiecare parte a apei tumultuoase se transformau în siluete negre pe un fundal pastel de culoare gri-deschis. Grămezile mari de stele păleau din respect pentru soarele din zori. Roua începea să îmbrace iarba şi ferigile mici, stropindu-i cizmele. Araminta nu-şi putea şterge zâmbetul

de pe faţă, chiar dacă ştia că orice uşurare resimţită aici avea să fie doar temporară.

Copacii cedară brusc, iar ea scoase o exclamaţie de uimire şi încântare la priveliştea care se deschidea în faţa ei. Se afla sus, pe marginea unui platou care se pierdea într-un minunat peisaj primordial. Aerul perfect clar îi îngăduia să vadă pe o distanţă ce trebuia să fi fost de peste o sută cincizeci de kilometri. Munţi cu vârfurile acoperite de zăpadă împrejmuiau scena pe două părţi, în timp ce drept în faţă solul se ondula în coline şi vâlcele împodobite cu păduri luxuriante. Ceaţa dimineţii se lăsa uşor în jurul pantelor, acoperind şi cele mai adânci văi şi bazine de parcă ar fi fost un lichid viu. Cursurile de apă străluceau pe versanţii munţilor, mii de afluenţi împletindu-se împreună în râuri mai late şi mai întunecate. Cascadele cădeau de la sute de metri peste pereţii stâncoşi şi crevasele din dealurile pietroase de la bază.

— Oh, murmură Araminta cu admiraţie.

Îşi aşteptă escorta acolo, cu răbdare, în timp ce soarele mare roşiatic se ridica pe cerul gol, aruncând degete lungi de lumină printre munţi pentru a mângâia peisajul magnific.

Madrigalul deveni mai sonor, amplificându-se într-un crescendo. Araminta îşi întorcea privirea dintr-o parte în alta, în timp ce Silfenii ieşeau călare din pădure, înconjurând-o. Trebuie să fi fost vreo patruzeci, călărind nişte fiare uriaşe cu blană lăţoasă. Se uită la ei, fascinată de spectacol. Elfi ieşiţi direct din cel mai adânc folclor uman. La fel de înalţi pe cât spunea legenda, cu membrele lungi şi un trunchi proporţional, mai scurt decât al unui om. Feţele plate, cu ochi mari felini deasupra unui nas mic, aveau o gură simplă circulară, fără falcă. În schimb, trei cercuri concentrice de dinţi ascuţiţi flexau constant, mărunţind hrana pe măsură ce era trasă înapoi în esofag.

Purtau o îmbrăcăminte ce semăna cu nişte togi simple care sclipeau cu un luciu metalic. Centurile de aur, îngreunate de bijuterii, erau strânse bine în jurul taliei, iar bretelele de umăr erau prinse de broşe mari ale căror

pietre străluceau într-un verde straniu. Deasupra togii purtau nişte veste făcute dintr-un fel de plasă de culoare albă strălucitoare.

În timp ce călăreau în jurul ei, vocile le-au izbucnit într-un cor inegal cu modulaţii de bucurie. Pământul se cutremura sub picioarelor fiarelor care galopau. Unul dintre Silfeni, îmbrăcat cu o vestă de plasă stacojie, îşi opri animalul alături de ea şi se aplecă, oferindu-i braţul. Fără ezitare, Araminta şi-l întinse şi ea pe al ei.

Era incredibil de puternic. A fost ridicată şi aşezată în şaua mare în faţa lui. Un braţ rămase protector în jurul ei. Se uită în jos şi văzu mâna cu patru degete odihnindu-se pe abdomenul ei. Elful dădu capul pe spate şi scoase un ciripit pătrunzător. Fiara se smuci înainte cu atâta bruscheţe, încât Araminta pufni în râs la indignarea acesteia. Au pornit apoi tunând înainte, printre copacii din faţa lor.

Era o plimbare bizară şi uluitoare. Dimensiunea fiarei făcea ca fiecare mişcare să pară greoaie, fiind totuşi rapidă. După ce simţurile i s-au mai calmat, observă că avea o blană maro-roşcat, groasă ca o lână de miel încurcată. Avea şase picioare groase, ceea ce însemna că fiecare mişcare era exagerată, făcând-o să se legene înainte şi înapoi. Capul care se întorcea dintr-o parte în alta în faţa ei pe un gât lat şi musculos era la fel de mare ca propriul ei corp. Pe cât putea vedea din poziţia ei, avea câte două urechi, pe fiecare parte, şi nişte proeminenţe osoase ciudate ce se curbau înapoi dinspre ochi pentru a sfârşi într-un evantai de pene verzi în creştet. Dar acestea ar fi putut fi nişte ornamente de la harnaşamentul colorat al Silfenilor, care părea să aibă curele peste tot.

Restul tovarăşilor de cavalcadă erau răspândiţi în spatele ei, continuând să cânte, în timp ce goneau înainte, fără să alcătuiască o formaţie. Împroşcau apa prin râuri şi atacau pantele fără să încetinească. Era o călătorie sălbatică şi euforică, dar se ţinu tot timpul agăţată bine, râzând încântată de experienţă. În cele din urmă, au ieşit din pădure în apropierea unui lac mare.

Fuioarele de ceaţă şerpuiau încă deasupra suprafeţei

liniştite. Nişte insule mici şi conice, cu copaci subţiri agăţaţi de marginile lor încreţite şi acoperite de muşchi, se reflectau în licărirea argintie. O cărare îngustă înconjura ţărmul. O cascadă ţâşnea dintr-un colţ de stâncă proeminent. Scena era de o perfecţiune calmă, făcând-o bucuroasă să ştie numai că un astfel de loc exista.

Chiar în faţa ei, pe malul întins acoperit de iarbă, tabăra Silfenilor aştepta. Erau mii de extratereştri ciudaţi împreună cu o duzină de tipuri de animale exotice pentru călărit. Corturi din ţesături strălucitoare erau împrăştiate peste tot. Chiar în timp ce privea, unul dintre ele tocmai se ridica. Şapte fâşii de material, fiecare într-o culoare primară, se înălţau mai mult, şi mai mult, până când au ajuns la şase metri deasupra solului, unde s-au arcuit înnodându-se. Marginile fâşiilor au fuzionat şi, gata, au rămas acolo atârnate în aer, nesuspendate pe nimic, ca un curcubeu solidificat. Între corturi ardeau focuri, şi o mulţime de pături fuseseră întinse în pregătirea a ceva ce arăta precum cel mai mare picnic din galaxie. Silfenii despachetau platouri întinse din argint şi din aur pline cu mâncare, scoţându-le din nişte coşuri uriaşe atârnate pe tot soiul de animale. Mâncarea arăta fabulos, la fel ca şi sticlele de cristal umplute cu lichide în toate culorile posibile. O mulţime de Silfeni dansau deja în jurul focurilor, stabilindu-şi ritmul cu vocile ridicate. Chiar dacă în ochii ei membrele lor păreau lungi şi fusiforme, acestea erau cu siguranţa agile şi, cel mai probabil, dublu articulate. Jumătate din mişcările lor energice ar fi fost imposibile pentru un om.

Ce păcat! gândi Araminta, în timp ce Silfenul pe al cărui animal călărise îi oferi braţul din nou pentru a coborî. I-ar fi plăcut să li se alăture şi ea. Când picioarele i-au atins pământul, extratereştrii s-au repezit spre ea, făcând-o să dea înapoi. Hohote de râs vibrau în aer. Nu batjocoritor, ci cu simpatie, încurajatoare. Primitoare.

Araminta făcu o plecăciune nervoasă. I-au întors gestul formal în masă, acţiunea propagându-se ca un val. Desigur, cu flexibilitatea şi graţia lor, mişcarea era mult mai elegantă decât a sa.

Doi dintre ei au făcut un pas înainte. Gurile circulare li s-au deschis, probabil zâmbind, gândi ea, deşi tot ceea ce făceau era să arate o grămadă oribilă de dinţi ascuţiţi. Erau de sex feminin, cu toate că era destul de greu de ghicit. Toţi Silfenii aveau părul lung şi des, împodobit cu mărgele şi bijuterii. Nişte cozi lungi şi împletite se învârtiră în aer, iar femeile îşi întinseră braţele spre ea. Se lăsă condusă înainte. Mintea lor strălucea de căldură şi bunătate. Atât de puternic, încât era imposibil să nu simţi aceleaşi emoţii. I-au oferit mâncare – un fel de prăjituri crocante ciudate, învelite în frunze verzi. Gustă din ele, iar firimiturile îi alunecară bolborosind pe gât.

— Oh, Doamne!

Silfenii au râs de încântarea ei. I-a fost oferită apoi o sticlă de cristal din care bău zdravăn. Băutura era categoric alcoolică, chiar tare. Iar mâncare – plăcinte şi prăjituri perfect modelate, din care picurau miere şi siropuri la fel de gustoase pe cât păreau.

Undeva, un grup ciripea o melodie rapidă. Araminta începu să se legene în ritm. Una dintre femei îi luă mâna şi începu să danseze împreună cu ea. Se pierdu apoi în mijlocul trupurilor străine, orbitor de colorate, toate rotindu-se şi vâjâind pe lângă ea.

Şi mai multă mâncare, luată de grup după grup. Băutură. Multă băutură. Era îmbătătoare, dar niciodată suficient pentru a-i anhila simţurile. Intensifica, în schimb, toată sărbătoarea aceea minunată. S-a prins în dans după dans, cu zeci de Silfeni, până când a simţit că ameţeşte de atâta bucurie şi că fiecare muşchi îi tremură de epuizare.

Ştia că totul era o nebunie, că ar trebui să se ducă acum într-o lume din Confederaţie pentru a face tot ce putea cu moştenirea ei nedorită. Într-un fel, însă, ştia că şi acesta era un lucru pe care trebuia să-l facă. Corpul şi mintea ei aveau nevoie de pauza fericită oferită de sărbătoare pentru a se reface şi a se calma după evenimentele din ultimele zile. Silfenii, de fapt, o ajutau arătându-i în felul lor bizar că nu era singură, întărind comuniunea ei cu Motherholmul lor preţios.

— Trebuie să stau jos, le spuse ea după o perioadă nedeterminabilă de timp.

Nu vorbeau nicio limbă omenească, ştia asta. Nici nu arătaseră vreodată vreun interes pentru altceva decât limba lor ciudată, cu tot gânguritul şi ciripitul, şi trilurile care transmiteau doar sensul cel mai profund. Experţii culturali ai Confederaţiei, desemnaţi să studieze extratereştrii şi care mergeau pe jos printre lumi, găsiseră dificil să le urmeze fantezia. Se presupunea că aceasta indica un proces neural complet diferit de modul direct de a se manifesta al raţiunii umane.

Dar gazdele ei au înţeles ce voia şi au condus-o într-unul din corturile-curcubeu în care se găsea un culcuş din perne. Araminta se aruncă peste ele uşurată. Şase sau şapte Silfeni s-au adunat imediat în jurul ei pentru a avea grijă de ea. Un astfel de răsfăţ era un lux, iar ea i se abandonă fără proteste. Cizmele i-au fost scoase, producând un cor de gângureli aproape umane pline de compătimire, când i-au văzut pielea artificială pulverizată pe picioare. Degete puternice i-au masat umerii şi spatele. Nu aveau aceeaşi fiziologie, dar erau în mod clar experte în structura oaselor şi a muşchilor umani. Gemu uşurată în timp ce tensiunea îi era eliminată din trup. Afară, petrecerea continua neabătut, fapt care o bucura. N-ar fi vrut să le strice distracţia. Una dintre femeile Silfen îi oferi o sticlă sculptată din cristal aurit. Araminta bău. Lichidul era aproape la fel ca apa, rece şi plin de bule şi, desigur, răcoritor.

Alţi doi Silfeni aşteptau cu platouri cu mâncarea aceea delicioasă.

— Cluburile din Colwyn nu au fost niciodată aşa de bune, spuse ea cu un oftat mulţumit.

— Mai mult ca sigur că nu, replică cineva în limba engleză cu un puternic accent străin.

Araminta tresări şocată, apoi se rostogoli într-o parte să vadă cine vorbise. Cele trei maseuze binevoitoare s-au oprit, îngenunchind răbdătoare în jurul ei.

Un Silfen cu aripile lucioase stătea în picioare în cort. Şi el avea o coadă solzoasă întunecată ce aluneca încoace şi-

ncolo sugerând agitaţie. Apariţia lui declanşă un frison de îngrijorare în mintea Aramintei. Silueta aceea era descrisă şi de o legendă umană, dar nu de una bună.

— Cine eşti? izbucni ea. Şi de ce ai accent german?

— Pentru că e un idiot, interveni un alt Silfen. Şi înţelege complet greşit psihologia noastră.

Araminta tresări din nou, simţindu-se stupidă. Un al doilea Silfen înaripat se uita în jos la ea. Purta o robă-togă arămie legată cu o centură de abanos. Părul îi era castaniu, cu fire gri strecurate în jurul tâmplelor. Coada lui stătea nemişcată, curbată în sus, astfel încât să nu atingă solul.

— Hei, ia mai du-te dracului, mormăi primul Silfen înaripat.

— Îmi cer scuze pentru prietenul meu, spuse celălalt. Sunt Bradley Johansson, iar acesta este Clouddancer – Dansatorul-Norilor. Silfenii îl consideră prieten uman.

— Ah! fu tot ce reuşi să zică Araminta.

— Da, şi eu mă bucur să te cunosc, fetiţo, spuse Clouddancer.

— Ah, repetă ea. Bradley Johansson este un nume de om.

— Da, asta am fost. Cu ceva timp în urmă.

— Ai fost…?

Elful îşi deschise gura circulară şi o limbă subţire vibră în mijlocul ei, producând un chicotit aproape uman.

— E o poveste lungă. Ca om am fost numit Prieten Silfen.

— Oh. Apoi, o amintire îi veni în minte, asociată cu orele groaznice de istorie ale domnului Drixel de la şcoală. Am auzit de Bradley Johansson, ai fost în Războiul Starflyer. Ne-ai salvat pe toţi.

— Of, frate! mormăi Clouddancer. Mulţumesc, fiică de prietenă. Va fi insuportabil timp de un deceniu de acum înainte.

— Mi-am jucat rolul, spuse Bradley Johansson cu modestie.

Vârful cozii execută o plesnitură vioaie.

Araminta se aşeză pe perne şi îşi îndoi picioarele.

Ştia, cu un sentiment de certitudine fericită, că era pe cale de a obţine răspunsuri. O mulţime de răspunsuri.

— Cum mi-ai spus? întrebă ea.

— Se referă la ilustra ta strămoaşă, răspunse Bradley Johansson.

— Mellanie?

Poate că era doar imaginaţia ei, dar fu sigură că aude cum cântarea de afară se intensifică, în semn de respect pentru nume.

— Exact, despre ea este vorba, spuse Clouddancer.

— N-am cunoscut-o.

— Unii oameni sunt norocoşi, alţii nu. Asta presupune existenţa.

— E un Silfen acum?

— Bună întrebare. Depinde de felul în care defineşti identitatea.

— Asta sună foarte… existenţial.

— Recunoaşte, fetiţo, noi suntem stăpânii existenţialismului. La naiba, noi am inventat conceptul cu mult înainte, în timp ce ADN-ul vostru încă mai încerca să se elibereze de moluşte.

— Ignoră-l, spuse Bradley Johansson. Aşa e el întotdeauna.

— De ce mă aflu aici?

— Vrei răspunsul existenţial? întrebă Clouddancer.

— Continuă să-l ignori, spuse Bradley Johansson. Te afli aici deoarece, ca să fiu sincer, aceasta este petrecerea ta.

Araminta se întoarse să se uite la deschizătura cortului, urmărind mişcarea neîncetată, colorată, de afară, pe Silfenii care dansau şi cântau lângă lac.

— Petrecerea mea? De ce a mea?

— Te sărbătorim. Vrem să te cunoaştem, să te simţim, să te ştim, fiică a prietenei noastre. Asta sunt Silfenii, nişte absorbanţi.

— Merit cu adevărat să fiu sărbătorită?

— Vom şti asta doar cu timpul.

— Vorbeşti despre Gol.

— Mă tem că da.

— De ce eu? De ce mă conectez cu un Lord al Cerului?

— Ai comuniunea noastră, ştii asta.

— Ştiu acum. Datorită lui Mellanie, nu-i aşa?

— Eşti fiica prietenei noastre, da, şi datorită acestui fapt eşti şi prietena noastră.

— Magia se transmite prin ramura feminină a familiei, murmură Araminta.

— O grămadă de rahat, spuse Clouddancer. Moştenirea noastră nu este sexistă. Ăsta este doar mitul vostru. Copiii lui Mellanie s-au aclimatizat la comuniunea mamei lor în uter, iar ei, la rândul lor, le-au transmis comuniunea copiilor lor.

Araminta riscă un zâmbet viclean către Bradley Johansson.

— Dacă ăsta este modul în care funcţionează, bărbaţii nu o vor putea trece mai departe.

— Copiii de sex masculin moştenesc aptitudinea, spuse Clouddancer.

Părea beligerant.

— De la femei.

Limba umedă a lui Clouddancer vibră în centrul gurii.

— Ideea este, fetiţo, că o ai.

Araminta închise ochii, încercând să înţeleagă.

— La fel ca şi Lorzii Cerului.

— Au un fel de capacitate similară, spuse Bradley Johansson. Motherholm simte, uneori, gânduri provenite din Gol.

— De ce Motherholm nu cere Golului să nu se mai extindă?

— Să nu crezi că nu s-a încercat.

Vârful cozii lui Bradley Johansson coborî în semn de dezamăgire.

— Zece milioane de ani de deschidere şi de afinitate te duc exact nicăieri cu Golul. Nu ne putem conecta la nucleu. Sau poate că pur şi simplu nu vrea să asculte. Nici măcar noi nu ştiam sigur ce era acolo până când Edeard nu şi-a împărtăşit viaţa cu Inigo.

— Şi voi îi puteţi visa viaţa?

— Am visat-o, recunoscu Clouddancer, reuşind să pună în glas cât mai mult dezgust. La urma urmei, comuniunea

noastră este ceea ce stă la baza gaia-câmpului vostru.

— Ăsta a fost Ozzie, spuse Araminta, mulţumită că nu era complet ignorantă.

— Da, numai Ozzie ar trata o prietenie în felul ăsta.

— În ce fel?

— Nu contează, îi răspunse Bradley Johansson. Ideea este că galaxia are un mare număr de zone stil comuniune, sau efecte, sau ce-or mai fi. Toate sunt uşor diferite, dar pot interacţiona atunci când circumstanţele sunt favorabile. Cum era odată într-o supernovă verde.

— Şi atunci, voi sunteţi ca un fel de canal între mine şi Lordul Cerului?

— Este ceva mai complex decât atât. Vă conectaţi pentru că aveţi similitudini în cadrul comuniunii.

— Similitudini? Cu un Lord al Cerului?

— Gândeşte-te la starea ta mentală de după divorţ. Erai pierdută, singură, disperată să-ţi găseşti un scop.

— Da, mulţumesc, am prins ideea, replică ea morocănoasă.

— Şi Lordul Cerului este în căutare. Acesta este scopul său. Sufletele pe care obişnuia să le îndrume către Inimă au dispărut, aşa că acum el şi rudele lui aşteaptă altele noi. Căutarea lor merge de la zborul fizic în cadrul Golului până la conştientizarea de stări mentale. Într-un fel, voi doi aţi făcut punte peste abisul dintre universul tău şi al lui.

— Este modul în care oamenii au ajuns iniţial în interiorul Golului?

— Cine ştie? Înainte de Justine, de fapt, nimeni nu a văzut Golul deschizându-se. Nu a făcut-o pentru armada Raielilor, care au încercat să intre cu forţa. Dar oamenii nu au fost primii pe care i-a acceptat. Din când în când, am simţit alte specii înflorind acolo. Dar întotdeauna pentru scurt timp. Golul le-a consumat.

— Deci, trebuie să fie conştient de universul exterior? medită ea.

— Într-un fel, trebuie să fie. Dar asta este mai degrabă speculaţie filosofică decât fundamentare. Noi nu credem că recunoaşte realitatea fizică, nu pe cea de afară. Universul

din exteriorul frontierelor sale este probabil considerat un teren de germinare pentru minte. Nucleul absoarbe raţiune, în timp ce graniţa absoarbe masă.

— Edeard şi oamenii din Makkathran spun că Golul a fost creat de *Primelevieţi.*

— Da, mârâi Clouddancer. Un astfel de lucru nu poate fi natural.

— Şi atunci, unde sunt ei acum?

— Nimeni nu ştie. Deşi tu, fiica prietenei noastre, ai putea fi cea care va afla.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu ea. Nu chiar. Există cineva care m-ar putea ajuta, unul dintre agenţii ANA. M-a ajutat deja o dată: Oscar Monroe.

Bradley Johansson se aşeză în faţa ei, cu limba tremurând rapid în centrul cavităţii gurii.

— Îl ştiu pe Oscar, am luptat cu el în Războiul Starflyer. Este un om bun. Încrede-te în el. Găseşte-l, deşi calea ta nu va fi uşoară după aceea.

— Ştiu. Dar m-am hotărât. Nu voi conduce Visul Viu dincolo de graniţă, orice ar fi.

— Este alegerea pe care am ştiut că o vei face, fiică a prietenei noastre. Această atitudine demnă este motivul pentru care am venit aici să te cunoaştem.

— Spune-i şi restul, zise Clouddancer morocănos.

Araminta îi aruncă o privire alarmată.

— Ce? Ce altceva mai este?

— Există ceva nou, ceva ce a apărut în universul nostru în timp ce ANA cădea pradă trădării, răspunse Bradley Johansson. Ceva mult mai rău decât Visul Viu. Şi te aşteaptă pe tine.

— Ce?

— Natura sa completă ne rămâne ascunsă, pentru că o putem simţi doar vag. Dar ceea ce am întrezărit a fost foarte tulburător. Oamenii au o latură întunecată, la fel ca majoritatea fiinţelor conştiente, şi acest lucru, această întrupare de intenţie, a venit direct din acel întuneric. Este un lucru rău, asta ştim cu siguranţă.

— Ce fel de lucru? întrebă ea cu teamă.

— O invenţie, o maşină al cărei scop este rece şi răuvoitor. Nu-i pasă de spiritul pe care îl găzduieşte orice viaţă, pentru că dispreţuieşte râsul şi cântecul, chiar şi lacrimile. Şi dacă te doreşte pe tine, nu poate fi decât pentru un singur motiv.

— Pentru a intra în Gol, realiză ea.

— Nu cunoaştem motivul, dar ne temem de ce-i mai rău, spuse Bradley Johansson. Doreşte să se amestece în destinul galaxiei, să se impună realităţii fiecărei stele. Lucrul acesta nu poate fi lăsat să se întâmple.

— Trebuie să faci apel la ceea ce este mai nobil în rasa ta, fiică a prietenei noastre, zise Clouddancer. Împreună vă veţi ridica împotriva viitorului cumplit pe care acest lucru tânjeşte să îl aducă pentru noi toţi. Nu trebuie să ajungă în Gol. Cei doi nu trebuie să devină unul.

— Cum? imploră ea. Cum, în numele lui Ozzie, vă aşteptaţi să fac aşa ceva? Pentru asta există Marina Confederaţiei. Ei au arme incredibile, ei pot opri această creatură. Nu ştiu cum arată, unde este…

Bradley Johansson se apropie şi luă mâna Aramintei într-a lui.

— Dacă asta este ceea ce crezi, dacă este cu adevărat ceea ce trebuie făcut, atunci asta este ceea ce trebuie să duci la îndeplinire.

— Credeam că nu trebuie decât să mă ascund, cât timp facţiunile şi Visul Viu se luptă între ele. Asta mă hotărâsem să fac.

— Destinul nostru nu este niciodată clar. Dar ăsta este destinul tău.

— N-aş putea să stau pur şi simplu aici?

Degete lui lucioase se îndoiră pentru a-i mângâia partea de sus a palmei.

— Cât timp doreşti, fiică a prietenei noastre.

Araminta dădu din cap descurajată.

— Ceea ce va însemna, practic, o nimica toată.

— Ai putere, ai curaj, spiritul tău străluceşte cu adevărat, la fel ca al lui Mellanie. O astfel de lumină frumoasă nu poate fi stinsă uşor.

— Oh, Ozzie!

— Ce doreşti să faci? o întrebă Clouddancer.

Coada i se mişca agitată. În afara cortului, Silfenii încremeniseră, aşteptându-i răspunsul.

— O masă bună, un somn decent, apoi o să-mi continui drumul meu, le promise ea. O să fac tot ce pot.

Ca unul, Silfenii din cort şi-au dat capul pe spate şi au deschis larg gura. Un sunet melodios se ridică, preluat apoi de cei de afară. Liric şi înălţător, acesta se învârti în jurul ei făcând-o să zâmbească în semn de recunoaştere. Era tributul lor către ea, recunoştinţa lor. Acum realiza, în sfârşit, că Silfenii erau înspăimântaţi, speriaţi că viaţa lor minunată de rătăcire liberă printre lumi putea fi distrusă de lucrul de rău augur născut din nebunia umană. *Da, voi face tot ce pot.*

Marius privi la imaginea lui Ranto cu un soi de dispreţ amuzat. Adolescentul greoi devenise dintr-odată a doua în topul celor mai importante ştiri din Confederaţie. Fiecare emisiune din unisferă îl aducea în prim-plan. Reporterii sosiseră în Miledeep Water imediat după agenţii Facţiunii. Nu le luase prea mult să descopere că Araminta stătuse la motelul StarSide. Managerul nervos, Ragnar, ieşise din ascunzătoare de îndată ce reporterii începuseră să ofere Bani Serioşi pentru povestea lui, care, din păcate, nu era cine ştie ce, în principal cum se retrăsese în bucătărie când agenţii îmbunătăţiţi cu arme începuseră să curgă prin preţiosul său motel StarSide, pentru a-l vâna pe cel de al Doilea Visător.

Ignorat de agenţi, corectă Marius mental povestea.

Pentru echipele care produceau ştiri însă, Ranto era adevărata lovitură. Ultima persoană din Miledeep Water care o văzuse şi vorbise cu cea de a Doua Visătoare însăşi.

— Era chiar drăguţă, spunea el moale, stând în faţa recepţiei motelului, înconjurat de peste o duzină de reporteri. Nu chiar ceea ce mă aşteptam. O mai întâlnisem deja o dată, după-amiază. Era dulce, ştiţi? Mi-a dat un bacşiş bun când i-am livrat mâncarea.

— A spus unde se duce? întrebă un reporter.

— Nooo. Mi-a cumpărat doar motoreta şi a luat-o către calea Silfen. Imaginaţi-vă, cea de a Doua Visătoare merge pe vechea mea motoretă printre lumi.

— Şi rasa noastră se mai întreabă de ce dorim să ne accelerăm evoluţia, observă Ilanthe.

Marius nu-i răspunse. Era încă iritat de modul în care fusese pedepsit pentru Chatfield. Dar acum se părea că începea să se reintre din nou în graţii. În mod grăitor, Ilanthe însăşi fusese cea care îl chemase, în timp ce verifica operaţiunile de pe Fanallisto. Câţiva urmăritori semisentienţi îl monitorizaseră pe Curier după apelul său patetic şi rugător către Marius. La scurt timp după aceea, Curierul fusese contactat de un alt supravieţuitor al Facţiunii Conservatoare, printr-un apel criptat care blocase orice posibilitate de urmărire. Agenţii folosiseră senzorii civili ai portului spaţial şi îl observaseră luând capsula către *Lady Rasfay.* Apoi, iahtul se lansase cu aprobarea proprietarului, ceea ce era interesant, dat fiind faptul că acesta fusese lăsat pe platforma de aterizare dezbrăcat şi în stare de inconştienţă alături de tânăra lui amantă, aflată la prima viaţă.

Ilanthe voia să ştie încotro se îndrepta Curierul şi cu cine se întâlnea. Nu nerăbdătoare, nu exista nicio urgenţă în apelul ei, dar având în vedere că Araminta, în mod neaşteptat, păcălise din nou pe toată lumea părăsind cumva Viotia, monitorizarea conservatorilor care supravieţuiseră era o măsură prudentă.

Marius ştia unde trebuia să meargă Curierul. Dacă mai rămăsese ceva pe Fanallisto, era de mică importanţă. În schimb, nava ultrapropulsoare aştepta încă în portul spaţial de pe Purlap. Zburase imediat într-acolo.

Şi se dovedise că avusese dreptate. Nava lui o detectase pe *Lady Rasfay* apropiindu-se de Purlap, iar el o apelase imediat pe Ilanthe. Îi răspunsese personal, nu prin Valean sau a lui Neskia, confirmându-i astfel ispăşirea de sub sancţiune.

— Vrei să-l lichidez? întrebă Marius.

Nava lui camuflată staţiona la o altitudine de o sută de kilometri, chiar deasupra portului spaţial Purlap. Nu era o poziţie riscantă, nu mai existau zboruri comerciale spre sau dinspre planetă. *Lady Rasfay* era vizibilă pentru simplul fapt că ateriza.

Ranto fusese împins într-un colţ periferic. Senzorii navei i-o arătau pe *Lady Rasfay* aterizând pe platforma pustie a portului spaţial, aproape de clădirea absurd de roz a terminalului. Curierul coborî scara sasului, marcat de semne grafice de luare la ţintă. La două sute de metri distanţă, ultrapropulsorul era parcat pe stânca unde îl lăsase, un ovoid violet-închis, fără caracteristici speciale, odihnindu-se pe trei picioare joase.

— Nu, răspunse Ilanthe. În momentul acesta, avem nevoie de informaţii. Până când nu o vom avea pe Araminta, trebuie să ştiu de ce sunt în stare Conservatorii. Urmăreşte-l, ca să afli cât de mulţi au rămas şi ce fac.

— Am înţeles.

Marius evită să spună altceva sau să-şi îngăduie să-şi arate satisfacţia. Felul neobişnuit de precaut în care Ilanthe răspundea situaţiei era grăitor pentru modul în care toată lumea fusese luată prin surprindere de Araminta. Cine şi-ar fi închipuit că era capabilă să utilizeze căile Silfen? Dar aptitudinile ei mai puţin obişnuite explicau multe, posibil chiar modul în care devenise cel de al Doilea Visător.

Se lăsă pe spate pe canapea şi îl privi pe Curierul care se grăbea spre nava ultrapropulsor.

Curierul stătea sub nava spaţială încercând să nu-şi lase exasperarea să strice lucrurile, în timp ce trecea prin procesul de verificare. Era de înţeles. Procedura de autorizare pentru obţinerea controlului asupra zborului din partea unităţii de comandă era foarte riguroasă. Nava reprezenta un atu extrem de valoros, Facţiunea Conservatoare nu era s-o lase vulnerabilă în faţa oricui.

Nu putuse dormi niciun pic pe parcursul întregului zbor, nici nu mâncase. *Lady Rasfay* era atât de al naibii de lentă în comparaţie cu navele cu care era obişnuit. Asta,

împreună cu stresul de a-şi fi pierdut familia, cu Araminta care le scăpase iar tuturor şi cu faptul că nu ştia cine era cu adevărat „executivul”, sau dacă nu cumva şi asta era vreun fel de capcană a Acceleratorilor, nu-i făcuse deloc bine la nervi.

În cele din urmă, unitatea de comandă recunoscu că se afla pe lista aprobată de persoane care aveau dreptul să folosească nava şi îi acordă statutul de comandant de zbor. Curierul răsuflă uşurat şi ordonă deschiderea sasului. Chiar deasupra lui, baza navei se scufundă spre interior, scoţând la iveală o cavitate întunecată. Gravitaţia se inversă, iar el alunecă în sus, în mica încăpere sferică. Podeaua se contractă sub picioarele lui, iar apexul se deschise. Curierul se ridică în cabina semisferică.

Sistemele reveneau online, în timp ce unitatea de comandă pregătea nava pentru zbor. Totul era funcţional, armamentul formidabil era şi el pregătit. Curierul îşi comandă un singur scaun larg pe care se aşeză cu recunoştinţă, imediat ce a fost extrudat din podea. Cu nava sub comanda lui, era acum, din nou, unul din jucători. Asta îl făcea încrezător.

Apelă „executivul” pe un link securizat.

— Ai reuşit, deci, îi spuse aliatul său necunoscut.

— Sigur.

— Iar Araminta a şters-o pe căile Silfen. Ştii, mi-ar plăcea cu adevărat s-o întâlnesc într-o zi. A făcut ca unele din cele mai puternice organizaţii ale Marii Confederaţii să pară complet idioate. Nu poţi să n-o admiri.

— A fost norocoasă, comentă Curierul. Dar asta o să se termine.

— Oamenii îşi fac propriul noroc.

— Mă rog.

— Nava este gata?

Curierul ezită înainte de a răspunde.

— Îmi pare rău, până la urmă familia mea e tot ce contează pentru mine. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc după Marius.

— A plecat deja de pe Fanallisto. Nava lui a decolat la

aproximativ cincisprezece minute după ce *Lady Rasfay* s-a lansat. Poţi vedea o conexiune în asta, domnule agent supersecret?

— O să-l găsesc.

— Singur n-o să poţi. Pe lângă asta, eu sunt cea mai bună şansă de supravieţuire pentru familia ta.

— Nu ştiu ce eşti sau cui îi eşti loial.

— Am spus că o să-ţi furnizez dovada şi o voi face. Iată coordonatele. Vino şi ia-o.

Curierul studie datele primite.

— Leo Gemini? Ce-i acolo?

— Speranţă. Asezonată, poate, şi cu ceva mântuire, ca să fim siguri. Haide, fiule, ce ai de pierdut? Îţi va lua cel mult câteva ore ca să ajungi acolo. Dacă nu-ţi place ce găseşti, atunci eşti liber să te întorci şi să te lansezi în toată chestia aia a ta onorabilă cu căutarea. Cred că-i datorezi Facţiunii Conservatoare măcar atât, nu-i aşa?

Curierul examină îndelung coordonatele ridicole. Singurul lucru posibil pe Leo Gemini ar fi un fel de stabiliment secret al Facţiunii Conservatoare. La urma urmei, reflectă el, trebuia să-şi facă navele ultrapropulsoare undeva. *Şi atunci de ce ar avea nevoie de nava asta acolo?*

— N-ai putea să fii sincer cu mine?

— Bine. Din câte ştiu, sunt singurul care are un plan valid pentru a salva galaxia de Ilanthe şi de Gol.

— Oh, haide!

— Are ANA vreun plan sau, mai degrabă, a avut vreunul? Are Marina un plan? Sau altcineva dintre ceilalţi supravieţuitori ai Facţiunii? Poate vrei să faci pe îndrăzneţul şi să-l întrebi pe MorningLightMountain? Eliberează-l pe tipul ăla mare din spatele barierei şi ne va rade pe toţi, cu siguranţă. Şi-atunci, gata, problema e rezolvată, dacă te uiţi la imaginea mare, de ansamblu. Sau… oh nu, nu-mi spune că-ţi închipui că preşedintele şi Senatul vor găsi o cale de ieşire? Ai de gând să încredinţezi soarta galaxiei politicienilor?

— Cine dracu’ eşti?

— Încetează cu miorlăitul şi du-te pe Leo Gemini. Vei

avea răspunsurile acolo, îţi promit.

— Spune-mi odată!

— Nu pot. Nu am suficientă încredere în tine.

— Ce?

— Miza este prea mare. În stadiul ăsta nu pot anticipa ce vei face. Şi dacă mă laşi baltă, nu am alte opţiuni. Nu la fel de bune ca tine, totuşi. Asta înseamnă că cea mai bună şansă pe care Lizzie a ta şi copiii voştri o au este ca tu şi cu mine să facem echipă. Ce-ar fi să te gândeşti?

Linkul se închise.

— La naiba! Curierul bătu cu pumnul în pernele elastice ale scaunului. Ştia că nu avea de ales.

— Du-ne pe Leo Gemini, îi spuse unităţii de comandă.

De pe orbita dinspre partea întunecat, Darklake City părea o explozie de lumină de peste o sută cincizeci de kilometri în diametru, împestriţată cu secţiuni ciudate neluminate, locuri în care lacurile şi munţii cei mai abrupţi respinseseră orice încercări de dezvoltare de-a lungul istoriei sale umane de aproape o mie cinci sute de ani. Amplasată în zona subtropicală a planetei Oaktier, capitala era în aceeaşi măsură un monument de progres şi de clasicism. Vechiul său cartier central, alcătuit din zgârie-nori de cristal şi condopiramide în nuanţe vermillon, înflorise când lumea devenise Înaltă. Clădirile individuale fuseseră menţinute sau extinse pe măsură ce noi materiale şi tehnici deveneau disponibile. Locuitorii din prima epocă a Confederaţiei l-ar fi recunoscut încă, chiar dacă amploarea structurilor crescuse dramatic. În afara centrului vechi, suburbiile mai noi reflectau fanteziile arhitecturii moderne şi lipsa de cartiere industriale sau comerciale, producând largi zone verzi, în care casele şi diversele clădiri comunitare erau împrăştiate în mijlocul florei vibrante. Cetăţenii continuau să-şi celebreze ascendenţa originară din Bazinul Pacificului, cu tradiţii puternice în sporturile nautice şi entuziasmul pentru ecologia planetei. Astfel de lucruri îi dăduseră planetei Oaktier reputaţia de a fi, în general, mai puţin convenţională şi formală decât

majoritatea Lumilor Centrale, în care cultura înaltă părea să nu fie decât o serie nesfârşită de seminarii şi dezbateri despre politicile publice. Ca atare, Oaktier avea tendinţa de a atrage o proporţie echitabilă de noi cetăţeni din Lumile Externe care îşi începeau aici migrarea spre interior şi transformarea lor în Înalţi.

Cumva, Digby nu credea că adversarul său era pe cale să-şi înceapă conversia către cultura Înaltă. Nava pe care o urmărise de la Ellezelin se cufundă în straturile superioare ale atmosferei, îndreptându-se către cel mai mic dintre cele trei porturi spaţiale din Darklake City. Ambarcaţiunea ieşi din hiperspaţiu fără niciun camuflaj şi depuse o cerere de aterizare standard la autoritatea planetară pentru zboruri spaţiale.

În contrast, Digby menţinu *Columbia505* la o mie de kilometri deasupra Ecuatorului şi îşi folosi suita completă de camuflaj pentru a devia senzorii agenţiei locale de apărare. Guvernul Planetar, prin toate miile sale de comitete locale, ajunsese la decizia unanimă de a intra într-o stare de alertă de gradul unu. Trei nave de război din clasa River patrulau pe orbită la o jumătate de milion de kilometri distanţă, gata să răspundă la orice ameninţare percepută. Din fericire, nici ele nu o detectaseră pe *Columbia505.*

— Acceleratorii trebuie să aibă o echipă activă acolo, îi raportă Digby Paulei când nava acestora ateriză. Vrei să contactez biroul nostru local de sprijin?

— Am trecut de mult de stadiul unei confruntări între agenţi îmbunătăţiţi pentru a ne atinge obiectivele, îi răspunse Paula. Va trebui să-l supraveghezi pe pilotul navei prin intermediul controlorilor din cibersfera planetară. Asta te va lăsa poziţionat astfel încât să poţi executa foc de pe orbită pentru a ne atinge obiectivele.

— Avem obiective?

— Da. Unul. Şi este foarte simplu: nimeni altcineva nu trebuie să o aibă pe Araminta. Nimeni. Indiferent de costuri.

— Ozzie! Vrei să trag într-o zonă urbană?

— Dacă asta este ceea ce se cere, da. Să sperăm însă că nu se va ajunge acolo. Nu cred că va veni vreodată pe

Oaktier.

— Atunci de ce este agentul Accelerator aici?

— Laril, fostul soţ al Aramintei, este în prezent în migrare spre interior. Locuieşte în Darklake City.

— Oh. Şi crezi că îl va contacta?

— A făcut-o deja. Am analizat jurnalele lui de nod. Au avut câteva convorbiri. Ultima a fost întreruptă de mesajul meu fulger către Chobamba.

— Ah. Digby ordonă u-amprentei să execute o căutare prin înregistrările locale. Nu există nicio poveste legată de o cale Silfen pe Oaktier.

— Nu. Dar dacă Laril este cel spre care se întoarce pentru sfaturi, îmi imaginez că Acceleratorii o să-l răpească şi vor pune ceva presiune.

— Asta e logic. U-amprenta ta i-a urmărit noul cod adresă pentru unisferă?

— Nu are niciunul. A accesat unisfera manual, prin noduri. Nicio înregistrare.

— Isteţ. Crezi că Silfenii o vor adăposti?

— Nicio şansă.

— Ai vreun contact acolo?

Întrebarea era aproape prostească, căci învăţase de mult timp să nu-şi subestimeze străbunica.

— Am avut ocazia de a adera la comuniunea Motherholm, dar niciodată nu primeşti nimic clar din partea Silfenilor. Asta dacă nu eşti suficient de ghinionist să dai peste unul dintre ei pe nume Clouddancer. Atunci vei obţine o grămadă întreagă de informaţii pline de furie.

— Şi atunci, nu există nicio modalitate de a spune unde va ieşi?

— Nu. Dar atunci când o va face, trebuie să fim pregătiţi.

Digby accesă senzorii portului spaţial urmărind-o pe agenta Acceleratorilor cum ieşea din navă. Nu purta niciun fel de haine, deşi pielea ei cenuşie era mai aproape de un costum-togă din ceaţă decât orice lucru viu. Şi arăta de parcă era trasă strâns peste scheletul ei mic. Două falduri lungi dintr-o ţesătură roşie ca sângele pluteau pe orizontală în spatele ei, fluturând ca împinse de briză. În timp ce se

uita în jur, ochii îi licăreau cu o luminiscenţă roz slabă.

— Valean, zise el abătut. Aş fi putut să ghicesc după ceea ce s-a întâmplat pe Ellezelin. L-a făcut pe Marius să arate subtil în comparaţie cu ea. Acceleratorii o folosesc numai atunci când au nevoie de măsuri extreme.

— Asta arată cât de importantă este Araminta pentru ei, spuse Paula. Va trebui s-o supraveghezi foarte atent. Nu poate fi lăsată să ajungă la Laril.

— Să o iau în vizor acum? E în afara sistemelor de apărare ale navei.

Urmă o uşoară ezitare.

— Nu, răspunse Paula. Nu cunoaştem restul echipei de Acceleratori de pe Oaktier. Imediat ce-i identifici, vom discuta despre eliminarea directă.

— Bine. Mă ocup de asta.

Mellanie's Redemption acceleră lin până la cincizeci şi doi de ani-lumină pe oră şi menţinu apoi viteza constantă. Exovederea lui Troblum era complet ocupată de display-uri grafice, nepermiţându-i să mai zărească nicio bucăţică din cabină, în timp ce rutinele sale secundare îngemănau noile programe de gestionare a unităţii propulsoare. Cu intelectul extins la capacitate maximă, Troblum era efectiv ultrapropulsorul, simţind fluxul de energie exotică, percepând cum câmpurile cuantice se realiniau în configurarea standard a hiperspaţiului. Fluctuaţiile erau nişte vibraţii de-a lungul corpului navei/al cărnii lui, contracarate şi calmate instantaneu, lăsând doar o amintire-fantomă a perturbării. În interiorul corpului maşinii, energia curgea de-a lungul tiparelor specifice, răsucindu-se şi comprimându-se în formaţiuni nefireşti care se prăbuşeau în spaţiu-timp. Funcţionalitatea era absolută, curgând atât de lin şi de fără efort, încât conştiinţa îi fusese ridicată la niveluri zen, făcând ca lumea lui să pară a fi într-o ordine perfectă.

Plin de reticenţă, se retrase din unitatea propulsoare, desemnând-o unei rutine autonome de monitorizare. Acum, era doar, simplu, conştient de sistem şi de miriada

componentelor sale în acelaşi mod în care ştia că inima îi bate şi că plămânii inhalează. Senzaţia de pierdere era aproape fizică, de parcă ar fi ieşit dintr-o stare de superexcitaţie provocată de excesul de zahăr.

Un servibot alunecă înăuntru, ducând o farfurie de gogoşi cu nuci pecan învelite în caramel şi un bol cu cafea. Îşi puse o gogoaşă întreagă în gură şi mestecă gânditor. Catriona Saleeb era aşezată în scaunul opus, cu picioarele lungi îndoite cu grijă într-o parte, ceea ce-i împinsese pantalonii scurţi foarte sus, deasupra coapselor. Topul moale cu bretele minuscule se ridicase, lăsând să se vadă şi mai mult din despicătură când se aplecă înainte.

— A fost impresionant, gânguri ea cu voce răguşită.

— Asamblarea unui kit este plictisitoare, răspunse el. Şi exact aşa a fost şi ăsta. Principiul din spatele unităţii propulsoare este cel care este impresionant.

— Dar ai reuşit, ai stăpânit fiara.

Mai înghiţi o gogoaşă şi bău din cafea. Era multă tachinare în vocea ei. Se întrebă dacă îi era dor de companionii ei obişnuiţi. Cumva, nu se putea decide să rebuteze personalitatea I-sentientă a Trishei. Vederea IS-ului îi ruinase imaginea, iar rutinele îi stricaseră efectul asupra lui, făcând-o să pară mai puţin ca o persoană.

— O să reinstitui câmpul gravitaţional complet acum? întrebă Catriona.

Avea o urmă de îngrijorare în voce.

— Curând. După ce mă odihnesc.

Ştia că va avea de plătit pentru păstrarea gravitaţiei de la bord la nivel scăzut, dar măsura redusese stresul fizic asupra corpului său. *Merit asta, după toate cele prin câte am trecut.* Mai aruncă o gogoaşă în gură.

— N-o lăsa prea mult, îi spuse ea.

Îşi îndreptă picioarele şi se îndreptă spre el. O mână elegantă îi atinse genunchiul. Rutinele ei trebuie că se împletiseră cu îmbunătăţirile lui senzoriale. Îi putea simţi atingerea delicată, ca şi cum nişte pene l-ar fi mângâiat prin ţesătura uzată a costumului-togă.

— Am rămas doar noi acum.

Trăsăturile ei frumoase arătau o tristeţe tragică. Părul întunecat îi căzu împrejur, aproape periindu-se de el.

— O să ai grijă de mine, Troblum, nu-i aşa? Nu o să laşi să se întâmple nimic rău. Te rog. N-aş putea suporta să plec la fel ca toţi ceilalţi. Părăsită, distrusă.

Se uita la mâna ei, îngăduind senzaţiilor să continue. Îi putea simţi chiar căldura degetelor, exact la temperatura corpului uman. Poate că nu avea nevoie să-l înlocuiască pe Howard Liang ca să experimenteze relaţia cu o femeie. Poate că ar fi doar el şi Catriona. La urma urmei, drumul până la galaxia Andromeda era lung.

Gândul îl scoase din reverie şi îşi duse repede ceaşca de cafea la gură. N-ar trebui să se grăbească cu astfel de idei. Ar fi nevoie de o examinare atentă, să se gândească bine, să ia în considerare implicaţiile. Privi în jurul cabinei, peste tot în afară de faţa ei. Dacă i-ar vedea ochii, ar şti ce gândeşte. Îl cunoaşte. Asta nu era bine.

Catriona percepuse, probabil, schimbarea bruscă. Îi oferi un zâmbet mic de simpatie şi se retrase cu un foşnet de ţesătură mătăsoasă.

În aer părea să persiste ceva ca o urmă vagă a mirosului apropierii ei.

— Trebuie să verific ce se întâmplă, îi spuse el.

Unitatea de comandă îi deschise un link TD la unisferă. Aproape imediat, proiecţia Trishei produse un ghem unduitor de valuri sinusoidale portocalii şi turcoaz deasupra unuia din locurile goale din cabină.

— Eşti conştient de evenimentele care au loc? îl întrebă IS.

— De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Troblum.

— Facţiunea Acceleratorilor a încarcerat Sol.

Troblum simţi o fulgerare încântătoare de satisfacţie.

— Roiul a funcţionat?

— Ăsta era secretul tău? Moneda de negociere pe care voiai s-o foloseşti cu Paula?

Satisfacţia lăsă brusc loc unui val acut de vinovăţie.

— Da, răspunse el. Apoi adăugă în grabă: N-am ştiut la ce aveau de gând să-l folosească.

— Desigur.
— A ieşit ceva afară?
— Nu, nimic, spuse IS. Oscilaţiile i se accentuară pentru o clipă până la purpuriu. Marina nu a putut pătrunde. Preşedintele a întrebat dacă *High Angel* ar putea trece.
— Care a fost răspunsul?
— Raielii au spus că, probabil, nu vor putea. Bariera Sol pare să se bazeze pe tehnologia Fortăreţei Întunecate. Este corect?
— Da, răspunse Troblum reticent.
De fapt, nu vedea cum ar putea admiterea acestui lucru să înrăutăţească situaţia.
— Ai fost la Fortăreaţa Întunecată. Ştiu asta şi o ştie şi Paula. L-a interogat pe fostul tău căpitan, Chatworth. Ai făcut parte din proiect. Ai avut un rol important.
— Mi-a plăcut ce făceau Acceleratorii. Este Facţiunea căreia mă voi alătura.
— Numai dacă bariera Sol se ridică, replică IS. Nu există nicio modalitate de a ajunge la ANA acum, iar flota de descurajare este prinsă şi ea în interiorul barierei. Confederaţia este complet expusă la restul galaxiei, şi există lucruri mai rele acolo decât Imperiul Ocisen, crede-mă.
— Nu după fuzionare. Oamenii vor deveni postfizici şi astfel de lucruri vor fi de-a dreptul irelevante.
— Eu nu doresc să devin postfizic, la fel ca o uriaşă parte din propria ta specie. Troblum, lucrul ăsta este greşit şi tu ştii asta. Sunt multe căi de a obţine statutul de postfizic fără să-l impui cu forţa celor care nu-l doresc.
— Nu va fi impus, răspunse el îmbufnat.
— Eşti familiarizat cu conceptul de fuziune şi cu modul în care aceasta va fi implementată?
— Nu chiar.
— Şi, dacă nu mă înşel, tu încercai să opreşti fuzionarea?
Tonul IS deveni înţelegător.
— Tu şi Acceleratorii v-aţi despărţit.
— Nu sunt de acord cu faptul că o folosesc pe Pisică. Dar sunt totuşi de acord cu elevarea la stadiul postfizic.

— Vrei să transcenzi, Troblum? Acesta este planul tău?

— Eu… Nu ştiu. Poate. Da, în cele din urmă.

— Sper să îţi atingi obiectivul. De ce eşti încă pe nava ta? De ce să nu te alături Pelerinajului şi călătoriei în Gol?

— Pentru că mă omoară dacă mă vor găsi.

— Asta nu este foarte iluminat din partea lor. Vrei ca nişte creaturi cu acest tip de profil de comportament să fie Gardienii evoluţiei umane?

Troblum se prăbuşi în scaun, încercând să nu se încrunte la liniile fluctuante.

— Ce vrei?

— Amândoi ştim de ce te vor ucide acum, Troblum. Pentru că ştii cum să distrugi bariera, nu-i aşa?

— De fapt, nu ştiu. Numai un cod o poate dezactiva, iar eu nu-l cunosc. Nu l-am ştiut niciodată.

— Dar înţelegi fundamentele din spatele tehnologiei Roiului. Dacă cineva poate trece de el, acela eşti tu.

— Nu. Nu ştiu cum. Câmpul de forţă este de neclintit.

— Te-ai gândit la asta? Ai analizat toate aspectele? întrebă IS.

— Desigur, a trebuit să ne asigurăm că integritatea lui este perfectă.

— Nimic nu este perfect, Troblum, nu în acest univers. Ştii asta. Trebuie să existe un defect.

— Nu.

Proiecţia colorată de linii unduitoare se mută în albastru.

— Trebuie să scoţi ANA de acolo, Troblum. Trebuie să găseşti o cale.

— Imposibil.

— Gândeşte-te la asta. Analizează problema din alte perspective. Găseşte soluţia, Troblum. Datorezi măcar atât speciei tale.

— Nu datorez nimic, scuipă el. Uită-te la modul de rahat în care mă tratează toată lumea.

— Într-adevăr, aşa este. Ai, sau ai avut colecţia ta personală de suvenire de război, cea mai mare care a existat vreodată. Ai AEMe ca să te răsfeţi în orice mod doreşti. Societatea Înaltă ţi-a dat toate astea. La nivel

personal, există şi posibili prieteni, dacă îi vrei, iubite, neveste.

— Nu fi ridicolă. Nimeni nu mă vrea.

Vocea IS deveni mai blândă.

— Te-ai deschis vreodată oamenilor, Troblum? Ţi-ar fi răspuns dacă ai fi făcut asta, dacă ai fi vrut s-o faci. Te-ai dedicat timp de decenii cultivării personalităţilor I-sentiente. Sunt acestea oameni?

Troblum se uită la Catriona, care îi aruncă un mic zâmbet încurajator.

— Dar, de fapt, ce vrei? o întrebă el. De ce dracului vorbeşti cu mine?

— Pentru că vreau să faci ceea ce trebuie, desigur. Înainte ca bariera Sol să fie instalată, ai încercat să ajungi la Paula Myo, să-i oferi informaţii care ar putea opri Roiul şi pe Ilanthe, pe Marius şi pe Pisică. Încă mai poţi face asta. Continuă cu ceea ce făceai, era drept aşa. Vorbeşte cu Paula, dă-i informaţiile de care are nevoie pentru a distruge bariera Sol.

— Nu le am! La dracu’, nu există!

— Nu ştii asta, îi răspunse IS pe un ton persuasiv. Nu în mod sigur, pentru că nimic nu este sigur. Continuă aşa cum erai înainte de încarcerare, Troblum. Oscar Monroe este pe Viotia, el este demn de încredere. S-a sacrificat pentru ca universul în care te-ai născut să poată exista.

— Nu pot. Dacă mă expun, mă vor omorî. Ai priceput acum? Pisica va veni după mine şi mă va ucide din nou, şi din nou, şi din nou.

— Atunci, nu te expune. Pur şi simplu apeleaz-o pe Paula sau pe Oscar şi voi fi fericită să discut cu ei despre fizica Roiului.

— Nu am încredere în tine. Nici măcar nu ştiu ce eşti cu adevărat.

— Troblum, va trebui să decizi în ce crezi cu adevărat. Nu vei avea pace până n-o vei face.

— Da, sigur. Cum zici.

— Foarte bine. O să-ţi cer totuşi să iei în considerare un singur lucru.

— Ce? întrebă el ursuz.

— Ce ar face Mark Vernon într-o asemenea situaţie?

Mareea contorsionată de linii fine se reduse la nimic. U-amprenta îi spuse lui Troblum că IS se retrăsese din linkul TD.

— Du-te dracului, atunci, mormăi el către spaţiul gol de deasupra scaunului.

— Îmi pare rău, îi spuse Catriona. Nu ar trebui să-ţi vorbească aşa.

Tot ce a putut face a fost să-şi fluture mâna spre ea iritat, în speranţa că va tăcea. *Mark Vernon.* Strămoşul său. Omul care trăsese de fapt cu distrugătorul cuantic, ceea ce permisese Fortăreţei Întunecate să restabilească din nou bariera Dyson Alpha, câştigând războiul. Istoria populară trecuse cu vederea faptul acesta, acordându-i mereu lui Ozzie meritul. Un erou adevărat. Cel pe care Troblum îl respecta mai mult decât pe oricine.

Rahat idiot de manipulare psihologică, gândi el furios. *De parcă am să cedez la aşa ceva.*

Luă bolul de cafea, doar pentru a strâmba din nas disperat, când îşi dădu seama cât de mult se răcise. Instrui unitatea culinară să-i producă alta.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Catriona cu precauţie.

— Nimic, răspunse el. Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă. Nu există niciun drum prin bariera Sol. De ce nu pot să accepte asta?

Ea îi zâmbi şi se lăsă în jos pe podea, lângă scaunul lui. Mâna ei îi mângâie faţa cu adoraţie.

— Atunci, suntem doar tu şi cu mine. O să fie bine. Nu te voi dezamăgi.

— Mda.

Nu se putu împiedica să verifice funcţia de navigare a unităţii de comandă. Rutinele secundare îi împinseră display-ul exovederii în prim-plan, desenând o linie portocalie strălucitoare pe întinderea de stele. *Mellanie's Redemption* se afla la o sută treizeci de ani-lumină de Viotia şi se apropia repede.

Nava Curierului ieşi din hiperspaţiu complet camuflată. La zece UA distanţă, pitica albastră Alpha Leonis strălucea puternic pe firmament. Exact pe partea cealaltă a soarelui faţă de navă era Augusta, cândva cea mai mare dintre planetele Big15. Ca bază principală de operaţiuni a CST, aceasta fusese placa turnantă a găurilor de vierme către zeci de lumi. Împreună cu priceperea sa financiară şi industrială, asta făcuse din ea o componentă crucială a Confederaţiei în prima sa eră. Chiar şi după dezvoltarea culturii Înalte şi a ANA reţeaua de găuri de vierme fusese menţinută, dând planetei o importanţă strategică asupra majorităţii Lumilor Centrale. Ca atare, opt nave de război din clasa River şi două din clasa Capital patrulau prin sistemul stelar. Apărarea planetei era în stare de alertă de gradul unu. Câmpuri de forţă puternice acopereau generatoarele de găuri de vierme şi staţiile de transfer, dar şi metropola.

După o aşteptare de trei minute pentru a confirma că niciun senzor nu localizase nava, Curierul îi ordonă să zboare spre Leo Gemini. Acestea erau însoţitoarele lui Alpha Leonis. Mica Leo, o pitică portocalie, în jurul căreia orbita o pitică roşie, Micro Leo. Le scană cu senzori pasivi şi găsi altceva acolo. Era un asteroid pe o orbită eliptică lungă în jurul gemenelor. Cu peste o sută de kilometri în diametru, aproape că se califica drept o adevărată lună, cu excepţia faptului că forma sa cilindrică era neobişnuit de regulată. Ştiu imediat că nu era ceva natural. Senzorii revelau că se rotea rapid în jurul axei lungi şi că nu existau niciun fel de oscilaţii, fapt care ar fi fost aproape imposibil pentru un obiect natural. Avea, de asemenea, o emisie în infraroşu. Suprafaţa încreţită întunecată radia mai multă căldură decât micile stele care străluceau asupra lui. Curierul nu a fost deloc surprins când analiza masei i-a arătat că era gol în interior.

Deschise un link sigur către „executiv”.

— Sunt aici.

— Ştiu. Şi nu eşti singur. Cineva te-a urmărit.

— Ce?

— O altă navă a zburat în spatele tău. Este tot un ultrapropulsor. Amândoi aveţi un camuflaj excelent, dar senzorii pe care îi am aici sunt cei mai buni.

— Oh, ce rahat!

— Nu-ţi face griji. Stai puţin, o să te aduc înăuntru.

O T-sferă se extinse de la asteroidul ciudat şi teleportă nava în interior.

Curierul pluti în jos din sas şi ieşi de sub navă. Se răsuci într-un cerc complet, uitându-se în jur, apoi îşi dădu capul pe spate şi fluieră cu admiraţie. Camera care fusese sculptată din miezul asteroidului era lungă de aproximativ o sută treizeci de kilometri. Cam la zece kilometri deasupra lui, un fel de platformă mergea pe lungimea axei, aproape invizibilă în lumina strălucitoare emisă de inelele de lumini solare pe care le sprijinea. Şi la alţi zece kilometri dincolo de aceasta peisajul accidentat se curba într-o panoramă albastră ceţoasă de păşuni şi lacuri şi munţi impunători cu vârfuri de zăpadă şi cu cascade vaste. Era imaginea pe care o văzuse Justine dincolo de fereastra dormitorului ei. Şi era complet derutantă. Scutură din cap, ca un câine care iese din apă, şi îşi închise strâns ochii.

— Nu-ţi face griji, are acelaşi efect asupra tuturor.

Curierul deschise ochii văzând în faţa lui un bărbat îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni negri. Pielea lui era din aur lustruit.

— Gore Burnelli, spuse Curierul. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu mă aşteptam să fii fizic, totuşi.

Gore ridică din umeri.

— Dacă oamenii mi-ar putea prezice comportamentul, am fi cu toţii în cel mai adânc rahat.

— Şi crezi că nu suntem?

— Există grade de furtuni de rahat. Asta e destul de rea, dar e încă timp s-o răsturnăm.

— Cum?

— Haide, fiule, trebuie să vorbim.

Gore începu să se îndepărteze, nelăsându-i Curierului altă opţiune decât să-l urmeze. Nu departe de navă, un

bungalow modest de drycoral alb era adăpostit perfect între cutele văii largi şi ierboase. Avea un acoperiş din ardezie gri, precum ceva de dinainte de prima epocă a Confederaţiei. Plăcile depăşeau pereţii, creând de jur împrejur o verandă. Nişte cedri bătrâni se înălţau deasupra pajiştii luxuriante de afară. Curierul nu mai văzuse niciodată exemplare atât de mari – bazele trunchiurilor aveau aceeaşi dimensiune ca şi bungalowul însuşi.

— Este casa ta? întrebă Curierul.

Ştia că familia Burnelli era putred de bogată, dar costul construirii acestei mici lumi artificiale ar fi fost de neimaginat, mai ales că suspecta că aceasta data din prima eră a Confederaţiei, cu mult înainte de AEMe şi de tehnologia de replicare.

— La dracu', nu, mormăi Gore. Am doar grijă de locuinţă pentru un vechi prieten.

— Ai fost vreodată în ANA?

— Da, mormăi iar Gore, şi se lăsă să cadă într-un scaun mare din scânduri de lemn cu perne albe umflate. Erau câteva pe verandă. Făcu un gest spre unul din faţa lui. Am ieşit doar de câteva zile. Am uitat cât de nenorocit de inutile sunt corpurile de carne. Abia există suficienţi neuroni pentru a rula o rutină de mers pe jos, fără a mai vorbi de ceva complicat cum ar fi legatul şireturilor. A trebuit să rulez o extindere de intelect în sistemele IR ale habitatului doar pentru a putea gândi în mod corespunzător. Şi hardware-ul acela nu mai este chiar atât de tânăr şi de zburdalnic.

Curierul se aşeză cu prudenţă.

— Ai ieşit pentru Justine?

Gore îşi trecu o mână prin părul blond şi ondulat.

— Îţi ia ceva timp, nu-i aşa? Bineînţeles că pentru Justine. Cum altfel aş putea visa pentru ea? Am cinci cuiburi de confluenţă gigantice pe orbita asteroidului la un milion de kilometri distanţă. Gaia-câmpul pe care l-au împletit împreună acţionează ca plasa gigantică a unui Captator de Vise. Literalmente.

— Dar cum ai ştiut că vei visa visele ei, chiar şi cu tot

ajutorul ăsta?

— Suntem rude. Este singura teorie cu privire la conectare pe care a emis-o cineva vreodată.

— Aşa că ai încercat-o pur şi simplu?

Curierul ştia că avea prea multă neîncredere în voce, dar ideea era atât de riscantă.

Faţa de aur a lui Gore îl fixă cu o privire dură.

— Trebuie să speculezi ca să acumulezi, băiete, mârâi el. La naiba, ce am făcut cu cultura Înaltă? Niciodată nu depuneţi eforturi pentru nimic, e într-adevăr al naibii de jalnic de privit.

— N-aş putea spune asta despre Ilanthe, ripostă Curierul. Tu poţi?

— Ah, deci până la urmă ai ceva foc în tine. Bun. Îmi făceam griji c-o să am de-a face cu o altă minune fără boaşe care trebuie să ceară voie înainte de a se putea căca.

— Mulţumesc. Deci şi tu eşti un suporter al Facţiunii Conservatoare?

Gore chicoti încântat.

— Dacă aşa vrei să interpretezi, atunci da.

— Păi, cum altfel s-ar mai putea?

— Nu glumeam cu tine, fiule. Eu sunt executivul Facţiunii. Am fost timp de secole. Vezi, asta e chestia cu mişcările politice, liderii sunt cei care le duc înainte. Iar dacă ei îşi fac treaba în mod corespunzător, toţi membrii îi urmează ca nişte oiţe cuminţi. La urma urmei, cine a spus că asta este o democraţie?

— Dar… Curierul era oripilat de idee. Trebuie să fie o democraţie, toate facţiunile ANA sunt democratice.

— Dacă o Facţiune a fost creată ca o democraţie, atunci asta este, şi o mulţime din celelalte sunt. Ai fost acolo, la prima reuniune a comitetului Facţiunii Conservatoare, atunci când am scris carta, în conformitate cu acordul bazat pe idealurile noastre? Nu. Şi ştii de ce, pentru că nu a existat nicio întâlnire, nu există nicio cartă, toţi faceţi doar ceea ce vă spun eu. Facţiunea Conservatoare este doar o noţiune de care vă agăţaţi. Şi a fost una populară. Nu avem

nevoie de politici şi de discuţii, şi de alte rahaturi de-astea. Dacă oricare dintre celelalte facţiuni face ceva pentru a tulbura sau submina ANA sau Confederaţia, folosesc Facţiunea noastră ca mecanism pentru a le buşi zdravăn. Ce, ţi-ai închipuit că Protectoratul a apărut în mod natural pentru a apăra Lumile Externe de Înalţii radicali? Cum au început, cine a plătit pentru ei, cine a revelat gradul de ameninţare? Şi dacă tot am ajuns la asta, în primul rând, cum de s-au născut Înalţii radicali. Cu greu ar putea fi o extensie naturală a filosofiei înalte, nu-i aşa?

— Oh, Ozzie, gemu Curierul.

— Aşa că nu-ţi face griji, Facţiunea Conservatoare este bine sănătoasă. La fel cum Acceleratorii sunt sub conducerea iluminată a lui Ilanthe. Sau ai crezut că toţi au votat pentru a se îngropa singuri în timp ce ea zboară în Gol pentru a obţine fericirea veşnică?

— La naiba!

Ideea atât de simplă şi de evidentă acum ar fi trebuit să vină ca o uşurare. În loc de asta, Curierul simţea un gust amar. Amar pentru manipulare. Amar pentru marea minciună. Amar şi ruşinat că se lăsase înşelat. Că atâţia alţii se lăsaseră.

— Şi acum, ce? întrebă iritat. Ai spus că ai un plan.

— Cum ai numit-o? întrebă Gore, în timp ce alunecau amândoi în sus, în cabina ultrapropulsorului.

— Oh? mormăi Curierul. Unitatea de comandă nu răspundea la codurile lui.

— Nava, cum se numeşte?

— Nicicum, nu i-am dat niciun nume. Hm, unitatea de comandă are o defecţiune.

— Nu are nicio defecţiune, îi răspunse Gore în timp ce un scaun în formă de scoică se umfla din podea.

Suprafaţa acestuia se transformă rapid într-un portocaliu ruginit, cu o textură de hessian spongios. În jurul lui, pereţii cabinei se luminară în culoarea cerului. Nişte linii negre urmăreau curbura peretelui, ţesând un model elegant. Din apex coborau nişte corpuri de iluminat cristaline. Podeaua

se transformă în parchet de stejar.

— Până la urmă, este nava mea, proiectată şi construită de Facţiunea Conservatoare. Pe vremuri aş fi spus şi că am plătit pentru ea.

— Atunci…

Curierul aproape că întrebă *eu la ce folosesc?* Dar ar fi sunat prea jalnic.

— Fiule, dacă vrei să stai deoparte sau să vânezi agenţi Acceleratori, dă-i drumul. Voi înţelege. Asteroidul are un generator de gaură de vierme care te poate duce în cele mai multe dintre Lumile Centrale. Te pot aranja chiar şi cu nişte hardware cu adevărat tare şi alţi câţiva agenţi dornici de luptă. Dar cred că ceea ce fac eu este şansa cea mai bună pe care o are specia noastră. Şi s-ar putea să am nevoie de ceva ajutor. Decizia îţi aparţine.

Curierul se aşeză în scaunul său, care devenise de un purpuriu ţipător.

— Bine, atunci. Sunt cu tine.

— Băiat bun. Numesc această navă *Last Throw.* Îmi place cum sună. Ironic şi totuşi mândru, nu-i aşa?

— Dacă spui tu.

Asteroidul fusese ca o surpriză totală pentru Marius. De vreme ce era gol în interior, în mod clar nu era o navă Raiel. Dar nu exista nicio înregistrare despre aşa ceva, în nicio bază de date a Confederaţiei, şi Marius putea accesa practic toate kuburile şi memoriile cache cele mai adânci din unisferă. Gândul său iniţial că ar trebui să fie o bază clandestină a Facţiunii Conservatoare fu respins cu uşurinţă. Efortul de a construi ceva la o astfel de scară era colosal, o realizare imposibil de atins în secret, atât de aproape de Augusta. Ceea ce sugera că era foarte vechi.

— Trebuie să-i aparţină lui Nigel sau lui Ozzie, decise Ilanthe. Apropierea de Augusta face concluzia să fie logică.

— Gore este din aceeaşi epocă ca şi ei, spuse Marius. Este un refugiu perfect pentru el, dacă a revenit la un corp fizic.

— A revenit. Asta este confirmarea. Geometria peisajului

din vis nu poate aparţine niciunui alt loc. Este unic. Trebuie să recunosc, nu mă aşteptam la aşa ceva. Ar fi trebuit să fie neutralizat în spatele barierei Sol.

— Are o singură navă ultrapropulsor şi pe Curier drept aghiotant. Nu poate prezenta niciun fel de ameninţare pentru noi. Ştim deja că nu există arme care pot pune în pericol *nava.*

— Şi totuşi, iată-l. Încă liber, al Treilea Visător cu fiica lui deja în interiorul Golului şi gata să facă ce vrea, în timp ce Araminta a dispărut pe căile Silfen, lăsându-ne încuiaţi afară.

Marius examină imaginea asteroidului furnizată de exovederea sa, un punct întunecat la distanţă de un milion de kilometri, cu suprafaţa sclipind într-un maro slab în lumina venită de la Gemini.

— Îl pot distruge chiar acum. Nu există niciun câmp de forţă.

— Dar a existat o T-sferă. Nu avem nicio idee despre capacităţile sale. Şi despre cum a rămas ascuns timp de o mie de ani, aşa că poţi fi sigur că are mijloace de apărare. Dacă atacul eşuează, avantajul nostru s-ar pierde. Până când o vom recupera pe Araminta, trebuie să ştiu care sunt abilităţile lui Gore şi cine îi sunt aliaţii.

Nişte pictograme fulgerară în exovederea lui Marius. O gaură de vierme se deschise în apropiere. Senzorii îi arătau structura exotică venind de la asteroid până la un punct aflat la o distanţă de un milion de kilometri. Acesta dispăru aproape imediat, apoi reapăru, cu terminus într-un loc diferit, dar tot la un milion de kilometri de asteroid.

— Adună ceva din punctele astea, spuse Marius.

Avea acum parametrii orbitali pe care senzorii pasivi ai navei îi scanaseră în jurul benzii orbitale de milioane de kilometri. Detectă trei sateliţi. Gaura de vierme apăru şi îi smulse unul câte unul. Apoi, T-sfera se extinse din nou şi nava Curierului se materializă în afara asteroidului, căzând imediat în hiperspaţiu.

— Urmăreşte-l, ordonă Ilanthe. Află ce face.

De îndată ce cei cinci sateliţi cuib de confluenţă umplură cala din faţă, Gore o teleportă pe *Last Throw* în afara asteroidului. Curierul îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă cum va reacţiona cealaltă navă.

— Trebuie să fie Marius, spuse el.

— Mai mult ca sigur, fu de acord Gore. Dar asta înseamnă că Ilanthe ştie că sunt din nou în joc. Va dori cu disperare să ştie ce fac. Nu va încerca nimic încă. Iar în momentul în care îşi va da seama, va fi prea târziu.

— Care este mai exact planul tău?

— Planul meu iniţial era unul bun. Aveam nevoie doar ca Inigo să intre în Gol pentru mine. Acum, că partea asta s-a dus dracului, trebuie să improvizez o mulţime pentru a cârpi lucrurile din nou.

— Sper că nu vrei să zburăm în Gol, nu-i aşa? întrebă Curierul alarmat.

Realiza că Justine, probabil, l-ar fi putut face pe Lordul Cerului să deschidă graniţa pentru Gore.

— Nu. Mergem în cealaltă direcţie. Lucrul de care depinde acum galaxia este ca noi să eliminăm Golul o dată pentru totdeauna.

— Noi?

— Tu şi cu mine, fiule. Nu mai e nimeni. Am avut deja mica noastră discuţie cu privire la dependenţa de politicieni, nu-i aşa?

— Cum în numele lui Ozzie putem face asta? Raielii nu l-au putut închide nici cu o armada, iar în urmă cu un milion de ani aveau deja nave de război care ar face Marina noastră să arate ca o flotă de bărci cu vele din secolul al nouăsprezecelea.

Începea să se întrebe dacă faptul că ieşise din ANA nu-i deteriorase lui Gore rutinele de gândire elementare.

— N-am spus să-l oprim, am spus să-l eliminăm. Asta nu se poate face cu forţa, aşa că trebuie să-i dăm o alternativă.

— Cui să-i dăm o alternativă?

— Golului.

— O alternativă la ce?

— La existenţa sa actuală, aceea de a fi el însuşi.

— Cum? Întrebă, încercând să nu strige.

— Este blocat. Orice ar fi fost menit să facă iniţial nu a funcţionat. Nu a mai progresat de milioane, posibil de miliarde de ani. Nu face decât să stea acolo şi să absoarbă minte şi materie, ceea ce a devenit inutil şi foarte periculos. Trebuie să-i dăm un şut şi să-i repornim procesul de evoluţie, indiferent dacă îi place sau nu.

— Credeam că asta propuneau Ilanthe şi Acceleratorii.

— Ascultă, băiete, ştiu că ai intenţii bune şi că eşti supărat pentru familia ta şi pentru tot, dar nu face pe deşteptul cu mine. Mă lupt cu curva asta de peste două secole deja. Nu ştiu ce dracului este nucleul ei de inversiune, dar crede-mă când spun că singurul lucru pe care n-o să-l facă este să fuzioneze Facţiunea Acceleratorilor cu nucleul astfel încât aceştia să poată accede la statutul postfizic. Asta este propria ei tentativă de a atinge dumnezeirea, şi nu va fi bine pentru nimeni.

— Nu ai de unde să ştii.

— Ba ştiu, pentru că dacă tot ceea ce doreşti să faci cu adevărat este să obţii statutul de postfizic, există modalităţi mai bune şi mai simple decât această nebunie.

— Cum ar fi?

— Dacă nu eşti suficient de copt ca să-ţi dai seama singur cum să te elevezi, poţi utiliza mecanismele pe care alte rase le-au folosit pentru a realiza acest lucru. În majoritatea cazurilor de elevare postfizică pe care le cunoaştem, mecanismul fizic a supravieţuit actului. Deci, pur şi simplu îl reconectezi, rebutezi şi apeşi *start.* Bang, şi eşti un semizeu instant.

— Dar ANA ar permite asta? Dar ceilalţi postfizici?

— Totul are al dracului de-a face cu ANA. Dacă iei o navă şi părăseşti spaţiul Confederaţiei, jurisdicţia şi responsabilitatea ei se sfârşesc acolo. Cel puţin, din punct de vedere tehnic. Acest rahat de Pelerinaj a stricat într-adevăr lucrurile. Disputa cu privire la o intervenţie devenise foarte zgomotoasă în interior înainte de a pleca eu.

— Şi atunci, de ce nu a făcut-o cineva?

— Ce te face să crezi că nu au făcut-o? Asta este ideea: postfizicii nu mai bântuie prin apropiere după aceea. Nu după câte ştim noi. Oh, ar presupune o grămadă de efort şi, probabil, ar fi nevoie de un secol pentru a înlătura efectele, dar s-ar putea face. Asta însă nu e nimic pe lângă efortul implicat în manipularea Visului Viu, încarcerarea ANA şi crearea unui nucleu inversiune.

— Atunci, ce face Ilanthe?

Gore îşi întinse palmele şi ridică din umeri.

— O întrebare de milioane de dolari, fiule.

— Oh, la naiba!

— Bine ai venit în clubul paranoia. Cele mai ieftine taxe din univers şi rămâi membru pentru totdeauna.

— Şi atunci, unde mergem?

— Planeta Anomine.

— De ce?

— Pentru că cei de acolo s-au transformat cu succes în postfizici. Şi şi-au lăsat în urmă mecanismul de elevare.

Cel de al douăzeci şi unulea vis al lui Inigo

Edeard ieşi din sanctuarul primarului sperând că reuşise să nu lase să i se vadă vreo urmă din iritare. Chiar şi după toate deceniile petrecute în Makkathran, tot era încă mai puţin capabil decât alţi cetăţeni să-şi voaleze emoţiile. Fusese o dispută măruntă, desigur, ceea ce făcea însă lucrurile şi mai rele. Dar primarul Trahaval era de neclintit. Certificatele de proprietate asupra animalelor nu vor fi extinse la oi şi la porci. Timp de secole fuseseră necesare doar pentru bovine, insistase edilul, şi tradiţia a fost mai mult decât adecvată. Chiar dacă în zonele rurale se înregistra o frământare crescândă, nu era treaba oraşului să intervină şi, cu siguranţă, nu să impună documente suplimentare provinciilor. Guvernatorii nu aveau decât să mărească patrulele de şerifi şi să-i pună pe Gardieni din pieţe să fie mai atenţi.

Uşile se închiseseră în urma lui Edeard, iar el trase aer în piept ca să se calmeze. O televedere puternică alunecă peste el, făcându-i pielea de găină pe braţe. Ca întotdeauna, dispăru într-o clipă. Desigur, observatorul nu zăbovise suficient de mult pentru ca şi el să-şi poată folosi propria televedere şi să-l localizeze.

Oricine ar fi fost aceştia, îl supravegheau de câţiva ani deja, şi deveniseră tot mai îndrăzneţi în ultimul timp. Iscodirile veneau aproape săptămânal acum. Îl irita faptul că nu putea face aproape nimic în legătură cu asta, pentru că nu era suficient de rapid ca să-l prindă pe privitorul secret în propriul său joc. Până acum, nu reuşise, deşi suspecta că era vorba despre nişte tineri rebeli care se asigurau că nu se afla pe aproape în timp ce se apucau de afacerile lor infame. Argain nu aflase nimic de la contactele sale cu privire la un tânăr cu puteri psihice excepţionale. Cel puţin, nu unul care să-şi închirieze talentul. Aşa că Edeard se mulţumea să joace jocul aşteptării. Într-o zi vor face o greşeală, şi apoi vor afla exact de ce fusese numit Mergătorul-pe-Apă.

Deasupra lui, pe plafonul Sălii Liliala, norii de furtună se învârteau feroce, blocând complet vederii Brăţara lui Gicon. *Trei săptămâni, atât, doar trei săptămâni până la următoarele alegeri.* Nu că s-ar aştepta ca Trahaval să nu fie votat, nici nu dorea asta. Viaţa era bună în Makkathran şi în provincii, şi asta în mare parte datorită lui Trahaval, care era un primar foarte de încredere şi care consolidase tot ceea ce realizase Finitan în timpul celor şase mandate fără precedent. Problema era că nu avea niciun fel de viziune proprie. De aici şi refuzul de a extinde înregistrarea animalelor. Fermierii se plângeau de mulţi ani de furturile de animale, care cu siguranţă erau în creştere. Comercianţii şi abatoarele din oraş nu se arătau deloc scrupuloşi cu privire la cei de la care le cumpărau, o flexibilitate morală urmată de toate oraşele mari şi de capitalele de provincii. Un sistem de certificare extins ar fi fost de mare ajutor, mai ales având în vedere cât de greu erau de rezolvat astfel de litigii. Ca de obicei, toată lumea punea presiune asupra poliţiştilor şi a şerifilor cărora le cereau să facă ordine şi să-i pedepsească aspru pe hoţii de vite. Astfel de aşteptări erau un semn al timpurilor, reflectă Edeard ironic. În urmă cu douăzeci de ani, oamenii erau preocupaţi de criminali şi de jafuri, şi de asigurarea drumurilor împotriva bandiţilor, iar în ziua de azi, de oile lipsă.

Dar, în trei săptămâni, dacă totul mergea bine, ar putea ieşi, în sfârşit, din comitetul special pentru crima organizată al Marelui Consiliu pe care îl crease primarul Finitan. În două decenii şi jumătate, acesta realizase tot ceea ce Edeard aşteptase de la el. Comitetul începuse prin a curăţa străzile de membrii bandelor care mai rămăseseră şi care mai erau cu sutele încă. O luaseră din nou, cu cea mai mare uşurinţă, pe vechile lor căi, de parcă alegerea lui Finitan şi exilarea în masă nu însemnaseră nimic. Nu mai erau organizaţi, nu aşa cum fuseseră sub Buate şi Ivarl, deşi Ranalee şi cei asemenea ei exercitau, cu siguranţă, suficientă influenţă malignă. Pentru că toţi erau independenţi faţă de vechile lor bande, poliţiştii trebuiau să-i urmărească pe fiecare în parte, prinzându-i asupra

faptului în timpul vreunei infracţiuni mărunte. Venea apoi aducerea cazului în instanţa de judecată, care, în mod inevitabil, mai degrabă îi amenda, decât să-i închidă, pentru că infracţiunile erau atât de mici sau, în cazul în care erau încarceraţi, era doar pentru câteva luni, ceea ce nu rezolva nimic. Edeard şi Finitan au introdus atunci un sistem de reabilitare ca o alternativă la amenzi, la închisoare şi la exil, făcându-i pe condamnaţi să efectueze, alături de echipe de genistari, muncă în folosul public. Au fost fermi în privinţa asta. Trebuia încercat ceva pentru a rupe ciclul de infracţiuni şi sărăcie. Costul schemei declanşase o luptă politică aprigă în Consiliu, absorbind toate eforturile lui Finitan pe întreaga durată a celui de al doilea mandat. Breslele au fost constrânse să instruiască recidiviştii mai moderaţi, luându-i ca ucenici sub supraveghere, astfel încât acestora din urmă să li se ofere un soi de perspectivă, cel puţin. Încet şi sigur, nivelul de criminalitate fizică din oraş a scăzut. Asta le-a lăsat alte niveluri de disfuncţii şi de nemulţumire. Edeard îi urmărise pe ultimii adepţi ai grupării O Singură Naţiune rămaşi în oraş, ceea ce fusese cu mult mai dificil. Aceştia nu puteau fi aduşi în faţa instanţei de judecată şi sancţionaţi înainte de a fi supuşi reabilitării. Aplicase, în schimb, presiune în alte domenii ale vieţii lor. Afacerile lor aveau de suferit, nicio bancă nu le mai împrumuta bani, iar pe măsură ce zvonurile şoptite că erau respinşi de cluburi şi de la evenimente se înmulţeau, statutul lor (atât de important pentru Marile Familii) avea de suferit. În final, dacă asemenea metode nu reuşeau să-i impresioneze, exista întotdeauna măsura investigării taxelor oficiale asupra proprietăţilor lor. De-a lungul anilor, pur şi simplu îşi făcuseră bagajele şi plecaseră din Makkathran. Edeard se asigurase că se dispersau uniform în provincii, astfel încât, datorită distanţelor implicate, să piardă încet contactul unul cu celălalt.

Rămăseseră apoi doar Marile Familii. Care, strict vorbind, nu intrau în domeniul de competenţă al comitetului. Puterea acestora venea din averile lor, care erau păzite cu

vigilenţă şi îndemânare. Finitan începuse să mărească discret numărul de funcţionari fiscali, în timp ce Edeard elimina membrii cei mai corupţi ai acestei bresle. Drept urmare, veniturile oraşului provenite din taxe începuseră să crească. Dar pentru a face ca Marile Familii şi clasele comerciale să devină pe deplin responsabile era nevoie de un proces de democratizare care va depăşi, probabil, timpul vieţii sale, deşi excesele cele mai grave fuseseră deja reduse.

Acum, peste trei săptămâni, Makkathranul va vota candidatura lui pentru poziţia de Conetabil-Şef. *Te rog, Madona!* Pentru că toată lumea, în special Marile Familii, vedea în fiecare nouă infracţiune din Makkathran o manifestare a unei vaste reţele a răului, subversivă şi semirevoluţionară. Era un rezultat inevitabil al succesului pe care poliţiştii şi propriul său comitet şi-l asiguraseră de-a lungul anilor, reducând atât de spectaculos nivelul general al criminalităţii în oraş şi pe Iguru. Prin urmare, orice infracţiune care era comisă în aceste zile era demnă de remarcat, de la cutiile de legume lipsă la furtul de pelerine de la Operă. În mod sigur fuseseră *organizate* şi, prin urmare, era necesară numirea imediată a Mergătorului-pe-Apă însuşi pentru a conduce ancheta.

Trei săptămâni, gândi el în timp ce traversa Sala Liliala, *atât trebuie să mai tolerez porcăria asta. Trei săptămâni. Şi dacă pierd, s-ar putea să le fac surpriza să demisionez chiar.* Nu era un gând pe care să-l împărtăşească cu cineva, nici măcar cu Kristabel, dar îi trecuse prin minte de câteva ori în ultimul timp. În ultimul timp, comitetul special al Marelui Consiliu avea extrem de puţine de făcut. Numărul de poliţişti atribuiţi comitetului era la un sfert din ceea ce fusese cu cincisprezece ani în urmă, iar cei mai mulţi dintre cei rămaşi erau împrumutaţi capitalelor de provincii sau lichidării unor cazuri care trenaseră ani la rândul.

Într-un fel sau altul, trebuie desfiinţat. Trebuie să mă ocup de altceva.

Deasupra lui, un nucleu viguros de uragan din vârful plafonului se rotea mai repede, şi mai repede. Şirurile de

nori ce alergau pe cer deveneau mai întunecate şi se îngroşau. La început, nu observă bine centrul, era doar un alt petic de întuneric. Apoi, o stea licări în el, iar Edeard se opri şi se uită în sus. Centrul vârtejului furtunii se limpezea, mărindu-se pentru a lăsa vederii cerul de noapte de dincolo de el. Nu mai văzuse plafonul făcând asta înainte, niciodată în toţi anii în care mersese pe sub el. Norii se scurgeau rapid acum, abandonând plafonul pentru a lăsa loc unui peisaj stelar în care nebuloasele Golului sclipeau cu o fosforescenţă puternică. Apoi Brăţara lui Gicon îşi făcu apariţia cu toate cele cinci planete mici distanţate frumos în jurul plafonului, strălucind cu o intensitate fermă şi mult mai mari decât le văzuse vreodată până atunci. Gemenii Marte, două sfere strălucind furios într-o lumină carmin, lipsite totuşi de orice trăsături vizibile. Vili, cea mai strălucitoare dintre cele cinci, cu o manta continuă de gheaţă ce reflectă lumina soarelui prin atmosfera sa subţire şi lipsită de nori. Alakkad, cu stânca ei neagră, moartă, străbătută de linii portocalii frumoase de lavă, pulsând ca nişte vene. Şi, în sfârşit, Rurt, un deşert gri-alb, fără aer, lovit, încă din ziua în care se formase, de comete şi de asteroizi ce lăsaseră în urmă un teren cu un milion de cratere zimţate. Edeard exclamă de bucurie la vederea panoramei cereşti pe care plafonul i-o oferea în mod atât de neaşteptat şi de minunat de detaliat. Îşi luă timp, familiarizându-se cu fiecare dintre micile lumi Gicon. Trecuse foarte mult timp de când se mai ostenise să se uite printr-un telescop. N-o mai făcuse de zeci de ani, de dinainte de a pune piciorul în Makkathran. În timp ce mergea în jurul cvintetului senin, realiză că în mijlocul acestuia apăruse ceva nou. Un petic de lumină palidă irizată sclipea lângă Alakkad.

— Ce-i asta? murmură uimit.

Nu putea fi o nebuloasă, era prea mică, prea stabilă. În plus, plafonul îi arăta toată brăţara de cinci planete, ceea ce însemna că peticul se afla aproape de Querencia. Nu exista nicio coadă, deci nu era o cometă. Ceea ce însemna…

Edeard căzu în genunchi ca pentru rugăciune, uitându-se cu veneraţie la micul petic strălucitor.

— Oh, Madona! Nu văzuse niciodată vreunul. Nu-şi imaginase niciodată cum ar putea arăta. Dar chiar şi aşa, ştia exact la ce se uita.

Edeard îşi puse ochiul din nou la capătul telescopului, asigurându-se că alinierea era corectă. Din ce motiv lentila ieşea pe verticală, la jumătatea distanţei de-a lungul tubului mare de alamă, era un mister pentru el. Astronomul de la care îl cumpărase se lansase într-o explicaţie lungă despre distanţa focală care nu avea niciun sens pentru Edeard. Tot ce-l interesa era ca obiectul să funcţioneze. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii instalându-l în grădina de lângă încăperea în care Kristabel îşi avea biroul şi îşi ţinea toate actele pe care le folosea pentru a gestiona averea. De acum, tot ziguratul, până jos la etajul al treilea, ştia de noul interes al Mergătorului-pe-Apă, fără a mai vorbi de toţi astronomii din Makkathran, clică bârfitoare ce erau. Nu va lua mult şi va afla întregul oraş. Apoi, viaţa ar putea deveni din nou interesantă.

Şi asta este adevărata mea problemă cu această lume. Prea al naibii de curată şi de ordonată.

Se ridică, arcuindu-şi spatele ca să se relaxeze. Televederea îi mătura prin oraşul învelit de amurg. Cineva îl observa. Nu era nou-venitul cel secret. Cunoştea prea bine semnătura aceasta mentală. Îşi întinse televederea tocmai până în Myco, la *acea* clădire cu patru etaje cu faţada spre Canalul Upper Tail, cea de sub ale cărei ferestre de sus ieşea o strălucire slabă, violetă.

— Bună ziua, Edeard, îi televorbi Ranalee.

Era în picioare în biroul care le aparţinuse lui Buate şi lui Ivarl înaintea ei. Edeard folosi simţurile oraşului ca să se uite în cameră şi văzu că era îmbrăcată într-o rochie de seară lungă de mătase cu mâneci evazate. Bijuterii mari îi străluceau în păr şi în jurul gâtului. Două fete erau lângă de ea. Arătau ca fiicele mai mici ale unei Mari Familii, din cele pe care le implica de obicei în diversele ei scheme de

reproducere dinastică. Rochiile lor erau cu siguranţă mult mai scumpe decât cele ale curtezanelor de la etajele inferioare, iar admiraţia lor pentru Ranalee era dureros de evidentă. Era şi un băiat acolo, cu ele, un tânăr brunet la sfârşitul adolescenţei, nepurtând nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurţi. Edeard ghici că făcea parte din aristocraţie, încrederea de sine afişată îl incrimina. Prezenţa lui acolo era un lucru neobişnuit pentru Ranalee, dar nu neapărat ceva singular.

Edeard oftă la vederea trioului, dar un asalt asupra Casei cu Petale Albastre, cu o echipă de jandarmi, pentru a salva nişte inocenţi din ghearele ei nu avea să dea rezultate. Făcuse greşeala asta înainte. O dată fusese atât de rău, încât se întorsese în timp pentru a se asigura că nu se va mai întâmpla.

Exista doar o modalitate de a scăpa Makkathranul de Ranalee, dar el unul nu ar folosi-o. Aşa cum i-o spunea şi ea adesea, gestul l-ar face să devină unul dintre ai ei. Îndura, deci, şi făcea tot ce putea pentru a o contracara în mod legitim.

Şi pentru ca umilinţa lui să fie şi mai mare, îmbătrânea extrem de bine. Probabil datorită vreunui târg făcut cu Honious, îşi spuse el posac. Pielea îi rămăsese fermă şi fără riduri şi reuşise să-şi menţină o siluetă impresionantă, chiar şi după patru copii. Trebuia să ajungi chiar lângă ea şi să te uiţi în ochii ei hipnotici ca să îţi dai seama de adevărata ei vârstă şi de ingenuitatea calculată a trupului ei. O poziţie pe care Edeard încerca să o evite cât mai mult posibil.

— Bună seara, îi răspunse el pe un ton egal.

— Ai o nouă jucărie interesantă acolo.

— Ca de obicei, sunt flatat de atenţia ta.

— De ce vrei un telescop?

— Ca să privesc cum se apropie sfârşitul lumii tale.

— Câtă reticenţă! Voi afla, desigur.

— Cu siguranţă. O voi anunţa cu mult zgomot în câteva zile.

— Ce interesant! De aceea mi-a plăcut întotdeauna de tine, Edeard. Faci viaţa mereu mai palpitantă.

— Cine sunt noii tăi prieteni?

Ranalee zâmbi uitându-se la tinerii din încăpere.

— Vino alături de noi şi află singur.

Făcu un semn fetelor, care s-au dus imediat la băiat şi au început să-l sărute.

— Nu, mulţumesc.

— Tot mai opui rezistenţă adevăratei tale naturi? Cât de trist!

— Anunţul meu chiar nu o să te bucure deloc. Sunt pe cale de a-i deturna chiar şi pe cei cu cele mai slabe urme de voinţă de la modul tău de existenţă.

— Eşti foarte amar în seara asta. Certificatele acelea pentru animale erau atât de disperat de importante pentru tine?

De fiecare dată. Putea s-o facă. Absolut de fiecare dată. Edeard strânse din dinţi, încercând să-şi împingă mânia cât mai adânc.

— Cel puţin piaţa de animale este o afacere pe care nu ai contaminat-o încă, îi răspunse.

Era meschin, dar...

— Bietul Edeard, încă gelos, după toţi aceşti ani. Nu te-ai aşteptat niciodată să am atât de mult succes, nu-i aşa?

Refuză să muşte momeala. Dar capacitatea în afaceri a lui Ranalee îl surprinsese. Investise cu înţelepciune, spre deosebire de proprietarii anteriori ai Casei cu Petale Albastre, care risipiseră pur şi simplu banii pe stilul lor de viaţă. Astăzi, Ranalee deţinea mai mult de două duzini de afaceri perfect legale şi avea o prezenţă politică considerabilă în consiliul general al comercianţilor şi în Camera de Comerţ a Makkathranului. În prezent, era complet independentă de vechea şi şovăielnica familie Gilmorn. Ştia, desigur, că în momentele oportune îşi folosise capacitatea josnică de dominare pentru a-şi influenţa rivalii încrezători şi că încheiase alianţe financiare indecente, dar nu putuse dovedi niciodată nimic. Şi, bineînţeles, copiii ei fuseseră căsătoriţi selectiv, adunând mai multe familii bogate sub dominaţia ei.

— Asta înseamnă Makkathranul, dacă nu ştiai. Egalitate

de şanse pentru toţi.

Ranalee clătină din cap, aparent obosită de discuţie.

— Nu, Edeard. Nu asta înseamnă. Şi înainte să începi iar, nici nu ne naştem cu toţii egali. Ai ajuns acolo unde te afli datorită puterii tale, aşa cum am prevăzut. Iar eu sunt unde sunt datorită puterii mele, şi îţi displace asta.

— Vrei să spui că ai folosit metode ilegale pentru a-ţi aduna noua ta avere?

— Tu ţi-ai câştigat poziţia în mod legitim? Unde este tatăl meu, Edeard? Unde este Owain? De ce nu a existat niciodată o anchetă asupra dispariţiei lor?

— Este nevoie de o anchetă asupra activităţilor lor?

— Ar fi vreodată una imparţială?

Îşi ridică mâinile şi începu să-şi scoată agrafele-bijuterii din păr, lăsându-l să cadă liber.

— Nu vrei, deci.

— Nu, a spus ea, simplu. Trecutul este trecut. S-a dus. S-a terminat. Privesc spre viitor. Întotdeauna am făcut-o.

Se uită la tineri fără pasiune. Fetele aprinse scoseseră pantalonii băiatului şi chicoteau în timp ce îl împingeau pe o canapea mare.

Ranalee se mută lângă canapea şi se uită în jos la el, dar Edeard n-a fost în stare să privească faţa plină de extaz şi adoraţie a tânărului. *Prea multe amintiri.*

— De ce faci asta? o întrebă el. Ai realizat atât de mult.

Un zâmbet victorios zvâcni pe buzele lui Ranalee.

— Nu la fel de mult ca tine.

— Oh, pentru numele Madonei!

— N-ai vrea să rămâi în seara asta, Edeard? N-ai vrea să-ţi aminteşti cum a fost? Cât de mult ai pierdut?

— Noapte bună, spuse el cu dezgust.

— Aşteaptă.

Se întoarse dinspre canapea.

— Ranalee…

— Am nişte informaţii pentru tine. E ceva cu care ea n-ar veni niciodată la tine.

— Ce-i asta? întrebă el, deşi, cu inima strânsă, ştia exact despre cine era vorba. Ranalee nu i-ar atrage niciodată

atenţia doar ca să-l ia în zeflemea.

Găsea întotdeauna o modalitate de a-i face rău sau de a-l îngrijora.

— Vintico a petrecut ziua răspunzând la întrebări incomode la secţia de poliţie din Bellis, îi răspunse ea. Sunt surprinsă că nu ai aflat. Se pare că l-au reţinut şi peste noapte, astfel încât acuzaţiile oficiale pot fi formulate mâine.

— Oh, Madona, gemu Edeard.

Vintico era fiul cel mare al Salranei şi unul dintre cei mai mari neisprăviţi care păşiseră vreodată pe străzile Makkathranului. Şi nu în mică parte din cauză că tatăl său era Tucal, fratele lui Ranalee. Asocierea aceea josnică fusese momentul în care realizase, în sfârşit, că nu va exista niciodată un armistiţiu între el şi Ranalee, că războiul lor va continua până la amarul sfârşit.

— Ce mai e acum? întrebă el cu disperare.

— Cred că a făcut o alegere proastă în privinţa partenerilor. Ceva despre o afacere care n-a mers şi o datorie mare către comercianţii autorizaţi. Se pare că se iau foarte în serios astfel de lucruri. Mai ales în zilele noastre, când oraşul este condus atât de eficient. La urma urmelor, legea şi ordinea trebuie să prevaleze.

— Nu-l pot ajuta.

— Am înţeles. Ai standardele tale. Dar mamei lui i se va frânge inima dacă va fi trimis la Trampello. Asta ar putea însemna şi sfârşitul logodnei sale, a şansei aceleia unice şi fragile de a aduce un pic de fericire în viaţa ei. Menţionez asta doar pentru că face parte din familie.

— Atunci de ce nu te oferi să-ţi ajuţi familia dacă este atât de important?

— Dacă aş putea, aş face-o. Dar nu am niciun ban disponibil acum. Toate fondurile mele sunt blocate în afaceri noi. Investesc în viitor pentru copiii mei. Îi zâmbi lasciv şi se întoarse la băiatul întins pe canapea. Ai de gând să te uiţi acum?

Edeard îşi smulse furios televederea, dar nu înainte ca amuzamentul ei vicios să i se infiltreze în percepţie.

— La dracu’! scuipă el.

Salrana! Singurul nume pe care nu-l mai putea menţiona niciodată în ziguratul Culverit. Răbdarea lui Kristabel cu privire la acest subiect se epuizase cu zeci de ani în urmă. Salrana, cea pe care încercase s-o ajute mereu şi mereu, de-a lungul anilor. Privise şi aşteptase, crezând că vechiul ei sine se va reafirma într-o zi, că daunele mentale provocate de Ranalee se vor atenua. Nu va fi să fie niciodată. Ranalee fusese prea pricepută la început, în timp ce opoziţia lui fusese prea brutală, ajutând noile emoţii false să se instaleze în gândurile ei până când acestea n-au mai fost false. Salrana îl ura.

Fusese o luptă de mulţi ani până să-şi recunoască înfrângerea. În cele din urmă, chiar şi Ranalee trecuse mai departe către lucruri mai satisfăcătoare. Cei cinci copii ai Salranei se născuseră din bărbaţi selectaţi de Ranalee care se dovediseră cu toţii nespectaculoşi, în special în privinţa capacităţilor psihice. Şi astfel Ranalee ajunsese să-i administreze umilinţa finală, debarasându-se de ea. Acum Salrana era logodită cu Garnfal, un maestru din Breasla Tâmplarilor, cu peste şaizeci de ani mai în vârstă decât ea. Edeard era aproape sigur că Ranalee nu avea nimic de-a face cu asta, aşa că atracţia (sau ce-o fi fost aceea) era posibil să fie autentică. Ranalee putea avea dreptate, era o şansă pentru Salrana să fie fericită în propriile ei condiţii.

Nu pot interveni.

Dar Salrana era greşeala lui. Întotdeauna va fi. Ceea ce însemna că era şi responsabilitatea sa. O datorie care nu se va termina.

Pentru o clipă doar se gândi să meargă înapoi cu câteva săptămâni, să-l avertizeze pe Vintico cu privire la afacerea ridicolă în care se implica. Asta ar însemna încă două săptămâni de agitaţie electorală, de petreceri la care fusese deja, să retrăiască toată dezbaterea cu privire la certificatele pentru animale.

Ideea îl făcu să geamă. Imposibil. Îşi direcţionă televorbirea spre o căsuţă anume din zona Ilongo.

— Felax, am o treabă pentru tine.

Edeard îi simţi gândurile lui Kristabel când aceasta era abia la etajul al şaselea. Zâmbi la tonul ei – era din nou prost-dispusă. Ce i se păru chiar mai amuzant acum era că propria sa enervare dispăruse. Avea un motiv bun pentru a fi din nou încrezător. Felax era inteligent şi discret, iar problema lui Vintico va dispărea înainte de ivirea zorilor. Nu că se făcea s-o lase vreodată pe Kristabel să-i cunoască reacţia la această stare de spirit anume, dar predictibilitatea ei era distractivă. Copiii lor trebuie să fi ştiut şi ei despre dispoziţia mamei lor. Toţi aranjaseră să nu fie în ziguratul Culverit în această seară, la petreceri sau pur şi simplu la o „întâlnire cu prietenii”. Chiar şi Rolar şi soţia lui plecaseră împreună cu copiii lor. *Nu vă învinuiesc,* îi binecuvântă el în tăcere.

— Ce faci acolo? îl certă televorbirea lui Kristabel, saturată de furie.

— Mă uit la stele, îi răspunse cu blândeţe.

Când privi în birou prin uşile exterioare înalte, silueta ei se vedea deja în cadrul uşii de la hol. Tivul îmblănit de la roba de ceremonie purpuriu cu negru, purtată de obicei de membrii Marelui Consiliu, era ridicat cu cea de a treia mână deasupra podelei, iar gluga era aruncată înapoi, peste umăr. Asta îi permitea să-şi proptească mâinile în şolduri.

Edeard îşi aminti când o văzuse în postura aceea pentru prima dată: era în ziua în care Bise refuzase să semneze proiectul de lege de aprobare a nunţii lor în Consiliul Superior. Ieşise ca o furtună din încăpere cu faţa îngheţată într-o mască a furiei. Nervoşi, Maeştrii Cartierelor se strecurau pe uşă în urma ei, părăsind Palatul Orchard cât de repede puteau. Chiar şi Bise arăta neliniştit atunci.

— Ei bine, asta e foarte util mai ales acum, înainte de alegeri, izbucni Kristabel în timp ce traversa biroul. Şi de ce este atât de întuneric aici?

— Îndepărtarea luminii, îi răspunse el.

— Ce?

— Trebuie să fie întuneric deplin pentru ca telescopul să funcţioneze. Ceva în legătură cu contractarea ochiului. Nu

poţi polua noaptea cu lumină.

— Oh, pe Honious, Edeard. Eu am probleme reale, tu ai obligaţii, iar tu stai şi îţi iroseşti timpul aici cu rahatul ăsta de genistar.

— Ce s-a întâmplat?

— *Ce* s-a întâmplat?

Kristabel ajunse în grădina suspendată. Purta părul mai scurt în ultimul timp, iar servitoarele ei aveau de lucru în fiecare dimineaţă, încercând să-l ţină în frâu. În seara asta ieşise din aranjamentul de bucle elegante şi inele cu care începuse ziua, ca şi cum dogoarea furiei îl împinsese şi pe el la rebeliune.

— Sfârcul acela mic, Maestrul Ronius din Tosella, a trântit o mulţime de amendamente la proiectul de lege pentru comerţ. Timp de cinci luni, le-am promovat în Consiliu. Cinci luni, fir-ar al naibii! Reducerile tarifare erau vitale pentru provincia Kepsil. I-a furat cineva creierul?

— Proiectul de lege nu a fost niciodată apreciat de unii dintre comercianţi.

— Exista un echilibru, mormăi ea înapoi. Nu sunt proastă, Edeard.

— N-am spus că eşti.

— Nu mă lua de sus!

— Eu… Făcu un efort să se calmeze. *Ştii că e întotdeauna aşa, după o reuniune a Marelui Consiliu. Şi de o mulţime de alte ori, în ultimul timp,* adăugă el cu părere de rău. Am ceva să-ţi arăt, îi spuse cu emoţie crescândă în voce şi în minte. Vino.

O conduse prin fâşia de grădină până la telescop. Era cu adevărat întuneric acum. Makkathranul se aşternea sub ei, o bijuterie frumoasă de lumini strălucitoare ce se întindea până la Marea Lyot în partea de est, unde clădirile aureolate în portocaliu îşi schiţau formele uimitoare pe cerul senin al nopţii. Reţeaua de canale tăia prin lumină nişte linii negre rigide. Putea vedea gondolele din Marele Canal Principal de la baza ziguratului, cu felinarele lor de petrol luminoase săltând voios pe apă. Frânturi ocazionale de cântece alunecau în sus prin aerul tămăduitor al nopţii.

Oraşul era o privelişte de care nu se sătura niciodată.

Kristabel se apleacă peste telescop, împingându-şi cu a treia mână gluga care îi aluneca în jos.

— Ce? întrebă ea.

— Spune-mi ce vezi.

— Alakkad, dar e descentrat. Nu ai aliniat corect telescopul.

Fiecare a doua propoziţie este o critică în ultimul timp.

— Este centrat corect, insistă Edeard cu stoicism.

Lăsă un indiciu de entuziasm să i se filtreze prin scutul mental.

Kristabel scoase un oftat de exasperare şi se concentră pe imagine.

— Este o… Nu ştiu, e ca o mică nebuloasă de culoare albă.

— Nu este o nebuloasă.

Ea se îndreptă.

— Edeard!

— Acum o oră era cu câteva grade mai departe de Alakkad. Se mişcă. Şi înainte de a întreba, nu este nici cometă.

Mânia lui Kristabel dispăru. Îi aruncă o privire şocată, apoi se apleacă din nou spre telescop.

— Este o navă? A venit din afara Golului, ca aceea care i-a adus pe Rah şi pe Madona?

— Nu. O cuprinse cu braţele şi zâmbi în jos către faţa ei confuză. Este un Lord al Cerului.

Primarul Trahaval dădea o petrecere mare la fiecare două nopţi, deplasându-se neobosit prin cartiere pentru a câştiga sprijin pentru el şi pentru candidaţii la poziţia de reprezentanţi locali care îl susţineau. Salonul Marin era singurul loc din Bellis suficient de mare pentru o astfel de ocazie. Cu zidurile sale concave neobişnuite, vopsite într-un albastru profund şi care susţineau un acoperiş alcătuit din conuri de val ce se ciocneau între ele, avea cu adevărat o temă marină, chiar şi prin fântânile interioare neobişnuite ce se curbau în jurul celor zece arcade. În seara aceasta,

scaunele erau mutate pentru a face loc meselor încărcate cu mâncare şi micii orchestre care cânta în mijloc. Oaspeţii fuseseră aleşi cu aproape la fel de multă grijă, asemenea canapelelor generoase. Era un amestec larg de cetăţeni din Bellis veniţi să socializeze cu Trahaval şi anturajul său de suporteri fideli, de la cele mai mici familii de comercianţi, disperaţi după influenţă politică, la şefi de asociaţii de stradă, membri ai breslelor locale şi vechi patriarhi şi matroane ale Marilor Familii, precum şi o selecţie verificată de „oameni ai muncii obişnuiţi". Ideea era aceeaşi ca la toate petrecerile din timpul tuturor perioadelor de alegeri. Respectiv ca Trahaval şi consilierii lui superiori să se amestece printre şi să vorbească cu cât mai mulţi oameni posibil, astfel încât să se ducă vorba printre prietenii şi familiile acestora că, până la urmă, el nu era o persoană distantă, că înţelegea problemele de zi cu zi, că avea simţul umorului şi că ştia câteva bârfe bune despre rivalii săi şi despre unii dintre fiii şi fiicele Marilor Familii.

Edeard nu avea nicio idee de câte ori luase parte la petreceri identice în ultimele patru decenii. Singura cifră care îi venea în minte era „prea multe".

— Haide, îi spuse Kristabel încet, în timp ce îşi făceau drum pe sub apa susurătoare care înconjura uşa principală. Poţi s-o faci.

— Există o diferenţă între a putea şi a dori, murmură el drept răspuns.

Apoi, lumea observă că Mergătorul-pe-Apă şi Stăpâna cartierului Haxpen sosiseră. Zâmbete pline de speranţă se răspândeau ca focul. Edeard afişă o faţă la fel de entuziastă, gen „fericit să fiu aici", ca să o vadă toţi, îngemănând-o cu o izbucnire de entuziasm pornită din mintea lui. O ajută pe Kristabel să-şi scoată mantia stacojiu cu topaz, apoi îşi descheie propria mantie-semnătură din piele neagră şi le dădu pe amândouă portarului.

Mă întreb dacă pungaşii din vestiarele de la Operă sunt aici în seara asta. Ar obţine o captură bună din lotul ăsta.

— Uite, Macsen şi Kanseen sunt aici, spuse el vesel.

— Nu stai de vorbă cu ei până nu discuţi cu cel puţin

cincisprezece alte cupluri, ordonă Kristabel. Odată ce tu şi Macsen vă porniţi, s-a terminat pentru toată seara.

— Da, dragă.

Dar zâmbi, pentru că mustrarea nu era la fel de aspră ca în ultimul timp. De fapt, Kristabel se luminase considerabil în ultimele câteva zile, de când îl zărise pe Lordul Cerului. *Şi, oricum, are dreptate, Macsen şi cu mine suntem o pereche îngrozitoare de bătrâni plicticoşi.*

O a treia mână îl ciupi brusc.

— Şi mai puţin cu astea, îl avertiză ea.

— Da, da, dragă.

Şi-au zâmbit, apoi s-au despărţit. Învăţaseră că era mai uşor să se mişte separat prin mulţime.

Un importator de vinuri îl încolţi primul. Omul şi foarte tânăra lui soţie erau dornici să facă comerţ cu provincia Golspith în care câteva podgorii excelente produceau nişte soiuri noi minunate. Drept mărturie, a treia mână a comerciantului smulse un pahar de la un chelner. Se dovedi că era mândru să fie sponsorul tuturor băuturilor de la petrecerea primarului Trahaval din seara aceea. Edeard luă o înghiţitură şi fu de acord, vinul cel nou era exact aşa cum spusese el.

— Aşa că, dacă ai putea găsi o cale să-i menţionezi frumoasei dumitale soţii ceva despre tarifele ruinătoare…

Lucru pe care Edeard promise să-l facă.

Amuzant modul în care oamenii încă mai credeau că el era şeful în căsnicia lor.

Apoi veni şeful asociaţiei comercianţilor stradali. Omul îl asigură pe Mergătorul-pe-Apă de votul său şi de cele ale colegilor săi pentru poziţia de Conetabil-Şef. Dar, de fapt, Edeard avusese întotdeauna grijă să menţină relaţii bune cu asociaţiile.

Următorul a fost un maestru de breaslă de la şantierele navale. Un consilier local, o femeie:

— Am fost inspirată de soţia ta, aşa că am candidat la ultimele alegeri şi acum sunt în consiliu.

Trei fii din Marile Familii din cartier care-i doreau opinia cu privire la înrolarea lor în regimentul de miliţie. Un

negustor. Un distribuitor de porţelanuri pe nume Zanlan, care era al cincilea fiu al unui al treilea fiu dintr-o mare familie de comercianţi, deosebit de încântat de a se fi eliberat şi de a se fi realizat singur, importând mărfuri noi şi interesante din mai multe provincii.

— Sunt membru al Frăţiei Casa cu Caişi, îi spuse lui Edeard cu mândrie.

— Cred că am auzit de ea, murmură el diplomatic.

— Suntem noi, o generaţie de oameni ca mine, care nu avem de gând să stăm şi să trăim pe seama familiilor noastre. Lucrurile se schimbă pe Querencia. Vrem să profităm de aceste oportunităţi pentru noi înşine.

— Un fel de a vorbi pe care îmi place să-l aud, îi spuse Edeard sincer impresionat.

— Desigur, niciuna dintre breslele şi asociaţiile cu tradiţie nu ne recunosc. Sunt, probabil, speriate de concurenţă. Şi Palatul Orchard ne ignoră complet, aşa că suntem respinşi de la aşa-numitele contracte deschise.

— Lasă pe mine, îi promise Edeard. O să mă interesez.

— Nu cerem decât o piaţă echitabilă.

Apoi a fost un fierar. O femeie ucenică din Breasla Oumodelatorilor, care era un pic intimidată şi un pic beată.

Era la al cincilea pahar din vinurile noi îngrozitoare şi la a treia farfurie de pateuri puternic condimentate, când o zări pe Jiska şi se grăbi spre ea.

— Eşti considerată ca un oaspete al petrecerii, îi spuse el. Vorbeşte cu mine.

— Oh, bietul tati! Mami te hărţuieşte iar?

— Am de făcut o cotă.

— Sună îngrozitor.

Fata îi zâmbi cu înţelegere. Jiska era al doilea din cei şapte copii ai lor, binecuvântată cu trăsăturile fine ale frumoasei sale mame, dar cu părul lui întunecat. Purta o rochie simplă, de culoarea cerului albastru, cu o fustă îngustă, spre deosebire de moda din acest sezon. Dar Jiska nu urma niciodată excesele societăţii Makkathranului, fapt pentru care Edeard era extrem de recunoscător.

— Unde e Natran? o întrebă el.

— Şi-a trimis scuzele. A fost un fel de criză la navă. Noile vele nu erau cum trebuie, fuseseră montate greşit sau cam aşa ceva.

— Există întotdeauna o criză cu nava aceea. Chiar poate naviga?

— Tati!

— Scuze.

De fapt, chiar îl plăcea pe Natran. Omul era dintr-o familie de comercianţi, dar după ce servise în flota familiei îşi achiziţionase propria navă. Era hotărât să-şi înfiinţeze şi propria flotă şi avere.

— Se descurcă foarte bine, ştii, îi spuse Jiska defensiv. Agenţii lui au contractat câteva încărcături profitabile.

— Sunt sigur de asta. Este un tânăr inteligent, cu foarte multe perspective.

— Mulţumesc.

— Ăă… Ai auzit vreodată de Frăţia Casei cu Caişi?

— Bineînţeles. Natran este afiliat. Este formată din persoane cu un background similar cu al lui care s-au unit pentru o voce politică mai puternică. Ce e rău în asta?

— Nimic. Este o idee bună. Îmi place modul în care unii fii de familie se luptă pentru ei înşişi.

— Ei bine, negustorii mai vechi ar trebui să înceapă să ia notă de nemulţumirile organizaţiei. Modul în care tratează ei concurenţa legitimă nu este tocmai conform legii.

— De ce nu mi-ai spus?

— Vrei să auzi asta, nu-i aşa, tati? Cum prietenul meu şi prietenii lui îşi petrec timpul bând şi bombănind despre concurenţa neloială din partea rivalilor mai mari, cum nimeni nu ascultă de ei, cum îi ignoră lumea? Pot vorbi ore în şir pe această temă, dacă doreşti.

— Asta e bine. Sunt sigur că vor găsi o modalitate de a-şi face cunoscută prezenţa în Consiliu. Toate celelalte grupuri de presiune din oraş par să se descurce.

— Tati, eşti cinic.

— Când ai de gând să-l scoţi la cabana noastră de pe plajă pentru o săptămână şi o zi? Expresia care s-a aşternut pe faţa ei era una de pură consternare.

— Vai! Am crezut că vrei să scapi Makkathranul de tradiţiile inutile, mai ales de ceva atât de umilitor ca asta.
— Ăă…
— Ştii că aveam numai opt ani când am aflat că melodia aceea, „Bărbatul ignorant”, era numai şi numai despre tine. A fost o zi de distracţie la şcoală, chiar şi cei mai apropiaţi prieteni ai mei… Oh, las-o baltă.
— Ah, da, nu l-am iertat niciodată pe Dybal pentru că a scris-o.
— E oribilă.
De fapt, mie mi s-a părut destul de amuzant.
— Ţine de trecut, draga mea. Nu-ţi face griji. Dar întrebarea mea e încă valabilă. Ai putea nimeri mult mai rău.
— Ştiu, dar e dificil pentru el. Este căpitan de numai doi ani şi nu vrem să ne grăbim cu nimic.
— Ieşiţi de cinci ani împreună, sublinie Ederad rezonabil. Când ştii, ştii.
— Sunt sigură că dragostea la prima vedere a funcţionat bine pentru tine şi mami. Dar eu am nevoie să cunosc pe cineva mai mult de două zile.
— N-au fost doar două zile, protestă el. Mi-am petrecut săptămâni întregi făcându-i curte.
Sprâncenele delicate ale Jiskăi se ridicară brusc.
— Tati, spune-mi: nu-i aşa că nu ai spus „curte”?
Edeard oftă în semn de înfrângere.
— Ştii, poate dacă generaţia ta şi-ar petrece un pic mai mult timp făcând curte, aş putea avea ceva mai mulţi copii căsătoriţi.
— Nici n-am împlinit încă patruzeci de ani.
— Şi eşti tot frumoasă.
Jiska îşi ţuguie buzele.
— Hei, cuceritor bătrân, nu e de mirare că mami s-a îndrăgostit de tine.
— Doar aşa, ca să ştii, nu am nicio problemă dacă tu şi Natran vreţi să mergeţi înaintea Madonei să vă căsătoriţi.
— Da, am înţeles, tati. De fapt, am priceput asta cu patru ani şi unsprezece luni în urmă. Oricum, fratele meu mai

mare se achită cu siguranţă de partea lui. Ştii ce?

Se apleacă spre el, cu o sclipire în ochi.

— Ce?

— Cred că Wenalee e din nou însărcinată.

Îi aruncă fiicei sale o privire pătrunzătoare.

— Nu ţi-ai folosit televederea, nu-i aşa?

— Serios, tati! Nu, n-am făcut-o. Şi sunt şocată că gândeşti aşa.

— Mda, mârâi el. Jiska avea o televedere chiar mai puternică decât a lui. *Poate că ar trebui s-o pun să-l urmărească pe observatorul meu secret.* Dar ideea că Wenalee ar fi gravidă chiar îl încuraja. *Un al treilea nepot. Asta ar fi ceva.* Adora să-i vadă pe micuţii Garant şi Honalee (toată lumea îi spunea „Strop de miere”) alergând pe la etajul al zecelea. Rolar, fiul său cel mai mare, cu siguranţă nu pierduse timpul şi se aşezase deja şi îşi întemeiase o familie.

— Uh, oh, murmură Jiska uşor. Avertizare de gemene.

Edeard privi în jur şi le văzu pe Marilee şi pe Analee strecurându-se printre invitaţi şi îndreptându-se direct spre el. Cel de al cincilea şi al şaselea dintre copiii lui erau gemene identice, şi chiar de la început le plăcuse să se joace cu înfăţişările lor asemănătoare, coafându-şi mereu părul la fel şi purtând haine ce nu puteau fi distinse. În seara asta erau îmbrăcate în rochii de satin croite la fel, doar că a lui Marilee era de un vişiniu sclipitor, în timp ce Analee purta una galben-auriu. Edeard le zâmbi cu îngăduinţă. Nu că ar fi meritat, dar ce putea face un tată…? Aveau douăzeci şi cinci de ani şi erau stelele absolute ale marii societăţi din Makkathran. Erau la fel de înalte ca şi el, subţiri ca mama lor, cu expresii de fetiţe răutăcioase ascunse permanent printre trăsăturile rafinate cu oase delicate ale feţelor, şi cu un păr des şi negru ca pana corbului, moştenit din partea familiei mamei lui. Cu înfăţişarea frumoasă şi cu statutul lor, obţineau, practic, cam tot ce voiau, de la haine la animale de companie şi de la petreceri la băieţi.

— Tati! l-au strigat în cor, încântate, sărutându-l simultan

pe ambii obraji.

— Am fost foarte cuminţi în seara asta.

— Am vorbit cu atât de mulţi oameni.

— Şi i-am convins să voteze pentru tine.

— Toţi şi-au adus aminte de ceea ce ai făcut pentru oraş.

— Chiar dacă a fost cu atât de mult timp în urmă.

— O datorie ca asta nu poate fi niciodată ignorată.

— Deci, le vor reaminti tuturor prietenilor lor.

— Şi familiilor lor, să iasă în ziua alegerilor.

— Şi să pună crucea acolo unde trebuie.

— Altfel vor trebui să ne dea socoteală.

Când îi vorbeau gemenele, era de parcă ar fi fost asurzit de ciripitul păsărilor.

— Vă mulţumesc, amândurora, le spuse el.

— Acum ne-am făcut datoria.

— Şi am vrea să ne eliberezi.

— Pentru că în seara asta are loc o superpetrecere la conacul familiei Frandol.

— Şi ne-am găsit o escortă adecvată.

Au chicotit amândouă şi s-au uitat rugător la tatăl lor.

— Ăă… reuşi să murmure Edeard.

— Utrallis.

— E minunat.

— Şi înalt.

— Şi serveşte în regimentul Pholas şi Zelda.

— Dar e şi independent de bogat.

— Nu este doar un fiu minor oarecare.

— Este un gentleman de onoare.

— Fericit să-şi servească oraşul.

— Bine. Edeard îşi ridică mâinile. Duceţi-vă, plecaţi, amândouă. Distraţi-vă.

— Oh, aşa o să facem.

O altă explozie de chicoteli îi agresă urechile, în timp ce fiicele lui îi întorceau spatele. Ambele fete au ridicat câte o mână înmănuşată. Două degete au făcut un semn imperios. În grămada de oaspeţi, Edeard observă un tânăr în uniforma de gală a miliţiei, cu nasturii lustruiţi şi o tunică stacojiu cu albastru croită perfect. Utrallis nu putea fi mai în

vârstă decât gemenele, deşi îşi ţinea drept umerii laţi şi avea un maxilar puternic. Edeard îi examină nasul cu prudenţă, suspectând o moştenire Gilmorn îndepărtată. Îi fulgeră în memorie amintirea urâtă a lui Ranalee şi a băiatului neajutorat din biroul ei. Ochii li s-au întâlnit, iar tânărul îi aruncă o privire atât de vinovată şi de panicată, în timp ce obrajii i se înroşeau brusc, încât Edeard nu se putu împiedica să-i pară rău pentru el. Apoi Utrallis a fost brusc prins între gemene şi luat de acolo.

Jiska clătină din cap oftând.

— Şi părea atât de dulce. Bietul de el. Cum se face că sunt întotdeauna atât de entuziasmate la începutul serii, pentru ca atunci când vine dimineaţa coji din astea sparte şi jalnice să alunece afară din zigurat, arătând de parcă au reuşit să scape din Honious însuşi.

— Gemenele nu sunt chiar atât de rele, îi spuse cu blândeţe.

— Tati, eşti orb când vine vorba de ele.

Edeard îi zâmbi poznaş.

— Pentru că am fost atât de aspru cu tine.

Jiska ridică paharul.

— O s-o rezolv cu Natran, nu-ţi face griji. Bănuiesc că cinci ani e un timp suficient de lung.

— Nicio presiune. Nu din partea mea. În plus, mai sunt doar două luni până când Marakas va merge înaintea Madonei.

Ea îi zâmbi cu un fel de nedumerire duioasă.

— Nu pot să cred că se însoară cu fata aia. Vreau să spun… Heliana este drăguţă şi bine făcută, dar, sincer, ce altceva mai are? Oare bărbaţii sunt cu adevărat chiar atât de superficiali?

— Bineînţeles că sunt.

— Biata Taralee.

— Taralee se va descurca foarte bine. Este sortită pentru lucruri mari. Într-o zi va fi Mare Maestră a Breslei Medicilor.

Era foarte mândru de cea mai tânără dintre copiii săi, care la nici douăzeci şi doi de ani era deja calfă în Breasla Medicilor. Ea ocolise complet viaţa ameţitoare de petreceri

pe care o aleseseră gemenele, pentru a se putea dedica medicinei.

— Să vedem, medită Jiska. După alegeri, vei fi şeful poliţiei. Deci, acum, după ce Dylorn s-a înrolat în miliţie, ai mai avea nevoie doar ca eu sau una dintre gemene să devină novice şi să urce până la poziţia de Pythia şi ai fi regele oraşului.

Încercarea de a şi-o imagina pe oricare dintre cele două gemene în uniformă de novice era pur şi simplu imposibilă.

— Nu este prima dată când cineva mă acuză de această ambiţie, îi spuse el.

— Serios? De ce?

Se uită la fiica sa, inteligentă, elegantă, curtată de toţi bărbaţii eligibili din oraş, complet lipsită de griji, şi cu astfel de oportunităţi uimitoare înaintea ei. Mai presus de toate, cel mai mare triumf al lui era să-i facă viaţa sigură, să-i ofere acel viitor minunat. Dar ea nu realiza asta. Luptele purtate înainte de naşterea ei însemnau foarte puţin pentru întreaga ei generaţie. Era deprimant să se gândească cât de aşezat devenise, doar pentru a fi considerat, ca de la sine înţeles, drept una dintre principalele figuri ale Makkathranului. Fără niciun fel de întrebări, fără a mai fi nevoie să dovedească ceva. Nu mai era necesar.

— Poveste veche şi lungă. Întreabă-l pe Macsen odată.

— Oh, Madona, ştiu că este prietenul tău cel mai vechi, dar chiar nu mai pot înghiţi niciuna din poveştile acelea despre vremurile de altădată.

— Vremurile bune de altădată, o corectă el.

— Dacă spui tu, tati.

Poate că era vorba de scepticismul Jiskăi sau de apariţia Lordului Cerului, dar ceva îl făcu pe Edeard să-l cântărească neobişnuit de critic pe Macsen, în timp ce îşi croia drum către prietenul său. Robele oficiale pe care le purta acesta erau extravagante, îngăduind ţesăturii decorate cu blană groasă să curgă cu uşurinţă în jurul lui. Aveau o croială generoasă, concepută poate pentru a abate atenţia de la burta la fel de generoasă pe care Macsen o cultivase în

ultimii douăzeci de ani. Faţa lui frumoasă era şi ea acum mult mai rotundă. Barba scurtă, la modă, avea mai multe fire argintii.

— Edeard! Macsen deschise larg braţele şi îl îmbrăţişă cu entuziasm, de parcă nu s-ar fi văzut de mulţi ani. Edeard îi răspunse uşor rigid – la urma urmei, se întâlneau de cel puţin două ori pe săptămână, în cele mai multe săptămâni din ultimii patruzeci de ani.

— Madona, vinul ăsta e de zgură, se plânse Macsen, ridicând paharul în amurgul care se strecura prin ferestrele în formă de semilună.

— Nu te mai plânge, l-a donat unul dintre potenţialii mei alegători, îi răspunse Edeard.

— În cazul acesta voi fi onorat să mai sorb alte câteva sticle pentru omul acesta cumsecade.

Madona, chiar am ajuns să vorbim ca aristocraţii acum.

— Nu te obosi. Nu-mi pasă cu adevărat dacă ajung sau nu Conetabil-Şef. Recunoaşte, s-a dus vremea noastră.

Macsen îi aruncă o privire uimită. Cu coada ochiului, Edeard o văzu pe Kanseen încruntându-se, dar ca întotdeauna scutul ei mental nu permitea nicicum să-i cunoşti sentimentele.

— Vorbeşte pentru tine, băiat de la ţară, îi spuse Macsen. Încerca să folosească un ton jovial, dar nu prea-i reuşea. Oricum, din câte am înţeles, eşti mult înaintea gloriosului nostru ocupant actual. Makkathranul are nevoie să preiei un rol mai proeminent.

Edeard aproape întrebă: de ce? Dar reuşi să n-o facă.

— Bănuiesc că da.

Macsen îşi puse braţul în jurul umerilor lui Edeard şi îl trase deoparte, adresând câteva zâmbete nesincere către grupul cu care făcuse conversaţie.

— Vrei să ne întoarcem la vremurile de odinioară? După tot ce ai făcut?

— Nu, începu Edeard obosit.

— Bine, pentru că eu unul nu sunt pregătit să văd tot ceea ce am realizat acoperit cu rahat căzut de la înălţime doar pentru că tu eşti la menopauză.

— Nu sunt… *Bine, poate că nu s-a schimbat chiar atât de mult.* În regulă. Sunt un pic acru acum, recunosc. M-am dus să-l văd pe primar acum trei zile, ca să fac presiuni pentru extinderea certificatului pentru animale.

— Am auzit. Să înţeleg că a spus nu? Vei fi şeful poliţiei în mai puţin de trei săptămâni. O să poţi exercita presiune în Marele Consiliu, să-l faci tu însuţi să treacă.

— Şi totuşi, n-o s-o fac, îi răspunse Edeard forţat. Pentru că Trahaval are dreptate, nu-i aşa? Trebuia să-mi fi dat seama. Nu putem extinde certificatele pentru animale la oi şi la porci, pentru numele Madonei. A fost o idee idioată. Cine naiba vrea atâtea hârtii? Îţi aminteşti cum a fost când am întocmit Lista Celor O Sută? N-am văzut lumina zilei timp de săptămâni întregi şi eram atât de ocupaţi cu toate acele formulare şi rapoarte, şi chitanţe. O grămadă uriaşă de certificate suplimentare înseamnă să trecem pur şi simplu treaba noastră pe umerii grefierilor. Treaba noastră! Dacă este să oprim furturile, ar trebui s-o facem prin aplicarea legii de către poliţişti. Ce-a fost în capul meu?

— Ah. Da. Categoric menopauza.

— Am lăsat lucrurile să alunece, asta e automulţumire, şi a fost o prostie din partea mea. Dar acum nu mai este.

— Oh, Madona, acum ce? Vrei să te întorci acolo cu câteva regimente? Să îi iei pe cei mai buni din oraş şi să convoci şi miliţiile din provincie, ca să puteţi prinde hoţii de oi? La asta s-a ajuns?

— Nu se reduce la aşa ceva. Nu înţelegi. Am plutit luaţi de val în ultimii ani, nu mai avem niciun ţel. Nu a fost niciodată vorba doar de a câştiga, de a-i învinge pe Owain şi pe Buate. Ci despre ceea ce se va întâmpla după aceea. Ei bine, acum suntem după aceea, şi pentru mine contează. Contează foarte mult.

— Bine, atunci. Macsen oftă adânc. O voi săruta pe Stăpâna Sampalokului de la revedere şi voi pleca împreună cu tine călare din nou. Dar trebuie să recunoşti că suntem cu adevărat prea bătrâni şi prea graşi pentru genul ăsta de lucruri. Ce-ar fi să stăm în cortul cartierului general şi să le lăsăm bucăţica de glorie lui Dylorn al tău, lui Castio al meu

şi tuturor celorlalţi tineri?

Ochii lui Edeard se îndreptară în mod automat în jos, la burta lui Macsen. *Nu suntem toţi atât de bătrâni şi de graşi, mulţumesc frumos.* De fapt, era destul de mândru de el însuşi pentru că, în tot acest timp, îşi continuase alergările zilnice. Şi astăzi, încă, mai putea urca scările din zigurat fără să-şi piardă respiraţia. Acum existau chiar şi cluburi de alergări în oraş. Iar marea cursă de toamnă de la Poarta Oraşului, peste Iguru, până la ferma lui Kessal şi înapoi, era un eveniment anual, cu tot mai mulţi participanţi de fiecare dată.

— Nu, răspunse Edeard. Nu aşa trebuie rezolvat acest lucru. Trebuie să schimbăm modul în care operează căpitanii secţiilor de poliţie şi şerifii. Trebuie ca ei să adune mai multe informaţii, poate chiar să alcătuiască nişte echipe speciale de poliţişti care să nu-şi petreacă zilele doar în patrulare.

— Mai multe comisii speciale ale Marelui Consiliu?

— Nu, nu aşa, doar un grup de ofiţeri, din cei cu ceva experienţă şi un pic mai inteligenţi decât media, care să-şi dedice mai mult din timpul lor pentru a investiga toate aspectele legate de o infracţiune, încercând să construiască un tipar. Aşa cum obişnuiam să facem noi. Îţi aminteşti cum l-am spionat pe Ivarl pentru a afla ce punea la cale?

— Mi-aduc aminte ce s-a întâmplat cu tine atunci când ai făcut-o.

— Nu spun decât că trebuie să fim mai inteligenţi, să ne adaptăm. Viaţa este diferită acum. Ar fi cea mai urâtă ironie dacă chiar noi am fi aceia care nu pot ţine pasul şi nu sunt în stare să beneficieze.

Macsen îl prinse pe Edeard de umăr, zâmbind larg.

— Ştii care este adevărata ta problemă?

— Care? întrebă Edeard, deşi ghicise deja răspunsul.

— Eşti lacom de glorie.

Era a treia noapte în care Edeard stătea treaz în dormitorul mare de la etajul al zecelea al ziguratului Culverit. Ar fi trebuit să poată dormi. Camera era perfectă

pentru el, petrecuse ani la rândul modificând-o, extinzându-i ferestrele arcuite care duceau la grădina suspendată, schimbându-i luminile în cercuri care radiau o strălucire caldă roz-albă, reducând înălţimea tavanului, producând nişe pentru care Kristabel comandase un mobilier care se potrivea perfect, colorând pereţii în tonuri de un gri-albastru subtil, astfel încât să se asorteze cu covorul special ţesut. Chiar şi salteaua spongioasă a patului fusese ajustată până când obţinuse exact fermitatea pe care o doreau şi el, şi Kristabel. Se ciondăniseră din cauza pasiunii ei de a îmbrăca toată mobila în dantelă, făcând un compromis doar pentru câteva ornamente de bun-gust. Chiar şi perdelele erau de un roşcat palid, elegant, cu toate că aveau borduri groase de jad şi ciucuri. Ciucurii erau unul dintre lucrurile pe care le acceptase până la urmă, dar adevărul era că nu putea da vina pe ei pentru că nu putea să doarmă.

Kristabel se mişcă alături de el, trăgând de cearşafurile de mătase. Îşi ţinu respiraţia, până când o simţi că dormea din nou profund. Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când s-ar fi ghemuit lângă ea, atunci când făcea asta, şi ar fi început să se mângâie şi să se sărute. Ar fi fost chicoteli şi gemete, iar cearceafurile şi păturile ar fi fost aruncate deoparte şi şi-ar fi antrenat unul altuia trupurile în acel extaz fizic minunat la care ştiau exact cum să ajungă.

Uitându-se la ea în lumina sumbră care se strecura pe lângă perdele, se întrebă când se opriseră toate astea. Nu că s-ar fi terminat, încă mai făceau dragoste de mai multe ori pe lună. *Pe când altă dată ar fi fost de mai multe ori pe noapte.* Kristabel era încă frumoasă. Nu ca o fetiţă, ceea ce el oricum nu-şi dorea, părul începuse să i se subţieze şi în jurul ochilor avea câteva riduri. Dar fizic era încă foarte atrăgătoare. Îşi amintea prea bine de toate blestemele şi nefericirea de după fiecare copil, despre cât de mult luase în greutate pe timpul sarcinii şi cum nu va mai arăta niciodată bine. Urma apoi lupta de lungă durată pentru a reveni înapoi în formă, cu o disciplină feroce în privinţa mâncării şi practicând un gen de exerciţii care făceau de ruşine alergările lui de dimineaţă.

Dar nu mai purta neglijeurile scurte de dantelă pe care el le adora, şi făceau duş separat, şi nu mai vorbeau, şi nu se mai acopereau unul pe altul strigând, şi nici nu mai râdeau, nu în modul în care obişnuiau s-o facă. Dezvoltau o anume demnitate, credea el, cel puţin asta era ceea ce îşi spunea în sinea lui. Un fel de demnitate care vine odată cu maturizarea şi cu luarea responsabilităţilor în serios. Şi cu povara tot mai mare a îndatoririlor lor, şi cu cât de obosiţi îi făceau acestea, mereu. Deşi nu era absolut necesar. Nu ar fi trebuit decât să delege.

Nu mai suntem aceleaşi persoane. Ăsta nu este un defect. Obişnuieşte-te. Chiar şi aşa, mintea trădătoare aproape îi trimise televederea să se strecoare în Casa cu Petale Albastre. Ranalee îl împingea, fără îndoială, pe băiatul acela căzut sub vraja ei să facă cele mai intense lucruri pentru ea, corupându-l dincolo de mântuire. Viaţa ei amoroasă era la fel de zbuciumată.

Nu! Nu era corect să dea vina pe sex pentru tot. Atitudinile, şi ele se aspriseră de-a lungul anilor. Edeard fusese mereu în favoarea trecerii oraşului spre o democraţie deplină, prin reducerea treptată a puterii Consiliului Superior şi extinderea autorităţii Reprezentanţilor. Nu va avea loc niciodată o tranziţie rapidă şi era convins pe deplin că nu va trăi să vadă încheierea acesteia. Dar, dacă procesul ar putea fi demarat măcar, el ar fi mulţumit. Şi totuşi, cu toate celelalte schimbări şi reforme din oraş şi cu consolidarea legăturilor cu provinciile, asta părea să se amâne de la an la an. Kristabel nu îl ajutase, nu aşa cum presupusese el că va face. Când îşi ocupase, în cele din urmă, locul în Consiliul Superior ca Stăpână a Cartierului Haxpen, existau mult prea multe alte cauze, mai urgente, de sprijinit. Ca parte a blocului de vot al lui Finitan era aşteptată să promoveze noua legislaţie şi bugetele şi impozitele primarului. Niciunul dintre ei nu se concentrase pe extinderea democraţiei generale.

Ştia că nu ar trebui să confunde personalitatea cu politica. Dar îi era greu să nu o învinuiască pentru că făcea parte din Marile Familii, lucru de care ea se simţea cu

amărăciune ofensată.

Edeard se ura pentru că avea astfel de îndoieli cu privire la el şi la Kristabel. Îndoieli şi întrebări care nu făcuseră decât să crească după apariţia Lordului Cerului. Aceasta era cauza reală a nopţilor nedormite. Din după-amiaza aceea, în care plafonul Sălii Liliala se luminase pentru el, se străduise mereu să simtă gândurile Lordului Cerului, dar eşuase lamentabil.

Acum, frustrarea începea să-i întunece mintea, făcându-l ţepos şi descurajat. Mai rău, toată lumea din apropierea lui ştia, ceea ce-l enerva şi mai mult, mai ales că nu le putea spune motivul.

Lăsă să-i iasă un oftat de frustrare şi se strecură uşor afară din pat, fără a o trezi pe Kristabel. A treia mână îi luă hainele pe care le dorea şi le purtă plutind în tăcere prin aer, în spatele lui, în timp ce el se strecura tiptil pe coridor. Odată îmbrăcat, se înfăşură în mantia neagră şi o luă cu paşi mari spre scările centrale. Când ajunse la ele îşi aruncă în jur un camuflaj şi pur şi simplu sări peste balustradă căzând cu viteză cale de zece etaje în jos, spre pământ. Era o prostie, şi era excitant, şi nu mai făcuse aşa ceva de mulţi ani.

Makkathranul îl susţinea, aşa cum îi ceruse, controlându-i căderea. Când a ajuns la podea, cizmele i-au aterizat cu o bufnitură uşoară. Merse prin încăperile pustii de la parter până la platforma de acostare privată a ziguratului. Trecuse de mult de miezul nopţii, aşa că era foarte puţin trafic pe Marele Canal Principal. Aşteptă un minut pentru ca o gondolă să alunece în Bazinul de Sus, iar felinarul ei să dispară după peretele curbat. Apoi, având cale liberă, îşi întinse a treia mână şi stabiliză apa. Un alt lucru pe care nu-l mai făcuse de mulţi ani.

Edeard alergă direct peste canal. Când era la jumătatea drumului, televederea îl prinse. Era atât de *inevitabil,* era aproape pregătit pentru asta.

— Te voi găsi într-o zi, televorbi el în josul firului percepţiei care se întindea peste oraş până în Cobara. Ştii asta.

Televederea se retrase atât de repede de parcă s-ar fi rupt. Edeard rânji în sinea lui şi ajunse la o platformă de acostare publică ale cărei trepte de lemn îl duseră până în Eyrie.

Turnurile strâmbe se înălţau în faţa lui. În jurul sfertului din partea de jos a fiecăruia dintre ele, dungi subţiri de lumină portocalie străluceau din fasciile lor încreţite şi întunecate, iluminând străzile pustii care se împleteau printre ele. Secţiunile superioare, în schimb, erau complet negre, profilându-se net pe cerul înfăşurat în nebuloase.

Instinctul îl adusese acolo. Scripturile Madonei vorbeau despre modul în care cei bolnavi şi infirmi şi bătrâni obişnuiau să aştepte în vârful turnurilor, şi apoi, în timp ce Lordul Cerului zbura deasupra oraşului, sufletele lor se ridicau pentru a fi ghidate departe de Querencia. Ajunse la turnul din apropierea marii biserici a Madonei, acolo unde, cu mulţi ani în urmă, conspiratorii din Marile Familii îl aruncaseră din vârf. Era unul dintre cele mai înalte din Eyrie, unul care l-ar aduce mai aproape de Lordul Cerului decât orice altceva din Makkathran. Alungându-şi toate rezervele cu privire la loc şi la rezonanţele acestuia, urcă pe scara din centru, spiralând rotund şi rotund până când ajunse, în cele din urmă, în vârf şi rămase pe platforma largă circulară care încorona turnul. Opt ţepi ieşeau din margine, vârfurile lor răsucite ridicându-se la încă patruzeci de metri deasupra platformei în sine.

Starea de spirit pe care o avea acum nu era bună. Acesta era locul în care Medath îl aşteptase, după ce îl atrăsese în sus. Acesta era locul în care ceilalţi conspiratori din Marile Familii îl copleşiseră şi… Se strâmbă când se uită la porţiunea din margine de unde fusese aruncat. După atât de mult timp, peste patruzeci de ani, chiar n-ar fi trebuit să mai fie deranjat de asta. Şi totuşi amintirea era tulburător de clară şi atât de puternică, încât scotoci în jur cu televederea pentru a se convinge că nimeni altcineva nu se afla în apropiere.

Stupid, se certă singur Edeard. Se aşeză brusc, cu picioarele încrucişate, pe platformă, şi îşi lăsă capul pe

spate pentru a privi în sus la cer. Brăţara lui Gicon era vizibilă deasupra ţepilor din emisfera de vest, planetele strălucind puternic chiar la graniţa minunatei aureole acvamarin a nebuloasei Ku. Chiar dacă ştia exact unde să caute, Lordul Cerului nu era încă vizibil cu ochiul liber. Dar Edeard îl chemă. Toată puterea minţii sale era concentrată într-un singur gând de bun venit, unul pe care îl vizualiza curgând afară, în spaţiu.

Şi, în cele din urmă, Lordul Cerului îi răspunse.

Finitan se mutase într-una din casele pe care Breasla Oumodelatorilor le păstra în Tosella pentru distinşii săi membri în vârstă care se retrăgeau din activitate. Era o structură mare, ca o cutie, înconjurată la exteriorul etajului al treilea de o panglică de magenta delicată şi de verdeaţă în stilul decorativ plateresc. Nu exista niciun paznic afară, doar un ge-ogar ghemuit lângă poartă, care îi aruncă lui Edeard o privire şi căscă. În urmă cu mult timp, atunci când Edeard sosise în oraş, fiecare clădire mare avea un fel de post de gardă. Familiile şi breslele aveau aproape la fel de mulţi paznici ca şi regimentele oraşului. Acum, numărul lor era în scădere, iar vechile sarcini, cum ar fi paza intrării, fuseseră predate din nou genistarilor.

Edeard păşi prin porţile de lemn deschise şi intră în curtea centrală unde gurkvinele cu flori albe şi roşii crescuseră pe pereţi până la balcoanele superioare, iar o fântână juca voios în bazinul din mijloc. Câţiva ge-cimpanzei îngrijeau straturile de flori puternic parfumate, iar altul mătura pavajul gri-alb. Urcă scările largi până la etajul al treilea.

O novice tânără aştepta în capul scărilor, în roba ei imaculată albastru cu alb. Aceasta înclină uşor din cap.

— Mergătorule-pe-Apă.

— Cum se simte?

— O zi mai bună, cred. Durerea nu este atât de mare în dimineaţa asta. Este lucid.

— Îşi ia poţiunile, deci?

Ea îi zâmbi cu regret.

— Atunci când vrea sau când durerea devine insuportabilă.

— Pot să-l văd?

— Desigur.

Camera lui Finitan avea ferestre lungi şi subţiri ce se întindeau de la podea până în tavan. Pereţii şi tavanul erau albe, în timp ce podeaua era de un roşu-brun lustruit, presărată cu smaralde în formă de frunze mici, ce păreau fosilizate în substanţa oraşului. Era mobilată la fel de simplu, cu un birou şi câteva scaune adânci. Patul era mare, pe jumătate încastrat într-un alcov semicircular. Finitan stătea ridicat în mijlocul lui, cu spatele sprijinit pe un morman de perne tari.

— Voi fi afară, spuse novicea încet şi închise uşa grea, sculptată.

Edeard se îndreptă spre pat, în timp ce cu mâna a treia ridica unul din scaune. Se aşeză şi îl studie pe vechiul său prieten. Finitan era slab acum, boala părând să-l consume din interior. Chiar şi aşa, până în urmă cu câteva luni rezistase bine, dar acum era vizibil fragil. Venele albastre îi ieşeau în evidenţă pe sub pielea palidă, iar ceea ce mai rămăsese din părul lui fin era de un cenuşiu stins.

Televederea lui Edeard îi examină trupul, expunând creşterile maligne din jurul plămânilor şi toracelui.

— Nu fi atât de al naibii de băgăcios, şuieră Finitan.

— Îmi pare rău. Eu doar…

— Vrei să vezi dacă este în retragere, dacă mă simt mai bine?

— Ceva de genul ăsta, da.

Finitan reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Nicio şansă, Madona mă aşteaptă. Ca să fiu sincer, sunt chiar surprins în ultimul timp să văd că încă mă mai trezesc dimineaţa.

— Nu spune asta.

— Pentru numele Madonei, Edeard, acceptă că sunt pe moarte. Eu am făcut-o cu ceva timp în urmă. Sau ai de gând să începi o pălăvrăgeală de politician despre cum voi fi bine sănătos în curând? Ca să-mi ridici moralul?

— Nu intenţionez aşa ceva.

— Mulţumesc, Madona. Ale naibii novice asta fac. Ele cred că ajută, dar de fapt nu reuşesc decât să mă deprime. Îţi poţi imagina? Am un cârd de fete în vârstă de douăzeci de ani care se agită în jurul meu, când tot ce vreau eu este să tacă şi să plece. Ce fel de sfârşit este acesta pentru un bărbat?

— Unul demn?

— A naibii demnitate. Ştiu cum mi-aş dori să plec mai degrabă. Ar fi ceva, nu-i aşa? Scandalizând pe toată lumea la final.

Edeard zâmbi, deşi îi venea să plângă.

— Ar fi ceva, într-adevăr. Poate că medicul cunoaşte vreun amestec care să-ţi dea o explozie finală de putere.

— Aşa e mai bine. Mulţumesc că ai venit, apreciez. Mai ales acum, când ar trebui să fii plecat în campania electorală. Cum merge, apropo?

— Ei bine, Trahaval este o certitudine. Nu sunt sigur de mine. Oamenii mei mi-au spus în particular că am doar câteva procente în plus. Yrance s-ar putea întoarce pe postul de Conetabil-Şef.

Îşi reprimă un zvâcnet de iritare.

Finitan zâmbi larg şi îşi odihni capul înapoi pe movila de perne.

— Şi asta te enervează, nu-i aşa? Asta este minunat la tine, Edeard. După tot acest timp, singurul lucru pe care tu, dintre toţi oamenii, nu-l poţi face este să-ţi ascunzi emoţiile în mod corespunzător. Este uimitor faptul că este singura capacitate psihică care îţi lipseşte. Aşa că pot spune cum te irită faptul că tu, Mergătorul-pe-Apă, trebuie să ai de luptat pentru voturi, după tot ceea ce ai făcut pentru oraş.

— Da, este adevărat, nu mă aşteptam chiar la o astfel de luptă.

— Ha. Eşti doar supărat pentru că oamenii au uitat. Numai patruzeci de ani de la exil, şi eşti studiat la orele de istorie. Asta este ceea ce eşti pentru o întreagă generaţie, o după-amiază plictisitoare blocaţi în şcoală, când ar putea să fie afară şi să se distreze.

— Mulţumesc.

— Întotdeauna face bine să le dai politicienilor una sau două peste nas.

— Eu nu sunt poli…

Finitan chicoti, izbucnind apoi într-o tuse alarmantă. Edeard se aplecă îngrijorat.

— Eşti bine?

— Nu, sunt pe moarte.

— Există o diferenţă între a-ţi accepta soarta şi a fi pur şi simplu morbid.

Finitan îi făcu semn să tacă. Un pahar de apă pluti prin aer şi se opri la buzele lui. Luă o înghiţitură.

— Minunat, puterile mele psihice au rămas intacte. Cât de ironic poate fi asta?

— Nu creierul îţi este afectat.

— Nu-mi place fiertura pe care mi-o dau pentru a-mi amorţi durerea. Are un gust oribil, şi apoi îmi petrec toată ziua moţăind. Nu vreau să-mi petrec ziua dormind, Edeard.

— Ştiu.

— Care este rostul? Sufletul meu se va avânta liber în curând, de ce să-mi petrec timpul legat de pat şi smerit? Urăsc existenţa asta, Madona să mă ierte, vreau să se termine.

Edeard îşi putea simţi obrajii colorându-se şi ştiu că Finitan îi examina gândurile cu o abilitate de expert.

— Ah, spuse bătrânul cu satisfacţie, şi închise ochii. Deci, ce te aduce cu adevărat aici?

— Un Lord al Cerului se apropie.

— Madona! Finitan se răsuci brusc şi se strâmbă la împunsătura de durere provocată de mişcare. De unde ştii?

— Oraşul mi l-a arătat. Apoi, noaptea trecută am vorbit cu el.

Zâmbi cu căldură şi luă mâna rece a lui Finitan într-a lui.

— Vine să vadă dacă vreunul dintre noi a ajuns la împlinire. Vine să ne conducă sufletele către Inimă.

— Împlinire? Din ochii lui Finitan se scurgeau lacrimi. Arăt eu împlinit? Să-i ia naiba aroganţa. Cu ce drept ne judecă?

— Finitan, prieten drag, eşti împlinit. Uită-te la viaţa pe

care ai trăit-o, uită-te la ceea ce ai realizat. Te rog, te implor, du-te în turnul din Eyrie. Acceptă să te conducă la Marea lui Odin. Arată Makkathranului, arată lumii, că am devenit iar demni. Dă-le oamenilor din nou această speranţă supremă. Arată-le că drumul tău este calea cea dreaptă.

— Un Lord al Cerului nu va duce sufletul meu amărât în altă parte decât în Honious.

— Încetează. Ţi-l va lua. Crede-mă pentru ultima dată. Tu îmi citeşti emoţiile, dar eu îţi pot vedea sufletul, şi este glorios.

— Edeard...

— Dacă te duci, dacă eşti demn să fii condus, alţi Lorzi ai Cerului vor şti, vor veni la Querencia din nou. Vieţile noastre vor fi complete. Tot ceea ce tu şi cu mine am realizat împreună, tot ce ne-a costat, toată durerea pe care am îndurat-o pentru a smulge oraşul din strânsoarea întunericului şi a decăderii, va fi meritat.

O vreme, Finitan nu spuse nimic. În cele din urmă, oftă.

— Honious să mă ia, mor oricum. De ce nu?

— Mulţumesc.

Edeard se aplecă deasupra patului şi sărută fruntea bătrânului.

Decizia părea să-l fi înveselit pe Finitan. Îşi ţuguie trist buzele palide.

— Ei bine, cel puţin vei fi ales. Cum te simţi ca şef al poliţiei?

— Cum poţi să ştii deja? Ai vreun dar al clarviziunii pe care l-ai ţinut ascuns în toţi anii ăştia?

— Vei fi din nou Mergătorul-pe-Apă. Tu vei fi cel care îl va chema pe Lordul Cerului pe Querencia. Apoi, în faţa întregului oraş mă vei ridica până în vârful turnului, ca să pot fi îndrumat către Inimă. Tu, Edeard. Doar tu. Cine nu va vota pentru un astfel de salvator?

Edeard anunţă sosirea Lordului Cerului în după-amiaza aceea, în timp ce ţinea un discurs de campanie în faţa ucenicilor din Breasla Oumodelatorilor în Ysidro. La început,

în sală se făcu linişte, ca şi cum cuvintele sale nu ar fi avut sens. Apoi veni un val de surpriză şi neîncredere. Apelurile prin televorbire fulgerau către prieteni şi familie. Zeci de mâini se ridicau, erau strigate întrebări.

— Este foarte simplu, le spuse Mergătorul-pe-Apă. Lorzii Cerului zboară spre Querencia din nou. Primul va ajunge aici peste doar o săptămână şi îl va conduce pe Finitan prin Marea lui Odin, către Inimă.

— De unde ştii? au strigat câţiva ucenici în acelaşi timp.

— Pentru că am vorbit cu el în ultimele nopţi.

— De ce o să fie condus Finitan?

— Pentru că, dintre noi toţi, el este cel care a ajuns la împlinire. Modul în care şi-a trăit viaţa este exemplul pe care trebuie să-l urmăm cu toţii. Când Lordul Cerului îl va vedea, va şti că a venit timpul pentru ca oamenii să fie conduşi din nou la Inimă.

Adevărata monedă de schimb a Makkathranului fuseseră întotdeauna bârfa şi zvonurile, o monedă umflată în timpul alegerilor, când perspectiva de scandal şi de incorectitudine era şi ea grasă, toţi candidaţii încercând să-şi defăimeze rivalii. Aşa că ştirea despre Lordul Cerului călători la fel cum ştirile de o asemenea importanţă o făceau întotdeauna în Makkathran, la fel de repede ca lumina soarelui. În mai puţin de o oră, toată lumea ştia de afirmaţia uimitoare făcută de Mergătorul-pe-Apă.

Asociaţia Astronomilor promise că va afla dacă vreun Lord al Cerului se apropie de Querencia, iar membrii săi începură imediat să se certe între ei cu privire la observaţiile false. Primarul Trahaval evită cu grijă orice comentariu direct şi orice critică. Conetabilul-Şef Yrance respinse afirmaţia ca pe o şmecherie ridicolă menită să smulgă voturi, iar echipa sa de campanie inundă rapid oraşul cu un val de comentarii menite să ridiculizeze ştirea. Un semn al disperării Mergătorului-pe-Apă, pretindeau ei, un tur de forţă, o minciună. Îi trecuse vremea. Se scălda în iluzii. Era un fost. Era nevoie de cineva stabil şi cu spirit practic, cineva care să obţină rezultate reale, un om ca actualul şef al poliţiei.

Sub conducerea lui Dinlay, o rafală de contraafirmaţii trecea din cartier în cartier. Lordul Cerului este real. Se întoarce, aşa cum a profeţit Madona. Finitan va fi condus la Inimă, deoarece a trăit o viaţă de împlinire, exact aşa cum a spus Madona că ar trebui. Cine altcineva decât Mergătorul-pe-Apă ar putea invoca mântuirea noastră finală? El este cel care trebuie să ne conducă. Edeard ne va duce către viitorul pe care ne-am petrecut atât de mult timp încercând să-l atingem.

— Ar fi bine să ai dreptate în privinţa asta, îi spuse Dinlay, cinci zile mai târziu, în timp ce el şi Edeard ajungeau la casa pensionarilor din Breasla Oumodelatorilor.

— Ai un pic de credinţă, îi răspunse Edeard vechiului său prieten pe un ton rănit. Dintre ei toţi, Dinlay îi fusese întotdeauna cel mai loial. El era, de asemenea, cel despre care Edeard considera că se schimbase cel mai puţin de-a lungul anilor. Dinlay era de opt ani căpitan al secţiei de poliţie Lillylight. O promovare pe care acel cartier bogat o salutase în mod deosebit. Era o adevărată captură să aibă pe cineva din echipa iniţială a Mergătorului-pe-Apă numit pentru a supraveghea ordinea pe străzile lor. Pentru respectivii rezidenţi, în mod special, influenţa şi statutul însemnau totul.

Dinlay, desigur, se adaptase perfect (aşa cum Edeard anticipase că o va face). Erau o mulţime de evenimente sociale oficiale care i se potriveau. Secţia fusese organizată în mod eficient. Se implicase el însuşi, în mod activ, în pregătirea noii generaţii de poliţişti, producând echipe politicoase şi eficiente. Procurorii obţineau rate ridicate de succes în instanţă. Pe străzile din Lillylight se putea merge în siguranţă la orice oră din zi sau din noapte. Iar căpitanul Dinlay era, de asemenea, recent logodit cu una de-a lor. Din nou.

Edeard îl conduse la etaj, spre camera lui Finitan. Doctoriţa-şefă a casei îl aştepta în faţa uşii, flancată de două novice.

— Nu sunt sigură că acest lucru este în interesul

pacientului, îi spuse ea cu fermitate.

— Cred că e treaba lui să decidă, nu-i aşa? îi răspunse Edeard calm. Este dreptul lui, într-un moment ca acesta.

— Călătoria asta l-ar putea termina. Ai vrea să ai asta pe conştiinţă, Mergătorule-pe-Apă?

— Îl voi ţine nemişcat, promit. Va ajunge în turn în mod confortabil.

— Şi apoi ce? Chiar dacă Lordul Cerului soseşte, el este încă în viaţă.

— Mergătorul-pe-Apă a spus că va veni un Lord al Cerului, interveni Dinlay aprins. Ai de gând să-i negi pacientului tău şansa de a ajunge la Inimă?

— Eu pot să-i ofer certitudine, răspunse doctoriţa. Nu promisiuni bazate pe un mit.

— Asta nu este o şmecherie electorală, replică Dinlay, cu furie crescândă acum. Nu este promisiunea unui politician. Lordul Cerului va conduce sufletul Maestrului Finitan la Inimă.

Chiar crede în mine, realiză Edeard, simţindu-se aproape umilit de această încredere care dura de patruzeci de ani. Nu era prea sigur ce să facă în legătură cu doctoriţa încăpăţânată, care nu-şi făcea decât datoria de a asigura ceea ce credea ea că era cel mai bine pentru pacientul său.

— Doctore, ceru imperios televorbirea lui Finitan. Te rog, lasă-mi prietenii să intre.

Doctoriţa se dădu la o parte, afişând o cât se poate de mare dezaprobare.

Finitan stătea pe pat, îmbrăcat în robele de Mare Maestru al Breslei Oumodelatorilor.

— Arăţi splendid, îi spuse Edeard.

— Aş vrea să mă şi simt aşa. Bătrânul tuşi, adresându-i un zâmbet firav, curajos. Să trecem peste asta, bine?

— Desigur.

Edeard îşi plie uşor mâna a treia în jurul lui Finitan, gata să-l ridice de pe pat.

— Maestre? întrebă doctoriţa.

— E în regulă. Asta este ceea ce vreau. Vă mulţumesc şi ţie, şi novicelor pentru treaba splendidă făcută. Aţi reuşit

să-mi faceţi viaţa suportabilă din nou, dar obligaţiile voastre se termină acum. Sper să-mi respecţi dorinţa.

În tonul bătrânului Maestru se simţea o urmă din vechea sa autoritate.

Doctoriţa se înclină stânjenită.

— Te voi însoţi eu însămi la turn.

— Mulţumesc, îi răspunse Finitan.

Edeard îl ridică cu atenţie şi-l trecu de uşă. Mica procesiune porni în jos pe scări, spre curte.

Afară se adunase o mulţime excitată şi curioasă. Se înghesuiau pe strada îngustă pentru o poziţie mai bună, măturându-l cu televederea pe Maestrul suferind. Finitan schiţă un zâmbet slab şi le făcu semn cu mâna.

— Unde e Lordul Cerului? strigă cineva.

— Arată-ne, Mergătorule-pe-Apă. Unde este?

— Nu e nimic pe cer, în afară de nori.

Dinlay se încruntă.

— Oamenii lui Yrance, mormăi el. N-au niciun pic de simţ al decenţei?

— Sunt alegeri, observă Finitan amuzat.

— După ziua de azi nu va mai conta, răspunse Edeard.

O gondolă îi aştepta pe Canalul Ascuns. Edeard îl lăsă uşor pe Finitan în jos, pe bancheta din mijloc, iar doctoriţa îl aşeză cât mai confortabil posibil, sprijinindu-l cu perne şi pături. Bătrânul zâmbi mulţumit în timp ce gondolierul împinse barca, pornind pe canal. Copaci de folfal mărgineau ambele maluri, curbându-şi ramurile lungi la înălţime, deasupra apei. Cu aerul cald de primăvară ce adia în oraş, mugurii florilor strălucitoare de portocal se spărgeau din coaja indigo a copacilor, producând un spectacol frumos în culori vibrante.

Au fost urmăriţi cu privirea pe fiecare centimetru de drum. Unii copii fugeau chiar de-a lungul malului canalului, ocolind trunchiurile şi pietonii, pentru a ţine pasul cu gondola. Mai mulţi ge-vulturi zburau alene deasupra lor.

Gondolierul îi conduse în josul Canalului Ascuns, apoi peste Canalul Pieţei până când au ajuns în dreptul bisericii Madonei. Sute de oameni îi aşteptau în jurul platformei de

acostare, dornici fie de spectacol, fie de eşec.

Pythia conduse grupul semioficial de primire în capul scării de lemn, însoţită de şase maici care aşteptau pasive. Era nouă în poziţie, unsă cu doar trei ani în urmă. Nu prea avea vivacitatea predecesoarei sale, nici nu se implicase în evenimentele sociale ale Makkathranului, dar devotamentul ei faţă de Madona nu fusese niciodată pus la îndoială. Avea un zel pentru învăţătură care îl făcea întotdeauna pe Edeard să se simtă inconfortabil în apropierea ei.

— Mergătorule-pe-Apă, spuse ea cu amabilitate.

Faţa frumoasă îi era impasibilă, la fel ca şi mintea.

Edeard urcă treptele, în timp ce cu mâna a treia îl ridica pe Finitan în spatele lui.

— Vreun semn despre el? întrebă Finitan.

Kanseen, care stătea chiar în spatele Pythiei, îi luă mâna şi o strânse uşor.

— Nu încă, spuse ea dulce.

— Nu va dura mult, îi promise Edeard. Dar chiar şi el aruncă o privire nervoasă spre Marea Lyot din partea de est. Televorbise cu Lordul Cerului în seara precedentă, înainte ca rotirea planetei să-l ascundă vederii. Câţiva astronomi afirmau că îl văzuseră, pentru a fi contrazişi apoi de personalul de campanie al lui Yrance care-i numise acoliţi ce încercau să obţină pe termen scurt favorurile Mergătorului-pe-Apă.

Kristabel îi adresă un zâmbet încurajator, deşi nu-şi putea ascunde preocuparea. Macsen îşi dădu doar ochii peste cap, cu gândurile pline de bravadă şi de încredere pe care spera să i le poată insufla şi lui Edeard.

Întregul grup merse până la cel mai apropiat turn, Kanseen ţinându-l tot timpul pe Finitan de mână. Acesta avea o culoare gri-închis, iar suprafaţa încreţită îi era împânzită de nişte fisuri subţiri cu margini de un roşu-închis. Două deschideri în unghi de la baza turnului duceau în camera ca o peşteră din centru. Un singur pilon gros se ridica din mijlocul podelei, cu o deschidere către scara îngustă în formă de spirală care şerpuia până la platforma de deasupra.

Chiar şi în interiorul zidurilor groase, Edeard putea simţi o mulţime de televederi presând asupra lor, pe măsură ce tot mai mulţi locuitori ai oraşului încercau să vadă ce se întâmplă.

— O să te duc eu singur sus, spuse Edeard.

Nu era sigur ce se întâmpla în jurul vârfului unui turn atunci când Lordul Cerului venea să solicite un suflet omenesc. Cartea Madonei vorbea despre un foc rece care înghiţea corpurile celor care fuseseră aleşi pentru a fi conduşi. Asta nu suna bine pentru cei vii.

Toată lumea se uită la Kristabel, care ridică din umeri.

— Dacă asta este ceea ce trebuie făcut, zise ea fără tragere de inimă.

— Fie ca Madona însăşi să-ţi ureze bun venit, Finitan, spuse Pythia.

Celelalte maici îşi împreunară mâinile în rugăciune.

Edeard începu să-l ducă pe Finitan spre intrarea îngustă a scării. Mâna lui Macsen îi prinse cotul.

— Nu zăbovi acolo, îi spuse încet Maestrul Sampalokului. A fost destul de rău ultima dată când ai urcat singur într-unul din turnurile astea.

Edeard îi zâmbi şi porni în sus pe scări.

— Te-ai întrebat vreodată ce-i acolo? întrebă Finitan.

Era în faţa lui Edeard, cu corpul înclinat la aproape patruzeci şi cinci de grade în timp ce telekinezia lui Edeard îl manevra în sus luând curbele deloc simetrice ale scării.

— În Inimă?

— Da.

— Nu ştiu. Nu poate fi o existenţă fizică, nu ca un fel de nou început cu o casă mare la malul mării, cu servitori şi vinuri fine şi mâncare. *Putem face asta şi aici.*

— Da, m-am gândit şi eu la lucrurile astea. Şi atunci, ce este ea, mai exact?

— Ei bine, vei şti înaintea mea.

Finitan râse.

— Ăsta-i Edeard al meu, mereu practic.

Erau la aproximativ o treime din drumul în sus. Edeard se strâmbă şi se concentră să nu-l scape pe bătrânul Maestru.

Scările erau îngrozitor de claustrofobice.

— Filosofia nu a fost niciodată punctul meu forte, continuă Finitan. Am fost mai mult un organizator.

— Ai fost un vizionar. De aceea ai realizat atât de multe.

— Foarte frumos din partea ta. Dar ce nevoie are Inima de un vizionar uman?

— Madona, dar eşti cam ursuz pentru cineva pe cale să se angajeze pe ultimul drum.

— Şi dacă nu e? şopti Finitan. Edeard, mi-e teamă.

— Ştiu. Dar gândeşte-te că, chiar dacă Inima nu este pentru tine, ea este locul în care o grămadă de întrebări vor primi răspuns. Gândeşte-te cine se află acolo în aşteptarea ta. Rah şi Madona, în primul rând. Fiinţele care au construit Makkathranul, oricine şi orice ar fi ele. Căpitanul de pe nava care ne-a adus aici, şi el va fi în măsură să explice ce anume l-a făcut să intre în Gol. Poate chiar acele *Primevieţi.* Imaginează-ţi ce ţi-ar putea spune ele. S-ar putea să descoperi chiar de ce există Golul.

— Ah, acum mi-a venit o idee. Poate că am înţeles noi greşit, iar Inima este pur şi simplu o poartă de ieşire.

— Ieşire?

— Către universul exterior. Dacă suntem împliniţi, dacă am dovedit că suntem suficient de demni, vom putea merge acasă.

— Nu cred că există o cerinţă de bun comportament pentru a merge şi a trăi în universul exterior, spuse Edeard categoric.

— Probabil că ai dreptate, răspunse Finitan.

Se cutremură, de parcă ar fi fost cuprins brusc de un fior.

Edeard vedea sudoarea sclipind pe fruntea prietenului său.

— Ai luat poţiunea analgezică înainte de a pleca?

— Bineînţeles că nu, se răsti Finitan nervos. Crezi că vreau să moţăi când propriul meu Lord al Cerului vine să mă caute?

Edeard nu spuse nimic.

— Şi poţi să-ţi ştergi rânjetul de pe faţă.

— Da, Maestre.

În cele din urmă, au ajuns pe platformă. Ca întotdeauna, un vânt puternic şuiera peste podeaua goală şi curbată. Şapte vârfuri gigantice se ridicau de pe margini, lăsându-se într-un unghi abrupt înapoi peste platformă, cu capetele zimţate aproape atingându-se sus, deasupra casei scării.

Edeard îl plasă pe Finitan uşor pe podea şi se lăsă pe vine lângă el.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Pentru cineva care este pe moarte? Nu-i rău. De fapt, mă simt destul de uşurat. Nu sunt mulţi cei cărora să le fie dată cunoaşterea clară a momentului exact al morţii lor. O astfel de cunoaştere este revigorantă. Şi asta înseamnă că nu mai am de ce să-mi fac griji.

Degetele lui Edeard dădeau la o parte cu grijă firele de păr de pe fruntea palidă şi umedă a bătrânului. Pielea lui Finitan era neplăcut de rece, arătându-i lui Edeard destul de clar prin ce trecea corpul lui deteriorat.

Numărul de persoane care-i cercetau cu televederea, acum când ieşiseră din casa scărilor în aer liber, era aproape opresiv. Edeard simţea că oraşul se oprise practic pentru a-şi concentra complet atenţia asupra lui şi a turnului. Toată lumea era în aşteptare. Chiar şi agitatorii lui Yrance erau tăcuţi acum, când momentul promis se apropia.

Edeard simţi televederea observatorului necunoscut măturându-l, pătrunzând chiar prin structura turnului din jurul lui, tatonând şi iscodind. Venea din cartierul Cobara, ca de obicei.

— Ziua de azi nu e niciun secret, se răsti înapoi.

Televederea se opri brusc.

— Cine a fost? întrebă Finitan.

— Nu ştiu. Dar mă aştept să aflu în curând. Cunoşti Makkathranul, întotdeauna dospeşte câte o problemă pe undeva.

— Asta a fost mai mult decât problemele obişnuite. Aveau o capacitate egală cu a ta.

— Mai mare, bănuiesc.

— I-ai simţit şi înainte?

— Am avut indicii că apar oameni de talia mea, da. Dar asta nu are legătură cu ziua de azi.

— Edeard…

— Nu. Edeard îşi închise degetele în jurul mâinii fragile a lui Finitan. Acum este vorba despre tine şi Lordul Cerului. Va trebui să dovedeşti o dată pentru totdeauna că ceea ce ai făcut a fost corect. După aceea, toate necazurile noastre vor fi minore. Asta este ce îţi cer astăzi.

Capul lui Finitan căzu din nou pe perna moale formată de gluga mantiei sale.

— Încăpăţânat până la sfârşit – mă rog, sfârşitul meu. Ştii, în ziua în care ai intrat în biroul meu, mi-am făcut griji că ai putea decide să fii ucenic în Turnul Albastru timp de şapte ani. Ce pierdere ar fi fost! Ce pierdere pentru lumea întreagă!

— Întotdeauna am gândit că puneai prea mult accent pe aspectele rele.

— Una dintre cele mai mici crime ale mele. Sunt sigur că Madona va dori să discute asta pe larg, dacă o întâlnesc vreodată, împreună cu toţi ceilalţi.

— O vei face. Ce întâlnire va fi!

— Ha! Nu cred că ea… Vocea lui Finitan se stinse şi o expresie de puternică surpriză i se aşternu pe faţă. Oh! Edeard?

Edeard se întoarse cu faţa către Marea Lyot. Chiar la orizont, un petic de ceaţă ciudat creştea deasupra apei, extinzându-se către cer.

— Vine, spuse el simplu, fericit.

Mâna lui Finitan o apucă strâns pe a sa.

— Mulţumesc, Edeard, pentru tot.

— Îţi datorez atât de mult.

Putea simţi televorbirile speriate pornind de-a lungul străzilor şi canalelor de mai jos, pe măsură ce persoanele cu televederea mai puternică deveneau conştiente de ceea ce se apropia de Makkathran. Vederile dăruite se răspândeau peste tot. Surpriza şi încântarea înfloreau printre cetăţenii uşor speriaţi.

— Şi eu ţie, răspunse Finitan. Acum e timpul să mă laşi aici, ca să îmi pot începe călătoria finală. În curând voi avea răspunsuri. Atât de curând, Edeard. Imaginează-ţi.

— Da.

Edeard se ridică în picioare şi se uită la pilonul gros din care începea casa scării, apoi aruncă o privire la marginea platformei.

— Du-te! chicoti Finitan. Fii Mergătorul-pe-Apă, mai ales azi. Bate-l pe bădăranul acela mic de Yrance. Dar nu te opri aici, eşti mai mare decât ei toţi la un loc, nu uita asta. Iar la final, te voi aştepta. Ne vom reîntâlni în Inimă, Edeard. Chiar şi cei de aici de jos ne vor afla bucuria.

— La revedere, zâmbi Edeard.

Avea atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar, ca întotdeauna, nu era timp. Se întoarse şi traversă platforma alergând. Ajuns la marginea ei, scoase un strigăt triumfător şi sări.

Jos de tot, departe, la sol, se auzi un cor de exclamaţii îngrozite, în timp ce feţele mulţimii se întorceau să-l privească. Râzând sfidător, îşi ţinea braţele deschise larg, lăsând mantia neagră să fluture nebuneşte în jurul lui, în timp ce el săgeta în jos.

Televederea cea puternică juca peste el în timp ce cădea. Apoi, la o sută de metri de sol, oraşul îl apucă încetinindu-i zborul sălbatic, coborându-l încet pe pavimentul de la baza turnului. Mulţimea exclamă din nou, cu admiraţie. Câteva persoane au început să aplaude, iar şi mai mulţi au ovaţionat.

Edeard văzu zâmbetul ironic al lui Macsen. Dinlay îi aruncă o încruntare dezaprobatoare. Pe faţa lui Kristabel însă se citea pură mânie. Ridică din umeri a scuză, dar în mod clar nu era nici pe departe suficient. Era încă încruntată când se duse la ea şi o cuprinse în braţe.

— Tati, îl certă Marilee.

— N-ai fost deloc cuminte.

— Învaţă-ne şi pe noi cum să facem asta.

Edeard le făcu cu ochiul gemenelor.

— Vine Lordul Cerului, spuse el solemn.

Mulţimea era emoţionată acum, sporovăind sălbatic în timp ce se întorceau spre est. La început, nu a fost nimic de văzut: turnurile din Eyrie blocau complet vederea spre cer chiar peste mare. Apoi, locuitorii uimiţi din Myco şi Neph au început să dăruiască imagini restului oraşului.

Lordul Cerului se ridicase deasupra orizontului. Acum, zbura direct peste marea agitată. La început, Edeard nu-i realiză dimensiunea. Din cartierul portului oraşului se vedea doar ca o lună albă strălucitoare plutind pe creasta valurilor, ridicându-se încet, apoi cufundându-se din nou. Era greu să-ţi dai seama de suprafaţa sa reală. Avea aceeaşi strălucire ca un bazin de apă clipocind sub soare la amiază, o distorsiune luminoasă care nu dura suficient de mult pentru a te putea concentra asupra ei. Apoi realiză că Lordul Cerului nu pierdea din altitudine, ci se apropia doar. Partea inferioară curbată se afla deja la cel puţin un kilometru deasupra mării, ceea ce era imposibil pentru că asta ar fi însemnat o suprafaţă de kilometri întregi. Şi totuşi, iată-l. Umbra pe care o arunca schimbase culoarea apei din gri-albastru în aproape negru pe o zonă vastă. Velele albe şi fine ale navelor eclipsate de mai jos deveniseră cenuşii şi se zbăteau puternic în timp ce turbulenţele create se învolburau în jurul lor.

În cele din urmă, marginea din faţă a cercului colosal alunecă peste orizontul oraşului. La fel ca toată lumea aflată în Eyrie, Edeard simţea uimire şi adoraţie. Dimensiunea acestuia era mai mult decât intimidantă, era de-a dreptul copleşitoare. Şi nu mai puţin înfricoşătoare. Era probabil aproape cât jumătate din mărimea oraşului în sine. Şi zbura!

— O mare Madona, şopti el în timp ce Kristabel şi gemenele se agăţau de el. Le cuprinse cu braţele, nereuşind nici pe departe să le liniştească. Îi venea să ţipe la mintea oraşului, să-i ceară să îi protejeze. În faţa unei astfel de *măreţii,* un instinct primitiv mizerabil îl îndemna să fugă, să se ferească ghemuindu-se. A început, în schimb, să râdă isteric, gândindu-se că doar în urmă cu câteva minute

el şi Finitan puneau la îndoială existenţa Lordului Cerului şi scopul Inimii.

În jurul lui, oameni se aruncau la pământ, ţipând înfricoşaţi, punându-şi braţele deasupra capului. Când se uită la Pythia, Edeard îi văzu lacrimile mari de bucurie rostogolindu-i-se pe obraji în timp ce îşi ţinea braţele ridicate, în semn de salut. Mintea îi strălucea puternic, trimiţându-i gândurile de bun venit în sus, către cer.

Raze orbitoare de lumină solară pură străluceau peste acoperişurile şi străzile Makkathranului. Acum Edeard putea vedea direct, Lordul Cerului părea să fie făcut dintr-o substanţă cristalină. Un milion de foi subţiri din acea substanţă erau pliate în geometrii bizare ce se răsuceau, părând, cumva, să nu se intersecteze niciodată aşa cum ar fi trebuit. Lumina soarelui bolborosea ca o spumă prin miez, îndoindu-se şi transformându-se haotic. Nu era sigur dacă lumina era cea care fluctua sau dacă foile cristaline înseşi erau în continuă mişcare. Compoziţia Lordului Cerului sfida logica, în timp ce creatura în sine sfida gravitaţia.

Umbra se aşternu peste Eyrie, în timp ce Lordul Cerului aluneca peste Makkathran, o întunecime atenuată de flashuri perpetue de lumină prismatică strălucitoare care radia din suprafaţa sa unduitoare. Odată cu aceasta, veni şi tunetul trecerii sale, vuietul a o mie de fulgere pornite simultan. Vântul alerga pe străzi, scuturând copacii şi smulgând hainele şi toate obiectele neataşate. Un muson de petale de flori smulse din arbori şi de pe tulpinile de iederă se ridică în aerul întunecat şi scăpărător.

Apoi, gândurile Lordul Cerului au devenit evidente. Fiecare om în parte era scăldat într-un val înalt de interes. Liniştitor şi plin de compasiune. O reflecţie a dimensiunii şi mărinimiei sale. Chiar şi cei care fuseseră cei mai înfricoşaţi de prezenţa sa se calmau. Bunăvoinţa lui era dincolo de orice îndoială, o bunăvoinţă aproape umilitoare în sinceritatea ei. Era curios şi plin de speranţă văzând că noii locuitori ai Makkathranului ajunseseră, din nou, la împlinire, astfel încât puteau fi conduşi către Inimă.

— Uite! ţipă Marilee, acoperind urletul atmosferei.

Edeard se întoarse în direcţia indicată. Toate fisurile de pe suprafaţa încreţită a turnului erau însufleţite de o lumină stacojie, ca şi cum un fel de foc mătura prin ea, alergând în sus. Observă apoi că turlele răsucite din vârf străluceau într-un alb-violet, din ce în ce mai luminos.

— Edeard, îl chemă ferm şi puternic televorbirea lui Finitan. Oh, Edeard, mă aude, Lordul Cerului mă aude. Mă va lua cu el! Edeard, mă duc la Inimă. Eu!

Vârful turnului dispăru într-o explozie de lumină. Flăcări de strălucire de gheaţă fulgerau în sus spre Lordul Cerului. Televederea lui Edeard îi arăta cum trupul lui Finitan se transforma în cenuşă şi exploda în furtună. Dar sufletul acestuia se ridică rapid. Edeard nu avea nevoie de nicio televedere specială ca să-l perceapă acum, forma sa spectrală era acolo, vizibilă pentru toată lumea.

Bătrânul Maestru al Breslei Oumodelatorilor râse triumfător şi îşi înălţă braţele eterice, luându-şi rămas-bun de la oraş şi de la oamenii pe care îi iubea. Se ridică apoi, în mijlocul flăcărilor din turn, pentru a fi cules de haosul de lumină care ţâşnea dansând prin Lordul Cerului.

— Îţi mulţumesc, îi spuse Edeard Lordului Cerului.

— Semenii tăi devin din nou împliniţi, răspunse acesta. Sunt bucuros. Am aşteptat atât de mult.

— Te vom aştepta să mai vii. Edeard zâmbi în sus spre creatura iridescentă, uluitoare, care plutea cu atâta nonşalanţă deasupra tuturor.

Nu era singurul care se adresa Lordului Cerului.

— Ia-mă! au început să plângă sute şi sute de bătrâni şi bolnavi, ridicându-şi rugător televorbirea.

— Ia-mă.

— Condu-mă la Inimă. Sunt împlinit.

— Am trăit o viaţă bună.

— Ia-mă.

— Rudele mele se vor întoarce pentru a vă conduce la Inimă, le promise Lordul Cerului. Fiţi pregătiţi.

După ce trecu de cerul oraşului, Lordul Cerului începu să urce din nou, ridicându-se mai mult şi mai mult peste Câmpia Iguru, până când se înălţă vertical deasupra

Munţilor Donsori. Edeard îşi adunase familia în jurul lui, astfel încât să-l poată vedea plecând. Era sigur că în timp ce lua altitudine lua şi în viteză. La scurt timp, deveni greu de urmărit. Călătorea extrem de repede, micşorându-se cu fiecare secundă.

— Oh, tati, au gângurit gemenele îmbrăţişându-l.

Edeard le sărută pe amândouă. Nu-şi putea aminti să mai fi fost atât de uşurat şi emoţionat până atunci.

— Suntem salvaţi, le spuse el. Sufletele noastre vor intra în Inimă.

Am câştigat. Chiar am făcut-o.

Sus, departe, Lordul Cerului alerga spre nebuloase, diminuându-se până când deveni o stea strălucitoare de zi. În cele din urmă, dispăru din vedere.

Edeard îşi flutură mâna în semn de adio.

— Lumea ne va cunoaşte bucuria atunci când ne vom reîntâlni, îi şopti el lui Finitan.

Lăsă să îi scape un oftat adânc şi privi în jur. O mulţime de oameni se uitau încă spre cerul perfect azuriu, gânditori şi mulţumiţi. Avea să mai dureze până când Makkathranul să-şi reia activitatea normală.

— Ai avut dreptate, îi spuse Macsen. Mergătorule-pe-Apă.

Kristabel îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— De ce ai sărit? Este atât de periculos.

— Yrance n-o să ştie ce să facă acum, zise Dinlay cu o urmă de satisfacţie crudă. Putem profita de asta imediat.

Edeard începu să râdă.

4

Însoţiţi de o boare de vânt dinspre vest, zorii se strecurau în jurul zgârie-norilor zvelţi de cristal din inima oraşului Darklake, luminând cerul senin. La etajul al cincizeci şi doilea al turnului Bayview, Laril clipi în lumina orbitoare care strălucea direct prin fereastra ce se arcuia din podea până în plafonul livingului. Era întins pe canapeaua pe care îşi petrecuse noaptea, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte în dungi. U-amprenta activă umbrirea ferestrei, în timp ce el îşi mişca încet omoplaţii, încercând să-şi deşţepenească muşchii. Biononicele activate recent nu păreau să aibă prea mult efect asupra rigidităţii corpului. Sau poate că el era cauza, poate că nu era chiar atât de expert în programarea lor, cum îi plăcea să creadă.

Un bot-camerist îi aduse o cană de cafea fierbinte, amară, iar el o sorbi cu grijă. Era şi un croasant alături, care începu să se cojească şi să se fărâme de îndată ce-l luă în mână. Unităţile culinare din Lumile Centrale erau de neînvins când era vorba de sintetizarea elementelor de bază. O experienţă gastronomică de cinci stele cerea totuşi un bucătar priceput pentru a le combina. Dar pentru o simplă masă rapidă, un meniu preparat complet artificial era alegerea potrivită.

Se îndreptă către sticla întunecată şi se uită în jos la reţeaua oraşului. Capsulele curgeau deja deasupra vechilor artere rutiere, forme ovale de crom colorat mişcându-se rapid de-a lungul culoarului lor reglementar, la sute de metri altitudine. Pe lacul de la care oraşul îşi trăgea numele, iahturile mari de zi se agitau, trăgând la cheiuri. Feriboturile vechi şi pitoreşti se duceau deja către primele porturi din programul lor, lăsând în urmă o brazdă verde strălucitoare. Deocamdată, erau puţini pietoni afară. Era prea devreme pentru asta, iar oamenii erau încă în stare de şoc din cauza barierei Sol. Majoritatea populaţiei urbane făcuse la fel ca şi Laril, petrecându-şi noaptea primind rapoartele unisferei cu privire la blocaj şi la ceea ce

Preşedintele şi Marina aveau de gând să facă în legătură cu asta. Pe scurt, răspunsul era „foarte puţin”. Congresul Politic Planetar de pe Oaktier emisese o declaraţie publică de condamnare a Facţiunii Acceleratorilor, cerând ridicarea barierei.

Mare brânză, gândi Laril. Acesta era singurul aspect legat de conversia la statutul de Înalt faţă de care încă nu se putea împiedica să simtă dispreţ. Numărul incredibil de comisii oficiale. Exista una pentru orice, atât la nivel local, cât şi la cel planetar. Toate integrate într-o ierarhie ciudată, pentru a forma guvernul reprezentativ mondial. Dar aceasta era metoda înaltă de a implica toţi cetăţenii în mod echitabil, de a le oferi tuturor autoritatea de a acţiona în calitate oficială, concluzia logică a filosofiei Înalte *Eu sunt guvernul.* Pentru că abia era în curs de a se califica drept cetăţean Înalt, Laril putea candida doar pentru alegerea în comitete de cea mai mică importanţă, şi existau cel puţin şaptesprezece niveluri sub cel executiv. Oaktier nu avea preşedinte şi nici prim-ministru. Avea un cabinet plenar (numit autopeiorativ politbirou de localnici) de responsabilitate colectivă. Când structura constituţională îi fusese explicată, în cadrul cursurilor sale de cetăţenie, cumva, Laril nu fusese surprins. Chiar şi aşa, cu toate informaţiile legale zilnice gestionate de supercomputere, practic aveai nevoie de un permis până şi pentru a trage apa, atât era Oaktier de birocratic. Dar în afară de asta, era una dintre cele mai liberale planete Înalte.

Laril realiză că, într-o reflectare excelentă atât a democraţiei sale excesive, cât şi a toleranţei, în această dimineaţă, gaia-câmpul planetar era aproape lipsit de textură emoţională. Toată lumea îşi reţinea fluxul conştiinţei, o reacţie universală de condamnare la adresa Pelerinajului Visului Viu, care era cauza principala a crizei.

Din nou, mare brânză. Deşi era dificil să fii atât de cinic în legătură cu asta. Adevărul era că arăta o unitate şi o hotărâre pe care chiar şi el le găsea impresionante.

Laril spera doar că va putea găsi acelaşi nivel de determinare şi în sine însuşi. De îndată ce apelul Aramintei

se întrerupsese, u-amprenta îi transmisese mesajul-fulger direcţionat care fusese încărcat în unisfera de pe Chobamba. Se rugase ca ea să ia avertismentul în serios şi să plece naibii de pe planeta aceea. Nu-l mai apelase de atunci, fapt care însemna că fie fusese capturată, fie fugise. Tot ce putea face era să presupună că reuşise să fugă şi să fie pregătit pentru asta. L-ar putea apela din nou pentru sfaturi şi pentru ajutor, ceea ce era antiteza birocraţiei stupide de pe Oaktier. Aici era vorba de o singură persoană capabilă să facă diferenţa, o mare diferenţă. Era ceea ce Laril îşi imaginase întotdeauna că va face, influenţând evenimentele din Confederaţie cu inteligenţa sa şi cu abilitatea înnăscută de a se feri de încurcături. Acum, avea în sfârşit această şansă. Era hotărât să-i ofere Aramintei exact ceea ce dorea ea.

În primul rând, nu prea avea încredere în codul pe care i-l dăduse pentru Oscar. Chiar dacă Oscar, oricine o fi fost el, o ajutase în Bodant Park, nu exista nicio modalitate de a şti dacă lucra pentru ANA, aşa cum susţinea. Ca să o ţină departe de Acceleratori, era nevoie de Marină sau de o Facţiune opusă. Laril pur şi simplu nu voia să dea fuga la Marină. Să aibă atâta încredere în autorităţi nu i se potrivea. De altfel, asta ar fi însemnat s-o predea efectiv pe Araminta preşedintelui, care ar fi trebuit apoi să facă un fel de compromis politic. Era mult mai bine să alcătuiască o echipă cu o facţiune, care ar adopta o linie de acţiune mult mai directă, care ar avea un plan şi ar duce lucrurile la îndeplinire.

Aşa că petrecuse noaptea pentru a face, cu ajutorul u-amprentei, câteva anchete delicate printre persoanele cu care obişnuia să se asocieze cu mult timp în urmă. Îşi luase toate măsurile de precauţie, coduri de unică folosinţă, noduri ecranate, rutări de întrerupere de la distanţă. Toate trucurile vechi pe care le învăţase le utilizase din nou într-o singură zi. Şi magia era încă acolo. Un prieten de pe Jacobal avea un coleg pe Cashel al cărui stră-străunchi fusese odată implicat în Protectoratul de pe Tolmin, având astfel canale de legătură către un susţinător care avea un contact

cu Facţiunea Custozilor. Respectivul contact îi furnizase un cod pentru cineva numit Ondra, care era un Custode „activ”.

După fiecare apel, Laril îşi reconstruise sistemul de apărare electronic în cadrul unisferei, asigurându-se că nimeni nu remarcase interesul său cu privire la facţiuni. Trebuie să fi funcţionat pentru că, atunci când primise codul Ondrei, niciunul dintre programele lui de protecţie nu detectase controlori sau interogatori de accesări care să-i urmărească rutarea ingenioasă.

Efectuase apoi apelul final. Ondra se arătase cu siguranţă foarte interesată când îi explicase cine era. Şi da, existau Custozi pe Oaktier care puteau fi în măsură să ofere „sfaturi” unui prieten al celui de-al Doilea Visător. Şi atunci Laril îşi formulase condiţiile pentru stabilirea contactului. Era mulţumit cu ceea ce plănuise. Petrecuse peste o oră supraveghind de la distanţă Jachal Colosseum, aflat la şapte kilometri de turnul Bayview. Revizuise nodurile locale şi încărcase un întreg meniu de software de monitorizare. Trecuse apoi printr-o hartă virtuală, familiarizându-se cu aspectul fiecărui nivel, identificând căile de evadare. În cele din urmă, închiriase trei capsule-taxi la întâmplare şi le parcase pe platforme publice în jurul Colosseumului, gata de pornire. Era un aranjament superb, pus la punct înainte de a vorbi chiar cu Ondra. Întâlnirea fusese convenită pentru ora nouă şi jumătate dimineaţa. Cineva numit Asom urma să fie acolo, singur.

Laril îşi termină cafeaua şi se întoarse de la fereastra mare. Janine venea din dormitor. Erau împreună de şase luni. Avea doar şaizeci de ani şi era întinerită până la o înfăţişare dulce de douăzeci. Faptul că migra spre interior la vârsta ei era grăitor pentru cât de nesigură era. O făcuse uşor accesibilă pentru marca sa particulară de farmec. Înţelesese exact cât de atrasă va fi de promisiunea de simpatie şi de sprijin. Tipul acesta de comportament de prădător îi va fi probabil înlăturat împreună cu alte trăsături de caracter nepotrivite, înainte de a obţine statutul de cetăţean Înalt adevărat. Între timp, Janine îi era un

companion destul de plăcut. Bariera Sol, însă, îi adusese înapoi toate neliniştile în acelaşi mod în care lui îi provocase o renaştere a trăsăturilor sale mai lacome.

Ochii ei erau roşii, chiar dacă lacrimile nu apăruseră încă. Masa deasă de păr castaniu buclat îi atârna fără vlagă, acoperindu-i faţa în formă de inimă. Îi aruncă o privire atât de neajutorată încât aproape că-l făcu să se clatine. Spre deosebire de toţi ceilalţi, emoţiile ei se revărsau în gaia-câmp, dezvăluind un psihic ce căuta cu disperare alinare.

— Nu pot să treacă prin barieră, spuse ea cu voce spartă. Marina a încercat câteva ore. Acum sunt acolo nişte nave ştiinţifice care încearcă să-i analizeze compoziţia.

— Au să găsească ei o soluţie, sunt sigur.

— Care, totuşi? Fără ANA suntem pierduţi.

— Cu greu. Acceleratorii nu pot intra în Gol fără cea de a Doua Visătoare.

— O s-o prindă, jeli Janine. Uită-te la ceea ce au făcut deja.

Laril nu comentă, deşi era tentant. Îşi trecu o mână peste bărbie, găsind o mulţime de tulei acolo. *Araminta obişnuia întotdeauna să se plângă de asta. Am nevoie de un duş şi de haine curate.*

— Trebuie să ies.

— Ce? De ce?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, un prieten mai vechi.

— Glumeşti? ţipă ea, în timp ce indignarea i se lupta cu spaima. Astăzi? Nu înţelegi? Au închis ANA.

— Cea mai mare victorie pe care ar putea-o obţine ar fi să ne schimbe vieţile. Am de gând să continui exact ca înainte. Orice altceva le-ar permite să câştige.

Ea îi aruncă o privire confuză, cu gândurile cuprinse de agitaţie. Mai mult decât orice, voia să creadă în el, să ştie că avea dreptate.

— Nu m-am gândit la asta, spuse ea moale.

— Nu-i nimic. Laril îşi puse mâna pe ceafa ei şi o sărută. Ea îi răspunse pe jumătate ezitând. Vezi? îi spuse el cu blândeţe. Normalitate. Este cea mai bună cale de urmat.

Perspectiva de a lua contact cu un agent al unei Facţiuni, de a deveni un jucător de putere galactică, îl excita peste măsură.

— Da, dădu ea din cap, îmbrăţişându-l. Da, asta e ceea ce vreau. Vreau o viaţă normală.

Laril îşi verifică funcţia de ceas din display-ul din exovedere. Avea suficient timp.

Capsula-taxi alunecă pe sub intrarea boltită în hangarul care alcătuia etajul al şaptezeci şi cincilea al turnului Bayview. Laril se lăsă pe spate pe pernele curbate, simţindu-se în vârful lumii. *Mai bine de atât nu se poate, niciodată.*

Timpul de zbor direct între turnul Bayview şi Jachal Colosseum era de câteva minute, cel mult. Laril nu avea nicio intenţie să ajungă acolo direct. Până când nu era absolut sigur de autenticitatea reprezentantului Custozilor, nu avea să-şi asume niciun risc. Aşa că zbură întâi la un port de agrement, apoi la un mall, la clădirea Operei Metropolitane, la muzeul civic, la o galerie de obiecte artizanale. După douăsprezece locaţii de la plecarea din turn, taxiul coborî, în sfârşit, vertical, spre Colosseum. Din locul din care îl vedea el, părea că se scufundă într-un mic vulcan. Panta exterioară a conului alungit fusese transformată într-un parc abrupt, cu copaci şi pajişti, şi cărări şerpuite. Existau chiar şi câteva pâraie care susurau în jos printre iazuri. În interiorul căldării, pereţii erau amenajaţi cu straturi de tribune, suficiente pentru a primi şaptezeci de mii de oameni într-un confort perfect. Arena de la fundul căldării era potrivită pentru a găzdui practic orice fel de eveniment, de la concerte la curse, la meciuri şi festivaluri în stil baroc. Marginea de sus a Colosseumului era înconjurată de o fâşie lată de teren plat, unde se afla un gard viu de copaci redka vechi de două sute de ani, cu trunchiuri imense şi crengi mari înăbuşite în frunze ca nişte bureţi de sârmă de culoarea vinului roşu.

Capsula-taxi a lui Laril se aşeză pe o platformă de aterizare publică în umbra copacilor. Examină imediat zona

cu funcţia sa biononică de scanare de câmp. Era una dintre funcţiile la care se pricepea şi îi rafinase parametrii în timpul zborului în taxi. Când ieşi din capsulă, biononicele îi asigurau deja un câmp de forţă de nivel scăzut. Purta un costum-togă negru-albăstrui, cu o strălucire puternică de suprafaţă, astfel încât nu exista niciun semn vizual al câmpului său de protecţie. Funcţia de scanare era legată direct la controlul câmpului de forţă, aşa că, dacă detecta vreun fel de ameninţare sau activitate necunoscută, câmpul de forţă trecea instantaneu la nivelul său cel mai puternic. Era o procedură inteligentă, care, împreună cu celelalte preparative, îl făcea să se simtă plin de încredere.

Traversă buza craterului pană la stratul de tribune din vârf. U-amprenta îi menţinea linkuri sigure cu taxiurile de urgenţă şi cu reţeaua civilă de senzori a Colosseumului, asigurându-l că totul decurgea fără probleme. După cum convenise cu Asom, el sosise primul. Nu-l aşteptau niciun fel de surprize neplăcute.

Un covor rulant abrupt îl duse în jos pe panta interioară, până la arenă. Continuă să cerceteze cu privirea în jurul craterului imens de beton, căutând orice semn de mişcare. În afară de câţiva boţi care îşi croiau drum încet de-a lungul tribunelor, nu era nimic.

Odată ajuns în partea de jos, îşi extinse din nou funcţia de scanare de câmp. Nicio anomalie, şi nici bucăţi neobişnuite de tehnologie pe o distanţă de cinci sute de metri. Se părea că Asom îi respecta condiţiile impuse. Laril zâmbi cu satisfacţie, lucrurile urmau să meargă bine.

O mişcare uşor ciudată pe partea opusă a arenei îi atrase atenţia. Cineva ieşea din tunelul cavernos al performerilor. Era goală, nu că o astfel de stare ar fi fost erotică în vreun fel, nu în ceea ce o privea. Corpul ei asemănător cu un schelet era îmbrăcat într-o ceaţă ca un costum-togă. Mergea hotărâtă pe iarbă spre el. Două panglici lungi dintr-o ţesătură stacojie se unduiau sinuos în urma ei.

— Asom? întrebă Larii nesigur.

Dintr-odată, întâlnirea păru o idee proastă. Apoi a fost şi mai rău. Legătura cu unisfera se întrerupse fără niciun

avertisment, lucru, teoretic, imposibil. Câmpul de forţă al lui Laril se întări la maximum. Făcu câţiva paşi şovăielnici înapoi, se întoarse şi începu să alerge. Fişierele din spaţiul său de stocare îi afişau deja căile de evadare către taxiurile de urgenţă pe care le trasase anterior. Mai avea cincisprezece paşi până la o trapă de serviciu care ducea la un labirint de tuneluri utilitare. Femeia scheletică nu va fi niciodată în stare să-l urmărească acolo înăuntru.

Trei bărbaţi se iviră în tribunele din faţa lui. Îşi făcuseră apariţia licărind în timp ce costumele lor dintr-o singură bucată lăsau să cadă efectul de camuflaj.

Laril îngheţă.

— La dracu’, gemu el.

Scanarea de câmp îi arăta că fiecare dintre ei era îmbogăţit cu arme sofisticate. Câmpurile lor de forţă erau mult mai puternice decât al lui. Toţi trei se îndreptau spre el.

Display-urile din exovedere i-au fost brusc umplute de fluctuaţii cuantice de neînţeles. N-a avut nici măcar timp să deschidă gura să ţipe, înainte ca întregul univers să devină negru.

Aranjarea unei capcane nu fusese niciodată atât de uşoară. Lui Valean îi era aproape ruşine de atâta simplitate. Chiar înainte de a ateriza la Darklake City, agenţi Acceleratori ascunseseră un software de subversiune în reţeaua turnului Bayview. Incredibil, dar Laril folosise nodul propriului apartament pentru a accesa unisfera. Se întrebă dacă toate apelurile sale la diferiţi vechi colegi erau un fel de diversiune subtilă. Cu siguranţă, nimeni nu era atât de stupid. Dar se părea că era adevărat. El chiar îşi închipuia că era inteligent.

Aşa că îi răspunsese personal la apelul final, asumându-şi identitatea Ondrei. Sugerarea Colosseumului ca punct de întâlnire era, de asemenea, un eşec şocant de procedură elementară. Era izolat de public, iar zidurile sale groase ofereau un ecran perfect împotriva controlului civic standard şi al poliţiei. Echipa de Acceleratori se amuzase

când îi găsiseră taxiurile de „evadare”, parcate suspect de aproape de ieşirile din tunelurile utilitare. Cât despre software-ul de monitorizare învechit pe care îl descărcase în reţeaua Colosseumului…

Valean aştepta în întunericul din tunelul sportivilor, în timp ce Laril aluneca în jos pe banda rulantă. Funcţia lui de scanare de câmp tatona în jur, capacitatea rudimentară a acesteia confirmând în cele din urmă cât de teribil de naiv era. Biononicele ei o deviară cu uşurinţă. De îndată ce trei oameni din echipă îşi ocupară poziţiile în spatele lui, Valean ieşi în lumina soarelui de dimineaţă. Laril păru atât de şocat, încât nici măcar nu încercă vreo activitate ostilă. *Din fericire pentru el,* gândi ea impasibilă.

Echipa îl înconjura perfect. Apoi scanarea de câmp a lui Valean îi indică o schimbare bruscă manifestată în câmpurile cuantice. Câmpul de forţă i se întări imediat. Îmbunătăţirile-arme i se încărcară.

Laril dispăru.

— Ce dracu’! exclamă Digby.

Columbia505 staţiona la două sute de kilometri deasupra oraşului Darklake pentru a monitoriza povestea de la Jachal Colosseum. U-amprenta lui Digby îl ţinea la curent cu măsluirile operate pe software-ul cibersferei din Oaktier, arătându-i cum Valean îşi plasa încercuirea electronică în jurul bietului Laril. Având în vedere natura oamenilor pe care trebuise să îi urmărească de-a lungul carierei sale profesionale, în mod normal, Digby nu simţea nicio simpatie pentru niciunul dintre ei. Dar Laril era într-o clasă a lui proprie, când era vorba de prostie. Nu era chiar simpatie, dar cu siguranţă începea să simtă ceva milă pentru prostul care fusese târât într-un eveniment pentru care nu avea nici cea mai mică urmă de înţelegere reală.

Digby privi cu neîncredere tot mai mare cum taxiul lui Laril ateriza pe buza Colosseumului. Omul nu avea absolut nicio idee spre ce se îndrepta. Senzorii de pe *Columbia505* puteau vedea agenţii Acceleratori de la două sute de kilometri altitudine. Dar funcţia de scanare de câmp a lui

Laril era atât de rudimentară încât nu-i putea localiza nici de la două sute de metri.

Scoţând un geamăt, Digby activă sistemele de luare la ţintă ale navei spaţiale. N-avea nicio îndoială, va trebui să intervină. Paula avusese perfectă dreptate. Valean nu putea fi lăsată să pună mâna pe Laril. Laserele neutronice se fixară cu precizie pe Valean şi pe echipa ei.

Încă nu era sigur dacă ar trebui să ducă *Columbia505* jos pentru a-l prelua pe Laril sau pur şi simplu să elimine software-ul subversiv al lui Valean de la taxiurile lui de „evadare” şi să le conducă la un rendez-vous. Era înclinat să-l ia el însuşi pe Laril. Omul era o adevărată zonă de dezastru. N-ar trebui să i se permită să rătăcească singur prin Confederaţie, având în vedere mai ales legătura lui cu Araminta.

Valean ieşi din tunel şi începu să meargă spre un Laril speriat. Trei dintre cei opt agenţi Acceleratori îşi aruncară camuflajul. Digby desemnă secvenţa „foc”.

Simboluri ciudate îi împânziră exovederea. Era ultimul lucru la care se aştepta. O T-sferă învălui oraşul Darklake.

Laril fu teleportat afară din Jachal Colosseum, iar T-sfera se retrase instantaneu.

Digby revizui datele provenite de la toţi senzorii la care se putea gândi. Valean şi echipa păruseră la fel de surprinşi de dispariţia ca prin magie a lui Laril, lansând un baraj de căutători în reţeaua din oraş. Pentru Digby exista ceva chiar mai deranjant decât reacţia lor. T-sfera nu era înregistrată în nicio reţea de securitate de pe Oaktier.

Asta cerea un nivel de abilitate care mergea dincolo de cea a unei echipe de agenţi de Facţiune.

O apelă pe Paula.

— Avem o problemă.

— O T-sferă? spuse ea, imediat ce termină de explicat. Asta-i ciudat. Nu există niciun proiect cunoscut pe Oaktier care să folosească o T-sferă, ceea ce sugerează că e sub acoperire. Şi având în vedere că niciun senzor oficial nu a putut-o detecta, aş spune că a fost, de asemenea, încorporată. Interesant.

— Senzorii de pe *Columbia505* i-au identificat un diametru de douăzeci şi trei de kilometri.

— Unde este centrul exact?

— Mult înaintea ta. Imaginile de la senzorii vizuali din oraşul Darklake fulgerau în exovederea lui Digby. Focalizară apoi pe districtul Olika, una dintre zonele originale, exclusiviste, de pe ţărmul lacului. Casele sale mari erau situate pe terenuri generoase, construite într-un amestec de stiluri reprezentative pentru secolele în care fuseseră adăugate şi modificate. În mijlocul cartierului se afla un drum lung care mergea paralel cu malul. Centrul imaginii se extinse, făcând zoom pe un bungalow din drycoral de culoarea lavandei. Era o clădire circulară înfăşurată în jurul unei mici piscine. Probabil cea mai mică casă din cartier.

— Oh, Doamne, făcu Paula.

— Acesta este centrul, spuse Digby. Briggins, nr. 1800. Este înregistrată pe numele unui anume Paul Cramley. De fapt, a locuit acolo timp de… oh. Nu poate fi corect.

— Este, îi spuse Paula.

— Crezi că generatorul de T-sferă se află sub bungalow? Pot executa o scanare profundă.

— Nu te obosi.

— Dar…

— Laril este în perfectă siguranţă. Din păcate, Araminta nu va mai putea să-l sune pentru sfaturi acum, nu fără a plăti preţul de aliat al lui Paul.

— Îl cunoşti pe acest Cramley? U-amprenta mea nu poate găsi nimic în dosar.

— Bineînţeles că nu poate. Paul încearcă să-şi şteargă urmele din bazele de date oficiale înainte ca Nigel şi Ozzie să deschidă prima lor gaură de vierme pe Marte.

— Serios?

— Urmăreşte-o pe Valean.

— Asta-i tot?

— Pentru moment. Voi încerca să vorbesc cu Paul.

Digby ştia că nu mai trebuia sa pună alte întrebări.

Laril realiza că lumina şi aerul se schimbaseră cumva. Nu

mai stătea în bătaia soarelui în Colosseum, iar aerul pe care îl înghiţea cu noduri era perfect condiţionat. Era, de asemenea, linişte. Riscă să deschidă ochii.

Dintre toate sorţile posibile, cea pentru care nu era deloc pregătit era livingul perfect obişnuit şi oarecum de modă veche în care se afla. Globurile de iluminat erau stinse, făcându-l să pară sumbru. Singura lumină venea de la razele soarelui care scăpau prin perdelele gri translucide trase peste ferestrele arcuite, înalte. De partea cealaltă a geamului putea distinge doar o curte cu o piscină circulară. Podeaua era din scânduri de lemn de culoare închisă, cu fibrele aproape invizibile din pricina vârstei şi a lustrului. Pereţii din drycoral neprelucrat erau căptuşiţi cu rafturi.

Câteva scaune elegante globulare şi argintii pluteau la câţiva centimetri deasupra podelei. Un bărbat stătea pe unul dintre ele, suprafaţa acestuia fiind mulată în jurul lui, ca şi cum ar fi fost dintr-un mercur deosebit de elastic. Trăsăturile tinereşti îi dădeau o înfăţişare frumoasă, mai ales părul des, închis la culoare, tuns mai lung decât stilul actual. Instinctul îl avertiza pe Laril că era bătrân, foarte bătrân. Nu era cineva pe care să-l poată duce de nas ca pe foştii săi parteneri de afaceri sau ca pe fostele iubite. Nu riscă nici măcar să-şi folosească funcţia de scanare de câmp. Nu putea anticipa în ce fel ar reacţiona omul.

— Hm, îşi drese el glasul, după ce inima i se calmă un pic. Unde mă aflu?

— În casa mea.

— Eu nu… ăă, mulţumesc că m-ai scos de acolo. Eşti Asom?

— Nu. Nu există nicio astfel de persoană. Ai fost păcălit de Acceleratori.

— Ştiu despre mine?

Omul ridică dispreţuitor o sprânceană.

— Scuze, spuse Laril. Atunci, cine eşti?

— Paul Cramley.

— Iar eu sunt şi mai adânc în rahat acum?

— Absolut deloc, rânji Paul. Dar nici nu poţi să pleci. Asta e pentru binele tău, apropo. Nu este o ameninţare.

— Sigur. Cine mai ştia despre mine?

— Păi, eu am ştiut. Şi se pare că nava ultrapropulsor camuflată pe orbită ştie. Deci, împreună cu Valean şi echipa ei, asta face trei, deocamdată. Îndrăznesc să spun că şi mai mulţi sunt pe drum.

— Oh, Ozzie. Umerii lui Laril se prăbuşiră sub greutatea spaimei. Software-ul meu nu este atât de bun precum am crezut, nu-i aşa?

— Din experienţa mea, n-am văzut ceva mai prost. Şi, crede-mă, e vorba de o mulţime de experienţă. Pe de altă parte, sunt convins că nu-ţi dai seama exact cu ce ai de-a face.

— Ok, deci cine eşti? Care e interesul tău?

— Ar trebui să fii pe cale de a afla. Bănuiesc că o veche cunoştinţă îmi va face o vizită dintr-o clipă într-alta. Şi când eşti atât de bătrân ca mine, presupunerile sunt de fapt certitudini.

— Dacă eşti bătrân şi nu eşti în ANA, probabil că nu eşti agentul vreunei Facţiuni.

— Mă bucur să văd că ai totuşi ceva materie cenuşie. Ah, iată că începem.

Un portal proiectă în living imaginea unei femei. Laril gemu. Nu avea nevoie de niciun program de identificare pentru a o recunoaşte pe Paula Myo.

— Paula, spuse Paul cu o voce fericită. A trecut mult timp.

— Criza asta pare să fi adus vechea gardă de aur la masa de joc.

— Ce aud eu este cumva resentiment?

— Doar o observaţie. Laril, eşti bine?

Acesta ridică din umeri.

— Cred că da.

— Să nu mai faci niciodată ceva atât de stupid.

Laril se încruntă la imaginea anchetatoarei.

— Mulţumesc că l-ai scos de acolo, spuse Paula. Omul meu ar fi fost prea zgomotos.

— Nicio problemă.

— Nu va dura mult şi Valean îţi va determina locaţia. Te

va vizita.

— Cu siguranţă nu e la fel de stupidă ca Laril.

— Nu, îşi exprimă acordul Paula, în timp ce Laril rămase tăcut. Dar ea are o misiune, iar Ilanthe nu-i va da de ales.

— Biata de ea.

— Exact. Dă-mi codul de acces, te rog.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Paul. Nu avem timp.

Paul aruncă imaginii proiectate o privire de martir.

— Te conectez direct.

Imaginea Paulei dispăru.

— Cu cine vorbea? întrebă Laril.

— Cu cel mai bun lucru, acum, când ANA nu este disponibilă, răspunse Paul, părând indiferent.

— Deci… Îmi pare rău, dar eu încă nu înţeleg cine eşti.

— Doar un tip care a fost pe aici timp îndelungat. Asta îmi dă o anumită perspectivă asupra vieţii. Am propriile mele opinii şi nu-mi place ceea ce fac Acceleratorii. Acesta fiind şi motivul pentru care te-am ajutat.

Unul dintre globurile argintii pluti către Laril, care se aşeză cu grijă. Odată ce suprafaţa se mulă în jurul lui, se dovedi, de fapt, destul de confortabil.

— Câţi ani ai?

— Ca să spunem aşa, pe vremea când creşteam eu, nimeni nu călătorise mai departe de Lună. Iar jumătate din planetă credea că era o farsă. Idioţi.

— Luna? Luna Pământului?

— Da. Există una singură: Luna.

— Mare Ozzie, asta înseamnă că ai mai mult de o mie de ani.

— O mie şi jumătate.

— Şi atunci, de ce nu ai migrat spre interior?

— Vorbeşti de parcă ar fi inevitabil. Nu toată lumea acceptă ideea că biononicele şi descărcarea în ANA este o cale de urmat. Încă mai suntem câţiva independenţi rămaşi. Desigur, avem tendinţa de a fi destul de bătrâni. Şi încăpăţânaţi.

— Şi ce încercaţi să realizaţi?

— Autonomie. Libertate. Individualism. Neutralitate. Genul ăsta de lucruri.

— Dar oare cultura Înaltă nu oferă… vocea lui Laril se stinse în timp ce Paul ridica din nou din sprânceană.

— Şi tu sub autoritatea cărei comisii acţionai în dimineaţa asta? întrebă Paul cu blândeţe.

— Bine. Am probleme cu acceptarea felului de viaţă Înalt. Dar pur şi simplu nu văd ce alte opţiuni mai există.

— Ia-ţi biononicele. Antrenează-te să le foloseşti cum trebuie. Vorbesc serios în ceea ce te priveşte. Ia-ţi porţia de AEMe şi ieşi la atac, fă ce vrei tu.

— Faci să sune totul atât de uşor.

— De fapt, nu-i deloc uşor. Încă nu am idee despre cum o să sfârşesc. Postfizic, probabil. Dar când o s-o fac, va fi în propriile mele condiţii, nu ceva impus.

— Ştii, acesta este modul în care-mi place să gândesc.

— Sunt flatat. Ah, se pare ca Valean ne-a găsit.

Laril aruncă o privire neliniştită spre ferestre. Afară se auzi şuieratul ascuţit inconfundabil al unei capsule care cobora rapid. Miji ochii pentru a privi prin geamuri, peste grădina lungă, zărind două ovoide galben-crom oprite pe iarba proaspăt cosită. Femeia scheletică ieşi prima. La vederea ei, inima lui Laril începu să bubuie. În timp ce se îndrepta spre bungalow, faldurile acelea carmin ciudate înotau în spatele ei. Şase agenţi îmbunătăţiţi cu arme veneau în urma sa, cu diferite unităţi de hardware ieşindu-le de sub piele şi orientându-şi duzele agresive către bungalow.

— Nu ar trebui să… ăă… ne punem la adăpost? bâlbâi Laril.

Biononicele sale îi raportau că o scanare de câmp sofisticată mătura interiorul. Îşi aduse câmpul de forţă integrală la putere maximă.

Paul se lăsă mai mult pe spate în scaunul de argint, punându-şi mâinile sub cap pentru a privi cu nonşalanţă echipa de Acceleratori care se apropia.

— Nu poţi fi mai în siguranţă nicăieri în întreaga Confederaţie.

— Oh, la naiba, gemu Laril.

Voia cu disperare să întrebe: cât de în siguranţă? Dacă Paul avea mijloace de apărare cu adevărat foarte bune, de ce nu trăsese în capsule cât timp mai erau în aer, sau de ce nu le teleportase, sau de ce nu-şi chemase propria echipă de gărzi de corp îmbunătăţite cu arme? Numai... *Fă ceva!*

Valean se apropie de una dintre ferestre. Întinse apoi mâna pentru a o atinge cu degetul arătător. Fereastra se transformă în lichid şi se împrăştie stropind în camera de zi, scurgându-se pe podea.

Laril se îndreptă de spate rigid, în timp ce frica îi bloca toţi muşchii. Valean păşi prin arcada deschisă, dând uşor perdelele străvezii la o parte. Ochii strălucitori de culoare roz măturau încăperea.

— Paul Cramley, cred? spuse ea cu o jumătate de zâmbet.

— Corect, răspunse acesta. Mă tem că trebuie să te rog să pleci acum. Laril este oaspetele meu.

— El trebuie să vină cu mine.

— Nu.

Exovederea îi arătă din nou lui Laril ţepii aceia cuantici ciudaţi. O strălucire fosforescentă verde-deschis îi învălui pe Valean şi pe cei din echipa ei.

— Mi-e teamă că T-sfera ta nu va funcţiona, spuse ea. Suntem contraprogramaţi.

Paul îşi înclină capul într-o parte, părul lung căzându-i pe obraz.

— Serios? Ce-ar fi să folosesc ironia în schimb?

Valean deschise gura să vorbească. Apoi, se încruntă. Braţele începură să i se mişte. Repede, devenind o ceaţă. Aura ei de smarald deveni strălucitoare din cauza mişcării, trasând o dâră fotonică lată prin aer. Apoi se întoarse, la fel de incredibil de rapid. Laril fu nevoit să închidă ochii pentru că ceaţa din jurul ei era orbitoare. Biononicele i-au aplicat nişte filtre retiniene permiţându-i să se uite din nou la echipa de Acceleratori. Aceştia se transformaseră în nişte coconi verzi strălucitori. Le putea discerne doar contururile trupurilor care se zbăteau în interiorul fiecăreia din micile

închisori luminate, mişcându-se de sute de ori mai repede decât în mod normal. Pumni ridicaţi ciocăneau în margine, lovind-o cu o viteză şi o frecvenţă de necrezut. Era ca şi cum s-ar fi transformat în pete solide de lumină. Faldurile roşii ale lui Valean se învârteau agitate, în timp ce culoarea se scurgea din ele. Au devenit negre, apoi au înţepenit şi au început să se sfărâme în fulgi mici, care alunecau în jos ca o burniţă de cenuşă.

În interiorul închisorilor verzi, membrii echipei se opriseră acum din mişcare, ceea ce îi făcea mai uşor de observat. Văzu cum lui Valean îi cedau picioarele. O dâră rapidă de lumină verde o urmă la pământ. Pentru o secundă, corpul îi rămase acolo aşezat pe mâini şi pe genunchi, după care un alt flash de lumină o împinse cu faţa în jos, într-o poziţie ca de rugăciune. Lumina verde păli până la un strat aproape invizibil. Laril privi cum pielea ei ciudată se întunecă. Apoi strălucirea se stinse, dezvăluind o epidermă asemănătoare cu pielea tăbăcită. Aceasta se contractă şi mai mult în jurul scheletului, rupându-se. Din crăpături au început să se scurgă nişte lichide vâscoase, întărindu-se în bălţi rotunde pe podea.

— Oh, Ozzie!

Lui Laril îi venea să vomite. Îşi acoperi gura şi se uită repede în altă parte. Toţi membrii echipei de Acceleratori împărtăşeau aceeaşi soartă.

— Ce s-a întâmplat?

— Vârsta, îi spuse Paul. Ne ajunge pe toţi, în cele din urmă, dacă nu suntem atenţi, desigur.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre cadavrul deshidratat al lui Valean. Aura verde dispăruse, în sfârşit, fiind înlocuită de un câmp de forţă tremurător.

— Am *accelerat-o* în interiorul unei zone de efect exotic, cum ar fi o gaură de vierme în miniatură. În mod normal, ea este folosită pentru a suspenda fluxul temporal, dar efectul opus este la fel de uşor de proiectat, nu cere decât un input mai mare de energie. Ceva asemănător cu un fel de Gol.

Laril aproape că nu voia să întrebe. Nu se putea împiedica să se gândească cum trebuie să fi fost pentru

Valean şi agenţii ei, încarceraţi într-o mică anvelopă de forţă exotică, să îndure zile în şir o singurătate totală, în timp ce lumea de afară stătea nemişcată.

— Cât de mult?

— Aproximativ doi ani. Ea avea biononice foarte puternice, dar nici ele nu o puteau susţine pe termen nedefinit. De obicei organitele biononice înfloresc datorită proteinelor celulare şi a celorlalte materii care plutesc în interiorul membranei, fiind realimentate în mod constant de organism. Dar în câmpul temporal nu a primit substanţe nutritive proaspete. Biononicele ei au rămas în cele din urmă fără molecule celulare. La sfârşit, au fost ca un super-cancer care a devorat-o din interior, amplificându-i subnutrirea şi deshidratarea.

Laril se cutremură.

— Dar câmpul ei de forţă este încă în funcţiune.

— Nu. Sistemele mele de apărare îl generează. Nu se ştie ce capcane şi-a programat în ea în final. Doar pentru că e moartă, nu înseamnă că e şi inofensivă.

T-sfera se manifestă încă o dată. Cadavrele au fost teleportate din camera de zi. Laril nu voia să ştie unde s-au dus.

— Şi acum ce? întrebă el.

Paul îi dărui un zâmbet vioi.

— Eşti oaspetele meu până când Araminta te apelează, sau nu, şi povestea asta se termină.

— Oh.

— Fruntea sus. *Aici* este, de fapt, destul de interesant din punct de vedere dimensional. La urma urmei, nu-ţi închipui cu adevărat că mi-am petrecut ultimii o mie de ani închis în acelaşi bungalow, nu?

— Ah... Nu. Pus aşa, nu cred.

— Foarte bine. Ai luat micul dejun azi?

De îndată ce Paul Cramley îi transferă apelul, portalul cabinei Paulei îi proiectă o imagine ciudată din valuri sinusoidale portocalii şi turcoaz ce se ondulau înapoi într-un punct de dispariţie.

— Aş fi putut să ştiu că o să-ţi trezească interesul, spuse ea.
— Întotdeauna m-au interesat problemele umane, îi răspunse IS.
— Prima întrebare, poţi trece prin bariera Sol?
— Îmi pare rău, nu. Dacă ANA nu poate, ce speranţă poate avea o antichitate ca mine?
— Încerci să-mi stârneşti mila?
— Ai aşa ceva?
— Asta a fost cam deplasat. Dar se întâmplă să am. Pentru propria mea specie.
— Paula, eşti supărată pe mine?
— Am fost de acord cu opinia exprimată de ANA. Ingerinţa ta în treburile noastre a fost inacceptabilă.
— Am intervenit foarte rar.
— Am demascat optsprezece mii de agenţi ai tăi. Reţeaua ta era mai mare decât cea a lui Starflyer.
— Sunt rănită de comparaţie.
— Oh, taci din gură. De ce i-ai ordonat lui Paul să-l salveze pe Laril?
— Nu i-am ordonat lui Paul să facă nimic. Nimeni nu-i ordonă lui Paul în zilele acestea. Ştii că a avansat bine pe calea de a deveni postfizic?
— Ei bine, nu mi-am închipuit că ar mai fi complet uman.
— Tipul acela pe care l-ai văzut cu Laril este doar un mic aspect al lui acum. Dacă vrei să-ţi faci griji cu privire la interferenţe non-umane, ar trebui să ţii un ochi asupra lui şi a celorlalţi ca el.
— Mai sunt şi alţii?
— Nu prea mulţi. Tu şi Kazimir sunteţi ciudăţeniile. Toţi cei din epoca voastră fie s-au descărcat, fie au continuat în propria lor direcţie, ca Paul.
— Deci, voi doi sunteţi colegi? Egali?
— Este un punct de vedere foarte antropocentric: clasifică-i pe toţi în funcţie de puterea lor.
— Mai degrabă unul tip Ocisen, cred eu. Poate îi putem include şi pe cei din specia Prime.
— Bine, bine. Paul şi cu mine avem o relaţie specială. Ştii,

el a scris, de fapt, o parte din mine cea originală. Pe vremea aceea, era unul din „roboţeii” de la CST, din departamentul lor de software avansat. Lucra la dezvoltarea IA.

— Foarte confortabil. Deci, cât de mare este interesul tău cu privire la Pelerinaj?

— Mare. Idiotul ăla de Ethan ar putea într-adevăr declanşa sfârşitul galaxiei. Aş fi obligată să mă mut în altă parte.

— Groaznic.

— Ai încercat vreodată să muţi o planetă?

Paula aruncă undelor sinusoidale o privire pătrunzătoare.

— Nu, dar ştiu un om care, probabil, poate. Dar tu?

— Da. Troblum încearcă, de fapt, să ia legătura cu tine.

— Sholapur n-a fost tocmai invizibil. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Nu, vreau să zic că într-adevăr a încercat. Ştia despre Roi, voia să facă un târg.

— Irelevant acum.

— Paula, am fost în contact cu el după Sholapur.

— Unde este?

— Pe nava lui, pe undeva. Ultima dată când am vorbit era încă pe raza unisferei, dar nu am nicio idee despre locaţie. Unitatea lui de comandă este bine protejată. L-am îndemnat să ia legătura cu tine.

— De ce?

— A contribuit la construirea Roiului. Ar putea fi capabil să distrugă bariera.

— A spus el asta?

— A fost reticent în privinţa ajutorului. A pretins că există un cod care o poate opri.

— Chiar dacă există, Ilanthe îl deţine, replică Paula. La naiba, crezi că mă va contacta?

— Troblum este de-a dreptul paranoic. O stare exacerbată de Sholapur. Se teme să iasă de sub acoperire. Adevărata lui frică este că îl va găsi Pisica. Dar intenţiona să intre în contact cu Oscar Monroe.

— Oscar? De ce?

— Bănuiesc că îl consideră pe Oscar ultimul om de încredere din galaxie.
— Cred că este adevărat. Îl voi avertiza pe Oscar să fie atent la el.
— Bun. Care sunt intenţiile tale, Paula?
— Eu nu sunt la fel de liberală ca ANA. Cred că Pelerinajul şi Ilanthe trebuie să fie împiedicaţi să intre în Gol. Dar asta presupune să pun mâna pe Araminta.
— Dificil. Merge pe căile Silfen.
— Nu-i vor acorda adăpost. Undeva, cândva, va trebui să iasă.
— Ştii care este cel mai sigur loc pe care l-ar putea alege? Pământul. Ce ironic ar fi. Dacă Ilanthe ar vrea să pună mâna pe ea, ar trebui să distrugă bariera.
Paula aruncă nodului de unde sinusoidale o privire aprobatoare. Ştia că drumurile Silfen treceau prin bariera Dyson Alpha. Chiar Ozzie îi spusese asta. Idiotul vizitase, de fapt, lumea lui MorningLightMountain după încheierea Războiului Starflyer. Bănuia că era inevitabil ca IS să ştie. Aceasta avusese o istorie îndelungată cu Ozzie.
— Isteţ, spuse ea. Mă întreb dacă i-am putea trimite un mesaj. Eşti în contact cu Silfen Motherholm?
— Nu. Nu se asociază cu cei ca mine. Sunt doar o inteligenţă bazată pe mecanică. Nu am un suflet viu.
— Aşa că am nevoie de un Prieten Silfen.
— Nu sunt mulţi, şi toţi tind să fie evazivi.
— Cressida, ea este rudă cu Araminta. Amândouă se trag din Mellanie.
— Legătură asta este firavă, chiar şi pentru vremuri disperate.
— Da. Şi Cressida a dispărut din vedere. Dar am uitat că drumurile Silfen pot trece prin acest tip de barieră. Calea Silfen de pe Pământ ar trebui să înceapă pe undeva pe lângă Oxford. Mă întreb dacă ANA o poate folosi pentru a trimite un fel de mesaj în exterior.
— Dacă se poate, o va face.
— Da, şi între timp… Ai vreun depozit de arme ascuns care să poată ataca nucleul de inversiune?

— Nu am niciun fel de arme, ascunse sau nu.
— Mi-e greu să cred.
— Sigur că da. Uiţi că eu sunt informaţie, operez în ceea ce ar putea fi clasificat drept o reţea fizică, dar asta nu mă guvernează.
— Există o mulţime de personalităţi umane descărcate în tine. Asta trebuie să-ţi influenţeze punctul de vedere.
— Există o mulţime de amintiri umane stocate în mine, ceea ce constituie o diferenţă.
— Ok, măcar ştii ce este nucleul de inversiune?
— Am reuşit să accesez senzorii din sistemul Sol, pentru scurt timp, între apariţia lui şi ridicarea barierei. ANA priveşte încă astfel de acţiuni ca pe nişte încălcări extreme. Nu pot să spun decât că are un caracter exotic. Structura cuantică era efectiv imposibil de citit. Asta este atât de neobişnuit.
— Deci, nu ştim ce l-ar putea ucide?
— Flota de descurajare sau războinicii Raieli ar putea fi în măsură să o facă. Eu nu pot concepe nimic altceva care să funcţioneze. Dar, Paula, nava care l-a cules era extrem de puternică şi de rapidă.
— Ştiu. Dacă Araminta îl apelează pe Laril…
— Paul şi cu mine te vom include în conversaţie.
— Mulţumesc. Şi lasă-mi un cod pentru tine, te rog.
— Cum doreşti.
Paula privi undele sinusoidale diminuându-se până la dispariţie, în timp ce o nouă pictogramă de comunicare îi apărea în exovedere. O verificare rapidă cu unitatea de comandă îi arătă că IS nu încercase să se infiltreze în niciunul dintre sistemele navei. Nu se aşteptase s-o facă, dar…
U-amprenta îi deschise un link securizat către *High Angel.*
— Paula, răspunse Qatux. Situaţia noastră nu se îmbunătăţeşte.
— Am înţeles că Preşedintele ţi-a cerut să încerci să treci prin bariera Sol.
— A făcut-o. Nu cred că este posibil. Dar cererea sa mă

obligă. Să nu facem nimic pentru voi în acest moment ar fi, din punct de vedere moral, ceva iresponsabil. În scurt timp vom zbura către Sol.

— Raielii se implică din nou în evenimentele galactice? Credeam că este complet împotriva etosului vostru.

— Acesta este un eveniment foarte specific, cel de care ne-am temut timp de eoni. Implicarea noastră este obligatorie.

— Cred că bariera Sol se bazează pe câmpul de forţă din jurul Perechii Dyson. Acceleratorii au studiat timp îndelungat Fortăreaţa Întunecată.

— Asta am suspectat şi eu. Dacă este adevărat, *High Angel* nu va putea străpunge bariera.

— Dar o navă a războinicilor Raieli?

— Nu cred că s-ar descurca mai bine. Deşi este posibil să existe noi evoluţii de care eu să nu fiu conştient.

Generatorul pe care voi îl numiţi Fortăreaţa Întunecată reprezintă apogeul ingeniozităţii rasei noastre.

Paula simţi un mic frison ciudat de uşurare auzind asta. Un foarte vechi puzzle rezolvat, în sfârşit.

— Nu Raielii au construit Fortăreaţa Întunecată? Întotdeauna am crezut că sunt la fel ca şi sferele DF de la Staţia Centurion.

— Da. Este o unitate din garnizoana noastră de la Nucleul Galactic. Au mai multe funcţii. Câmpul de forţă este numai una dintre ele.

— Ne-aţi spus că Anomine sunt cei care au închis Perechea Dyson.

— Ei au făcut-o. Noi doar le-am împrumutat unităţile. Am produs legiuni întregi, după ce invazia noastră asupra Golului a eşuat. Aşa cum corect a postulat specia voastră, ele sunt linia supremă de apărare a galaxiei împotriva unei faze de expansiune catastrofale.

— Şi atunci, Raielii pot opri o fază de expansiune?

— Nu vom şti până când nu vine momentul. Schema aceasta a fost cea mai bună pe care am putut-o produce, dar n-a fost încă testată.

— Atunci, este într-adevăr vital ca Araminta să nu

conducă Pelerinajul în Gol?

— Da.

— Voi face tot ce pot, ştii asta.

— Ştiu, Paula.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor.

— Tot ce pot să ofer. Nu trebuie decât să ceri.

În cele din urmă, pădurea făcu loc unei întinderi neregulate de teren ierbos, care mergea pe kilometri întregi către un ţărm păzit de dune mari. Oceanul albastru bogat de dincolo de ele strălucea în lumina soarelui ce aluneca peste valurile sale blânde. Araminta zâmbi trist către privelişte, ştiind că nu va putea niciodată să alerge pe plajă şi să se arunce în apele acelea splendide şi limpezi. Fiara patrupedă uriaşă pe care călărea pufni şi clătină din capul imens, ca şi cum i-ar fi împărtăşit resentimentele.

— Nu-ţi face griji, toată chestia asta cu frumuseţea naturii devine plictisitoare după un timp, îi spuse Bradley Johansson.

Acesta călărea alături de ea, pe o fiară asemănătoare, în timp ce Clouddancer se târa în spatele lor.

— După cât timp? întrebă Araminta.

— Milenii, mormăi Clouddancer. Natura produce atât de multe lucruri demne de admiraţie. Gloria sa nu se termină niciodată.

Bradley Johansson îşi ţuguie gura rotundă şi emise un sunet strident ca de trompetă. După o zi şi o jumătate de călărit împreună cu cei doi, după ce părăsiseră serbarea de lângă lac, Araminta ajunsese la concluzia că acesta era chicotitul lui.

— Grozav, murmură ea. Briza proaspătă dinspre ocean era revigorantă, combătându-i starea de spirit proastă. Se apropiau de o râpă îngustă plină de copaci şi arbuşti mici şi deşi. La capătul pantei era un iaz din care pornea un pârâu care se prelingea în jos, printre copaci. Trase de hăţuri, oprindu-şi fiara în apropierea apei, şi trecu piciorul peste şa, astfel încât să poată aluneca pe flancul ei gros. Creatura aşteptă cu răbdare până când descălecă. Bradley

Johansson veni s-o ajute să-şi dezlege rucsacul. De fapt, nu-l văzuse coborând, deşi era sigură că aripile lui nu erau suficient de mari pentru a face faţă într-un câmp gravitaţional standard.

— Cum te simţi? o întrebă el cu simpatie.

— Nervoasă ca dracu'.

— Spiritul tău va prevala, proclamă Clouddancer.

Era încă în şa, cu coada strânsă ghem într-o parte şi cu aripile fremătând într-o agitaţie uşoară. Îşi ridicase capul, uitându-se spre coastă. Dacă ar fi fost om, Araminta şi-ar fi spus că adulmeca o mireasmă în vânt.

— Va trebui, îi răspunse ea, şi chiar aşa gândea.

— Sunt mândru de tine, fiică de prietenă, zise Bradley Johansson. Aduni în tine tot ceea ce este bun şi puternic la specia noastră. Îmi reaminteşti motivul pentru care şi eu am dat tot ce am putut ca să ne salvăm.

Araminta fu dintr-odată foarte preocupată de catarama din talie.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, promit. N-o să vă dezamăgesc.

— Ştiu.

Când se uită în sus, Bradley Johansson ţinea în mână un pandantiv mic pe un lanţ de argint. Bijuteria era îmbrăcată într-o plasă fină de argint. O lumină albastră frumoasă sclipea în interior, ca o rază de stea captivă. Îi puse lanţul în jurul gâtului.

— Te numesc ceea ce eşti deja, Araminta. Prietenă a Silfenilor.

— Mulţumesc, îi răspunse ea.

În mod ridicol, ochii i se umplură de lacrimi. Zâmbi către Clouddancer, care se plecă atât de solemn în faţa ei încât o făcu să se simtă teribil de stânjenită.

— Aveţi vreo sugestie pentru noua voastră prietenă? îi întrebă pe amândoi, urând felul în care sunase. Fostul meu soţ a spus că m-ar ajuta, dar el nu este cel mai de încredere dintre oameni, chiar dacă inima lui este unde trebuie să fie.

— Laril nu mai este independent, îi răspunse Bradley Johansson. Îţi poate oferi în continuare sfaturi care ţi-ar fi

de ajutor, dar nu sunt ale lui.

— Oh. Înţeleg.

De unde ştii asta? E o întrebare stupidă, dar se lăsa mereu indusă în eroare de stilul de viaţă aparent copilăresc şi lipsit de griji al Silfenilor. *Ei sunt în stare de mai mult decât atât, de mult mai mult.*

— Atunci, rămâne Oscar? Va fi oare capabil să mă ajute în legătură cu maşinăria despre care m-aţi avertizat?

Clouddancer şi Bradley Johansson se priviră.

— Probabil că nu, răspunse primul. Nimeni nu înţelege ce este.

— Cineva trebuie să ştie sau să fie capabil să-şi dea seama, zise ea.

— Este menirea ta să afli, prietenă Araminta.

— Oh, haideţi! întreaga galaxie este în joc aici, inclusiv propria voastră existenţă. Lăsaţi odată prostiile mistice şi daţi-mi ceva ajutor practic.

Bradley Johansson scoase din nou zgomotul lui de chicotit strident.

— Există cineva pe care l-ai putea întreba, cineva destul de inteligent care să descurce lucrurile pentru tine. A fost un fizician genial, cândva. Şi el a fost numit Prieten Silfen.

— Da, şi uite ce a făcut cu acel dar nemaipomenit, mârâi Clouddancer.

— Sigur că da, replică Bradley Johansson, părând amuzat. Asta îl face să fie cel care este. De aceea este Prietenul nostru.

— Cine? întrebă Araminta.

— Ozzie, oftă Clouddancer.

— Ozzie? Serios? Am crezut… E încă în viaţă?

— Foarte în viaţă, răspunse Bradley Johansson.

— Şi unde naiba este?

— În afara Confederaţiei. Oscar te poate duce acolo. Făcu o pauză, scoţând un şuierat trist. Probabil. Aminteşte-ţi, Prietenă Araminta, trebuie să mergi cu atenţie de acum încolo.

— Da, da. Voi fi atentă. În privinţa asta chiar vă puteţi bizui pe mine.

— Întoarce-te la noi după aceea, spuse Clouddancer.

— Sigur că da.

Exista o mică undă de îndoială în gândurile ei, pe care o strivi însă rapid. *Chestia asta este de-a dreptul nemaipomenită. Să-l vizitez pe Ozzie! Pentru... numele lui Ozzie!*

Bradley Johansson o luă de mână şi se îndreptară spre vârful micii râpe împădurite. Araminta răsuflă prelung şi porni mai departe cu încredere. Undeva în faţa lor, şerpuind printre copaci şi tufişuri dese, putea simţi calea către Pădurea Francola agitându-se la apropierea ei.

— Un ultim cuvânt pentru tine, dacă se poate, spuse Bradley Johansson. Furia este un foc bun, unul pe care îl trăieşti tu acum. Furia de a fi pusă în situaţia asta nu dintr-o vină a ta reală, furia faţă de prostia Visului Viu. Această furie din spatele hotărârii tale te va alimenta la început, îngăduindu-ţi să fii forţa care doreşti să fii. Apoi, va veni şi clipa în care te vei uita în jur pentru a vedea tot ce ai făcut. E momentul cel mai periculos, momentul în care îţi poţi pierde încrederea în tine şovăind. Asta nu trebuie să se întâmple, Prietenă Araminta. Păstrează-ţi furia, alimenteaz-o, las-o să te ducă mai departe. Du totul până la capăt, cu orice preţ. E singura modalitate de a-i lua şi pe ceilalţi cu tine. Fii o forţă a naturii, proverbiala forţă de neoprit. Poţi face acest lucru. Ai atât de mult în tine.

Araminta îi zâmbi cu sfială.

— Aşa voi face. Promit. Sunt în stare să-mi păstrez concentrarea.

O *spui de parcă n-ai crede.*

Bradley Johansson se opri. Cu un gest maiestuos, o mână cu patru degete îi făcu semn să meargă mai departe, în timp ce aripile elfului se întindeau complet. Avea o figură impozantă, în echilibru între două specii, între două stiluri de viaţă. Araminta se întoarse cu spatele la el şi porni înainte, interzicând oricărei urme de îndoială să i se strecoare în minte. În faţa ei, calea începea să se deschidă.

Clădirea fusese cândva o singură casă, concepută ca o

reşedinţă extravagantă cu zece camere pentru un proprietar bogat, cu săli de recepţie imense, ce se deschideau spre o grădină mare, care se întindea până la pădurea deasă de copaci dapol ce marca marginea oraşului. Avea chiar şi o piscină în formă de lacrimă sub acoperişul alb spectaculos, asemănător cu o aripă. Se potrivea perfect cu etosul original al cartierului Francola, fostă enclavă a rezidenţilor de succes, bogaţi, care se bucurau de minimul de intimitate oferit de zidurile de copaci dintre proprietăţile lor impunătoare. Un parfum de zonă rustică în interiorul oraşului.

După un început promiţător, cartierul intrase în derivă pe mareele economice ale Colwyn City. Ieşite din modă, casele fuseseră divizate de dezvoltatori pentru a fi transformate în apartamente mai elegante. Reamenajarea dusese cartierul şi mai jos pe piaţă, coborând preţurile încă şi mai mult. Oamenii care închiriau noile apartamente şi studiouri erau de obicei din categoria celor care rămâneau în acelaşi loc de muncă pentru o vreme, ceea ce-i făcea rezidenţi pe termen lung – un alt factor care transformase fostul ansamblu elegant, amplificându-i viteza declinului economic.

O parte bună era totuşi faptul că aceeaşi piaţă scăzută însemna că existau o mulţime de apartamente goale de închiriat. Oscar şi echipa lui reuşiseră să obţină un apartament bine poziţionat la parterul vechii case. Avea două dormitoare, o baie şi un living înghesuite în ceea ce fusese odată una din extravagantele săli de recepţie. Dar livingul avea un perete-fereastră cu deschidere panoramică spre pajiştea care ducea până la marginea Pădurii Francola, oferindu-le un post de observaţie perfect.

Aşezat pe o piramidă de perne pe care le mutaseră în faţa peretelui-fereastră, Oscar putea întrezări tremurul câmpului de forţă al oraşului printre copacii întunecaţi. Nu-şi folosea funcţia de scanare de câmp, pentru că ar fi însemnat să se expună prea mult. Nu că asta ar fi oprit alte echipe. Biononicele sale surprindeau, ocazional, câte o scanare rapidă pornită din apropiere. Liatris identificase de-

a lungul străzii alte şapte apartamente care fuseseră închiriate în ultimele douăzeci de ore. Alte două apartamente fuseseră ocupate discret de echipe care îşi închipuiau că subterfugiul lor le-ar face mai puţin vizibile. Nu erau suficient de buni pentru a i se sustrage lui Liatris.

Dar ceea ce se întâmplă în jur... gândi Oscar. Era sigur că toţi ceilalţi erau la fel de conştienţi de prezenţa lor.

Trei dintre echipele rivale îşi reduseseră deja personalul, după ce devenise clar că Araminta plecase de pe Chobamba. Cu o întreagă galaxie de lumi disponibile acum pentru ea, toţi hotărâseră că era extrem de puţin probabil să mai revină vreodată aici, în inima armatei de ocupaţie a Visului Viu. Era un punct de vedere pe care îl împărtăşea şi el, dar să aştepte aici, pentru orice eventualitate, era mai bine decât să încerce să ghicească unde altundeva şi-ar putea face apariţia.

Era în mijlocul dimineţii, şi pentru că era tura lui, Oscar petrecuse deja cinci ore în costumul-armură uitându-se la pădure, când primi apelul Paulei.

— Vreo urmă de ea?

Oscar rezistă tentaţiei de a-şi da ochii peste cap, deoarece gestul ar fi fost complet inutil.

— Niciuna dintre cele treisprezece echipe care scanează de-a lungul străzii nu a observat nimic. Iar cele opt capsule Ellezelin aflate permanent în patrulare raportează tot un rezultat la fel de negativ. Îmi imaginez că noua Echipă de Primire, desfăşurată, de fapt, în aşteptare în pădure este la fel de lipsită de noutăţi.

— Sarcasmul nu e necesar.

— Recunoaşte, Paula, am ajuns într-o fundătură. Am făcut tot posibilul, am scăpat-o de Visul Viu şi de ceilalţi. Totul depinde de ea acum.

— Ştiu. Dar câţiva agenţi au urmat-o pe calea Silfen de pe Chobamba înainte ca aceasta să se fi închis.

— Înseamnă că nu-i vom mai revedea. Nu timp de câteva secole, oricum.

— Mi-ar plăcea să cred că avem la dispoziţie secole.

— Mai rămânem aici o zi sau două. Doar dacă nu ai o

soluţie mai bună. Ce zici, Paula? Ai contacte în rândul Silfenilor?

— Nu chiar.

— Ah, mă surprinzi. Dacă cineva are…

— Dar tocmai am vorbit cu IS.

Oscar nu s-a putut stăpâni. Izbucni în râs. Din cealaltă parte a livingului, Beckia îi aruncă o privire nedumerită.

— Numai tu eşti în stare, Paula, spuse el. Ce mai face IS?

— Neschimbată. Aşa susţine. Dar a rezolvat un lucru potenţial periculos. Araminta nu are acum în Confederaţie pe nimeni altcineva la care să poată apela.

— Şi teoria este că va cere ajutor Marinei?

— Este o teorie. Singura pe care o avem în momentul acesta.

— Ei bine, să sperăm că va funcţiona.

— Da. Şi singura persoană de contact de încredere cu statut oficial pe care o are eşti tu.

— Oh, la dracu'!

— Mai e ceva.

Oscar cedă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Ce?

— Cineva pe nume Troblum te-ar putea contacta. Dacă o face, trebuie să ştiu imediat. Iar tu nu trebuie să-i pierzi urma. Dacă este posibil, ia-l direct în custodie.

— Ok, dar cine este?

— Un fizician puţin ciudat, care s-ar putea să ştie cum să trecem prin bariera Sol. Îţi trimit dosarul lui. A! Pisica este şi ea pe urmele lui, aşa că ai grijă.

— Serios? Ei bine, m-ai făcut fericit. Altceva?

— Asta-i tot, Oscar. Mulţumesc.

Oscar observă cum fişierul se încărca în spaţiul său de stocare, apoi linkul securizat se închise. Răsuflă adânc şi începu să citească despre Troblum. Dar era tot timpul distras de Beckia. Mintea ei emitea mici impulsuri de descurajare şi furie în gaia-câmp. Gaia-câmpul era metoda suplimentară privată a lui Oscar de a sta de veghe în aşteptarea Aramintei. Aveau deja treizeci de senzori camuflaţi împrăştiaţi în Pădurea Francola care să încerce s-

o localizeze dacă avea să se întoarcă. În plus, Liatris pătrunsese în senzorii şi linkurile de comunicare ale celorlalţi agenţi şi ale Echipei de Primire. Dar Oscar spera că va primi cumva, în avans, o avertizare despre ieşirea ei de pe cale. Credea, deşi nu era deloc sigur, că va putea simţi gaura de vierme extraterestră. Era ceva acolo, o intruziune în gaia-câmp care nu era chiar în regulă, un sentiment de vârstă şi de distanţă incredibilă. Foarte slab, şi cu cât se concentra mai mult pe el, cu atât devenea mai evaziv. Aşa că se mulţumea să-l lase să-i atingă marginea percepţiei, ceea ce însemna că trebuia să-şi deschidă gaia-particulele până la sensibilitatea lor completă. Acesta era motivul pentru care micile izbucniri ale Beckiei erau din ce în ce mai deranjante.

— Ce? întrebă el, în cele din urmă, când o explozie accentuată de indignare îi abătu atenţia de la uimitoarea colecţie a lui Troblum de suvenire din Războiul Starflyer.

Se întoarse să se uite în spate, în living. Avea vizorul deschis, astfel încât ea să-i poată vedea furia şi să i-o simtă şi în gaia-câmp.

Beckia îi aruncă o privire mustrătoare. Era ghemuită pe un colţ lung de canapea, bând o ciocolată caldă. Armura ei era desfăcută şi pregătită pe podea, lângă ea.

— Nu ai urmărit ştirile? răspunse ea.

Oscar flutură o mână înmănuşată spre Pădurea Francola.

— Nu! Este schimbul meu, îţi aminteşti? Aş dori să mă concentreze pe asta.

— Nu este nevoie să devii sensibil. Senzorii de distanţă ne vor oferi o mulţime de avertizări. În plus, nu crezi sincer că se va mai întoarce aici, nu-i aşa?

— Trebuie să fim pregătiţi, în cazul în care o face, spuse el, urându-se pentru cât de neconvingător suna.

— Ştii ceva ce noi nu ştim, Oscar?

Era din nou acolo, îndoiala atât de neplăcută cu privire la încredere care atârna între ei toţi de când se întâlniseră cu Pisica.

— Se pare că unii agenţi au ajuns pe calea Silfen de pe Chobamba, răspunse el. Paula crede că ar putea-o

determina s-o părăsească mai repede decât ar vrea ea. Personal, cred că e o prostie, dar…

— Drumurile nu sunt linii drepte, ştii asta.

— Ştiu. Şi atunci, ce te frământă?

— Ştirile locale. Este din ce în ce mai rău aici.

— Cred că este imposibil.

— Aruncă o privire. Voi urmări eu senzorii pentru un minut.

Deşi se îndoia că procedează corect, Oscar îi ceru u-amprentei să-i pregătească un rezumat. Beckia avea dreptate, nu era deloc plăcut. După ce se confirmase că Araminta era pe Chobamba, Phelim începuse retragerea trupelor paramilitare de pe Viotia. Era o retragere bine planificată, începând cu oraşele mai îndepărtate de Colwyn City. Ludor, capitala de pe continentul Suvorov, fusese printre primele locuri care văzuseră plecând capsulele mari, întunecate. Avea, de asemenea, cel mai mare număr de adepţi ai Visului Viu. Fără paramilitari care să le asigure protecţia, populaţia nativă de pe Viotia începuse să se întoarcă împotriva lor. Forţele de poliţie locale nu făceau nimic pentru a preveni atacurile. De câteva ori fuseseră văzuţi chiar alăturându-se acestora. Spitalele, deja supraaglomerate de victimele revoltei, erau invadate de şi mai mulţi răniţi.

Ca răspuns, Phelim anunţă că prezenţa Ellezelin în Colwyn City va fi menţinută până când adepţii Visului Viu vor fi în siguranţă. Nu a spus nimic despre restul planetei, iar retragerea paramilitarilor continua neabătut. Mii de credincioşi zburau spre oraş în capsulele proprii, în speranţa că vor putea trece prin gaura de vierme. Dar Phelim nu înlătura câmpul de forţă de pe Colwyn City pentru nimeni, cu excepţia capsulelor Ellezelin. Roiuri de refugiaţi frenetici staţionau în aer în afara oraşului. Zecile de mii de adepţi norocoşi, care îşi stabiliseră iniţial reşedinţa în Colwyn City, traversau acum un oraş incredibil de ostil, încercând cu disperare să ajungă la docurile prin care gaura de vierme i-ar fi putut duce înapoi în Ellezelin. Le era aproape imposibil să ajungă acolo. Fiecare stradă

clocotea cu localnici în căutare de credincioşi. Acum – capsulele Ellezelin din interiorul câmpului de forţă nu executau decât o operaţiune masivă de evacuare. Phelim anunţase că, dacă violenţele împotriva adepţilor Visului Viu nu vor înceta, va impune o interdicţie de circulaţie permanentă. Dar asta n-a ajutat deloc. Grupurile de justiţiari nici măcar nu aşteptau ca aceştia să încerce să ajungă în siguranţă. Rapoartele spuneau că spărgeau de acum casele pentru a-şi face dreptate. Imaginile trupurilor bătute cu sălbăticie până la moarte, în propriile lor locuinţe, erau obţinute de reporterii mai curajoşi. O mulţime de copii erau implicaţi în actele de violenţă. Desigur, cei mai devotaţi adepţi ai Visului Viu nu aveau celule de memorie, asemenea lui Edeard, iar ei toţi aveau să urmeze visele lui Inigo în Gol, unde astfel de născociri erau irelevante.

— La naiba, murmură Oscar.

Va fi nevoie de o generaţie pentru ca Viotia să-şi revină, ştia asta. Dacă va reuşi vreodată. Şi dacă va mai exista peste încă o generaţie.

— Se presupune că noi nu ar trebui să ne lăsăm distraşi de la ceea ce avem de făcut, spuse Beckia încet. Dar e greu uneori. Aşa îţi este testată cu adevărat tăria de spirit.

— Ne-am confruntat cu lucruri şi mai rele, spuse Oscar, încercând inutil să pară dur. *Copii morţi, pentru numele lui Dumnezeu. În Confederaţie, unde toată lumea ar trebui să fie în siguranţă şi fericită.*

— Ca să nu se mai întâmple din nou.

— Da, răspunse el, în timp ce împingea emisiunile de ştiri în modul periferic. Ceva de genul ăsta.

Pentru că fusese distras, pentru că nu acordase deplină atenţie componentei aceleia ciudate şi vechi de gândire neutră din Pădurea Francola, atunci când ea a început să se schimbe a devenit aproape imediat conştient. Simţea că se stârneşte. Că se împrospătează. Era singura analogie care îi venea în minte.

— Uh, oh, murmură Oscar.

Bineînţeles că atunci când încercă să urmărească

senzaţia, ea alunecă, ieşindu-i din percepţie.

— Ce mai e acum?

Beckia se ridică de pe canapea.

— Pune-ţi armura.

U-amprenta lui Oscar transmitea imagini de la senzorii camuflaţi. Se părea că nu era singurul conectat la cale. Mai mulţi membri ai Echipei de Primire erau în mişcare, ieşind din amestecul de frunze de whiplit şi strecurându-se pe lângă trunchiurile de dapoli. Prin ferestrele camerei de zi, văzu un stol de caylars luându-şi zborul, bătând frenetic din aripile ultramarin. *Nu poate fi atât de proastă,* gândi el. Fata pe care o văzuse în Bodant Park era speriată, da, dar tot ceea ce făcuse după aceea era dovada unei minţi inteligente.

Oscar deschise un canal securizat către Tomansio, care se afla în capsula lor furată, zburând pe un curs aleator deasupra oraşului.

— Vino aici, cred că vom avea nevoie de tine.

— Vine?

— Nu ştiu, dar ceva se întâmplă.

— Sunt pe drum. Două minute.

Senzorii arătau câţiva membri ai altor echipe ieşind din apartamente îmbrăcaţi în armură. Toţi începură să sprinteze peste grădina lungă care ducea la Pădurea Francola.

Beckia veni alături de el, în timp ce casca i se etanşa. Vizorul lui Oscar se închise, câmpul de forţă integral activându-i-se. Îşi verifică armele de calibru greu. Acceleranţii îi inundau sângele, iar biononicele îi completau muşchii.

— Şi iar o luăm de la capăt, spuse el exasperat. Spulberă peretele-fereastră al livingului cu un puls disruptor de putere scăzută şi amândoi au luat-o fuga pe gazon.

Mellanie's Redemption atârna în suspensie transdimensională la o sută de mii de kilometri deasupra Viotiei. Senzorii pasivi absorbeau orice informaţie posibilă, dezvăluind că spaţiul din jurul planetei era gol, cu excepţia

unei nave a Liniilor Dunbavend aflată pe o orbită de o mie de kilometri. Pentru un vehicul de pasageri, părea să aibă o grămadă de sisteme de arme, multe dintre ele fiind active.

Un link TD securizat dirijă u-amprenta lui Troblum în cibersfera planetară, permiţându-i să monitorizeze evenimentele. U-amprenta veghea, de asemenea, împotriva IS. Până în prezent, aceasta nu îi interceptase conexiunea, dar Troblum era convins că va fi cu ochii pe datele care vor curge de-a lungul linkului.

— De ce suntem aici? întrebă Catriona Saleeb.

Stătea pe un scaun simplu, lângă peretele cabinei, care împinsese în afară un mic bar din lemn. În mod corespunzător, era îmbrăcată ca pentru o seară în oraş, purtând o seducătoare rochie albastră gen piele de şarpe. Părul îi era elaborat aranjat şi sclipea datorită pietrelor mici de culoare roşie.

— Este cursul pe care l-am desemnat înainte ca Roiul să fie activat, răspunse Troblum morocănos. Şi trebuia să testez hiperpropulsorul.

Catriona aruncă o privire la imaginea Viotiei pe care un portal o proiecta în mijlocul cabinei.

— Ai de gând să-l suni?

— Pe cine?

— Oscar Monroe.

— Nu.

Îşi aduse câteva tabele de performanţă în exovedere şi le studie, verificând funcţiile hiperpropulsorului. Display-uri periferice arătau imagini cu violenţele desfăşurate pe întreaga planetă unde rezidenţii se răzbunau pe adepţii Visului Viu.

— Dacă-i ajuţi, vor avea ei grijă de Pisică, spuse ea.

U-amprenta îi glisă tabelele de performanţă lateral. Îi aruncă o privire furioasă.

— O s-o facă oricum. Paula ştie că a fost scoasă din suspendare şi nu-şi va găsi liniştea până când Pisica nu va fi din nou acolo unde-i este locul. S-a terminat. Ai înţeles? Acum am de gând să revizuiesc datele hiperpropulsiei. După ce voi fi mulţumit constatând că funcţionează corect,

vom pleca.

— Vreau doar să fii în siguranţă. Catriona luă un pahar înalt de cocktail şi goli lichidul lipicios de culoare roşie. Învârti cuburile de gheaţă în recipient. Şi ştiu că ai nevoie de o încheiere cu Pisica. Dacă fugi acum, nu vei şti ce s-a întâmplat. Nu vei putea să trăieşti cu asta. Îţi vei petrece restul vieţii văzând-o peste tot, vei intra în panică la fiecare zgomot ciudat adus de vânt.

— Nu sunt atât de slab.

— Dacă nu ţi-e frică, atunci sună-l pe Oscar.

— Asta-i logică de maşină.

Buzele ei se bosumflară, solzii lucioşi întunecându-se până la violet.

— Pentru cineva căruia nu îi pasă de nimeni, poţi fi un nemernic, uneori.

— Taci dracului din gură. Vorbesc serios.

Îşi mări intensitatea exovederii. Pe o stradă din Colwyn City, o familie de adepţi ai Visului Viu era urmărită de o mulţime înarmată cu scule electrice şi bâte groase. Hainele lor, făcute din pânză simplă, în stil vechi, îi trădau. Doi adulţi târau după ei trei copii care plângeau îngroziţi, cel mai mare neavând mai mult de unsprezece ani. Era o stradă rezidenţială, cu case şi blocuri de apartamente lipite unele de altele. Tatăl găsi una pe care, în mod evident, o cunoştea şi se repezi până la uşa din faţă, lovind şi strigând cu furie. Mulţimea încetini şi îi înconjură într-o manevră stranie şi tăcută, eficientă, un soi de cunoaştere de vânători primitivi dirijându-le mişcările. Apoi îi încercui. Tatăl continua să lovească uşa cu pumnul, în timp ce mama se ruga plângând pentru copiii ei, să fie lăsaţi să treacă. Realizând cât era de inutil, îşi puse braţele în jurul lor, lipindu-i de ea, şi începu să ţipe. Reporterul canalului de ştiri era bun. Se concentră perfect pe bâtele improvizate, atunci când au fost ridicate.

Troblum întoarse pur şi simplu capul într-o parte, în timp ce u-amprenta anula programul de ştiri. Totul era prea viu.

— Vrei să fii om? întrebă Troblum. Ţi-ai închipuit că o să clonez un corp şi o să-ţi transfer personalitatea în el?

— Poftim?

— Asta sperai?

— Nu, răspunse Catriona, părând destul de şocată.

— Nu voi face asta. Niciodată. Universul nu are nevoie de mai mulţi oameni. Nu avem nimic să-i oferim. Trebuie să ne abandonăm forma iniţială. Nu face decât să genereze mizerie şi suferinţă. Lumile Externe sunt pline de animale. Nu pot fi clasificate drept adevăraţi oameni. Ăştia nu gândesc, doar acţionează. Animale, asta-i tot ce sunt, animale.

— Şi atunci cum ai defini oamenii reali? Oameni ca tine?

— O persoană reală ar dori independenţă. Dacă ai fi reală, ai vrea un corp. Ai vorbit despre asta cu Trisha şi cu Isabella şi cu Howard?

— Troblum! Părea tulburată. Nu face asta.

— Howard este şi el părtaş? Aveaţi de gând să puneţi presiune pe mine pentru ca lucrul ăsta să se întâmple?

— Nu.

— I-ai spus Pisicii despre mine? strigă el.

— Încetează!

— Nu am nevoie de tine.

— Dar eu am nevoie de tine. Te iubesc.

— Nu fi proastă.

Catriona coborî de pe scaun şi îngenunche la picioarele lui.

— Eu exist doar datorită ţie. Cum aş putea să nu te iubesc pentru asta? Nu te-aş trăda. Nu pot. Ştii doar.

Troblum tresări. Mâna îi plana deasupra părului ei des, rulat strâns.

— Te rog, îi spuse ea, privindu-l cu lacrimi în ochi. Te rog, Troblum. Nu-ţi face asta.

Oftă şi îşi lăsă palma pe capul ei, simţindu-i firele de păr elastice pe piele. Apoi mâna ei se închise pe a lui, lăsându-l să-i cunoască căldura, atingerea uşoară. Îi sărută degetele unul câte unul. Troblum gemu, pe jumătate ruşinat, pe jumătate încântat. *Nu este reală. Este un I-sentient. Oare asta face din ea fiinţa omenească perfectă pentru mine?* Mintea lui era răvăşită.

— Te-ai schimba, îi şopti el. Dacă ţi-aş dat un trup din carne şi sânge, te-ai schimba. Rutinele tale ar fi executate pe căi neuronale, care nu sunt niciodată stabile. Nu vreau să te schimbi.

— Nu vreau un corp din carne. Te vreau doar pe tine. Pentru totdeauna. Şi am nevoie ca tu să fii în siguranţă şi fericit pentru ca asta să se întâmple. Înţelegi?

— Da, răspunse el. Am priceput.

Senzorii navei stelare îi raportau descărcări de arme cu energie deasupra lui Colwyn City. Troblum se încruntă.

— Ce-i asta? întrebă el.

U-amprenta începu să rafineze scanarea.

Trecuse ceva timp de când Araminta nu-şi mai folosise programul melanj. Nu era nimic în neregulă cu aceasta, doar asocierea cu Likan o făcea să se simtă neliniştită şi inconfortabil în legătură cu el. Ceea ce era o prostie. Cu siguranţă nu-şi putea permite o astfel de slăbiciune acum.

În timp ce mergea pe lângă micul pârâu, îşi trimise percepţia să se infiltreze înaintea ei, experimentându-i curgerea de-a lungul căii. Putea simţi în depărtare Silfen Motherholm, încurajatoare şi impunătoare. Era şi gaia-câmpul uman, fierbând de agitaţie şi emoţie. Imediat, pe cealaltă parte a minţii ei era Lordul Cerului – se feri de el imediat. Picioarele au continuat să i se mişte. În jurul său, copacii erau din ce în ce mai înalţi, cei din lumea în care umbla amestecându-se printre cei ai Pădurii Francola. Ştia acum unde anume o va duce calea în Pădurea Francola, simţind mirosul de frunze wiplit. Mintea îi dezvălui o mulţime de oameni ascunşi în tufişuri, inteligent camuflaţi de gadgeturile lor. Gândurile de oţel le erau pline de aşteptare. O aşteptau pe ea.

În timp ce calea o trăgea către capăt, Araminta o simţea ca pe un fluid ancorat simplu de dorinţe din trecut, în direcţii ce-i fuseseră cântate de Silfeni cu milenii în urmă. Încercă să-şi facă cunoscute propriile dorinţe, dar acestea nu erau suficient de clare, le lipsea cumva precizia. Calea rămase cu încăpăţânare în loc. Apelă atunci la programul

melanj şi simţi cum calmul îi pătrunde în corp, permiţându-i să se concentreze pe fiecare senzaţie pe care o primea.

Melodiile imprimate în structura căii erau mai uşor de urmărit şi de înţeles. Cu ajutorul acestei cunoaşteri, începu să formeze noi cântece, pe care gândurile sale le torceau în afară. Dorinţele îi erau amplificate de o nostalgie duioasă şi de speranţele ei cele mai fragile.

Picioarele îi călcau mai departe cu putere, presând iarba umedă, în timp ce melodia îi infiltra întreaga existenţă. Se legănă în ritmul ondulaţiilor blânde pe care le eliberase, fericită, în fine, că sfârşitul căii se deplasa odată cu ea, ducând-o către locul pe care îl căuta cu atâta nerăbdare. Apoi, deodată, acolo, înaintea ei, gândurile pe care le ştia atât de bine radiau dinspre casa lui.

Araminta deschise ochii să se uite peste peluza cu gazon spre casa mare şi veche. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Fusese un incendiu. Urme lungi de fum negru contaminau pereţii albi deasupra a trei dintre marile arcade de la parter. Două dintre balcoane erau sparte. În acoperiş era o gaură care arăta topită.

— O mare Ozzie, gemu ea.

Disperarea îi era ţinută în frâu de programul melanj, ocupând un singur flux din mintea ei, o emoţie care nici nu-i coloră, nici nu-i determină comportamentul.

— Bovey! strigă, alergând către casă. Bovey!

Doi dintre el erau lângă piscină. S-au întors auzindu-i vocea. Gaia-câmpul îi dezvălui explozia lui de uimire.

— Eşti bine, gâfâi Araminta, oprindu-se la câţiva metri de el.

Unul era acel Bovey cu care fusese la prima lor întâlnire, trupul pe care ea îl identifica, de fapt, cu el. Celălalt era tânărul blond şi înalt. La picioarele lor era un alt corp, inert, acoperit cu un prosop de plajă.

— Oh, nu, spuse ea. Nu unul din voi.

— Hei, zise cel mai în vârstă dintre el, aruncându-şi braţele în jurul ei. E în regulă.

O mică parte din ea se minuna de cât de calm era. Îşi canaliză toate emoţiile, astfel încât să poată rămâne

perfect raţională şi sub control. Ştia ce trebuia să spună, chiar dacă din vocea ei lipsea intensitatea potrivită.

— Îmi pare foarte rău. E numai vina mea.

— Nu, nu, o linişti el.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Să te avertizez. Am plecat pentru că nu am vrut să te implic, ca să nu fii rănit.

Cei doi el nu s-au putut împiedica să se uite la cadavru.

— E în regulă. Te-ai întors, asta e tot ce contează.

— Nu este în regulă. L-au ucis pe unul dintre tine. Un impuls de regret şi de vinovăţie din mintea lui o alertă. Nu, nu e doar unul, nu-i aşa? Câţi?

Bovey făcu un pas înapoi, cu toate că mâinile lui o ţineau încă de umeri.

— Spune-mi, îi ceru ea.

— Cinci, îi răspunse el, ca şi cum i-ar fi fost ruşine.

— Ticăloşii!

— Nu contează. Zâmbetul lui era trist. Asta e ideea de a fi ca mine, pierderea de trupuri este irelevantă. Unii dintre mine sunt împrăştiaţi peste tot în acest oraş şi nimeni nu ştie cât de mulţi sunt. În mod sigur nu acei huligani. Sunt în siguranţă. Mai mult decât tine.

— Este vina mea. Nu ar trebui să fiu aici, nu ar fi trebuit să vin la tine, nu înainte ca totul să se termine.

— Mă bucur că ai făcut-o, îi spuse el cu sinceritate. Mă bucur cu adevărat. Doar să te văd şi să ştiu că eşti bine face ca lucrul ăsta să merite. Amândoi el s-au uitat, peste grădina goală, spre Cairns ale cărui ape noroioase curgeau dincolo de mal, la capătul gazonului. Cum ai ajuns aici? Toată lumea crede că eşti pe Chobamba.

— E o poveste lungă.

Un sunet similar cu un tunet slab se rostogoli peste casă. Araminta se întoarse în direcţia sursei şi văzu fulgerele armelor cu energie chiar sub arcul domului de câmp de forţă. Nu avea nevoie de niciun fel de program ca să-i spună că era cartierul Francola.

— Nu din nou, gemu Bovey. Destul!

— E pentru mine, spuse ea impasibilă. Se luptă pentru că îşi închipuie că sunt acolo.

— Araminta. O voce înnebunită de durere ieşi din ambii el.

— Nu pot rămâne. Mă vor găsi în cele din urmă.

— Să fugim atunci. Vin cu tine. O să continuăm să fugim. Marina ne poate ajuta, probabil.

— Nu. Nu pot face asta. ANA nu mai este. Nimeni nu ne va ajuta, nimeni nu-i poate opri pe cei din Visul Viu şi pe Acceleratori. Totul depinde de mine acum.

— De tine?

— Nu fug, nu mă ascund. Nu mai pot s-o fac. Ştiu că nu am dreptul să-ţi cer asta, pentru că nu am avut curajul să-ţi spun despre mine înainte.

— Înţeleg.

— Eşti dulce, prea dulce. După ce se termină, vreau să fim împreună. Vreau cu adevărat. De aceea sunt aici, ca să ştii asta.

El o îmbrăţişă strâns din nou.

— Se va întâmpla, şopti el cu înverşunare. Aşa va fi.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac, îi spuse ea. Lucruri pe care nu le vreau, dar nu am altă opţiune. Am o idee, dar am nevoie de ajutorul tău ca să funcţioneze.

Al douăzeci şi şaselea vis al lui Inigo

În toţi anii în care trăise în Makkathran, Edeard nu se obosise să deseneze o hartă corespunzătoare a tunelurilor adânci. Ştia că existau cinci cercuri concentrice mari care formau principalele rute, cu legături curbe între ele. De asemenea, cunoştea instinctiv poziţia lor în raport cu străzile şi cartierele de deasupra. Dincolo de cercul exterior erau ramificaţiile lungi care conduceau sub Câmpia Iguru, aparent la întâmplare. Într-o zi va zbura de-a lungul fiecăruia dintre tunelurile acestea albe luminoase pentru a găsi exact locul de unde au apărut. Într-o zi, când va avea timp.

Pentru moment, era pur şi simplu bucuros că tunelul circular exterior îl ducea aproape de strada Grinal, în cartierul Bellis, unde Marcol avea dificultăţi în a supune un psihic deosebit de puternic. Edeard nu mai folosise un tunel adânc de câteva luni, dacă nu şi mai mult. Astfel de excursii deveniseră un eveniment rar. De mai mulţi ani, deja, nu mai avea niciun motiv să se grăbească undeva, mai ales în legătură cu problemele poliţiei. Dar acum, în timp ce gonea pe undeva, la adâncime, pe sub parcul Lisieux, bucuria pură îl făcu să-şi blesteme timiditatea vârstei mijlocii. Puterea curentului era gata să-i smulgă mantia de pe umeri. Întinse mâinile, ca şi cum s-ar fi scufundat. Apoi se rostogoli. Era o senzaţie ridicol de plăcută, ce-i făcea sângele să pompeze sălbatic de-a lungul venelor. Strigă, bucuros că trăia asta din nou. Se răsucea mereu, şi mereu. Un tunel lateral fulgeră în spate, apoi un altul. Aproape ajunsese la destinaţie, în Bellis. Simţea nevoia să mai facă un tur. *Marcol şi echipa lui se pot descurca, nu-i aşa?*

Ceva se năpusti brusc în tunelul gol care se curba direct în faţă. Edeard nu se obosise niciodată să-şi folosească televederea în lumina intensă de culoare albă a tunelurilor, aşa că a fost luat complet prin surprindere. Abia a avut timp să-şi întărească mâna a treia într-un scut în timp ce fulgera pe lângă ei. Doi oameni agăţaţi unul de altul.

Adolescenţi, strigând nebuneşte. Dezbrăcaţi, acuplându-se cu furie în bătaia vântului. Le zări scurt feţele speriate, extatice, apoi au dispărut, strigătele lor de bucurie pierzându-se în curent. Edeard îşi aruncă televederea după ei, dar tunelul îi despărţi prea repede, deja se îndepărtaseră după curba din spate.

Reuşi să-şi calmeze gândurile şocate şi ceru oraşului să-l ducă în cealaltă direcţie să urmărească intruşii şi să-i prindă. Încetinit ca întotdeauna, derapând până la oprire pe podeaua tunelului. Apoi forţa care îl purtase se inversă şi începu să zboare înapoi în direcţia din care venise.

De data aceasta, îşi trimise televederea să tatoneze înainte. Percepţia prin pereţii tunelului era dificilă, chiar şi pentru el. Putea simţi doar oraşul la câteva sute de metri deasupra lui, dar asta se datora în principal faptului că planul canalelor îi afecta percepţia. De fapt, era extrem de dificil să simtă ceva de-a lungul tunelului.

Pentru o clipă, crezu că le-a luat urma la câteva sute de metri distanţă, dar apoi îi pierdu din nou. Când ajunse în punctul respectiv, tunelul se bifurca şi nu avea idee în ce direcţie să meargă. Derapă şi se opri în faţa răspântiei. În picioare, pe podeaua luminoasă, strălucitoare, se uită întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi cum ar fi vânat o urmă. Apoi încercă să intre în structura peretelui tunelului, căutându-i memoria. Oraşul îşi reamintea întotdeauna zeci de ani de evenimente localizate.

Aceea a fost a doua surpriză a zilei. Nu exista nicio amintire. Niciun cuplu de adolescenţi. Putea simţi amintirea tunelului despre trecerea lui, cu abia un minut înainte, dar despre ei nu era nimic.

— Cum în numele Madonei au…

Glasul lui stârni ecou în josul tunelului. Se încruntă la intersecţia strălucitoare. Pentru o clipă, i se păru că aude nişte râsete şoptite de-a lungul tunelului principal. Dar ştia deja că vâna fantome.

— Honious! mormăi el şi ceru oraşului să-l ducă înapoi la Bellis.

Strada Grinal era un bulevard destul de plăcut, care se întindea în sudul cartierului Bellis, de la Canalul de Smarald până în partea de sus a Canalului Stejarilor. De-a lungul lui se ridica un amestec de clădiri, de la vile cu frontoane triunghiulare la emisfere umflate cu arcade înguste care făceau nişte buticuri perfecte. Continua apoi cu o linie de case cu pereţi din trei cilindri întrepătrunşi, ale căror acoperişuri ieşite în afară le făceau să semene cu nişte ciuperci de piatră noduroase. Sergentul Marcol se confrunta cu un incident în Piaţa cu Cinci Fântâni, aproape de Canalul Stejarilor. Piaţa era închisă de o terasă cu un perete concav, la exterior, şi o configuraţie de tip fagure în interior, cu mici camere-celule conectate prin tuburi scurte, fără nicio logică aparentă, ca şi cum întreaga structură fusese scobită de nişte insecte gigantice cu mult timp în urmă. Topografia tip fagure o făcea ideală pentru comercianţii şi negustorii care vindeau articole de mare valoare, dar de mici dimensiuni. Puţini oameni locuiau în ea, dar mulţi prosperau şi forfoteau înăuntru.

Edeard ajunse la o arcadă joasă dintr-un colţ şi, în mod automat, lăsă capul în jos ca să intre. Din interiorul sumbru radiau de ostilitate şi de furie. Când trecu pragul, deveni imediat conştient de o televedere puternică care îl examina. Iscoditorul se afla undeva în Zelda, dar îşi retrase televederea imediat ce Edeard încercă să-l urmărească.

Se opri, strângându-şi buzele. *Asta* nu se mai întâmplase de câţiva ani buni. Oricine ar fi fost cel interesat de el înainte de întoarcerea Lorzilor Cerului îl ignorase de atunci. Nu credea că reapariţia de astăzi era o coincidenţă.

Marcol îl aştepta în prăvălia unui negustor de plante medicinale, o cameră de la etajul al doilea, la care se ajungea printr-un tub-spirală şi câteva încăperi-celulă interconectate. Pereţii erau complet acoperiţi de covoare ţesute cu modele geometrice complicate. Câteva felinare atârnate de lanţuri lungi de alamă ardeau ulei de Jamolar, aruncând o lumină galbenă densă. Erau şi alte mirosuri în aer, un melanj de condimente şi de alcool atât de puternic, încât Edeard se aştepta pe jumătate să-l vadă ca pe un

abur. Camera-celulă era echipată cu numeroase rânduri de rafturi mici, mărginite cu ţevi din kestric de diferite dimensiuni şi lungimi. Câteva dintre ele zăceau sparte pe podea. Sute de frunze lungi şi înguste de plante narcotice erau atârnate de rafturi, uscându-se în aerul cald. Erau şi mănunchiuri de alte tulpini, coji de seminţe şi frunze pe care Edeard nu le recunoscu. Multe dintre ele fuseseră rupte şi călcate în picioare.

De îndată ce dădu la o parte perdelele din şiraguri de mărgele, ştiu cine erau protagoniştii – doi bărbaţi aflaţi în părţi opuse ale camerei, privindu-se încă, cu mintea îmbâcsită de animozitate. Unul era bătrân şi gras, îmbrăcat într-o jachetă scumpă, asortată cu pantalonii, împodobită cu broderii colorate cu păsări mici, în acelaşi stil ca şi covoarele atârnate pe pereţi. Edeard îl etichetă imediat ca proprietarul prăvăliei de plante medicinale – ceea ce ar fi putut fi o prejudecată, dar barba lungă grizonată şi părul zbârlit îl făceau să pară a fi tipul cu pricina.

Celălalt bărbat era considerabil mai tânăr, sub treizeci de ani. Edeard cunoştea prea bine şi genul lui. Încă un fiu al unei Mari Familii aflat mult în josul listei celor cu drept de moştenire. La fel de arogant pe cât era de frumos, trăind mult peste posibilităţile oferite de îndemnizaţia lui, datorită creditului extins al comercianţilor. Edeard suspectă imediat că proprietarul era un astfel de creditor. Cei doi poliţişti de sub comanda lui Marcol îi puseseră cătuşele, mototolindu-i mânecile hainei de catifea de culoare roşu-închis. Privind în jur, Edeard nu-şi dădu seama de ce se afla acolo. Studie apoi mai de aproape chipul tânărului, cântărind obrajii mari, părul întunecat lăsat liber, sfidarea din ochii căprui-deschis.

L-am mai văzut cândva. Dar unde? Era mai tânăr. Honious să-mi ia memoria!

— Care este problema? întrebă el calm.

— Colfal ne-a chemat, răspunse Marcol, indicându-l pe proprietar. A reclamat un atac psihic. Când am ajuns aici, Tathal s-a opus arestării. Făcu un semn smucit cu degetul mare spre tânărul aristocrat, care răspunse cu un zâmbet dispreţuitor. E un tip dificil.

— N-am făcut aşa ceva, spuse Tathal.

Avea un ton politicos, dar accentul nu indica elita Makkathranului. Edeard gândi că putea fi din provinciile din sud.

Ridicând un deget la Tathal în semn de tăcere, Edeard se întoarse spre Colfal.

— De ce te-a atacat Tathal?

Mânia negustorului se estompase în cele din urmă, fiind înlocuită de o dispoziţie sumbră. Inspiră adânc.

— Îmi cer scuze că ţi-am irosit timpul, Mergătorule-pe-Apă. A fost o neînţelegere.

— Poftim? Maxilarul lui Marcol căzu de uimire. Dar ne-ai chemat.

Privirea lui Edeard zăbovi pe marfa deteriorată împrăştiată pe podea, în timp ce televederea lui studia câteva din gândurile scăpate de sub scutul lui Marcol.

— Umm… Hiram ridică o sprânceană.

— Şi tu, Tathal? Ce ai de spus?

— De asemenea, scuzele mele profunde. Aşa cum vor confirma şi poliţiştii, am o mână a treia puternică. În momentele încinse, reţinerea mea nu este tocmai cum ar trebui să fie.

— Nu doreşti să depui plângere? îl întrebă Edeard pe Colfal.

— Nu.

Bătrânul negustor de plante medicinale clătină din cap, incapabil să-l privească pe Edeard.

— Foarte bine. Edeard le ceru poliţiştilor să-l elibereze pe Tathal. Iar tu, să înveţi să-ţi controlezi puterea.

— Desigur, Mergătorule-pe-Apă.

— Unde locuieşti?

— În Abad, Mergătorule-pe-Apă, pe bulevardul Boldar.

— Serios? Pe undeva, în apropiere de Frăţia Casei cu Caişi?

Tathal zâmbi cu înţeles şi înclină capul.

— Într-adevăr, am privilegiul de a fi unul dintre membri.

Ceea ce explica hainele elegante şi accentul provincial. Dar Edeard încă nu-i putea plasa faţa.

— Bine, eşti liber să pleci. Consideră asta doar ca un avertisment, stai departe de încurcături de acum încolo.

— Da, Mergătorule-pe-Apă.

Edeard era sigur că supunerea lui era însoţită de bătaie de joc, dar de sub scutul mental al lui Tathal nu ieşea niciun fel de indiciu. De fapt, Edeard nu mai întâlnise până acum o astfel de minte perfect protejată, ceea ce, dat fiind faptul că se afla în Makkathran, era o realizare remarcabilă.

— Să iroseşti timpul unui poliţist este, de asemenea, o infracţiune, îi spuse lui Colfal după ce Tathal trecu prin perdeaua zornăitoare din şiraguri de mărgele. În special al meu.

— Îmi pare rău, domnule, murmură negustorul sfios.

— Pentru numele lui Honious, ce a mai fost şi asta? îl întrebă Edeard pe Marcol, după ce s-au întors în Piaţa cu Cinci Fântâni.

— Îmi pare foarte rău, Edeard. Totul a scăpat repede de sub control. Şi, Madona, tipul era atât de puternic! Nu m-am putut descurca singur. Chiar şi cu intervenţia echipei mele, situaţia era incertă. Te-am chemat cumva instinctiv.

— Hm… Edeard aruncă o privire suspicioasă către terasa-fagure. A fost chiar atât de puternic?

— Da.

— Ce a generat disputa? Dacă Tathal este membru al Frăţiei Casei cu Caişi, cu greu ar putea fi vorba despre plată.

— Nu sunt sigur. Colfal făcea tot felul de acuzaţii atunci când am ajuns. Extorcare de fonduri. Abuz financiar. Ameninţări fizice. Atac psihic. Tot ce-ţi vine în minte, striga despre tot.

— Interesant. Edeard îşi trimise percepţia în pereţii prăvăliei de plante medicinale, încercând să extragă amintirea confruntării din memoria oraşului. Dar zidurile erau acoperite cu covoare, substanţa Makkathranului nu putea nici vedea, nici auzi ce se întâmpla înăuntru.

— Nu pot să cred că negustorul a dat înapoi, spunea Marcol. Era furios ca un drakken însângerat.

— Dominaţie, răspunse Edeard. Am recunoscut câteva din tipare în gândurile lui. Sunt destul de uşor de reperat după ce au fost forţate să se schimbe. Se opri. Acum, şi-l amintea pe Tathal. Oh, Madona, aş fi putut să ghicesc.

Conetabilul-Şef al Makkathranului avea un birou mare în partea din spate a Palatului Orchard. O cameră circulară, cu un plafon conic înalt care se răsucea în sus ca şi cum ar fi fost topit în formă. Podeaua era de un ocru lustruit cu linii de culoare roşie, care trasau un pentagon. Pereţii erau maro mai deschis, dar tot lucios. Edeard nu adusese prea mult mobilier, era un loc de muncă, la urma urmei. Avea un birou din muroak, un cadou de la Kanseen, primit a doua zi după ultimele alegeri, şi o masă lungă pentru întâlnirile cu diferiţi căpitani şi avocaţi.

Când ajunse acolo, după ce se ocupase de Tathal şi de Colfal, Felax îi chemase deja pe Golbon şi pe Jaralee, ultimii doi membri rămaşi activi din comitetul Marelui Consiliu pentru crima organizată. Chiar şi acum, după timp, Edeard nu reuşise s-o destructureze de tot.

— Caz nou, anunţă în timp ce se îndrepta apăsat spre biroul lui.

Golbon şi Jaralee schimbară o privire surprinsă. În ultimii şapte ani, nu făcuseră decât să închidă în linişte dosare şi să le trimită la arhive.

Edeard se aşeză la biroul lui. În spatele său, un rând regulat de ferestre înalte şi înguste dădea spre Grădina lui Rah şi Canalul Central. Întotdeauna se poziţiona astfel încât să nu aibă priveliştea în faţă.

— Frăţia Casei cu Caişi.

Golbon gemu.

— Nu din nou. I-am cercetat cu câţiva ani în urmă. Sunt doar nişte tineri comercianţi care caută să-şi realizeze propria asociaţie şi să obţină ceva influenţă politică. Folosesc uneori tactici de forţă, dar nu mai mult decât ceilalţi oameni de afaceri. Nu e nicio activitate criminală acolo.

— Bine, înseamnă că va fi o misiune rapidă pentru tine,

contracară Edeard. Vreau numele celor din Frăţie şi, da, asta îl include şi pe ginerele meu. Vreau un raport despre afacerilor lor. Tot ce deţin: proprietăţi, terenuri, nave şi aşa mai departe. Vreau, de asemenea, o analiză financiară completă referitoare la un vânzător de plante medicinale pe nume Colfal. Vedeţi dacă puteţi găsi vreo legătură cu membrii Frăţiei.

— De unde interesul acesta brusc? întrebă Jaralee.

— Cred că am perceput cum unul dintre ei, Tathal, a folosit dominaţia pe cineva cu care a făcut afaceri. Şi respectivul se întâmplă să fie Colfal.

— Ah, cazul imposibil în instanţă, spuse Jaralee.

Îşi făcuse prima ucenicie la Breasla Avocaţilor, după care se transferase la grefieri. Asta o făcuse extrem de importantă pentru investigaţiile lui Edeard. Capacitatea ei de a încropi dovezi solide din fărâme de informaţii din diverse dosare era legendară, iar backgroundul ei juridic îi permitea să vadă ce acuzaţii puteau fi formulate în mod legitim.

— Au existat cazuri în care a fost dovedită dominaţia, zise Golbon.

— Membrii Marilor Familii care au depus mărturie împotriva cetăţenilor de rând, contracară Jaralee. Nu este decât un zvon. Instanţa a ales să-l recunoască în acele câteva cazuri, din cauza persoanelor implicate. Din punct de vedere legal, însă, nu există nicio dovadă recunoscută de manipulare a gândurilor altora.

— Ştiu că nu există niciun temei legal, spuse Edeard. Dar, dacă s-a întâmplat cu Colfal, atunci este parte a unui act criminal de amploare. Dacă putem stabili asta, atunci putem urmări alte fapte pe care le vor fi lăsat în urmă.

— E în regulă, răspunse Jaralee. Atât timp cât ai înţeles că nicio instanţă nu-l va condamna numai pe baza unei asemenea afirmaţii.

— Am înţeles, răspunse Edeard, încercând să nu se gândească la Salrana. Mai e ceva ce ar trebui să ştiţi. Tathal are o mare putere psihică. Se pare că până şi Marcol a avut dificultăţi în confruntarea cu el. Probabil că acest

lucru îi susţine capacitatea de dominare.

— Madona, murmură Golbon. Crezi că va veni după noi?

— Mă îndoiesc, zise Edeard. Dar fiţi atenţi. Tathal nu este singurul psihic rebel puternic din oraş. Le spuse despre iscodirile ocazionale cu televederea, despre cum se simţise urmărit cu perseverenţă de-a lungul anilor. Chiar dacă avea, implicit, încredere în ei, nu menţionă şi tunelurile. Singura modalitate ca acei tineri să fi ajuns acolo era cu acordul Makkathranului. Nu ştia dacă oraşul răspundea pur şi simplu la orice psihic puternic sau dacă alegea în mod activ să-i ajute pe unii, iar pe alţii nu. Cumva se îndoia de ultima variantă. Comunicase în mod conştient cu el doar o singură dată, în ziua în care aflase despre adevărata abilitate a Golului.

— Sunt legate? întrebă Jaralee.

— Nu ştiu, dar, de asemenea, vreau să văd dacă există vreo legătură financiară între Ranalee şi Frăţia Casei cu Caişi.

— Înţeleg, spuse ea pe un ton neutru.

Edeard se strădui să nu zâmbească. De-a lungul anilor, comitetul Marelui Consiliu pentru crima organizată cheltuise o mare parte de timp şi efort pentru a o investiga pe Ranalee, totul fără niciun rezultat. Jaralee şi ceilalţi ajunseseră să o considere pe proprietara Casei cu Petale Albastre ca obsesia personală a lui Edeard. De multe ori suspectase că, din această cauză, nu se străduiseră atât cât ar fi trebuit.

— Ştiu că a existat o, hm, conexiune fizică între Ranalee şi Tathal în urmă cu câţiva ani. Ea a fost, probabil, cea care l-a învăţat cum să folosească în mod eficient dominaţia.

Din nou, Jaralee şi Golbon schimbară o privire cunoscătoare.

— O să cercetăm, îl asigură Jaralee.

Edeard şi Kristabel au luat o gondolă de familie de la conacul Culverit până la Bazinul de Mijloc. Era după-amiaza târziu, iar razele culcate ale soarelui poleiau norii cirostratus în auriu. Aerul cald atârna greu asupra oraşului,

impregnat cu miros de mare.

Nu erau singurii care se bucurau de acest sfârşit de zi plăcut. Sute de gondole se deplasau în sus şi în jos pe Marele Canal Principal. Înaintau lent. Edeard se gândi că toate gondolele din Makkathran trebuiau să fie pe apă – nu mai văzuse până atunci atât de multe din ambarcaţiunile negre şi elegante la un loc. Străzile şi bulevardele, de-a lungul ambelor maluri ale apei, erau, de asemenea, ticsite cu oameni.

În timp ce îi privea, observă cât de mulţi erau în vârstă, ajutaţi de familiile lor să se deplaseze. Majoritatea se îndreptau spre Eyrie.

Kristabel îi surprinse privirea.

— Cât timp mai e?

— Vor fi aici peste nouă zile.

— Cinci Lorzi ai Cerului, spuse ea, uimită de idee. Mă întreb dacă în timpul lui Rah au venit vreodată atât de mulţi.

— Madona nu a dat niciodată cifre.

Edeard văzu o femeie bătrână semănând în mod straniu cu doamna Florrel, ajutată de trei femei mai tinere. Articulaţiile îi erau atât de afectate de artrită, încât abia putea să meargă. Din minte i se scurgeau vârfuri mici de durere, împreună cu o uşoară nedumerire. Bănuia că nu era în întregime conştientă de ceea ce se întâmplă. Mai jos, pe apă, gondolele îi conduceau pe contemporanii ei spre turnurile strâmbe din Eyrie. Diferenţa era făcută de bani. Aceştia din urmă aveau suficient de mulţi pentru a realiza ultima parte a călătoriei confortabil.

— Oare cum făceau faţă pe atunci? întrebă Kristabel.

— Populaţia nu era la fel de mare ca astăzi. În oraş locuiau mai puţine persoane, aşa că existau destule camere pe care le puteau folosi toţi, fără niciuna din problemele pe care le avem acum.

Afluxul de călători în vârstă care aşteptau sosirea unui Lord al Cerului atingea proporţii îngrijorătoare. Numele crescuse în mod constant în anii de după Finitan, şi zvonul despre întoarcerea Lorzilor Cerului se răspândise în toate

provinciile. Acum, mii de oameni se înghesuiau în Makkathran în fiecare lună, toţi ajutaţi de familie, umflându-şi numărul la un nivel căruia oraşul cu greu putea să-i facă faţă. Poliţiştii erau din nou cu toţii pe străzi, rezolvând o sută de infracţiuni minore în fiecare zi, de la dispute pentru camere la gâlcevi cu privire la preţul alimentelor perceput pentru vizitatori. Ei trebuiau, de asemenea, să asigure libera circulaţie de-a lungul acelor străzi, lucru care, având în vedere că o mare parte din persoanele în vârstă aveau dificultăţi de deplasare, devenea destul de obositor. Caritatea şi bunăvoinţa locuitorilor permanenţi, care înfloriseră după primele câteva vizite ale Lorzilor Cerului, dispăruseră complet acum.

Gondola ajunse în Bazinul de Mijloc şi se îndreptă spre Canalul Rutei Comerciale. Au trebuit să aştepte câteva minute înainte ca platforma de acostare de la capătul străzii Jodsell să aibă o dană liberă. De acolo era doar o scurtă plimbare în lungul străzii până la conacul Maestrului Cartierului din centrul Sampalokului.

Edeard se simţea întotdeauna uşor timid când intra în piaţa mare din centrul cartierului Sampalok. Acesta era locul pe care toată lumea îl asocia cu ziua exilului, punctul de cotitură din viaţa Makkathranului şi a Querenciei. Nu era, desigur. Adevărata schimbare începuse într-un seif ascuns sub Turnul Spirală al Breslei Armurierilor – şi nimeni nu va şti asta vreodată.

Conacul Maestrului Cartierului Sampalok şi al soţiei sale se ridica în mijlocul unei pieţe vaste – o clădire gigantică cu şase laturi, fiecare faţă având o culoare pastel diferită, fiecare din ele cu propria sa arcadă mare ce dădea spre curtea din jur. Niciuna dintre porţi nu era închisă. Spre deosebire de predecesorul lor, noul Maestru şi soţia sa nu îndepărtau oamenii pe care se presupunea că trebuia să-i servească.

În ultimii ani, piaţa se animase. Câţiva vânzători îşi instalaseră aici tarabele cu fructe şi băuturi. Copiii alergau încoace şi-ncolo în jurul fântânilor. Dar în principal fusese

întotdeauna un spaţiu deschis. Nu şi acum. Sute de corturi modeste pe cadru de bambus fuseseră ridicate în jurul zidurilor conacului. Chiar şi în timp ce mergea spre poarta principală, Edeard putea vedea cum şi mai multe erau asamblate de ge-cimpanzei vioi care se agitau cu ramele de bambus, legând nuielele. Familiile stăteau în aşteptare cu grămezile de lucruri pe care le aduseseră de la casele lor.

Kristabel adulmecă aerul cu suspiciune.

— Mă gândeam că poate Kanseen a amenajat nişte vagoane sanitare pentru cartier.

Edeard ridică din umeri şi intrară în curtea conacului, cu statuile sale albe şi tufele îngrijite care creşteau în nişte jardiniere lungi. Uşile principale erau deschise, conducând la o sală al cărei tavan emana o lumină albă perfectă. O scară largă se curba în sus până la galeria de la primul etaj. Era uşor de urcat, exact aşa cum Edeard intenţionase mereu. Nu prea ştiuse ce împărţire a spaţiului să adopte în interiorul conacului. Fusese sigur doar de exterior, aşa că, atunci când venise momentul, schiţase un plan interior similar cu cel pe care îl eliminase, cu excepţia faptului că acum luminile erau albe, băile aveau dimensiuni acceptabile, paturile o înălţime decentă şi aşa mai departe, cu numeroase detalii de disconfort arhitectural cu care cetăţenii Makkathranului se descurcau cum puteau de două milenii.

Macsen şi Kanseen i-au primit în mica sală de recepţie de la primul etaj. I-au condus pe Kristabel şi pe Edeard afară, pe micul balcon retras unde îi aştepta vinul. Dar şi Dinlay, şi Gealee, cea de a patra sa soţie. Dinlay se îndrăgostise din nou de o roşcată voinică. Gealee avea doar douăzeci şi opt de ani şi era cu şapte centimetri mai înaltă decât cel care de două luni era soţul ei. Văzându-i în picioare împreună lângă balustradă, cu apusul soarelui în spatele lor, Edeard trebui să se concentrez*e puternic* ca să-şi menţină scutul mental şi să nu lase nicio emoţie să se exteriorizeze. Dar toate soţiile lui Dinlay puteau extrem de uşor să fi fost surori. *Ştie că nu funcţionează niciodată, oare de ce alege*

întotdeauna acelaşi tip?

— Optimismul, murmură Kristabel.

Edeard se înroşi puternic.

— Oh, Madona, am…?

— Nu. Dar te cunosc. Kristabel zâmbi larg şi îl îmbrăţişă pe Dinlay. Bine aţi revenit. O sărută pe Gealee. Cum a fost luna de miere?

— Oh, a fost extraordinar, vă mulţumesc foarte mult. Iahtul pe care ni l-aţi împrumutat ne-a dus în atât de multe dintre porturile acelea mici şi fabuloase. Fiecare oraş de-a lungul coastei este atât de diferit. Şi insulele Oantrana sunt minunate, atât de nealterate. Nu ştiam că sunt aşa. Aş putea trăi pe oricare dintre ele.

Braţul lui Dinlay o cuprinse pe proaspăta lui soţie.

— Ne putem retrage acolo, o mustră el.

Ea îl sărută.

Edeard bău nişte vin.

Macsen îi cuprinse umerii cu braţul.

— Deci, ce părere ai despre oaspeţii noştri? întrebă el, arătând la marea piaţă deschisă de dincolo de zidurile conacului.

— Sunt o mulţime, îi răspunse Edeard, bucuros de diversiune.

Chiar dacă vizitatorii suportau condiţii de cazare puţin favorabile, oraşul degaja încă o atmosferă de optimism şi de uşurare. Aspectul mental care plutea de-a lungul fiecărei străzi şi canal era cel de anticipare. Era ca o noapte de dinaintea unui carnaval.

— Vor pleca a doua zi după venirea Lorzilor Cerului, spuse Kanseen.

— Moment în care va începe să sosească următorul val, replică Macsen. Edeard, nu putem continua să ignorăm asta. Am verificat cu Breasla Grefierilor, nu a mai rămas nicio cameră neînregistrată în Makkathran. Asta este intolerabil. Şi copiii noştri unde ar trebui să trăiască?

— Nimeni nu ignoră situaţia, zise Edeard. Am fost la trei întâlniri cu primarul, numai pe acest subiect.

— Şi care a fost concluzia lui uimitoare? întrebă Dinlay.

Edeard îi aruncă o privire surprinsă. Prietenul său era, în mod normal, mai diplomatic. Poate că Gealee era diferită, până la urmă.

— Crede că situaţia se va normaliza cu timpul. Ne confruntăm încă cu un val anormal de mare de oameni care caută îndrumare. Este inevitabil la început. Numărul lor va scădea şi se va stabiliza.

— Când?

Edeard ridică din umeri.

— De fapt, nu este vorba despre persoanele care caută îndrumare. Problema sunt toate rudele care vin cu ele. Ei sunt cei care generează lipsa de posibilităţi de cazare.

— Asta-i tot? Acesta este răspunsul primarului? Aşteptaţi câţiva ani, iar problema va dispărea de la sine?

— Nu chiar. Există o mulţime de hanuri care se deschid în jurul Makkathranului. Cele mai multe dintre satele de coastă aflate la distanţă de mai puţin de o zi de navigat au cel puţin unul. Şi în fiecare lună se deschid mereu mai multe. Vor fi de ajutor.

— Sper că ai dreptate, spuse Gealee. Copiii fratelui meu au douăzeci de ani şi nu-şi pot găsi locuinţă niciunde în oraş. Keral a călătorit pe continent pentru a vedea ce fel de viaţă ar putea avea dincolo de Iguru.

— Bravo lui, replică Edeard. Prea mulţi dintre copiii noştri se bazează pe oraş.

— Dar am trăit aici timp de două mii de ani, se plânse Gealee. De ce ar trebui să plecăm?

— Lucrurile sunt diferite acum, răspunse Macsen. Nu mai este atât de greu de trăit în provincii cum era odinioară. Există mai mult decât agricultură în oraşe. Unele centre ale breslelor de acolo rivalizează cu cele din Makkathran în mărime şi abilitate.

— Atunci de ce Lorzii Cerului nu vizitează şi acele oraşe, de ce trebuie să fie întotdeauna Makkathran?

Edeard ar fi vrut să răspundă. Kanseen şi Dinlay se uitau la el ca şi cum aşteptau o explicaţie rezonabilă. Nu avea niciuna.

— Numai Makkathranul are turnurile din Eyrie, spuse

Macsen.

Asta nu poate fi adevărat, gândi Edeard. *Makkathranul nu este al nostru. Nu a fost construit pentru oameni.*

— O să întreb, îi scăpă.

Toată lumea se uită la el.

— Serios, zise el. Când vor veni Lorzii Cerului, îi voi întreba de ce anume au nevoie pentru a ne colecta sufletele. Dacă singurul loc pe care îl vor vizita vor fi doar turnurile Makkathranului.

Gealee se aplecă în faţă şi îl sărută.

— Mulţumesc, Mergătorule-pe-Apă.

Edeard îi zâmbi şi el, fără să o privească pe Kristabel.

— Plăcerea mea.

— Disconfortul acesta ne-ar putea fi util, spuse Dinlay.

— Ce disconfort? întrebă Edeard.

— Din Makkathran, cel provocat de vizitatorii ocazionali, explică Macsen, cu faţa deschisă şi aparent nevinovat.

— Cum aşa?

— Disconfortul generează nemulţumire. La următoarele alegeri, toată lumea are de gând să pună totul pe seama primarului.

Edeard gemu, ştiind ce va urma.

— Momentul este bun, declară Kristabel, brusc interesată. Dacă ai dreptate cu hanurile, atunci problema se va reduce considerabil când va începe mandatul tău.

— Mandatul meu? Edeard ar fi vrut să-i ceară să nu-i mai ţină isonul lui Macsen. Simţea că toţi se coalizează împotriva lui. În primul rând, ar trebui să fiu ales.

— Tu eşti Mergătorul-pe-Apă, spuse Kanseen veselă. Toată lumea va vota pentru tine. Chiar şi tinerii o vor face, acum când ai adus Lorzii Cerului înapoi. Nu-i aşa, Gealee?

— Oh, da, zise ea cu sinceritate.

Edeard o adăugă şi pe Kanseen pe lista persoanelor la care nu se putea uita acum. Deşi nu era sigur dacă înţepătura îi fusese destinată lui Gealee sau lui Dinlay. *Probabil lui Dinlay.*

— Toată lumea ştie că este doar o chestiune de timp, spuse Dinlay.

— Serios?

Deşi nu prea mai putea să-şi păstreze atitudinea dezinteresată. *Primar? În sfârşit.* Mintea îi rătăci înapoi, la acea zi de primăvară din Ashwell, când ge-pisicile lui fuseseră aşa un succes la noua fântână. Primar şi Pythia, îşi promiseseră reciproc el şi Salrana. *Eram copii. Asta-i tot. Nişte copii râzând fără griji la un vis copilăresc.* Dar ideea că ar putea fi primar îl înfiora încă.

— Haide, îl imploră Macsen. Acum este momentul şi ştii şi tu asta. Nu trebuie decât să spui da.

Se uită la Kristabel, care aprobă cu un semn rapid din cap.

— Bine, atunci, spuse el. Şi chiar în clipa în care cuvintele îi ieşeau din gură, a ştiut că nu-şi va mai putea reţine zâmbetul de uşurare şi de anticipare. Hai s-o facem.

Ceilalţi au chiuit şi au aplaudat, îmbrăţişându-l.

— De unde în Honious începem? întrebă el.

Era aproape un protest.

— Lasă asta pe mine, zise Dinlay. Am adunat o echipă de ceva vreme.

Edeard ridică din umeri şi clătină din cap. Era aproape ca şi cum n-ar avea nimic de spus în această chestiune.

Felax stătea în faţa uşii groase de lemn a biroului şefului Poliţiei. Era agitat, ceea ce era foarte neobişnuit pentru el.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Edeard, care se apropia. Chiar nu am ştiut cum s-o opresc.

Edeard aruncă o privire întrebătoare spre uşă, în timp ce mătura biroul cu televederea. Era cocoţată pe unul din scaunele cu spătarul drept din faţa biroului mare.

— Oh, Madona, murmură el, exasperarea luptându-i-se cu curiozitatea. Bine, îi spuse lui Felax. Mă ocup eu de asta.

Când intră în birou, Salrana se întoarse încet. Părul ei era mult mai scurt acum şi avea o culoare blond-nisipiu. Purta un şal negru peste o rochie verde-marin, ceva ce i s-ar fi potrivit, de fapt, unei femei cu cincizeci de ani mai în vârstă. Ochii ei mari îl priveau cu un fel de interes trist. La urma urmei, nu se mai întâlniseră de peste un deceniu. O

realizare remarcabilă, având în vedere numărul de petreceri la care participaseră amândoi. Dacă şi-ar fi închipuit vreo clipă că se mai potolise, în sfârşit, şi că influenţa malignă a lui Ranalee era în scădere, ar fi fost lămurit imediat de scurta fulgerare de emoţii care licări prin scutul ei. Ca şi el încă nu-şi putea ascunde mintea la fel de bine precum cei născuţi în oraş. Aşa că totul era acolo – tăciunii de dezgust şi resentiment ardeau alături de o sfidare aprinsă. Acum, însă, alături de ranchiună era şi incertitudine.

— Acesta este un lucru neaşteptat, îi spuse trecând pe lângă ea.

Nu se opri, nu încercă să dea mâna cu ea şi nu-i trecu prin minte nici măcar gândul unui sărut platonic.

Privirea ei îl urmări, în timp ce se aşeza.

— Nimic nu s-a schimbat, începu ea.

— Ceva trebuie să te fi adus aici.

— Numeşte-o disperare, dacă vrei. Şi te cunosc.

Edeard era chiar nedumerit acum. Toate încercările lui de a face un fel de pace între ei nu ajunseseră niciodată la nimic şi fuseseră foarte multe de-a lungul deceniilor. Chiar şi după aceea continuase s-o ajute cum putea, mai ales pe urmaşii ei neisprăviţi. Trebuie să fi ştiut şi ea asta.

— Ce vrei?

— Nu-ţi voi datora nimic. Nu mă voi schimba, nu-mi voi arăta recunoştinţa.

— Nu-ţi cer s-o faci. Ce este, Salrana?

În cele din urmă se uită într-o parte, aranjându-şi şalul pe umeri.

— Soţul meu, Garnfal, va accepta îndrumarea Lorzilor Cerului. Este bolnav de mai bine de un an.

— Îmi pare rău, îi spuse el cu sinceră compasiune. N-am ştiut.

— El… el a avut grijă de mine, să ştii. Nu a fost ca unii dintre ceilalţi.

Cei pe care ţi i-a dat Ranalee, gândi el cu răceală.

— Oricum, continuă ea, Garnfal a dat nişte dispoziţii pentru mine. Casa lui din Horrod Lane merge la fiul său cel

mare Timath, desigur. Nici eu n-aş dori altfel. Dar există bunuri care sunt destul de valoroase, bunuri cumpărate cu bani câştigaţi de el însuşi. Garnfal mi le-a lăsat mie prin testament.

— Iar familia nu vrea ca tu să le ai?

— De unele dintre ele nu le pasă. Dar există un teren în Ivecove, un sat de pescari la şase kilometri nord de oraş. O cabană pe un lot mare de teren. Lui Garnfal îi plac grădinile; spune că nu poţi avea o grădină adevărată în oraş. Am stat acolo în fiecare vară. Apoi, în toamna anului trecut, l-a abordat un comerciant, oferindu-se să cumpere terenul pentru a construi un han acolo pentru a găzdui persoanele care vin să accepte îndrumarea Lorzilor Cerului. Până acum, Garnfal a refuzat.

— Şi la asta se opune Timath?

— Da. Garnfal mi-a dat aprobarea pentru a vinde cabana, după ce va muri, ceea ce va aduce un preţ excepţional. Timath a angajat deja un avocat pentru a contesta testamentul. El susţine că preţul real al cabanei nu se reflectă în conturile lui Garnfal, că eu fraudez familia. El şi fraţii lui se consideră adevărata familie a lui Garnfal.

— Înţeleg. *Şi problema ta, şi punctul de vedere al lui Timath.* De ce-mi povesteşti toate astea?

— Am sperat că poţi vorbi cu Timath, să-l faci să înţeleagă că nu sunt vreo ticăloasă de rapivulpe care l-a vrăjit pe tatăl lui, că îl iubesc pe Garnfal.

Edeard îşi umflă obrajii şi expiră prelung.

— Salrana…

— Nu sunt! Edeard, indiferent de ceea ce crezi despre mine, trebuie să ştii că de data asta este propria mea voinţă. L-am ales pe Garnfal pentru mine, prin mine. Te rog, trebuie să mă crezi. Să fiu deposedată de ceea ce este de drept al meu de un fiu gelos şi puturos nu poate fi justiţia pe care o cauţi pentru toată lumea.

— Honious, spuse el slab. Ar fi trebuit să te faci avocat.

— Timath l-a angajat pe Maestrul Cherix. Ridică din umeri şi îi zâmbi timid. Dacă asta contează în vreun fel.

Edeard scoase un geamăt de înfrângere şi îşi dădu capul

pe spate pentru a privi la tavanul înalt şi curbat.

— Voi vorbi cu Marele Maestru al Breslei Avocaţilor. O să-l întreb dacă poate arbitra o înţelegere între tine şi Timath.

— Mulţumesc, Mergătorule-pe-Apă.

— Cred că pentru tine sunt încă Edeard.

Salrana se ridică în picioare, aruncându-i o privire tristă.

— Nu, tu eşti Mergătorul-pe-Apă. Edeard din Ashwell a murit în ziua exilării lui Bise.

La amiază, Edeard luă o gondolă de la Palatul Orchard spre cartierul Abad. În timp ce aceasta aluneca de-a lungul Marelui Canal Principal putea vedea mulţimile adunându-se în jurul bazei turnurilor din Eyrie. Nimeni nu urca încă. Lucrul acesta nu era permis decât cu o seară înainte. Poliţiştii ajutau maicile să ţină lumea departe de scările lungi, în spirală, din centrul fiecărui turn. Nu se făcuseră încă arestări, deşi Edeard primea zilnic rapoarte despre incidente care implicau rude frustrate. Într-adevăr, ascensiunea către vârfurile turnurilor trebuia gestionată cu atenţie. Platformele care tăiau cerul Querenciei aveau o suprafaţă limitată şi nu existau balustrade împrejur. Toţi cei care urcau acolo erau bătrâni şi infirmi. Trebuiau îngrijiţi chiar şi în ultimele lor ore. Maicile aveau de acum destulă experienţă în supravegherea întregului eveniment, fapt neapreciat de cei care veniseră de atât de departe, construindu-şi speranţele de-a lungul fiecărui kilometru de suferinţă.

Edeard ştia că, până în prezent, în această săptămână, existaseră cincisprezece decese printre cei care aşteptau în Eyrie. Familiile lor trebuiseră să fie tratate cu mult tact şi înţelegere. Chiar şi aşa, firile se aprinseseră şi violenţele izbucniseră imediat. Să ajungi atât de departe şi să nu obţii îndrumare era de nesuportat. Foarte de înţeles. În următoarele şapte zile rămase, vor mai exista multe decese, fiecare dintre ele şi mai dureros pentru supravieţuitori decât cele dinainte.

Gondola trase la o platformă în mijlocul cartierului Abad. Edeard urcă treptele spre strada Mayno şi porni prin cartier.

Bulevardul Boldar, aflat la distanţă de cincisprezece minute pe jos de canal, era un paviment în zigzag, mărginit de vile înguste cu patru şi cinci etaje. Cele mai multe dintre nivelurile inferioare aveau uşi largi şi erau folosite ca magazine sau ateliere de meşteşugari. Văzu că majoritatea erau pline de călători ocazionali.

La capătul îndepărtat al străzii, una din casele cele mai mari avea o pereche de caişi înalţi care creşteau în faţa uşii de la intrare. Fructele lor începuseră să se umfle printre frunzele fremătătoare. Edeard fu imediat conştient de gândurile stranii care emanau din interior. Putea simţi cu televederea mai mult de o duzină de persoane în camere diferite, dar toate păreau să fie cumva asemănătoare. Toţi cu aceeaşi stare emoţională. Chiar şi ritmul gândurilor lor era în armonie. Ciudăţenia era suficientă pentru a-l face să ezite, când ajunse în faţa uşii vopsite în stacojiu. Nişte ferestre adânci erau dispuse pe fiecare parte a peretelui curbat. Perdelele lor întunecate nu dezvăluiau nimic. Apoi bătu.

O tânără îi deschise uşa. Purta o rochie simplă neagră, împodobită cu dantelă albă. Avea părul lung castaniu, strâns în doar câteva bucle elaborate şi lăsat apoi să curgă până la jumătatea spatelui. Zâmbetul ei era generos şi suficient de autentic.

— Mergătorule-pe-Apă, te rog să intri. Numele meu este Hala. Mă întrebam când ne vei vizita.

— De ce? întrebă el, în timp ce intra.

Sala era lungă, cu un plafon arcuit, şi se bifurca de mai multe ori. Ca o versiune în miniatură a tunelurilor de sub oraş. Nu-şi dăduse seama că vila era atât de mare. Trebuia să fi fost conectată cu alte câteva case din lungul străzii. Privi banda continuă de lumină de-a lungul apexului sălii. Aceasta strălucea într-un alb perfect, iar el nu-i ceruse niciodată oraşului să o modifice.

— Admir calea pe care ai urmat-o, răspunse Hala. Având în vedere cât de singur ai fost, e admirabil.

— Hm, răspunse Edeard.

Se întreba dacă ea era cea a cărei televedere îl urmărise

de-a lungul anilor.

Parterul vilei era împărţit în mai multe camere mari, saloane tipice pentru orice club privat din Makkathran. Părea pustiu, cu excepţia celor câtorva ge-cimpanzei care făceau curăţenie.

— Suntem la etaj, spuse Hala şi îl conduse pe hol la o scară în spirală.

Treptele fuseseră ajustate pentru picioarele umane.

Curiozitatea lui Edeard crescu. În mod evident, cineva avea cu oraşul un raport similar cu al lui.

Erau copii la etajul al doilea – un nivel similar cu cel al unei familii dintr-un zigurat, cu camere de locuit, băi, bucătării şi dormitoare, toate amestecate. Micuţii au râs şi l-au privit de după uşi, dar au ţipat şi au luat-o la fugă când a arătat cu degetul spre ei. Numără aproape treizeci de copii.

— Sunt cumva şi ai tăi printre ei? întrebă el.

Hala zâmbi cu mândrie.

— Trei până acum.

Livingul de la etajul al treilea era mare, probabil pe lăţimea întregii vile. Peretele rotund din spate era format din arcade largi, umplute cu uşi de sticlă, care se deschideau spre un balcon cu vedere peste Canalul Trandafirilor, aflat la distanţă de câteva străzi, şi la Nightshade, care se ridica dincolo de apă. Pereţii erau împodobiţi cu un model curbiliniu strâns, bordo şi auriu, care însă nu era foarte vizibil din spatele draperiilor lungi din dantelă neagră. Era ca şi cum un păianjen uriaş legase încăperea într-o reţea de abanos. Pentru o cameră atât de mare, nu era prea mult mobilier, câteva scrinuri de muroak, de-a lungul pereţilor, şi două mese lungi. Câteva covoare cu o ţesătură pufoasă de ametist acopereau podeaua. Mai multe scaune solide erau împrăştiate în jur, arătând mai degrabă ca nişte maldăre de perne, diferite de stilul cu spătarul drept obişnuit pentru Querencia. Membrii Frăţiei Casei cu Caişi stăteau aşezaţi pe ele, privindu-l pe Edeard cu interes. Erau cincisprezece acolo, şase femei şi nouă bărbaţi. Toţi tineri, niciunul nu avea peste treizeci de ani. Şi

toţi împărtăşeau aceeaşi încredere pe care Tathal o afişase la ultima lor întâlnire, similară cu cea a fiilor şi fiicelor Marilor Familii ale Makkathranului, dar cu rădăcini foarte diferite. Putea simţi puterea abia reţinută din mintea lor. Fiecare dintre ei avea un psihic puternic, probabil egal cu al lui însuşi.

Privi în jur, până când îl găsi pe Tathal, şi zâmbi ironic. Apoi observă un cuplu de tineri în picioare lângă o uşă de la balcon, şi zâmbetul i se lărgi cu înţelegere. Erau cei doi pe care îi zărise în tunel.

— Ah, spuse el. Cuibul, presupun.

Jaralee îi spusese numele, atunci când ea şi Golbon îi prezentaseră raportul. Ajunseseră în biroul său la scurt timp după plecarea Salranei, radiind un amestec ameţitor de alarmă şi de emoţie, pe care îl găsise uşor neliniştitor. Anchetatorii săi erau, în mod normal, imperturbabili.

— Ai avut dreptate, îi spusese Golbon. Frăţia are interese de afaceri peste tot. Aşa că, pentru multe dintre ele, voi avea nevoie de o lună doar pentru a le compila.

— Şi ce relevanţă are asta? întrebase Edeard. Au o mulţime de membri acum.

Inclusiv Natran, gândise el nefericit.

— Ah, îi răspunsese Jaralee cu un zâmbet superior. Pentru oricine din afară pare o asociaţie comercială standard. Makkathranul are sute. Cele de succes şi cele mai stabile sun breslele, desigur. Iar clasele comerciale au o mulţime de organizaţii puternice şi cluburi. Cu toţii am presupus că aceasta nu este decât cea mai nouă, formată de nişte tineri antreprenori ambiţioşi cu foame de influenţă. Dar, când am cercetat-o mai atent, am aflat că există un nucleu ai cărui membri au drept comun de proprietate şi parteneriate în peste o sută de asociaţii şi afaceri. Ceilalţi membri sunt doar o ceaţă de izolare de legitimitate înfăşurată în jurul lor.

— Nu chiar, intervenise Golbon. Membrii de bază au legături comerciale cu o mulţime de alte interese ale membrilor.

— Au creat un păienjeniş financiar foarte complicat, spusese Jaralee. Şi din ceea ce am văzut se extinde mult dincolo de oraş. Am depus cereri la funcţionarii de registru din localităţile de pe Iguru şi din capitalele provinciale. Doar câţiva au răspuns până acum, dar relaţiile cuibului se întind cu siguranţă la asociaţii din afara Makkathranului. Adunate, aş spune că sunt echivalentul averii unei Mari Familii. Cel puţin ca amploare financiară. S-ar putea să fie chiar mai mare, dacă au şi o latură nelegitimă egală, nu ştiu sigur.

— Cuib? întrebase Edeard.

— Sub numele acesta sunt cunoscuţi fondatorii Frăţiei. Sunt un grup strâns unit. Oamenii care îi cunosc evită să spună ceva despre ei. De fapt, este destul de ciudat cum încearcă să ocolească subiectul. Nu am aflat practic nimic despre niciunul dintre ei, în afară de zvonuri.

— Şi ce spun zvonurile?

— Acţionează cu adevărat ca nişte fraţi şi surori, atât sunt de apropiaţi.

— Eşti sigură că nu sunt?

— Cât de sigură posibil. Majoritatea par să fi venit din provincii, dar trei sau patru sunt născuţi în oraş. Au început să se asocieze cu şapte sau opt ani în urmă. Atunci când au înregistrat o cerere de rezidenţă pe Casa cu Caişi. Frăţia în sine a apărut un an mai târziu.

— Tathal a fost unul dintre fondatori? întrebase Edeard. Convoluţiunile financiare cu care se înconjurase cuibul păreau invenţia lui Bise. Şi era sigur că Ranalee le fusese un tutore excelent.

— Da, numele lui este pe cererea de rezidenţă pentru vilă.

— Bine, ce poţi să-mi spui despre Colfal?

Jaralee zâmbise din nou fericită.

— Prăvălia lui de plante medicinale se duce de râpă. A ajuns atât de rău, încât nici măcar nu a depus declaraţia de impozitare pe acest an, ceea ce este un mare risc. Inspectorul se pregăteşte pentru procedurile de depunere obligatorie. Am verificat printre furnizorii săi obişnuiţi. A luat unele decizii proaste în ultima vreme. Veniturile i se

cam usucă. Toate casele de finanţare îi cer să plătească.

— Deci, Colfal are nevoie disperată de un nou partener, mai ales de unul cu mulţi bani, observă Edeard.

— Adevărat, fusese ea de acord. Dar Colfal a vândut plante medicinale timp de peste şaptezeci de ani. Doar în ultimul an a început să ia decizii proaste.

— Asta fac din creier şaptezeci de ani de fumat kestric, remarcase Golbon.

— Vorbim de decizii extrem de proaste, contracarase Jaralee. Şi-a schimbat stocul stabil pe chestii pe care nu le cumpără aproape nimeni.

— De la cine obţine noile plante? întrebase brusc Edeard.

Ea aprobase din cap, promiţându-i:

— O să cercetez. Lucrul ăsta nu se poate face rapid.

Stând în picioare, în livingul Casei cu Caişi, faţă în faţă cu membrii cuibului, Edeard realiză, în sfârşit, că detaliile juridice despre cine şi ce a cumpărat şi de la cine nu aveau niciun fel de relevanţă. Cuibul era foarte diferit de Buate. Nu aveau să fie opriţi de nicio investigaţie cu privire la impozite.

— Nu ne place termenul, declară Tathal amuzat. Dar se pare că a prins, într-adevăr.

O multitudine de gânduri rapide au fulgerat prin aerul din jurul lui Edeard. Membrii cuibului comunicau toţi între ei. Era un sunet asemănător cu ciripitul rapid de păsări al unui act de dăruire complex. Numai că Edeard nu putea înţelege nimic. O nelinişte reală începu să i se stârnească în minte.

— Sunt surprins, spuse el, menţinându-şi tonul afabil. Nimeni nu vrea să spună prea multe despre niciunul dintre voi.

— Descurajăm atenţia îndreptată asupra noastră, răspunse una dintre femei. Era aşezată în stânga lui Tathal, acoperită cu un şal mov-închis din lână groasă care nu-i ascundea însă sarcina.

Fluxul constant de ciripit mental se schimbă pentru o clipă, purificându-se.

— Samilee, spuse Edeard brusc, de parcă ar fi cunoscut-o

de mulţi ani. Gândi chiar că avea doar douăzeci şi trei de ani, iar mâncarea ei preferată, în prezent, era omleta Qotox cu sos bearnez şi o brioşă prăjită. Cu doar cinci săptămâni cât mai avea până la data când trebuia să nască, poftele îi erau destul de pronunţate. Tatăl fiului său era fie Uphal, fie Johans.

Edeard se cutremură, ca reacţie la cunoaşterea dăruită.

— Bine ai venit, Mergătorule-pe-Apă, îi răspunse ea, în mod oficial.

Gândurile se învârteau din nou, ca şi cum umbrele de dantelă erau în mişcare în jurul încăperii.

— Poţi să ne învinovăţeşti?

Acesta era Halan, în vârstă de douăzeci şi opt de ani şi extrem de încântat să fi găsit o casă în oraş după un deceniu şi jumătate de singurătate insuportabilă în provincia Hapturn. Aptitudinile sale financiare exemplare îl făcuseră responsabil cu principalele afaceri ale cuibului.

— Uite ce a încercat să-ţi facă instituţia puterii atunci când i-ai arătat capacităţile tale, îi spuse Johans.

Avea douăzeci şi nouă de ani şi era un adept foarte conştiincios al modei din oraş. Îşi concepuse singur multe din haine, precum şi pe cele ale membrilor de sex masculin ai cuibului. Trei dintre cele mai renumite magazine de îmbrăcăminte din cartierul Lillylight îi aparţineau. Familiile proprietare originale fuseseră îndepărtate în felul în care se specializase cuibul.

— Un întreg regiment desfăşurat cu unica intenţie de a te ucide cu sânge rece, remarcă Uphal. Acesta era principalul lor sfătuitor, cel care şoptea puternic celor slabi, celor inferiori care mişunau în oraş ca paraziţii.

— Istorie, le răspunse Edeard. O istorie pe care am schimbat-o treptat astfel încât să putem trăi împreună, indiferent de talentele şi de abilităţile noastre.

— Pentru ca *ei* să poată trăi împreună, mârâiră Kiary şi Manel la unison, tinerii îndrăgostiţi, care se amuzau atât de bine şi de sălbatic în tuneluri şi în alte părţi ale oraşului: în sanctuarul oval al primarului, în altarul bisericii Madonei, în patul mare al lui Edeard şi ale lui Kristabel de la etajul al

zecelea al…

Tathal pocni din degete cu iritare când Edeard îşi întoarse privirea întunecată spre ei.

— Destul, îi mustră el.

Tathal, primul care îşi dăduse seama de puterea sa născândă, cel care-i culegea pe cei asemenea lui, dar pierduţi şi speriaţi, cel care avea grijă de ei, profesorul lor, tatăl cuibului. Şi tată a şaptesprezece dintre cei ce făceau parte din cea de a doua lor impresionantă generaţie.

— Oh, rahat! mormăi Edeard în barbă.

Nu mai fusese de multă vreme atât de speriat. De zeci de ani. Şi chiar şi atunci avusese certitudinea tinereţii de partea sa.

— Aşa că, vezi, Mergătorule-pe-Apă, spuse Tathal. Ca şi tine, noi suntem viitorul Querenciei.

— Eu nu văd deloc asta.

— Ai spus că, după părerea ta, oamenii cu psihicul mai puternic apar ca un semn de maturitate umană în Gol, replică Hala.

— Ce?

— Am vorbit o dată cu Kanseen, continuă aceasta cu un zâmbet visător. Are gânduri atât de plăcute despre tine, un mic dor niciodată stins. Cred că de aceea îşi aminteşte atât de clar despre perioada voastră împreună în echipa Jeavons, chiar şi după atât de mult timp. Atunci, în urmă, după ziua ta triumfătoare cu exilul ai spus că acesta era motivul pentru care voiai să-l înrolezi pe Marcol în poliţie. Ca să-l îmblânzeşti, să-l legi de viziunea ta. I-ai văzut pe cei tari făcându-şi apariţia din mase, ceea ce este de-a dreptul profetic. Şi noi respectăm asta.

— Şi de atunci, ai stat de veghe pentru alţi puternici, adăugă Uphal. I-ai adus în instituţie. Instituţia al cărui tron l-ai reclamat. I-ai îndoctrinat cu idealurile tale.

— Dar asta a fost atunci, spuse Tathal. Când cei puternici erau puţini şi temători. Acum, numărul nostru este în creştere. În curând vor fi destui ca noi pentru a putea ieşi din umbră fără frică. Într-o zi, toţi oamenii vor fi ca noi. Ca tine.

— Serios?

— Te îndoieşti de propriile tale convingeri? Sau nu îndrăzneşti să le dai glas? Ştii că avem dreptate. Pentru că, iată-ne, suntem aici, nu-i aşa?

— Ce anume credeţi voi că veţi deveni? întrebă Edeard.

Gândurile cuibului s-au învârtit în jurul lui, din nou, mai repede ca oricând. De data aceasta, îşi dădea seama de amuzamentul lor, o nuanţă de bătaie de joc, poate chiar o tentă dezamăgire. Marele Mergător-pe-Apă – nu chiar atât de impresionant, de fapt.

— Noi suntem copiii oamenilor de astăzi, spuse Tathal. Şi, ca toţi copiii, într-o zi vom moşteni lumea de la părinţii noştri.

— Bine. Edeard îşi drese glasul. Numai că eu nu cred că sunteţi genul care să aştepte cu răbdare.

— Nu facem decât să ne pregătim pentru orice eventualitate, răspunse Tathal. Nu mă amăgesc cu ideea că tranziţia va fi lină şi liniştită, pentru că nu este niciodată plăcut să realizezi că evoluţia ta s-a încheiat şi că o nouă ordine îţi ia locul.

— Incredibil. Edeard clătină din cap obosit. O revoluţie. Ai de gând să înlocuieşti Marele Consiliu cu propriii tăi adepţi. Doar de atât eşti în stare?

— Nu avem nicio intenţie să înlocuim Marele Consiliu. Nu înţelegi ce suntem noi? Nu avem nevoie de promisiunile politice goale pe care le-a făcut Rah pentru mase, de democraţia lui ridicolă. Ştia el ce face atunci când a stabilit drepturile familiilor Maeştrilor de Cartier. De acolo se aştepta să apară adevărata noastră putere. Marile Familii au încercat. Timp de secole şi-au selectat rasa pe baza puterii psihice. Dar noi i-am înlocuit, ca adevăraţii moştenitori ai lui Rah. Evoluţia este inevitabilă, dar este, de asemenea, aleatorie. Nu este minunat?

— Deci, cei slabi nu vor avea niciun cuvânt de spus în lumea controlată de voi.

— Ni se pot alătura, răspunse Uphal. Dacă gândurile lor sunt suficient de strălucite, îşi vor găsi locul. Asta suntem noi, o uniune de gândire pură, mai rapidă şi mai hotărâtă

decât orice cameră de dezbateri plină de corupţii şi de lacomii care guvernează toate oraşele şi metropola. Este o democraţie la un nivel inaccesibil celor slabi. Copiii tăi vor face parte din ea, mai ales gemenele. Marilee şi Analee sunt deja deschise şi sincere una cu cealaltă, şi asta este o mare parte din ceea ce suntem noi, ceea ce avem de oferit. Este o viaţă minunată. Nimeni nu e singur, nimeni nu e speriat. Şi există mai mulţi ca noi, mai mulţi decât ştii tu, Mergătorule-pe-Apă.

Edeard îi zâmbi.

— Îţi sugerez să nu-mi ameninţi familia. Îţi sugerez cu tărie.

— Eu nu ameninţ pe nimeni.

— Serios? Am văzut cum foloseşti dominaţia pentru a supune oamenii, pentru a le nega liberul-arbitru. Aşa ai ajuns atât de departe. Controlul pare a fi ceea ce urmăreşti, de fapt.

Tathal rânji.

— Cum merge campania ta pentru postul de primar? Dinlay alcătuieşte o echipă electorală pentru tine, nu-i aşa? Întotdeauna loialul Dinlay. Admiraţia lui pentru tine frizează cultul. Descurajezi cumva asta?

— Dacă voi deveni primar, va fi pentru că oamenii care locuiesc în acest oraş vor spune că pot. Şi atunci când acest mandat se va încheia, mă voi da la o parte.

— Nobleţea face parte din farmecul tău. Pentru cei ca ei.

— Vorbeşti de parcă aţi fi diferiţi de ei. Nu sunteţi.

— Dar suntem, şi tu ştii asta. Şi pentru ca vina să te ardă şi mai tare, tu faci parte dintre noi.

— Dominaţia este o agresiune psihică. Este şi ilegală, şi imorală. Vreau să încetaţi s-o mai utilizaţi împotriva altor persoane. Şi aţi putea începe cu Colfal.

Kiary şi Manel au râs batjocoritor.

— Ăsta este motivul pentru care suntem prudenţi? Haide, zău, nu e decât un bătrân, îl putem strivi ca pe un rahat de ge-cimpanzeu.

Tathal le făcu semn să tacă.

— Nu face asta, îi spuse lui Edeard. Nu da înapoi

indignat, nu ţi se potriveşte. Tu ai fost primul. Ai o datorie faţă de cei ca tine. Tu eşti puntea de legătură între noi şi ceilalţi. Dacă doreşti să-ţi păstrezi respectul de sine, grandoarea, vei lucra cu noi. Continuă ca punte de legătură. Oamenii au încredere în tine, trebuie să fie asiguraţi că ceea ce se întâmplă aici este inevitabil. Eşti esenţial pentru tranziţie, Mergătorule-pe-Apă. Nu ne poţi opri, noi suntem natura. Destinul. Ajută-ne. Sau te consideri deasupra acestor lucruri?

Edeard ridică un deget de avertizare, descurajam de conştient de cât de patetic trebuia să pară gestul său cuibului.

— Încetaţi să vă mai amestecaţi în viaţa altora. Lăsaţi-le în pace mintea. Nu sunteţi superiorii lor. Suntem cu toţii…

— O singură naţiune? întrebă Tathal.

Bătaia de joc era palpabilă.

Edeard se întoarse şi părăsi sala. Era oarecum surprins că era încă în viaţă şi că i se permisese acest lucru.

Când Edeard ajunse agitat acasă, Mirnatha era în zigurat. Uitase complet că venise în vizită. Se afla la etajul al zecelea, împreună cu Olbal, soţul ei, şi cu copiii lor. Kristabel era pe podea în salonul privat amuzându-i pe cei doi copii ai lor mai mici, în timp ce cei mai mari se jucau cu cei ai lui Marakas şi Rolar în camera de joacă mare de pe partea cealaltă a ziguratului. Râsetele şi ţipetele încântate ale micuţilor răsunau în jos pe scara largă, făcându-l să zâmbească cu regret în timp ce urca ultimele câteva trepte. Trecu prin coridorul scurt care ducea la dormitorul său şi aruncă uşii închise o privire gânditoare. Ca Manel şi Kiary să se strecoare nevăzuţi pentru a-şi obţine mica lor senzaţie murdară era mult prea mult, la fel ca atunci când Mirnatha fusese răpită. *Prea multe amintiri,* îşi spuse el.

În momentul în care ajunse în salonul principal reuşise să se adune şi să-şi consolideze scutul mental. Zâmbi larg când Mirnatha se repezi să-l sărute cu efuziune, apoi dădu mâna călduros cu Olbal. Toată lumea fusese surprinsă când Mirnatha se căsătorise cu el. Îşi petrecuse adolescenţa şi tinereţea bucurându-se de toate distracţiile şi emoţiile pe

care Makkathranul le putea oferi unei fiice extrem de eligibile a unei Mari Familii. Apoi, dintr-odată, Olbal venise la oraş şi următorul lucru pe care Julan, Kristabel şi Edeard l-au aflat a fost anunţarea logodnei sale şi apoi nunta, şase săptămâni mai târziu, în Caldratown, capitala provinciei Joxla. Kristabel fusese îngrijorată crezând ca nu va dura. Edeard avusese un pic mai multă încredere. De fapt, îl plăcea pe cumnatul lui, care deţinea o proprietate imobiliară uriaşă, cu pământuri agricole şi păduri în provincia Joxla, la nord de munţii Donsori. Lui Olbal nu-i păsa prea mult de oraş, de politica acestuia şi de evenimentele sale sociale. Era un om practic, al cărui creier era ocupat cu managementul agricol şi cu preţurile de pe piaţa produselor alimentare. Un astfel de om oferea tipul de stabilitate de care avea nevoie Mirnatha. Şi iată-i acum, încă împreună, după treizeci de ani bătuţi pe muchie, cu nouă copii.

— Deci, ce mai e nou? întrebă Mirnatha în timp ce se aşeza din nou pe o canapea şi recupera o ceaşcă de ceai de la un ge-cimpanzeu.

— Edeard ezită. *În mod sigur nu vrei să ştii.* Nu prea mult. Încă sunt pus la colţ.

Mirnatha bătu din palme încântată.

— Excelent. Bine faci, surioară. Ţine-i bine cu lesa scurtă, asta-i şi părerea mea.

Edeard şi Olbal au schimbat o privire de martiri.

— N-am anunţat nimic, dar va candida, în sfârşit, pentru postul de primar, spuse Kristabel.

— Adevărat? întrebă Olbal intrigat.

— Totul se reduce la sincronizare, explică Edeard.

— Vrei să schimbi ceva?

Nu eu. Dar cuvântul meu nu contează prea mult acum. Se uită la cei doi copilaşi, Alfal şi Fanlol, şi zâmbi încruntat.

— Cred că lucrurile sunt destul de bune aşa cum sunt acum. Voi încerca să le păstrez în acest fel.

Îl împunse jucăuş cu mâna a treia pe Alfal care lovea un cărucior vechi din lemn de piciorul unui scaun. Acesta se întoarse cu un zâmbet răutăcios pe faţa dulce şi îl împinse

înapoi cu mâna a treia. Forţa fu surprinzător de puternică. De fapt, chiar foarte puternică pentru un copil de trei ani.

— E un dur, omuleţul meu, spuse Mirnatha cu adoraţie. Dar toţi sunt, de fapt. Asta ţi se întâmplă când creşti în aer curat. Voi doi ar trebui să petreceţi mai mult timp în afara oraşului.

— Mi-ar plăcea, zise Edeard. Întotdeauna mi-am dorit să fac o călătorie lungă pe mare pentru a găsi noi continente.

— Precum căpitanul Allard? întrebă Olbal. Hei, asta ar fi ceva. S-ar putea chiar să mă alătur şi eu.

— Peste cadavrul meu, spuse Mirnatha.

— Familiile ar călători cu noi, îi răspunse rezonabil Edeard. La urma urmei, ar fi nevoie de câţiva ani.

— Ce? Inclusiv copiii?

Ridică din umeri.

— De ce nu?

— Nu există nave atât de mari, replică Kristabel.

— Atunci să le construim.

— O flotă, spuse Olbal. Îmi place ideea.

Kristabel şi Mirnatha se priviră.

— Fantezii de bărbaţi, exclamă Mirnatha. Chestia asta nu se va întâmpla.

După cină, Olbal îi ceru lui Edeard un moment împreună şi se mutară în grădina suspendată. Ku şi Honious erau amândouă luminoase pe cerul nopţii. Honious, în special, cu norii săi bulboşi rubinii, împletiţi în mănunchiuri sulfuroase în jurul unui centru de întuneric în care se spunea că ajungeau de obicei sufletele pierdute. Oamenii considerau un semn rău faptul că împărţea noaptea cu Lorzii Cerului. Aceştia erau abia vizibili deasupra orizontului – cinci scânteieri, în continuă creştere, mai mari cu fiecare noapte.

Edeard îi privi cu atenţie. În mod normal, ar fi fost încântat şi mulţumit de sosirea lor iminentă, dar acum, când ştia adevărata natură a cuibului, nu se putea împiedica să simtă că profeţiile apocaliptice s-ar putea adeveri.

— Eşti bine? întrebă Olbal.

— Da, îmi pare rău. Sunt doar distras de toată povestea asta cu postul de primar.

— Ah, înţeleg. Să fie la tine.

Edeard se strădui să zâmbească.

— Ce voiai să mă întrebi?

Olbal se apleca pe balustrada groasă şi se uită peste Marele Canal Central.

— Ştiu că sună stupid şi că fac, probabil, din ţânţar armăsar.

— Dar?

— Nepotul meu, Constantin, a venit în Makkathran în urmă cu trei săptămâni pentru a negocia direct acum cu comercianţii, ca să cadă de acord asupra unui preţ pentru merele şi perele din acest sezon. Tratăm în mod normal cu Garroy din familia Linsell şi am vrut să păstrăm aranjamentul.

— Ştiu familia Linsell, aduc o mulţime de fructe pe pieţele Makkathranului.

— Da, însă... problema este că Constantin a dispărut.

— Eşti sigur că nu te-ai petrecut cu el pe drum?

— A fost aici cu Torran. El este cel care mi-a spus că într-o zi nu s-a mai întors.

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Era într-o marţi. Constantin aranjase să se întâlnească cu Garroy pentru masa de prânz la Blue Fox în Golden Park pentru a pune la cale noua afacere.

— Ştiu locul, spuse Edeard pe un ton oficial.

— Nu a mai ajuns. Garroy s-a dus la hanul lui Torran în seara aceea, ca să afle ce s-a întâmplat. Nu era acolo. Torran l-a căutat timp de o zi şi jumătate înainte de a se duce la secţia de poliţie din Ysidro. Nu puteau face mare lucru, dar sergentul a promis să-şi ţină televederea întinsă. De atunci, însă, nu am mai auzit nimic.

— Înţeleg.

— Nu credeam că mai există bande în Makkathran în zilele noastre.

— Nu sunt, răspunse Edeard categoric. Era ciudat. Şi totuşi, mai mulţi şefi de secţie menţionaseră că numărul de

persoane raportate ca dispărute în ultimii doi ani crescuse uşor. Era de aşteptat, având în vedere cât de mulţi vizitatori primea Makkathranul şi cât de nefamiliarizaţi erau aceştia cu străzile oraşului.

— Era dimineaţă, Edeard, la lumina zilei. Ce putea să i se întâmple? Torran a verificat şi spitalele, chiar şi cimitirul.

Edeard puse o mână pe umărul lui Olbal, încercând să-i insufle încredere.

— Voi vorbi cu căpitanul secţiei. Mă îndoiesc că a fost o prioritate pentru ei. Cel puţin asta pot face.

— Mulţumesc, Edeard. Urăsc să folosesc relaţia de familie în felul aceasta, dar sora mea este extrem de îngrijorată. Este unicul ei fiu.

— E în regulă. Edeard se încruntă, gândindu-se la ce altceva ar trebui să întrebe.

Mistere ca acesta erau rarităţi în Makkathran.

Exista doar o singură persoană pe care o cunoştea şi care rezolva astfel de puzzle-uri ciudate. Dar asta era ridicol, ea nu era nimic altceva decât o plăsmuire a visurilor sale bizare. Dar metoda folosită de ea pentru a determina suspecţii era cea prin eliminare, şi adunarea tuturor informaţiilor posibile era esenţială în context.

— Ai spus că voiai să tratezi cu comercianţii în mod direct în acest an. Este ceva neobişnuit?

— Nu chiar. Îi folosesc, de obicei, pe agenţii lor din fiecare provincie. Şi Garroy ne vizitează o dată la câţiva ani, pentru a menţine contactul personal. Iau cina cu el ori de câte ori sunt în oraş. Ai nevoie de nivelul acesta de încredere, dacă eşti implicat în afaceri.

— Deci, ce este diferit, de ce să-l trimiţi pe Constantin aici acum?

— Am fost contactat de alţi comercianţi care doresc să cumpere produsele noastre. Îmi ofereau un preţ bun, unul foarte bun.

— Şi e ceva rău în asta?

— Nu. Şi mă aştept să le vând un procent substanţial din recoltă. Cu toate acestea, vreau să menţin comerţul nostru cu cei din familia Linsell. Sunt cumpărători de încredere, iar

eu trebuie să am în vedere viitorul, în special cu atât de mulţi copii. Zâmbi cu drag. Noii comercianţi vin şi pleacă. Constantin a fost trimis, în parte, ca să dea asigurări că, deşi ne-am dori, în mod evident, să obţinem un preţ mai mare, nu vom abandona familia Linsell.

— Cine sunt noii negustori? întrebă Edeard.

Avea un sentiment rău despre asta.

— Lucrează pentru un furnizor de aici, din oraş, numit Uphal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kristabel. Stătea în pat, privindu-l pe Edeard cum îşi trage pe el pijamaua de mătase. Şi să nu-mi spui „nimic”. Ai stat tăcut de când te-ai întors în după-amiaza asta.

— Da, răspunse el, şi se rostogoli pe pat. Pereţii nu-şi aminteau nimic. Kiary şi Manel îndepărtaseră amintirea conţinută, de obicei, în substanţa oraşului. Va trebui să afle cum să facă asta pentru el însuşi. Îmi pare rău, dar nu este o veste bună.

— Sunt „fetiţă” mare.

El rânji. Purta, măcar o dată, un neglijeu complet negru, cu decolteu adânc. Chiar şi după şapte copii, era încă zveltă, iar cu părul lăsat liber, era foarte atrăgătoare. Şi ea ştia asta. Pe buze îi juca un zâmbet calculat.

— Voi ţine minte, spuse el, măsurându-i trupul cu o privire deschis admirativă.

— A murit cineva?

— Nu. Există în Makkathran persoane cu psihicul cel puţin la fel de puternic ca al meu. Şi sunt o mulţime.

— Oh. Dar ai găsit numeroşi psihici puternici de-a lungul anilor. Pe Marcol şi Jenovan, şi cum o cheamă pe fata cea nouă care a venit la tine anul trecut?

— Vikye. Nu, draga mea. Ceea ce fac ei este mult mai puternic decât ce putem noi înfrunta.

— De ce, ce fac?

— Acelaşi lucru pe care îl încercau Ranalee şi cei din O Singură Naţiune. Numai că, de data asta, nu este vorba despre a face superstăpâni din nişte snobi de sânge bun.

Acum este vorba despre putere pur şi simplu. Dacă ai un psihic puternic, înseamnă că ai dreptul să guvernezi asupra oricui altcuiva.

— Suntem o mulţime pe care ar trebui să încerce să ne supună.

— Ştiu, şi asta e ceea ce mă sperie cel mai mult. Owain avea armele şi frica pentru a menţine oamenii în linie. Cuibul are dominaţia, pe care nu s-a temut s-o utilizeze. Au, de asemenea, aceeaşi îndemânare pe care o am eu cu oraşul.

Kristabel îl privi cu un aer sobru.

— Oh. Dacă puterea vine din numărul lor, atunci ia-i unul câte unul.

— Nu va funcţiona, răspunse el cu un aer de scuză. Îşi spun cuibul pentru un motiv anume. Sunt ca o familie a minţii. Este destul de ciudat să-i vezi împreună. Cu ceva timp în urmă, atunci când ne antrena bătrânul Chae, se asigura întotdeauna că televederea noastră era mereu conştientă de locul unde se aflau restul membrilor echipei. Cuibul are o versiune mai sofisticată a procedeului. Nu voi fi niciodată capabil să-l izolez pe vreunul dintre ei.

— La dracu', ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Dar sunt tineri şi doresc să meargă înainte în propriul lor mod. Nu au învăţat niciodată cum să se acomodeze cu alte persoane pentru că nu au fost nevoiţi s-o facă vreodată. Dacă li se va permite să continue astfel, nu vor învăţa niciodată. Asta înseamnă că aş putea avea o mică deschidere.

— Pentru ce?

— Mi-au cerut să fiu o punte de legătură între ei şi oamenii „mai slabi”.

— Mai slabi? se răsti ea cu indignare.

— Da. Ăsta este modul lor de a gândi. Asta trebuie retezat.

— Chiar crezi că poţi s-o faci? Edeard, ştiu că nu am vorbit despre Owain şi Buate şi toţi ceilalţi care au dispărut, şi nu te-am întrebat, dar... Nu ai putea să-i faci să se răzgândească, nu-i aşa?

— Nu, oftă el. Dar, de data asta, chiar am să încerc. *Madona, dar nu vreau să mai trebuiască să fac lucrul acela din nou.*

— Îşi împărtăşesc gândurile tot timpul?

— Într-un fel. Susţin că este o dezvoltare a democraţiei. Fiecare dintre ei şi-a păstrat individualitatea, dar pentru a lua decizii comunică la un nivel foarte profund, au propria lor limbă mentală. Bănuiesc că e modul în care reuşesc să depăşească pe oricine altcineva în putere. Se pot asocia într-o uniune perfectă. Şi cu cât se îmbrăţişează mai mult, cu atât devin mai puternici.

După întâlnirea cu ei, fusese tot timpul intrigat de unirea aceea. Trebuia să fie un lucru minunat să-şi poată împărtăşi gândurile atât de uşor, cu excepţia cazului în care ar fi pervertit asta, folosind dominaţia pentru a înlătura conceptul de egalitate. Suspecta că asta pornea de la Tathal. Dacă cuibul ar fi început fără acea influenţă malignă, ar fi avut o şansă să se dezvolte într-un mod pozitiv, benefic. La urma urmei, ajunsese deja, cu ani în urmă, la concluzia că abilităţile psihice ale generaţiilor mai noi erau semnificativ mai mari decât în rândul celor de vârsta lui. Oamenii se schimbau, adaptându-se la viaţa mai uşoară pe care o duceau.

Kristabel îi aruncă o privire îngrijorată.

— E vorba de îmbrăţişare sau de supunere?

— Bună întrebare. Dominaţia nu este specialitatea mea, iar Madona ştie că nu am aflat niciodată cum să o inversez.

— Nu, mârâi ea.

— Singurul lucru bun este modul în care şi-au acoperit urmele şi s-au pus pe acumulat avere.

— Cum poate fi bun?

— Asta arată că, până la urmă, nu sunt atât de diferiţi de noi, ceilalţi. Aleargă după bogăţie şi putere la fel ca toată lumea.

— Nu şi Taralee, spuse Kristabel imediat. Iar tu eşti campionul suprem al democraţiei. La urma urmei, ai fi putut fi împărat.

— Da, dar... Odată ce devii parte din cuib, devii parte din

ceea ce sunt şi ceea ce au ei drept scop.

Kristabel strâmbă din nas.

— O aristocraţie psihică strigătoare la cer.

— Da. Şi apoi ce se întâmplă cu cei care nu vor sau nu pot deveni o parte din el? Le lipseşte orice semn de compasiune.

Îl mângâie pe obraz.

— Bietul Edeard. Va trebui să găsească o cale.

— Uşor de spus.

— Dacă tu nu poţi, cine o să poată?

— Ştiu. Cel puţin au acceptat să mă asculte. *Ceea ce nu era chiar ceea ce spusese Tathal.*

— Sunt într-adevăr mai puternici decât tine?

— Cine ştie? Individual, mă aştept să fim cam la fel. Deşi Marcol cu siguranţă a intrat în panică atunci când a încercat să-l reţină pe Tathal. Unirea lor mă îngrijorează.

Kristabel se încruntă în timp ce cântărea cuvintele.

— Se pare ca Tathal este liderul.

— Da.

— Dar dacă au această democraţie mentală, cu siguranţă nu ar avea nevoie de un lider. Dacă e atât de puternic pe cât crezi, mai ales când vine vorba de dominaţie, oare cuibul nu este, de fapt, o altă bandă condusă de el? Restul nici nu ar avea habar. Ei chiar cred că au liber-arbitru. Ăsta e întotdeauna cel mai rău aspect al dominaţiei, felul în care victima o îmbrăţişează.

— Păreau totuşi să contribuie la unire. Dar, ca să fiu sincer, nu am putut interpreta niciunul dintre gândurile lor combinate.

— El e cheia, nu-i aşa, acest Tathal?

— Cred că da. Dar şansele să-l găsesc vreodată singur sunt mici.

— Era singur, atunci când l-a înfruntat Marcol.

— Da. Ai dreptate.

Ea zâmbi.

— Sigur că am.

— Atunci, poate că nu te-ar deranja să-mi spui cum să supraveghez pe cineva care ştie că voi căuta ocazia

potrivită şi care controlează oraşul la fel ca şi mine.

— Tu eşti Mergătorul-pe-Apă. Îl trase mai aproape, petrecându-şi braţele în jurul gâtului său. Tu să-mi spui.

— Ai făcut-o, îi spuse Salrana. Nu credeam că o să poţi sau că o să vrei. Presupun… Mulţumesc, Edeard. Sincer.

— Timath şi-a retras obiecţia? întrebă Edeard surprins.

El uitase complet, nu vorbise cu Marele Maestru al Breslei Avocaţilor.

— Da. Totul s-a terminat. Odată ce Garnfal acceptă îndrumarea Lordului Cerului, averea va trece în posesia mea.

— Înţeleg. Este o veste minunată. Ăăă… Timath a spus cumva de ce nu va mai ataca testamentul?

— Nu chiar. A zis doar că s-a răzgândit.

— Bine. Mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur.

Răzgândit, fundul meu, gândi Edeard. Cuibul n-ar fi putut fi mai ostentativ nici dacă l-ar fi ciomăgit pe Timath cu o bâtă de lemn. Vor ca eu să ştiu. Vor să vadă ce voi face.

Era surprinzător de uşor să intuiască o parte din eventualele slăbiciuni ale lui Tathal. Edeard îl puse pe Argain să depisteze ultimele mişcări ale lui Constantin. Era posibil ca poliţiştii de la secţia Ysidro să nu fi făcut prea mult efort (şi de ce ar fi trebuit să-l facă?), dar dacă tânărul lăsase vreo urmă, vreo impresie asupra oamenilor de-a lungul traseului său către Blue Fox, atunci Argain va avea să o găsească. Edeard, cel puţin, se aştepta ca Argain să afle momentul aproximativ în care dispăruse, sau măcar pe care stradă. Asta ar însemna că ar putea verifica amintirea din structura oraşului. Orice lacună ar fi la fel de incriminatoare, de parcă l-ar vedea cu ochii lui pe Constantin răpit de membrii cuibului.

A doua posibilitate o constituiau celelalte persoane care lipseau. Golbon şi Jaralee fuseseră amuzaţi la început. Era o cerere ciudată, să încerce să vadă dacă l-ar putea lega pe vreunul dintre cei care dispăruseră în ultimii ani de oferte de afaceri ale cuibului, dar realizaseră rapid câteva fişiere

de corelare, că doar în asta excelau, şi, curând, începuseră să se bucure din nou de mirosul de urmărire. Pomeniseră chiar despre aducerea înapoi a altor membri ai vechii comisii.

Le mai rămâneau două piste. Erau cele pe care trebuia să le urmărească el personal. Şi, deloc surprinzător, prima îi luă doar trei ore ca să o confirme. La urma urmei, un căpitan de secţie avea o viaţă ocupată. Mai ales Dinlay, care îşi împărţea zilele în şedinţe şi inspecţii şi întâlniri cu personalităţile civice şi chiar se asigura că iese în patrulare cu ofiţerii lui de trei ori pe săptămână. Asta îi lăsa soţiei sale o mulţime de timp de umplut în timpul zilei.

Edeard plutea în mijlocul unui tunel de transport, cu ochii închişi, alunecând de-a lungul lui încet, pentru a ţine pasul cu Gealee. Aceasta se deplasa pe străzile centrale din Lillylight, rătăcind înăuntrul şi în afara magazinelor. Mijlocul dimineţii era ocupat cu o întâlnire cu prietenele ei într-o cafenea, cu bârfe şi cu admiratul reciproc al achiziţiilor făcute mai devreme. Edeard nu-şi folosi televederea. Preferă să extragă imaginile direct din substanţa oraşului, simţind senzaţia greutăţii tocurilor ei înalte în timp ce mergea pe jos, primind pata de culoare a hainei ei portocaliu strălucitor cu negru din mijlocul mulţimii, auzindu-i vocea devenind mai ascuţită cu vânzătoarele, mirosul parfumului ei purtat de aer. Apoi, chiar înainte de prânz, trecu peste Canalul de Piatră, în Abad, şi intră într-una dintre micile vile cilindrice din spatele conacului familiei lui Jarcon. Era locuinţa celui de al doilea potcovar al familiei, o matahală în vârstă de douăzeci şi trei de ani, cu un păr des de abanos ce i se rostogolea în jos pe umeri. Lui Gealee îi plăcea în special să-şi vâre degetele prin părul acela, în timp ce amantul ei viguros pompa deasupra ei pe pat, pe podeaua camerei de zi, pe scările incomode…

— Îţi lipseşte luna de miere deja?

Gealee nu tresări şi nici nu se prefăcu că leşină de surpriză când Edeard ieşi din umbra unei nişe adânci de pe Spinwell Lane, un pasaj îngust şi întunecat, lat doar de un

metru în unele locuri. Îl folosea ca pe o scurtătură discretă înapoi la Canalul de Piatră.

Îşi luă, în schimb, un moment pentru a-şi aranja pălăria cu boruri largi.

— Te-ai amuzat să priveşti? îi replică ea.

— Nu chiar. Dinlay este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

— Iar eu sunt soţia lui. Îi sunt destul de dedicată în acest sens. Nu-i lipseşte nimic, te asigur.

— Tathal ţi-a spus să te îngrijeşti de asta? Ai avut de ales?

Gealee îşi ţuguie buzele, aruncându-i o privire perspicace.

— Isteţ, răspunse ea cu un oftat reticent. Dar, de fapt, nu mi-am închipuit niciodată că ai ajuns să fii Mergătorul-pe-Apă doar prin forţă brută. Cum ţi-ai dat seama?

— Tathal ştie că am de gând să candidez pentru postul de primar. Am încredere în oamenii cu care Dinlay a vorbit pentru a face parte din echipa mea, la fel cum am încredere şi în Dinlay, şi în Maestrul din Sampalok şi soţia lui. Rămâi doar tu.

— Foarte bine. Dar nu prea te ajută, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur. Cum crezi că va reacţiona Dinlay când îi voi spune că ai folosit dominaţia asupra lui?

Gealee râse.

— Oh, dar nu am făcut-o, asta e frumuseţea. Eu sunt genul lui. Ştii asta destul de bine, le-ai văzut pe toate nevestele lui şi iubitele dintre ele. Tot ce a trebuit să facem a fost să fiu pusă în aceeaşi cameră cu el şi să aşteptăm. A fost inevitabil. De fapt, e destul de înduioşător pentru cineva de vârsta lui. Atât de dedicat statului de drept şi ţie.

— Lasă-l pe Dinlay în pace. Ai înţeles?

— Vrei să-l las? Să-i frâng inima? Din nou?

— Vreau să aştepţi un interval decent, până îşi dă seama că a făcut o altă greşeală.

— De ce nu-i spui tu? Un prieten adevărat aşa ar face. Îşi înclină capul într-o parte, privindu-l gânditoare. Nu ştii ce să faci cu noi, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă că ştii că nu ne poţi

învinge.

— Voi sunteţi cei care gândesc în termenii ăştia.

— Suntem la fel ca tine. Singura diferenţă este că suntem o familie, nu nişte singuratici. De ce nu vii cu noi? Ştii că noi suntem viitorul. Altfel, de ce apar atât de mulţi asemenea nouă? E vremea noastră. Nu poţi nega asta. Dar poţi juca un rol important în naşterea unei lumi noi, a unui nou mod de viaţă. Asta ai fost trimis să faci aici, de aceea eşti primul. Ca să deschizi calea.

— Nu putem împărţi societatea între cei care au şi cei care nu au. Oamenii pe care Madona i-a binecuvântat cu un talent de excepţie au datoria să-l utilizeze în beneficiul celor mulţi. Am văzut ce se întâmplă atunci când grupul care guvernează începe să se gândească numai la el însuşi. Nici măcar nu erai născută atunci, dar aşa era Makkathranul când am ajuns aici. Modul vostru de a gândi nu este viitorul, este trecutul mort. V-aţi bătut joc de darul vostru, iar eu am să pun capăt acestui lucru.

Zâmbetul ei deveni rece.

— *Alătură-te nouă.*

Comanda a fost atât de puternică încât ochii lui Edeard chiar au lăcrimat. Era ca şi cum un ac de gheaţă i-ar fi pătruns în creier.

— La dracu'! Se împletici înapoi, străduindu-se să-şi protejeze mintea.

Gealee nu făcu nicio mişcare, nici nu încercă să continue.

— Vezi, Mergătorule-pe-Apă? Asta am fost doar eu. Iar eu nu sunt cea mai puternică dintre noi. Chiar crezi că există *cineva* care să poată rezista întregului cuib?

Edeard îşi alungă stupoarea din cap, privind-o cu un amestec de furie şi spaimă.

— Acum, că ai aflat ce sunt, cu greu aş mai putea spiona, îi spuse ea pe un ton de gheaţă. O să mă întorc la cuib. Eşti prietenul lui Dinlay, spune-i de ce nu mai are soţie. Îşi aranjă haina portocaliu cu negru şi o luă în jos, pe alee, bocănind cu tocurile pe pavaj.

Încă agitat, Edeard o privi îndepărtându-se şi îşi şterse cu palma tremurândă transpiraţia rece de pe frunte. *Şi eu care*

mă gândeam s-o folosească pentru a expune o slăbiciune. Dar asta arăta până unde ar merge cuibul pentru a afla ce făcea el, de ce era el capabil. Şi îi mai rămăsese doar o abilitate, una despre care nu aveau niciun indiciu. Sancţiunea finală. *Dacă va trebui s-o folosesc, nu voi fi atât de brutal ca înainte. O să mă duc acolo şi o să încerc să discut cu Tathal, să-l conving să-şi împărtăşească talentul înainte de a deveni un vânător de putere egoist.* Într-un fel, ideea nu-l făcea să se simtă atât de încrezător precum ar fi trebuit să fie. În principal pentru că nu mai rămăsese decât o singură persoană pe care să o întrebe despre originea liderului cuibului. Şi chiar nu voia să facă asta. Dar nici nu avea alte opţiuni.

Cu trei zile rămase până la sosirea Lorzilor Cerului, mulţimea din jurul turnurilor din Eyrie era atât de înghesuită, încât orice mişcare devenise dificilă în cartier. Unele familii refuzaseră în mod hotărât să plece, făcându-şi tabără acolo cu suficientă hrană ca să le ajungă pe toată durata. Poliţiştii se luptau să menţină căile de trecere libere. Maicile şi novicele aveau de suferit pentru că nu le permiteau aspiranţilor nerăbdători să urce în turnuri. Apelurile primarului la calm şi toleranţă erau ignorate. La urma urmei, niciunul dintre călători nu votase pentru el, şi nici chiar împotriva lui. Nu era figura lor de autoritate.

Edeard se aşeză sub o copertină de pânză, împletind în jurul său o ceaţă de izolare, în timp ce gondolierul lui naviga pe lângă marginea cartierului. Era seara devreme şi mirosul de mâncare gătită se prelingea pe canal. Focurile deschise erau, desigur, interzise în Makkathran. Scrâşni din dinţi şi ignoră încălcările. *Ceva* trebuia făcut în legătură cu vizitatorii ocazionali înainte de următoarea sosire a Lorzilor Cerului. Acum însă avea de făcut ceva mult mai important, dar şi personal.

Gondola călători de-a lungul Marelui Canal Principal până la Bazinul Pădurii. Edeard coborî la o platformă de acostare. Putea vedea navele ancorate la docuri, cu velele înfăşurate în mijlocul pădurii de parâme. Natran îi mărturisise că

numărul de pasageri pe care navele sale îi aduceau pentru îndrumare crescuse de şapte ori în ultimele optsprezece luni. Unii căpitani din flotă vorbeau despre comisionarea unei clase de nave complet noi, una fără nicio marfă, doar pentru a aduce călători din cele mai îndepărtate oraşe de coastă.

Erau momente în care Edeard credea că jumătate din populaţia Querenciei se deplasa spre Makkathran ca să poată urca în turnuri. Privi navele o vreme, dar până la urmă trebui să admită că încerca doar să găsească scuze. Aşa că se întoarse cu spatele la docuri şi intră în Myco.

Casa cu Petale Albastre era deschisă, dar, fiind atât de devreme, nu era niciun client. Ca întotdeauna, la uşa mare din faţă se aflau doi bărbaţi voinici. I-au aruncat o privire foarte surprinsă când a trecut pe lângă ei, dar nu au spus nimic. Le-a simţit televorbirea directă de urgenţă până la biroul de mai sus.

Împinse uşa cu mâna a treia şi o deschise. Se întrebă de câte ori venise în acest loc de-a lungul anilor. Cât de multe confruntări avuseseră loc? Oboseala şi maliţiozitatea se amestecau, dând naştere unui gând sălbatic. *Ar trebui să demolez pur şi simplu locul ăsta*, *să cer oraşului să facă un parc.* Dar cuibul va inversa probabil acţiunea.

Ranalee aştepta. Avea părul perfect coafat în onduleuri înguste. Purta o rochie lungă de culoare gri din tricot de lână fin. Ţesătura moale se lipea de ea, dezvăluind o burtă mare de luna a cincea de sarcină.

Priveliştea îl descumpăni pe Edeard. Toate cuvintele pe care le repetase, gata să se răstească la ea, i se şterseră din minte.

Observându-i surprinderea, ea zâmbi mulţumită.

— Dragă Edeard, s-a întâmplat ceva?

— Nu… am ştiut.

Flutură o mână spre ea, stânjenit, în special de el însuşi.

— Şi de ce ar trebui să ştii? Ai un oraş de condus. Turnă un pahar de vin şi ridică sticla să i-o arate. Este un Sousax minunat, încearcă-l. Eu nu pot, nu în această stare delicată.

— Nu, mulţumesc.

— Ţi-e teamă că încerc să te otrăvesc?

El oftă.

— Nu.

Zâmbetul ei deveni batjocoritor, scoase un geamăt teatral în timp ce se cufunda într-o canapea lungă.

— Atunci de ce eşti aici? Kristabel nu mai este interesată de tine? Am în momentul acesta câteva fete chiar drăguţe, toate sunt foarte discrete.

— Nu mă provoca, Ranalee.

— Încerc să fiu de ajutor.

— Atunci, vorbeşte-mi despre Tathal.

Privirea ei alunecă spre burta ei umflată.

— Ce-i cu el?

— Ai făcut vreodată... Apoi, îşi dădu seama de ce se uita la copilul ei nenăscut şi gemu. Oh, Madona, spune-mi că nu e!

— Bineînţeles că e al lui. Mâna ei atinse umflătura cu drag. Este mai puternic decât tine, în atât de multe feluri. Propriile mele înşelătorii n-au însemnat nimic în faţa lui. A văzut prin mine atât de uşor, mai rapid decât ai făcut-o tu vreodată. Dar el m-a iertat, mi-a permis să mă alătur cuibului, iar eu în schimb l-am învăţat arta mea.

Edeard examină ce putea din gândurile ei care sclipeau sub un scut gros. Golurile erau începuturi de prăpăstii ce se deschideau în întuneric. Era ca şi cum capul ei ar fi fost umplut cu umbre de abanos. Asta nu era Ranalee.

— Şi-a folosit dominaţia pe tine.

Zâmbetul ei era unul de reculegere senzuală. Umbrele au început să prindă contur, să se dezvăluie ca membri ai cuibului. Au înghiţit-o, astupându-i vederea, sunetul. Nu se putea mişca, nu putea striga. Apoi, dintr-odată, nu a mai fost singură în întuneric, el era acolo cu ea, frica îi era depăşită de plăcere, pe care o salută, întorcându-se spre sursă, plângând de recunoştinţă.

— A fost atât de excitant să văd împlinindu-se, în sfârşit, tot ceea ce am sperat. Puterea lui este ameţitoare, Edeard. Este crud încă, aşa cum erai tu, dar nu prostul încătuşat care ai fost tu. El este liber şi fără teamă. Copilul meu va fi

la fel de glorios ca şi tatăl său.

— Asta nu eşti tu.

— Greşit, ca întotdeauna, Edeard. Nu am avut nevoie de încurajarea pe care au primit-o ceilalţi din cuib. Gândurile mele alergau deja pe acest drum. El m-a luat de mână şi m-a dus exact acolo unde voiam să merg. Asta a fost o bunătate pe care tu nu mi-ai arătat-o niciodată.

— Deci, l-ai învăţat dominaţia.

— Ştia deja. I-am arătat pur şi simplu cum să fie subtil, când tot ce avea el înainte era puterea brută.

— Madona! Ai idee la ce ai contribuit? Ştii ce ai aruncat peste noi, ceilalţi?

Mâinile ei se strânseră peste umflătură.

— Da, şuieră ea. Eu nu sunt orbită de el, Edeard, eu nu sunt ca restul cuibului. Îl admir. Îi aparţin, şi el ştie asta. Altfel de ce altceva m-ar fi luat drept consoartă? Copilul meu va fi o parte a viitorului Querenciei lui, o mare parte. Izbucni în râs. Poate că va fi chiar mai puternic decât tatăl său.

— Visul tău, îi spuse cu vocea frântă. Dar şi l-a însuşit.

— Vino alături de noi, Edeard, îi spuse ea, înclinându-se în faţă cu nerăbdare. Acesta ar putea fi momentul tău, adevăratul tău triumf.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Îmi cunoşti răspunsul.

— Da. Făcu o pauză. Din fericire, nu toţi din familia ta sunt la fel de stupizi şi de reacţionari ca tine.

Edeard se opri, ştiind că făcea exact ce voia ea. O marionetă manipulată de ea din nou.

— Ce vrei să spui?

Îi răspunse cu un zâmbet triumfător.

— Ţi-am spus-o cândva, vom avea sângele tău.

— Ce-ai făcut?

— Nu am făcut nimic. Dar toţi copiii îşi lasă părinţii în urmă la un moment dat. Ştii asta, în inima ta.

Oamenii se întorceau să se uite surprinşi cum Mergătorul-pe-Apă aluneca în sus prin pavajul solid de pe

bulevardul Boldar. Niciunul dintre ei nu spunea nimic, niciunul dintre ei nu se mişca. Îl priveau pur şi simplu cum se îndrepta hotărât spre uşa Casei cu Caişi, cu mantia neagră fluturând agitată, parcă de un uragan. Abia atunci le observă interesul placid, calmul identic. Rezidenţii de pe bulevardul Boldar aparţineau cuibului.

Edeard îi simţi în interior, la etaj, în livingul mare. Marilee şi Analee erau cu ei, cu gândurile mulţumite, fluturând cu entuziasm. Nu chiar gândurile lor, nu aşa cum erau de obicei.

Înfuriat, Edeard zdrobi uşa din faţă cu a treia mână. Mărşălui în sus pe scări.

Când năvăli în încăpere, Tathal avea pe buze un zâmbet cunoscător, reflectat şi de feţele celor din cuib. Marilee şi Analee îl afişau şi ele. Stăteau în picioare de o parte şi de alta a lui Tathal, Marilee cu capul odihnindu-se pe umărul lui, Analee cu braţul în jurul taliei lui.

— Eliberează-o, îi ceru Edeard.

Tathal îi aruncă lui Analee o privire indolentă, apoi se uită la Marilee.

— Nu, răspunse el.

Marilee îi zâmbi cu adoraţie.

— Te distrug.

— Dacă ai fi putut, ai fi făcut-o până acum. Asta era dovada de care aveam nevoie. În plus, fetele tale erau aproape o parte din noi deja. Au învăţat să împartă.

— Nu te supăra, tati, îl rugă Marilee.

— Fii fericit pentru noi.

— Este un lucru atât de minunat.

— Să aparţii aşa.

— Acum toată lumea poate împărtăşi şi se poate dezvolta, aşa cum am făcut noi întotdeauna. Toată lumea va fi fericită împreună.

Lacrimile ameninţau să-l orbească pe Edeard.

— Tu le-ai făcut asta.

— Suntem împreună, răspunse Tathal. Suntem fericiţi.

— Pentru că tu le spui tuturor să fie.

Edeard era sigur că nu avea nicio şansă împotriva lor

dacă ar fi trecut la ofensivă. Asta nu-i lăsa prea mult de ales.

— Te rog, Mergătorule-pe-Apă, alătură-te nouă, vino alături de mine. Noi doi suntem egali. Ca primar, poţi face tranziţia atât de lină, fără durere.

— Nicio şansă, martoră mi-e Madona.

Tathal făcu un pas lent înainte.

— Ai făcut-o deja o dată.

— Ce?

— Am fost atât de curios. Care este exact puterea ta? Este mai mult decât comuniunea cu oraşul? O avem cu toţii acum.

— Renunţă, spuse Edeard. Acum. Nu ţi-o voi mai cere încă o dată.

— Sunt atât de curios. Mai făcu un pas înainte. Ştii că nu ne poţi învinge, dar ameninţi. Văd prin tine. Chiar crezi. Crezi cu adevărat că deţii controlul. Înclină capul într-o parte, privindu-l pe Edeard cu fascinaţie. Ce este? Ce este şi eu nu am?

— Fiicele mele, mai întâi.

— Am văzut ceva atunci când te-am studiat în prăvălia lui Colfal. Ai o siguranţă cu privire la tine, o încredere pe care n-am mai văzut-o la nimeni până acum. Te crezi inatacabil. De ce?

Tot ce a putut face Edeard a fost să nu se chircească, în timp ce Tathal venea şi mai aproape. Se simţea ca un pisoi urmărit de un fili-şobolan.

— Dă-le drumul.

— Am văzut deja ce se întâmplă dacă câştigi, murmură Tathal.

— Ce?

— Cuvintele tale. Rostite în secundele de dinaintea sacrificării lui Owain şi a conspiratorilor săi. Am privit de multe ori memoria camerei de sub Turnul Spirală. Ai fost impresionant de brutal, Mergătorule-pe-Apă. Chiar şi doamna Florrel a fost ruptă în bucăţi de arma aceea înfricoşătoare. O femeie în vârstă, deşi nu una inofensivă, îmi imaginez. Dar ce ai vrut să spui cu asta? Am fost

extrem de nedumerit. Ai vorbit ca şi cum ai fi văzut în viitor.

Edeard nu zise nimic. Era prea şocat aflând că fapta sa îngrozitoare fusese descoperită.

— Asta este? întrebă Tathal. Ăsta este secretul tău? Eşti clarvăzător? O încruntare apăru pe faţa lui tânără, frumoasă. Dar nu. Dacă ai putea vedea în viitor, ar trebui să ştii ce sunt, ceea ce sunt pe cale de a deveni.

— N-ai să devii nimic.

— *Ce eşti tu?*

Edeard ţipă când întrebarea îşi arse calea în creierul lui, căzând ca acidul pe fiecare fibră nervoasă. *Trebuia* să mărturisească. Fiecare membru al cuibului îşi uni mintea cu a lui Tathal, oferindu-şi puterea de constrângere. Mâinile terţe se închiseră în jurul lui, strivindu-i trupul, sufocându-l. Gândurile lor începură să i se infiltreze în minte, corodându-i libertatea voinţei.

Nu avu timp să fie precis şi inteligent, nici să-şi adune concentrarea pentru a merge prea departe. Se gândi la timpul când era liber, i-au permis asta, la momentul de dinainte de a sparge uşa Casei cu Caişi. Şi se întinse până acolo…

Edeard icni încercând să respire în timp ce aluneca în sus prin trotuarul de pe bulevardul Boldar. Toată lumea se întorcea să se holbeze la el, cu capetele pline de gânduri calme identice. Deasupra lui, cuibul aştepta.

Nici măcar nu aşteptă să sesizeze dacă licărea vreo suspiciune, pe fondul minţilor lor unificate. Memoria lui evocă seara aceea… nu doar puţin înainte, ci cu câteva ore mai devreme, în salonul astronomului…

Edeard stătea lângă Casa cu Petale Albastre, aşteptând răbdător. Era după-amiaza târziu. Departe, la celălalt capăt al oraşului, Marele Consiliu era adunat în şedinţă, în timp ce dincolo, în districtul Tosella, Finitan se revolta împotriva infirmităţii şi a durerii.

În cele din urmă, un Tathal tânăr traversă cu încredere

strada spre Casa cu Petale Albastre. Se opri brusc şi se întoarse să se holbeze la Edeard.

— M-ai urmărit, îi spuse Edeard.

Faţa de adolescent a lui Tathal se strâmbă într-o grimasă suspicioasă.

— Şi?

— Ţi-e teamă că te pot opri.

— La dracu', scuipă Tathal.

Începu să-şi extindă mâna a treia în timp ce mintea îi era ascunsă în spatele unui scut foarte puternic.

— Ai un talent extraordinar, spuse Edeard calm. De ce nu mi te alături? Oamenii din această lume au nevoie de ajutor. Poţi face atât de mult bine.

— Să mă alătur ţie? Nici măcar tu nu mă poţi domina, Mergătorule-pe-Apă. Nu sunt genistarul nimănui.

— Nu am nicio intenţie de a încerca trucul acela. Privirea lui alunecă spre Casa cu Petale Albastre. A încercat-o şi pe mine o dată, ştii.

— Da? Trebuie să fii destul de prost să nu înveţi din această greşeală. Dar eu am făcut-o să mă înveţe o grămadă de lucruri. Rânji. Îmi place asta. Ea încă mai crede că deţine controlul, dar se apleacă atunci când îi spun s-o facă.

— Honious! Ai început deja să-i supui pe cei din cuib, nu-i aşa?

Tathal miji ochii. Îndoielile i se scurgeau de sub scut.

— Ce vrei?

— Nu pe tine. E prea târziu.

Edeard îşi aminti de o zi cu câţiva ani în urmă. Se întinse până la ea…

Edeard încercă. Tenacitatea lui îl impresionă căutând momentul acela, momentul în care Tathal mai avea un dram de umanitate în suflet. În cazul în care acesta existase, desigur, dar nu îl găsi. În cele din urmă începu să-i pună la îndoială existenţa.

Dar mai încercă. Aşteptă la porţile oraşului, atunci când un Tathal în vârstă de cincisprezece ani sosea cu o

caravană. Şi asta era la prea mult timp după ce personalitatea i se formase. Domina deja întreaga caravană, stăpânindu-i din căruţa maestrului. Nu era la fel de subtil ca în cuib. Bărbaţii şi femeile îl serveau, în timp ce fiicele acestora deveniseră turma lui de curve. Cei bătrâni şi recalcitranţi fuseseră aruncaţi de-a lungul traseului.

Înainte de asta... Edeard aflase că Tathal provenea din provincia Ustaven. Lipsi de la cea de a şaptesprezecea aniversare a zilei de naştere a lui Taralee pentru a se duce în capitala provinciei, Growan, cu nouă luni înainte de sosirea caravanei şi înainte ca Tathal să plece cu ei. Tocmai la timp pentru a simţi cum tânărul în vârstă de paisprezece ani îl ucidea, în cele din urmă, pe Matrar, tatăl său abuziv, cu o manifestare de telekinezie şocant de urmărit. Câteva minute mai târziu îşi arunca mama alcoolică afară din casă.

A mers mai înapoi... Cu cinci ani înainte de asta, Edeard petrecu o lună în Growan, bând în taverna frecventată de Matrar, încercând să-l convingă pe omul acela mizerabil să nu mai folosească violenţa împotriva familiei sale. Fără niciun rezultat.

Ducându-se cu doi ani înainte, Edeard îl mitui pe proprietarul atelierului de tâmplărie unde lucra Matrar ca să-l promoveze, astfel încât viaţa acestuia să devină ceva mai uşoară. Ar fi avut mai mulţi bani şi ar fi fost posibil ca Matrar să poată vedea că i s-ar deschide un viitor mai luminos, dacă s-ar strădui să devină mai bun. Dar bani în plus au fost cheltuiţi pe beţii mai lungi, iar eşecurile sale evidente au trezit resentimente în rândul oamenilor pe care ar fi trebuit să-i supervizeze.

În cele din urmă, Edeard se regăsi pentru ultima oară lângă taverna favorită a lui Matrar. Trebuise să depună o admirabilă muncă de detectiv prin înregistrările de stare civilă prost ţinute ale Breslei Grefierilor din Growan, dar până la urmă descoperi certificatul de naştere al lui Tathal. Dar nu avea totală încredere în el. Motiv pentru care, cu zece zile înainte de noaptea probabilă, aşteptă afară lângă tavernă. Era îmbrăcat în haine simple de fermier şi purta o

haină groasă. Faţa îi era protejată de un miraj de tăinuire de mică adâncime. Nici măcar Kristabel nu l-ar fi recunoscut.

În timp ce o chelneriţă se învârtea printre mesele din lemn vechi şi uzate, turnă pe ascuns un flacon de suc de vinac în berea lui Matrar. Făcu acest lucru în fiecare noapte, timp de două săptămâni.

Tathal nu a fost conceput. Nu a existat niciodată, astfel încât nimeni să nu şi-l amintească sau să-l plângă.

Edeard ajunse înapoi în Makkathran la timp pentru a doua aniversare a lui Taralee. Exact aşa cum îşi amintea, două zile mai târziu fetiţa făcu vărsat-de-vânt. Apoi, în toamna acelui an o Mirnatha ridicol de fericită îşi anunţa logodna-surpriză. Finitan era la apogeul puterii sale şi sprijinea comisia specială a Marelui Consiliu pentru crima organizată, care avea rezultate bune.

Îşi amintea totul. Evenimentele. Conversaţiile. Chiar şi vremea. Erau puţine lucruri pe care ar fi vrut să le schimbe. La început. Apoi, obosi de atâta similitudine. Cunoaşterea deveni o povară, iar el fu cuprins de exasperare văzând cum oamenii repetau din nou aceleaşi greşeli.

Singurul lucru care se deosebea în prezent erau visele lui – încă bizare, încă imposibile, dar proaspete şi noi.

5

Cheriton McOnna era obosit, iritabil şi atât de nespălat încât hainele începuseră să-i miroasă. Avea nevoie de cafea, de lumina soarelui şi de o gură decentă de aer proaspăt. Utilizată în mod constant şi de prea mulţi oameni, unitatea de climatizare din biroul supraveghetorului cuibului de confluenţă se lupta să facă faţă. Dar Maestrul Viselor Yenrol insista să menţină permanent veghea pentru orice semn din partea celei de a Doua Visătoare. Asta se traducea într-un modul special altoit pe cuibul în sine, unul cu o conexiune directă la echipă şi care amplifica percepţia şi sensibilitatea la un nivel extrem de ridicat. Lui Cheriton nu-i plăcea deloc. Să-şi deschidă mintea la gaia-câmp cu o astfel de intensitate echivala cu a se uita cu ochii în soare. Din fericire, avea nişte rutine de filtrare pe care reuşi să le strecoare discret pentru a se proteja. Ceilalţi membri ai echipei lui Yenrol nu stăteau atât de bine. Obedienţi şi devotaţi ca nişte sclavi, cutreierau în permanenţă rutinele de rezonanţă emoţională pentru cel mai mic indiciu despre Mesia lor dispărut.

Le putea vedea feţele în jurul lui făcând grimase sub puterea impresiilor care pulsau în josul acelei legături singulare, şi totuşi perseverau în mod loial. Dacă nu erau atenţi, aveau să sufere nişte arsuri destul de severe pe creier. Yenrol era de neclintit, însă convins că ceea ce se întâmplase în Pădurea Francola fusese cauzat de cea de a Doua Visătoare. Aceasta era convingerea fermă a lui Phelim, acceptată fără discuţie de Maeştrii Viselor, că Araminta încerca să se întoarcă de pe Chobamba.

Scurtul mesaj ultrasecurizat pe care Cheriton îl primise de la Oscar spunea clar că aceasta nu ieşise de pe calea Silfen. Nu că cineva ar fi avut cea mai vagă idee despre ce anume îi împinsese, de fapt, pe toţi agenţii într-o altă înfruntare nebună. Calea se făcuse simţită cumva în gaia-câmp, când se schimbase, dar nimeni nu apăruse din ea. În mod inevitabil, aceasta se diminuase acum din nou, în felul

în care o făceau întotdeauna căile Silfen atunci când erau examinate de oameni curioşi. Cheriton ştia că asta însemna că cea de-a Doua Visătoare n-o folosea acum, că se afla încă acolo, mergând printre lumi – dar încearcă să-i spui asta lui Yenrol! Maestrul Viselor era obsedat până la punctul de a deveni nechibzuit. Credea cu adevărat că se afla *atât de aproape.*

Cheriton aruncă din nou o privire rapidă în jurul micului birou aglomerat, în care erau înghesuiţi colegii săi. Doi dintre ei tresăreau sub impactul unor emoţii care le rezonau direct pe neuronii neprotejaţi, scuturându-se sub durerea aproape fizică. Yenrol însuşi avea în mod constant spasme.

Lucrul ăsta este ridicol, gândi Cheriton. *Nu e o idioată. Întreaga forţă de invazie are un singur scop: să o găsească pe ea. Doar n-o să păşească direct în mijlocul lor.*

Cei mai mulţi dintre adepţii obişnuiţi ai Visului Viu îi împărtăşeau logica. Le putea simţi deznădejdea picurând în gaia-câmp în timp ce îşi croiau drum, fără tragere de inimă, spre gaura de vierme din docurile din Colwyn City. Cei care puteau s-o facă. Valuri de furie erupeau, de asemenea, în gaia-câmp ori de câte ori cetăţenii Viotiei îl întâlneau fizic pe vreunul dintre foştii lor opresori. Dacă se oprea să examineze îndeaproape furtunile acelea emoţionale, găsea acolo şi frică, şi durere. După primele cazuri, Cheriton îşi păstră mintea departe de ele. Apăreau mai multe, şi mai multe, mai ales în Colwyn City.

Unele erau în apropiere. În ciuda opoziţiei lui, simţi o minte pe care o cunoştea pâlpâind peste medie, amplificată de teroare – Mareble, cea cu care devenise familiar din cele mai greşite motive. Împotriva propriei raţiuni, îngădui senzaţiilor să-i fiarbă prin gaia-particule, văzând, în acelaşi timp cu ea, panta unei străzi largi care cobora înaintea ei. O stradă blocată de acum de o mulţime tumultuoasă.

— Oh, rahat, murmură în barbă. Nu pot face nimic.

Chiar în timp ce observa scena prin miriada de revărsări emoţionale, totul se schimbă brusc. O minte crescu în gaia-câmp, extrem de aproape de Mareble şi de idiotul ei de

bărbat. O minte de o forţă incredibilă a cărei prezenţă pulsa strălucind cu putere. Rutinele de filtrare ale lui Cheriton abia îl puteau feri de magnitudinea ei uimitoare. Yenrol şi ceilalţi au ţipat într-un glas, strigătul lor de agonie răsunând asurzitor în biroul strâmt.

Mareble nu voia nimic decât să plece de pe această lume îngrozitoare. Ea şi Danal veniseră aici cu atât entuziasm, crezând că vor fi aproape de cel de-al Doilea Visător. Dar, în loc de asta, viaţa lor degenerase rapid, culminând cu arestarea lui Danal de către Visul Viu. Din câte înţelesese, cei care îl luaseră nu făceau parte din mişcare. Echipa de Primire acţiona sub autoritatea Clericului Phelim, dar cu siguranţă nu aveau niciun pic din umilinţa blândă a celor credincioşi. Oameni violenţi şi plini de aroganţă. Ceea ce-i făcuseră bietului Danal era o atrocitate. Nu că le-ar fi păsat.

Soţul ei îi fusese eliberat în braţe ca o epavă, tremurând înspăimântat, fiind imposibil de recunoscut în el omul bun la suflet cu care se căsătorise. Nici măcar nu se puteau întoarce la apartamentul plăcut pe care îl cumpăraseră. Acesta era motivul pentru care Danal fusese arestat, în primul rând. Era ridicol, dar forţele Ellezelin îl suspectau de a fi complotat cu cea de-a Doua Visătoare însăşi. Iar faptul că Araminta era cea de-a Doua Visătoare era singurul lucru pe care Mareble nu fusese niciodată în stare să-l înţeleagă. Araminta, femeia aceea tânără şi drăguţă, uşor nervoasă şi sperioasă, dornică să-şi vândă apartamentul pe care se străduise să-l renoveze. Nu se potrivea deloc. Mareble se aştepta la ceva cu totul diferit, dar nu existase niciun indiciu, nicio bănuială atunci când discutaseră şi negociaseră dur asupra preţului. Stătuse la o ceaşcă de ceai cu cea de-a Doua Visătoare şi nu ştiuse. Lucrul ăsta era total greşit.

Lui Danal nu-i păsa de nimic din toate astea atunci când încerca să-i explice. După ce scăpaseră de Echipa de Primire, se cufundase într-o depresie amară, tresărind la orice umbră şi strigând la ea. Încerca să ignore ce îi striga. Cel care îi spunea astfel de lucruri dureroase nu era el, erau

confuzia şi durerea lăsate în urmă de anchetatorii săi.

Au petrecut zile întregi împreună într-un hotel, trăind cu room-service şi cu ea oferindu-i câtă mângâiere putea. Cheriton îi recomandase nişte medicamente care ar fi trebuit să-l ajute şi pe care ea încercase să-l convingă pe Danal să le ia. Uneori, le lua, dar de cele mai multe ori arunca infuzorul deoparte. Aşa că a aşteptat cu răbdare ca soţul ei să-şi revină, în timp ce nebunia invaziei izbucnea pe străzile de afară. Asta s-a întâmplat atunci când s-a răspândit vestea ireală că cel de-al Doilea Visător era, de fapt, Araminta. Şi mai rău, că ar fi scăpat pe o anumită planetă de la celălalt capăt al Confederaţiei şi despre care Mareble nu auzise niciodată. În mod bizar, ştirea păruse să-i fi îmbunătăţit lui Danal starea de spirit. Cel puţin începuse să ia medicamentele antipsihotice.

Efectul calmant fusese lent, dar constant, iar ea începuse să vadă reapărând semnele bărbatului pe care îl pierduse. Numai că atunci şi-au dat seama că trebuiau să scape de acolo. Era o decizie care părea să fie împărtăşită de majoritatea suporterilor Visului Viu de pe Viotia. Ostilitatea şi violenţa îndreptate împotriva lor de restul populaţiei nu aveau să se reducă niciodată.

Au decis să aştepte până dimineaţă ca să părăsească hotelul. Se gândeau că vor fi mai multe persoane în jur, mai mulţi adepţi ai Visului Viu care vor face acelaşi lucru, mai multe patrule paramilitare. Era mai sigur aşa.

Hotelul se afla la doar trei kilometri de docurile din Colwyn City, acolo unde gaura de vierme se deschidea către siguranţa de pe Ellezelin. Când au pornit cu precauţie pe hol, acesta era pustiu. Mareble încercase să comande de la un cibermagazin local nişte haine moderne care să-i fie livrate de un bot, dar nu le primise. Sistemul de management al magazinului insista că fuseseră expediate. Voia hainele ca să încerce să se confunde cu celelalte persoane de pe stradă. Au trebuit, în schimb, să se descurce cu ceea ce aveau. Danal nu era prea rău, puloverul lui era de un gri neutru şi îl purta cu nişte pantaloni din denim maro. De la distanţă nu ar fi fost

remarcat. Cu excepţia încălţărilor, care aveau şireturi. Nimeni altcineva din Confederaţie nu mai folosea şireturi. Mareble era mai îngrijorată de propria ei rochie verde cu alb. Aceasta era mai puţin suspectă, dar stilul era cunoscut ca aparţinând Makkathranului. De fapt, era o copie a unei rochii pe care Kanseen o purtase într-o noapte la Olivan's Eagle.

Stând în faţa uşii, chemă un taxi. O linie de metrou trecea de-a lungul străzii, chiar prin faţa hotelului.

U-amprenta îi raportă că societăţile de taxi nu răspundeau la solicitări, dispeceratele lor combinate îşi cereau scuze şi spuneau că serviciul normal va fi reluat cât mai curând posibil.

— Nu e departe, spuse ea, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el. Haide, putem ajunge acolo. Într-o oră, vom fi din nou pe Ellezelin.

Danal dădu din cap, cu buzele strânse într-o linie subţire şi albă.

— Bine.

Intrarea în hotel era situată pe strada Porral, care era aproape pustie când au ieşit în lumina caldă a soarelui de dimineaţă. Auzeau sirenele aeriene îndepărtate, dar şi un zumzet înăbuşit de insecte furioase. Mareble ştia că era o mulţime la vânătoare. Strada Porral se deschidea în bulevardul Daryad, care era artera principală din această parte a oraşului şi care se desfăşura pe deal în jos către râul Cairns. Imediat, într-o parte, la capătul pantei, erau docurile. O simplă privire în josul bulevardului larg, cu clădirile sale înalte şi solidourile de trafic silenţioase ce-şi schimbau culoarea şi forma pentru vehicule terestre non-existente, genera un val de speranţă. Pe toată lungimea lui, abia se puteau vedea o sută de oameni.

La fel de optimist, Danal îşi uni braţul de al ei şi porniră în ritm rapid. O mulţime de magazine de pe fiecare parte a străzii fuseseră atacate. Ferestrele erau sparte şi acoperite cu foi mari de carton negru. Cele mai multe dintre panourile publicitare erau reci şi întunecate. Trei cabine alungite de taxi, sparte, blocau şinele de metrou de pe mijlocul

drumului. Oamenii pe lângă care treceau nu le întâlneau niciodată privirea. Nimeni nu împărtăşea nimic în gaia-câmp. Nimeni nu voia să fie observat. Mareble era acut conştientă de alte persoane care se îndreptau în josul pantei – cupluri, grupuri. Toţi se deplasau cu aceeaşi grabă şi hotărâre ca şi ei, încercând totuşi să pară nepăsători.

Erau la jumătatea drumului faţă de apele netede şi repezi ale râului şi tocmai începeau să se relaxeze, când au traversat un drum lateral. Strigătele mulţimii ajunseseră la ei în acelaşi timp. Mareble văzu un bărbat care alerga frenetic spre ei. Era urmărit de aproximativ cincizeci de persoane.

— Fugiţi! ţipă el, în timp ce trecea în viteză. Purta o vestă de piele şi pantaloni de bumbac albastru, arătând ca Arcton în ziua exilului. Pălăria neagră de fetru îi căzu în momentul în care coti în jos pe pantă. Mulţimea furibundă venea cu viteză în spatele lui, cu feţele schimonosite de sete de sânge şi de ură. Mareble şi Danal au luat-o la fugă după el, pur şi simplu din instinct.

— Ajutor, strigă ea. U-amprenta ei trimise o alertă către forţele Ellezelin, care nici măcar nu s-au obosit să confirme recepţia. Mareble hohoti în gaia-câmp, pentru a primi însă doar o vagă undă de simpatie de la adepţii Visului Viu. Ajutaţi-ne!

Danal o ţinea de mână, trăgând-o după el. Rochia îi încurca picioarele. Ghetele cu gleznă nu fuseseră concepute pentru a alerga în ele. Mai era cel puţin un kilometru şi jumătate până la docuri. Frica începea s-o ardă de-a lungul nervilor în timp ce adrenalina îi creştea brusc. Se gândi la Mergătorul-pe-Apă pe munte, după trădarea Salranei, cu Arminel şi asasinii lui încercuind pavilionul. Chiar şi atunci îşi păstrase demnitatea. *Trebuie să fiu ca el.*

Piciorul i se lovi de ceva. Zbură, aterizând dureros pe pavajul din blocuri de piatră, julindu-şi genunchii, rupându-şi pielea de la încheieturi. Zdruncinătura i se propagă de-a lungul braţelor. Mareble scoase un vaiet de groază, ştiind că totul se terminase.

— Madona, te rog, se tângui ea, în timp ce Danal o ridica

în picioare.

Mulţimea ajunse în jurul lor incredibil de repede. Îi înconjură cu un gard de chipuri sălbatic de ostile. Aveau bâte de lemn şi bare de metal, iar câţiva ţineau în mâini nişte lămpi mici de sudură cu laser.

— Nu, scânci Mareble.

Lacrimile îi înceţoşau deja vederea. Se ura pentru cât de slabă era, dar aveau să-i facă rău. Şi va muri înainte de a cunoaşte vreodată adevărata minune a Golului.

— Am chemat paramilitarii, spuse Danal sfidător.

Un ciomag îl nimeri într-o parte a capului, făcând să se audă un *crac* urât. Gura i se deschidea să strige de durere, când un altul îl lovi peste gambe. Danal căzu rapid, mâna moale alunecându-i de pe braţul lui Mareble.

— Nu! strigă ea. Înnebunită, se uită direct la omul din faţa ei, pledând. Părea destul de obişnuit, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un sacou elegant. *Nu va lovi o femeie*, gândi ea. Vrem doar să plecăm. Lăsaţi-ne să plecăm.

— Javră.

Pumnul lui o lovi drept în nas. Auzi cum i se rupe osul. În prima secundă nu a durut-o. Era amorţită de şoc şi de groază. Apoi pulsul înfricoşător de durere fierbinte îi străpunse creierul. Mareble ţipă, prăbuşindu-se în genunchi. Sângele îi curgea în jos pe gură şi bărbie. Cu coada ochiului, într-o parte, văzu o gheată lovindu-l în coaste pe Danal.

— Ajunge, spuse calm o voce de femeie.

O siluetă întunecată păşi în mijlocul mulţimii.

Apoi, gaia-câmpul se umplu, *în sfârşit*, de compasiune şi bunătate. Senzaţia uimitoare creştea şi creştea, aşa cum Mareble nu mai văzuse niciodată până atunci. Icni de uimire, clipind la femeia care îşi deschidea acum haina de parcă ieşea dintr-un cocon. Sub ea purta o robă lungă crem, asemănătoare cu cele ale clericilor. Părea să lumineze de la sine. Un pandantiv pe un lanţ de aur subţire din jurul gâtului ei strălucea trimiţând o lumină albastră intensă pe faţa lui Mareble şi lucrul acesta reuşi să-i alunge

cumva o mare parte din frică. Pentru o clipă, simţi cum îşi transcende propriul trup pentru a privi dincolo de stele, dintr-un punct din afara galaxiei. Vederea era extraordinar de emoţionantă. Apoi, era din nou pe Viotia şi se uita cu veneraţie tăcută la figura care îi zâmbea.

Rândul din faţă al mulţimii ezita, primele priviri furioase către intrusă pălind nedumerite. Nici chiar ura şi furia lor nu puteau rezista împotriva acelui val de serenitate şi alinare eliberat în gaia-câmp.

Danal îşi ridică fruntea. O expresie de neîncredere i se ridică peste cea de durere.

— Visătoarea! suspină el cu uimire.

— Bună ziua, Danal, zâmbi Araminta. Strecură în salut şi ceva din mulţumirea Lordului Cerului, simţind cum sentimentul îl scălda pe bietul om abuzat, simţindu-i uşurarea. Mareble o privea cu adoraţie, încercând să-şi blocheze valul de sânge care-i curgea din nasul spart. În acelaşi timp, de pe tot cuprinsul Confederaţiei, adepţii Visului Viu îi trimiteau urări de bun venit şi mulţumiri pentru că ieşise, în cele din urmă, din ascunzătoare, pentru a-şi asuma destinul. Valul de bunăvoinţă era de o dimensiune extraordinară, combinând emoţia a miliarde de oameni, răspândind-o peste sute de lumi.

Apoi, cineva din mulţime reuşi, în cele din urmă, să se scuture de valul de uluire pe care Araminta şi Lordul Cerului îl radiau în gaia-câmp. Era cel care o lovise pe Mareble.

— Tu! scuipă acesta. Totul este numai din vina ta.

O bară de metal fu ridicată. Araminta se uită la el, simţind cum *ceva* din Lordul Cerului îi curge în minte, amplificându-i gândurile încă şi mai mult. Îşi aminti de ticăloşia lui Ranalee.

— Nu, îi spuse ea încet, şi îi schimbă mintea, golindu-i-o de frică şi de ură.

Gura omului se deschise într-un icnet tăcut, şi bara de metal căzu la pământ, chiar în momentul în care un escadron de capsule îşi făceau mugind apariţia deasupra lor. Araminta zâmbi spre ele în timp ce coborau, împărtăşind vederea cu toată lumea, de peste tot. Întinse o

mână şi o ajută pe Mareble să se ridice în picioare, în timp ce trupurile îmbrăcate în armură îşi făceau drum, împingându-se prin mulţimea tăcută şi ursuză.

— Vă mulţumesc, domnilor, spuse ea blând, când aceştia ajunseră în faţa ei, cu armele trase pentru a acoperi mulţimea. Vă rog, ajutaţi-l pe Danal.

Ofiţerul din frunte ezită. Îi putea simţi incertitudinea din minte, dorinţa disperată de a fi oriunde în altă parte.

— Trebuie să vii cu mine, anunţă el.

— EU SUNT VISĂTOAREA, proclamă Araminta în gaia-câmp, folosind puterea Lordului Cerului pentru a-şi susţine afirmaţia. Ofiţerul se clătină înapoi sub forţa gândului, aproape căzând în genunchii slăbiţi. În spatele lui, oamenii se fereau, ghemuindu-se sub puterea gândurilor ei. Oare Mergătorul-pe-Apă a venit cu capsula? continuă ea cu blândeţe. Nu cred. Voi merge la gaura de vierme. Aceia dintre voi care doresc să urmeze Visul mă pot însoţi.

Aruncă mulţimii o privire calculată. Nimeni nu-i mai înfrunta privirea acum.

— Cei care îi vor răni pe adepţii mei vor avea de-a face cu mine. Se uită din nou la ofiţer. Numele tău?

— Darraklan. Căpitanul Darraklan.

— Foarte bine, căpitane Darraklan, oamenii tăi îşi vor face datoria şi ne vor escorta. Va fi pace în oraş. Aceasta este dorinţa mea.

— Da, doamnă, bâlbâi Darraklan.

Araminta ridică o sprânceană. Un indiciu de cenzură sclipi dinspre mintea ei.

Căpitanul se înclină.

— Da, Visătoareo, se corectă el.

Araminta îi dărui lui Mareble un zâmbet plin de har.

— Vino.

Mulţimea se despărţi, iar ea începu să meargă în josul pantei, spre râu şi spre docuri. Soldaţii Ellezelin, încă dezorientaţi, îl ajutară rapid pe Danal să se ridice în picioare.

În momentul în care ajunse în partea de jos a bulevardului Daryad, Araminta adunase deja un adevărat

alai. Adepţii fericiţi ai Visului Viu ieşeau grăbiţi din fiecare intersecţie pentru a o saluta, din minte izvorându-le neîncredere şi bucurie. Soldaţii căpitanului Darraklan menţineau escorta atent, fără să preseze, asigurând însă un perimetru de siguranţă. Capsulele pluteau la înălţime, ţinând ritmul cu ei. Araminta le ignoră.

Fuseseră multe proteste, chiar lângă docuri. Câteva sute de locuitori mai cutezători ai oraşului îşi ridicaseră tabăra în faţa intrării principale, doar pentru a fi ignoraţi de capsulele care zburau înăuntru şi în afară, peste capetele lor. Acum, aceştia formau o mulţime de curioşi, uitându-se cum Araminta îşi conducea procesiunea spre ei. Neliniştea şi nesiguranţa începeau să se propage de-a lungul rândului din faţă. Să batjocorească paramilitarii inatacabili şi indiferenţi de dincolo de gard pentru nedreptatea pe care o aduseseră pe Viotia era un lucru, dar să înfrunte un mesia în carne şi oase cu puteri telepatice misterioase era cu totul altceva. Araminta se afla încă la o sută de metri de ei, când au început să se despartă, lăsând un pasaj liber pentru intrarea în doc. Porţile înalte au fost desfăcute în grabă, deschizându-se pentru a lăsa vederii un alt pluton de paramilitari. Aceştia erau conduşi de Clericul Phelim însuşi, care nu dădea niciun semn de complicitate sau de acceptare.

Araminta ştia că acesta era primul test real al pretenţiei sale de a fi Visătoarea. Phelim nu se va frânge precum Darraklan. Deşi era sigură că, în cele din urmă, nu ar fi capabil să reziste la tehnica de dominaţie a lui Ranalee. Spera sincer că Lordul Cerului îi va acorda asistenţă din nou, dacă i-o va cere, dacă îi va arăta un obstacol în încercarea de a-i duce pe credincioşi în Gol, aşa cum promisese că o va face. De fapt, chiar nu ar trebui să aibă nevoie de intervenţia unui Lord al Cerului. Pentru întreaga mişcare a Visului Viu, ea îşi preluase funcţia de drept, ca lider al lor, ca salvatoare a lor. Clericii deveniseră doar nişte administratori şi nişte birocraţi, funcţionari meniţi să-i faciliteze dorinţele. Judecând după expresia de pe faţa lui Phelim şi după cele câteva gânduri strict controlate pe care

îşi îngăduise să le împărtăşească prin gaia-câmp, începuse şi el să realizeze acest lucru.

Trebuie doar să merg înainte, îşi spuse ea în acel mic nucleu de identitate pe care nu îl împărtăşea în gaia-câmp, *să fiu o forţă de neoprit, aşa cum i-am promis lui Bradley. Adevăraţii adepţi nu vor sta alături de nimeni care va îndrăzni să interfereze cu mine, nu acum când le pot oferi Pelerinajul. Asta este semnificaţia Visului Viu, el este totul pentru ei.*

Un zâmbet fals respectuos se răspândi pe faţa Clericului Phelim.

— A Doua Visătoare, spuse el, cu un accent uşor pe „a doua”. Suntem atât de bucuroşi că ai ales să te arăţi, în cele din urmă. Bine ai venit.

Araminta nici măcar nu se opri din mers. Se îndreptă direct spre trupele aliniate în spatele lui Phelim. Militarii se dădură repede în lături.

— O parte din motivul pentru care am rămas ascunsă a fost suferinţa pe care ai dezlănţuit-o pe această lume, spuse ea, în timp ce îşi conducea suporterii printre soldaţi.

Mareble, care îi rămăsese aproape de-a lungul întregului drum pe bulevardul Daryad, se uită urât la Phelim. Era senzaţia comună îndreptată spre acest om. În faţă, se afla gaura de vierme. Araminta putea vedea radiaţia Cherenkov violet-albastră scurgându-se pe la margine. O lumină solară diferită strălucea prin mijloc.

Expresia lui Phelim se împietri, în timp ce acesta se lupta să se abţină.

— Te asigur că am făcut tot ce am putut să…

Se mişca împreună cu ea acum, într-un mers lateral ciudat. Araminta câştigase.

— Când voi ajunge în Palatul Orchard, voi da ordin să se facă o anchetă completă şi deschisă cu privire la contribuţia ta în această agresiune, spuse ea cu dispreţ.

— Ce… îi scăpă lui Phelim fără să vrea.

— Violenţa a fost unul din lucrurile pe care Mergătorul-pe-Apă s-a străduit să le eradicheze. Şi-a dedicat viaţa acestui lucru. Cauza lui aproape că l-a distrus, dar a reuşit.

Aceasta este adevărata sursă de inspiraţie pentru noi. Iar această invazie monstruoasă este antiteza a tot ceea ce reprezintă Visul Viu. Să-ţi închipui că vei rămâne nepedepsit pentru o astfel de atrocitate este de o aroganţă incredibilă.

Peste tot în docuri izbucniră aplauze, iar Phelim se opri brusc, uitându-se cu gura căscată cum Araminta îşi continua drumul spre gaura de vierme. O mulţime de voci entuziaste şi batjocoritoare s-au ridicat de la protestatarii aflaţi chiar în faţa intrării.

Araminta zâmbi cu mândrie, savurându-şi victoria. Gaura de vierme era chiar în faţa ei acum, păzită de pilonii înalţi de metal împânziţi cu arme şi senzori. Forţele Ellezelin se despărţiră, lăsându-i drum liber. Căştile au fost aruncate, lăsând la vedere feţele cu zâmbete largi. Adevăraţii credincioşi erau încântaţi că ea era aici, că avea să-i conducă înainte, aşa cum mişcarea le promisese mereu. Era ovaţionată şi aplaudată.

— Mulţumesc, le spuse ea. Vă mulţumesc foarte mult.

Era greu să nu pufneşti pur şi simplu în râs. Accesase de suficient de multe ori diverşi politicieni privindu-i cum manevrau mulţimile, urând întotdeauna felul în care ticăloşii cinici şi plini de ei afişau o faţă umană ori de câte ori se apropiau alegerile. Acum înţelegea cum o făceau. Să manipulezi oamenii ca pe nişte marionete era, aparent, o abilitate înnăscută.

Când ajunse la gaura de vierme, încetini şi îi apucă mâinile lui Mareble. Femeia se uită la ea cu o doză alarmantă de adoraţie. Ochii îi străluceau deasupra sângelui uscat care-i păta faţa şi rochia.

— Poţi merge acasă acum, îi spuse Araminta femeii copleşite. Voi conduce Pelerinajul în scurt timp, imediat ce navele sunt gata.

Lui Mareble începu să-i tremure buza de jos şi izbucni în plâns.

— E în regulă, o asigură Araminta. Totul e în regulă acum.

Ceea ce era o minciună gogonată. Dar era mai degrabă

mulţumită de ea însăşi, de faptul c-o putea face cu atâta încredere.

Ridicând o mână spre prietenii săi proaspăt dobândiţi, Araminta intră în gura găurii de vierme, fiind imediat înghiţită de lumina mai caldă şi mai galbenă a soarelui din Ellezelin.

— La naiba! murmură Oscar.

— Asta nu e ea, spuse Tomansio.

— Ne-a tras-o, mormăi Beckia. Complet. A ucis întreaga galaxie.

De cealaltă parte a cabinei navei spaţiale, Liatris clătină din cap, iar gura i se lărgi într-un zâmbet strâmb de admiraţie.

— Ce doamnă inteligentă. Au tot împins-o, şi-au împins-o, au înghesuit-o într-un colţ imposibil. Nu mai avea decât două opţiuni. Să cedeze sau să iasă la luptă. Nu se aşteptau să facă asta.

— Pentru că nu e ea, spuse Tomansio cu încredere.

— Arată ca ea, replică Oscar. U-amprenta îi accesa încă sursele de ştiri din unisferă, care îi arătau gura găurii de vierme la nici jumătate de kilometru de depozitul Bootle and Leicester unde era ascunsă *Elvin's Payback.* Îi trebuise multă voinţă să nu alerge afară din navă şi să se uite cu ochii lui la ce se întâmpla acolo. Sursele din unisferă îi arătau cum sute de oameni bucuroşi îşi urmau nou-găsitul mesia prin gaura de vierme către Ellezelin. Acoperirea unisferei se încheia acolo. Celălalt capăt al găurii de vierme se afla într-o zonă de securitate.

Cu toate acestea, gaia-câmpul dăruia încă ceea ce vedea Araminta, dar şi emoţiile ei, în timp ce traversa zona de aşteptare acum aproape pustie. Capsulele se grăbeau prin aer spre ea. Oamenii îşi abandonau lucrul la maşinile împrăştiate pe hectare întregi pentru a-i aclama sosirea în Marele Makkathran. *Şi oare cum va reacţiona la acest lucru dragul nostru Cleric Conservator Ethan?* se întrebă el.

— Deci, gata, asta este, spuse Beckia. Era încă ursuză pentru că era nevoită să poarte pe braţ manşonul medical

care era ocupat să-i tricoteze reparaţiile tisulare profunde la care fusese supusă după lupta din Pădurea Francola. Alţi trei agenţi îmbunătăţiţi o prinseseră la înghesuială şi câmpul ei de forţă integral îi supraîncărcase temporar partea laterală stângă. Oscar o scosese din încăierare, chiar înainte de aterizarea capsulelor. O considerase norocoasă pentru că Tomansio reuşise să-i extragă de acolo. Iar capsula medicală făcuse de-a dreptul un miracol, reparându-i capul.

— Poate, zise Oscar. Trebuie să aibă un plan.

— E o presupunere periculoasă, răspunse Tomansio. Liatris a înţeles bine, a fost forţată să facă asta, pur şi simplu ca să supravieţuiască.

— Credeam că ai spus că nu era ea, contracară Oscar.

Pe faţa frumoasă a lui Tomansio înflori un zâmbet strălucitor.

— *Touché.*

— Ea este, spuse Oscar.

— Tot nu sunt convins, răspunse Tomansio. Această… *împărăteasă* nu este aceeaşi fată după care am alergat noi. Să înfrunte Visul Viu pur şi simplu nu este în psihologia ei.

— Şi atunci despre ce e vorba? întrebă Beckia.

— Dublă cacealma, răspunse Tomansio. Au ajuns la ea, i-au intrat în minte şi au instalat propriile lor rutine de operare. Este o marionetă a Visului Viu, una care a fost împinsă în faţă pentru a concentra atenţia tuturor asupra ei. Marele bonus este că va face ceea ce vor toţi adepţii şi îi va conduce în Pelerinaj. Perfect logic pentru Ethan să facă aşa ceva, obţine tot ce şi-a dorit vreodată.

— Cu excepţia conducerii Visului Viu, replică Oscar. Acesta este următorul ei pas, trebuie să fie, nu poate face nimic altceva decât să pretindă tronul acum.

— Nu contează, spuse Tomansio. Tot primeşte ceea ce vrea, adică un bilet în Gol şi, în acelaşi timp, nu va fi el cel învinovăţit, dacă totul eşuează.

— Ceea ce se va şi întâmpla, spuse Beckia.

— Eu tot nu accept asta, zise Oscar.

Îşi aminti expresia de teamă şi de determinare pe care o

văzuse pe faţa Aramintei, atunci când se întâlniseră câteva clipe în Bodant Park. Fuga ei magnifică, eludând nu doar echipa lui, ci şi întregul complex de agenţi trimişi de fiecare jucător de putere din Confederaţie. În plus, descindea din Mellanie, iar asta însemna *probleme* la un nivel pe care aceşti cetăţeni moderni ai Marii Confederaţii nu-l puteau înţelege. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet uşor. *Ceva* despre toată situaţia nu era în regulă, aici Tomansio avea dreptate. Dar nu avea absolut nicio idee ce anume.

— Atunci, ce face? întrebă Beckia. Chiar dacă a ieşit la luptă din colţul în care o înghesuiseră, şi-a dinamitat orice alte opţiuni. Va trebui să ducă Visul Viu în Pelerinaj acum. Pe asta se bazează toată autoritatea ei subţire.

— Sinucidere? sugeră Liatris. Îi duce în Golf, şi navele Pelerinajului sunt făcute praf de războinicii Raieli.

— Mie mi-ar conveni, mormăi Beckia.

Propria convingere îl făcu pe Oscar să zâmbească.

— Aveţi un pic de încredere, le spuse Cavalerilor Gardieni. La urma urmei, este un mesia acum.

Tomansio gemu.

— Vrei să spui că tot mai vrei să stăm aici?

— Ai văzut ce se întâmplă în docuri în clipa asta. Fiecare adept al Visului Viu de pe planetă o să vină alergând la gaura de vierme, iar Phelim va trebui să oprească cupola pentru o vreme pentru a-i lăsa înăuntru. Dacă am pleca acum, am fi văzuţi cu siguranţă, ne-am distruge acoperirea.

— Nu avem nevoie de acoperire dacă operaţiunea s-a încheiat.

— Dă-i câteva zile. La urma urmei, este destul de ocupată acum. Şi are numărul meu.

— Ca noi toţi, nu-i aşa? mormăi Beckia.

Araminta stătea în partea din faţă a capsulei mari de pasageri, privind prin fuzelajul transparent înfăşurat în jurul ei. La cinci sute de metri mai jos, se aşternea Marele Makkathran, o întindere urbană fenomenală care ajungea până la orizont, în toate direcţiile. Lumina soarelui sclipea şi fulgera de pe turnurile de cristal ce se înălţau în parcurile

luxuriante. Clădirile mai mici străluceau în culori neverosimile. Era, recunoscu ea, un oraş frumos. Cu toate acestea, vederea asupra capitalei îi era uşor obturată de numărul mare de capsule ce se ridicau din fluxurile de trafic desemnate ca să o aştepte pe ea să treacă, făcând apoi o curbă pentru a se alătura armadei festive care zbura deja în spatele ei. Erau atât de multe îngrămădite laolaltă, ca un nor de fum, încât le putea vedea chiar umbra tulbure împrăştiată pe pământ.

Drept înainte, oceanul apăru la orizont în locul în care oraşul se adâncea într-o fâşie largă de parc verde. Şi acolo, strălucind în lumina soarelui de după-amiază târzie, Makkathran2 şedea cocoţat pe linia ţărmului.

— Vrei să mergi direct la Palatul Orchard, Visătoareo? întrebă căpitanul Darraklan.

Rămăsese împreună cu ea după ce trecuseră prin gaura de vierme, părând să se fi autoerijat în garda ei personală. Ea nu avea de gând să-l contrazică. Cu casca scoasă, era, de fapt, destul de frumos în genul clasic, cu maxilarul pătrat. Părul lui castaniu şi suplu îi amintea de unul dintre sinele mai tinere ale domnului Bovey.

— Nu, răspunse ea, fără a-şi lua privirea de la reproducerea halucinant de ciudată a oraşului. Edeard a intrat prima oară prin Poarta de Nord. Du-mă acolo. Va fi mai potrivit. Voi merge pe jos până la Palatul Orchard.

Ceea ce-i va da lui Ethan o mulţime de timp pentru a ridica baricade, dacă îndrăzneşte. Simţi amuzamentul sumbru ce venea din mintea lui Darraklan, în timp ce capsula începea să piardă din înălţime. Gândea, probabil, acelaşi lucru.

Au aterizat pe vasta zonă verde ce înconjura zidul de cristal. Puse piciorul pe iarbă şi se uită înapoi la armada care se lupta acum pentru un loc la sol. Chiar că întunecaseră cerul. Era sigură că niciunul dintre ei nu mai executa ordinele controlului de trafic local. *Asta e bine. Un mic nod de anarhie pe care îl influenţez eu. Nu se supun toţi în mod necondiţionat legilor lui Ethan.*

Deocamdată, toată lumea aştepta să vadă ce se va

întâmpla în continuare, împingând-o înainte, odată cu entuziasmul lor şi cu pofta ei aparent nou-dobândită pentru rolul de Visător. Tot ce trebuia să facă era să-l înlocuiască pe Ethan, iar singura modalitate de a face acest lucru era să demonstreze că determinarea şi capacitatea ei erau mai mari decât ale lui. Exact cum îi spusese Bradley.

Araminta trecu pe sub marea arcadă din zidul de cristal împreună cu mulţimea de oameni care curgeau din capsulele prost parcate pentru a forma o procesiune de carnaval în spatele ei. Nu reuşi să vadă prea mult din Makkathran2 de la nivelul solului. High Moat, spre care se deschidea poarta, era înţesată de oameni. Cu siguranţă, toată lumea care trăia în oraşul-altar venise să-i ureze bun venit. Ovaţiile care s-au ridicat la sosirea ei au fost asurzitoare. Un şir de oameni în uniformele poliţiei Makkathranului (exact ca acelea ale echipei Mergătorului-pe-Apă) au salutat-o. Darraklan şi sergentul acestora strigau încoace şi-ncolo, în timp ce Araminta îşi flutura mâna spre mulţime, deplasându-se, însă, tot timpul înainte. *Nu ezita, nu încetini.*

După un moment, poliţiştii au înconjurat-o, uşurându-i trecerea spre podul de peste Canalul Arcului de Nord şi intrarea în Ysidro.

Se înşelase crezând că întreaga populaţie se afla pe High Moat. Străzile înguste şi întortocheate din Ysidro erau înţesate zdravăn cu suporteri, unii chiar plângând. Straniu de familiara tavernă Blue Fox era acolo, lângă podul de gresie gălbuie care o duse în Golden Park, unde lumina soarelui sclipea reflectată de stâlpii albi. O altă mare de trupuri se îmbulzeau în spaţiul larg deschis. Cupolele înalte ale Palatului Orchard dominau orizontul îndepărtat.

În timp ce mergea de-a lungul uneia dintre aleile elegante ale parcului, Darraklan se aplecă să-i murmure la ureche:

— Consiliul Clerical s-a adunat la intrarea în palat.

— Minunat, răspunse ea. O mulţime de copii erau înşiraţi de-a lungul aleii, ochii tuturor strălucind cu adulaţie. Era greu să continue să împingă lucrurile înainte ştiind că în

cele din urmă le va trăda încrederea şi respectul. *Părinţii lor sunt cei care i-au înşelat, nu eu. Eu voi fi adevărul pentru ei.*

Când ajunse la podul de frânghie şi lemn care trecea peste Canalul de Centură, hotărârea îi revenise. Miile de feţe zâmbitoare care o îndemnau înainte nici nu şi-au dat seama când a traversat canalul. Darraklan o însoţea, în timp ce poliţiştii încercau să împiedice mulţimea să se împingă de-a dreptul în canal. Toţi erau atât de disperaţi să vadă ce se va întâmpla în continuare, gândurile lor combinate îndemnând clericii să o recunoască pe noua lor Visătoare.

Aşa cum spusese Darraklan, Consiliul Clerical o aştepta chiar în Sala Malfit, arătând impresionant în robele stacojii cu negru. Ethan stătea în faţa lor, robele lui albe strălucind mai tare chiar decât cele ale Aramintei. Destul de firesc, recunoscu ea. La urma urmei, ea şi le croise pe ale sale din perdelele semiorganice ale domnului Bovey.

Clericul Conservator se înclină adânc.

— Visătoareo, spuse el, bine ai venit. Am aşteptat atât de mult momentul acesta.

Araminta îi aruncă un zâmbet viclean. Pentru cineva care tocmai fusese manevrat politic, era într-o dispoziţie surprinzător de bună.

— Ai grijă ce-ţi doreşti.

— Într-adevăr. Pot să te întreb de ce ai ieşit, în sfârşit, în faţă?

— Era timpul, răspunse ea. Şi am dorit să pun capăt suferinţelor Viotiei.

— Acesta a fost lucrul cel mai regretabil.

— Ţine de trecut, spuse ea detaşat, ştiind cât de mânioasă va fi lumea ei natală auzind asta. Sunt aici ca să-i conduc pe cei care-şi doresc o viaţă mai bună, cei care aleg să trăiască aşa cum a făcut-o Mergătorul-pe-Apă.

Apelă din nou la Lordul Cerului, care spuse:

— Vă aşteptăm. Vă vom îndruma.

Exclamaţia de bucurie a mulţimii de afară a putut fi auzită prin zidurile groase ale sălii. Araminta zâmbi în mod

semnificativ către Ethan: e rândul tău.

— Suntem onoraţi, răspunse el cu efuziune.

— Mulţumesc. Trecem în camera Consiliul Superior, acum? Avem multe lucruri de pus la punct.

Ethan se uită de-a lungul şirului de Clerici Consilieri cu feţe pline de speranţă şi incertitudine. Unul dintre ei zâmbi alunecos.

— Desigur, Visătoareo, zise el.

— Rincenso, nu-i aşa? întrebă Araminta.

— Da, Visătoareo.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru sprijin.

— Cu plăcere.

Pun pariu că da, sfârc mic şi onctuos.

— Încotro?

Plecăciunea lui Rincenso era atât de adâncă, încât friza parodia.

— Pe aici, te rog, Visătoareo, îi indică el.

Araminta privi furtuna eternă ce se desfăşura pe tavan, în mod ciudat întristată de faptul că era doar o replică a adevăratei Săli Malfit. Imaginile vii de deasupra ei nu erau decât o copie a sistemului planetar al Querenciei. Acum, dacă se angajase în asta, era de fapt dornică să meargă până la capăt, să se plimbe prin Makkathranul cel real şi să vadă cu ochii ei străzile şi clădirile în care se jucaseră dramele lui Edeard.

Traversară în tăcere o sală mai mică, Sala Toral, intrând apoi în camera Consiliului Superior. Araminta zâmbi la vortexul solar ce se juca pe tavanul boltit. Aici, discul de acreţie al soarelui de cupru era încă în zilele sale de glorie, nu cum îl văzuse Justine, cu cometele îndrăzneţe diminuându-se şi cu o nouă planetă orbitând acolo unde nu ar fi trebuit să fie niciodată.

— Nu l-aţi actualizat? întrebă ea tărăgănat, în timp ce se îndrepta direct spre tronul incrustat cu aur de la capătul mesei lungi.

— Acesta este Makkathranul Mergătorului-pe-Apă, Visătoareo, declară Ethan.

— Desigur. Nu că ar conta. În curând vom pleca de aici

pentru totdeauna. Luaţi loc, spuse ea cu graţie.

Ethan îşi alocă scaunul din stânga ei, în timp ce Rincenso se aşeză vizavi de el. Locurile erau suficiente doar pentru cei prezenţi. *Fără Phelim,* gândi cu înţelepciune. *Să lăsăm lucrurile aşa.* Clericul slăbănog o nelinişte a oarecum.

— Pot să te întreb dacă intenţionezi să păstrezi schimbul cu gaia-câmpul la nivel atât de larg? spuse Ethan.

— Până când vom intra în Gol, da, confirmă ea. Adepţii Visului Viu au avut parte de prea multe îndoieli şi necazuri în viaţa lor în ultimul timp, şi nu în mică măsură din cauza ta, Clericule. Simt că au nevoie să se asigure, să vadă cu ochii lor că fac sincer tot ce pot ca să-i conduc în Pelerinaj. Aceasta este singura mea preocupare acum. Astfel încât voi cere consiliului să continue să desfăşoare activităţile de zi cu zi ale Visului Viu.

Îl studie pe Ethan, curioasă să vadă cum va reacţiona. Era atât de dureros de evident că nu înţelegea şi nici nu credea în aparenta ei convertire la cauză. Suspecta ceva, dar nu putea vedea ce anume era în neregulă.

— Voi fi încântat să te ajut cu tot ce-mi stă în putinţă, răspunse Ethan.

— Toţi vom fi, adăugă repede Rincenso.

Araminta trebui să se lupte cu ea însăşi să nu lase se i se scurgă în gaia-câmp niciun pic din dezgustul provocat de linguşeala clericului.

— Excelent. Deci, prima mea întrebare se referă la progresele flotei Pelerinajului.

— Toate corpurile navelor sunt complete, răspunse Clericul DeLouis. Asamblarea va mai lua un timp, dar sperăm că nu mai mult de o lună.

— Şi propulsoarele? întrebă Araminta.

Faptul că Ethan se afla la mai puţin de un metru distanţă o ajută, probabil, dar el nu-şi putu ascunde mica zvâcnire de consternare. Se întoarse să-l fixeze cu o privire calmă.

— După estimările mele, folosind un hiperpropulsor standard, ne va lua aproape o jumătate de an pentru a ajunge la Gol.

— Da, Visătoareo.

— Există, de asemenea, problema războinicilor Raieli. Justine abia a reuşit să treacă de ei.

— Facem unele aranjamente, răspunse Ethan reticent.

— Care sunt?

Ethan făcu un mic gest cu mâna.

— Sunt confidenţiale.

— Nu mai sunt. Această obsesie nesănătoasă pentru secretoşenie şi violenţă se termină acum. A făcut nespus de mult rău Visului Viu. Inigo şi Edeard nu ar fi tolerat un astfel de viciu. În plus, nu mai suntem membri ai Marii Confederaţii şi vă aflaţi sub protecţia mea. Deci, ce aranjamente s-au făcut?

— Eşti sigură că…

— Da!

— Foarte bine. Am organizat livrarea de ultrapropulsoare pentru fiecare navă a Pelerinajului. Durata călătoriei ar trebui să fie mai mică de o lună.

— Bună treabă. Şi navele de război Raiel? Cum putem trece de ele?

Ethan era complet impasibil.

— Aceeaşi unitate de producţie va asigura şi câmpuri de forţă capabile să reziste unui atac al războinicilor Raieli.

— Înţeleg. Şi costul?

— Este bugetat. La urma urmei, avem bogăţia întregii Zone de Liber Schimb la dispoziţia noastră.

Vocea Aramintei se aspri.

— Costul, te rog, Clericule. Care anume este costul politic pentru această tehnologie?

Toţi cei de la masă se întoarseră să se uite la Ethan. Presiunea curiozităţii din gaia-câmp era extraordinară. Chiar şi Lordul Cerului afişa o mică doză de interes, antrenată de volumul de emoţie.

— Furnizorul nostru va fi luat în Gol împreună cu noi.

— Logic, spuse Araminta. Le zâmbi cu graţie. Vă mulţumesc fiecăruia şi tuturor pentru că m-aţi întâmpinat. Ne vom întâlni oficial mâine, după ce mă voi instala. Ethan, voi folosi camerele destinate primarului de aici, din Palatul Orchard, ca reşedinţă până când vom pleca.

— Da, Visătoareo.

Părea surprins de faptul că nu exista nicio cenzură cu privire la afacerea lui faustiană.

Darraklan trase cu ochiul prin uşă în timp ce Consiliul Clerical încă copleşit, dar uşurat, ieşea din încăpere. Araminta ridică un deget spre el.

— Încă un moment, te rog.

— Da, Visătoareo.

Făcu o plecăciune şi închise uşile după ultimul Cleric ieşit. Araminta îşi îngădui o privire lentă în jurul camerei de consiliu, ochii căzându-i din nou pe imaginea strălucitoare care se învârtea la nesfârşit pe tavan. Se întrebă cum se descurca Justine în interiorul Golului, dacă ajunsese deja la adevăratul Makkathran. Dar nu, asta ar dura zile – dacă nu chiar săptămâni – chiar şi cu timpul accelerat din Gol. Cu toate că *Silverbird* ar trebui să sosească acolo înainte ca navele Pelerinajului să ajungă la graniţă. *Ozzie! Sper că ea şi Gore pot face ceva să rezolve, până atunci, grămada asta de rahat, altfel am încurcat-o. Gore vorbea de parcă ar avea un plan, sau cel puţin o idee. Îmi e, de asemenea, dator. Poate că mă va contacta.* Într-un fel, suspecta că ea va trebui să facă cea mai mare parte din treabă. Dar, pentru moment, trebuia să facă faţă adevăratei ameninţări. Trase aer în piept, simţind cum miliardele de adepţi ai Visului Viu îi împărtăşeau mintea cu un sentiment de agitaţie, în timp ce propria ei nelinişte se scurgea în afară.

— Nu ai de gând să vorbeşti cu mine? întrebă ea camera. Vocea îi reverbera din pereţii duri. Ştiu că îmi împărtăşeşti mintea.

Încăperea continuă să rămână tăcută. Pustie. Araminta lăsă să-i iasă un oftat uşor exasperat şi îşi îngădui să-şi arate iritarea.

— Vorbesc *cu tine* – care ai ieşit din închisoarea Pământului. La un moment dat, trebuie să vorbeşti cu mine, pentru că eu sunt singura cale de a ajunge în Gol. Să începem acum. Nu te teme. Ai văzut că sunt şi rezonabilă, şi practică.

Curiozitatea în gaia-câmp deveni mai intensă, fiecare

încordându-se să perceapă cu ce anume vorbea. U-amprenta îi raportă că reţeaua de comunicare securizată a camerei Consiliului Superior se activa. O proiecţie solido apăru la celălalt capăt al mesei. Nu era o persoană, ci o simplă sferă întunecată radiind o lumină violetă sumbră. Araminta o înfruntă impasibilă.

— Felicitări pentru ascensiunea ta, Visătoareo.

Vocea era de sex feminin, cu un sunet sinistru.

— Iar tu eşti?

— Ilanthe.

— Tu trebuie să fii cea care furnizează ultrapropulsoarele şi câmpurile de forţă.

— Agenţii mei au aranjat asta cu Ethan, da.

— Câmpurile de forţă vor fi suficient de puternice pentru a ne proteja de războinicii Raieli?

— Cred că da. Sunt de acelaşi tip cu cele care protejează în prezent Pământul.

— Ah. Şi pentru această generozitate te aştepţi să fii luată în Gol?

— Fără ajutorul meu nu poţi ajunge la graniţă.

— Şi fără mine, nu poţi ajunge în interior.

— S-ar părea că avem nevoie una de alta.

— Înseamnă că am ajuns la o înţelegere.

— Mă vei lua?

Vocea lui Ilanthe avea o notă de surpriză.

— Golul îi salută pe toţi cei care caută împlinirea. Orice ai fi, este evident că ai nevoie de ceea ce poate oferi Golul. Prin urmare, voi fi bucuroasă să te duc la el. La urma urmei, destinul meu ca Visătoare este să-i ajut pe cei care tânjesc să ajungă la Inimă.

— Foarte nobil din partea ta. Şi de-a dreptul de necrezut.

— Eşti rea.

— Nu, sunt motivată. Nu doar Inigo şi Edeard au avut o viziune asupra unui viitor frumos.

— Cu toate acestea, eşti împotriva Marii Confederaţii şi a cetăţenilor săi.

— Iar mă judeci greşit. Pur şi simplu doresc să ating un scop diferit de aspiraţiile banale care au existat până acum

în rândul speciei noastre. Un obiectiv înălţător şi minunat pe care toată lumea îl poate împărtăşi. Am nevoie de ajutorul Golului pentru a-l duce la îndeplinire.

— Atunci, îţi doresc numai bine în călătoria ta.

— De ce?

— Pentru că Golul ţi se va opune. Inima nu va tolera rea-voinţa, indiferent de intenţia din spatele ei, fie ea iluzorie sau deliberată. Nu o poţi evita, nu te poţi sustrage. În ciuda numeroaselor mele îndoieli, eu chiar cred în bunătatea Inimii, pentru că m-am îngemănat cu Lorzii Cerului care îi cunosc cu adevărat generozitatea. Dacă va fi necesar, voi călători eu însămi acolo pentru a-ţi expune maşinaţiunile.

— Îţi urez succes.

— Ştiind acest lucru, ştiind că îţi voi fi adversar, tot mai vrei să vii cu noi?

— Da. Tot mai vrei să mă iei?

— Da.

— Aşa să fie. Soarta noastră va fi decisă în Gol.

— Aşa va fi.

Sfera păli şi proiectorul solido se opri. O respiraţie lungă scăpă printre buzele strânse ale Aramintei. Zâmbi nervos în beneficiul publicului său de miliarde de oameni vrăjiţi.

— Madona! Mă întreb cum va fi a doua zi.

Paula era la fel de curioasă în legătură cu asta.

— Pune ceva la cale, insistă Oscar pe linkul ultrasecurizat. Autoîncoronarea aceasta este doar începutul.

— Nu văd ce altceva mai poate face, spuse Paula.

— Ei bine, da... Dacă ar fi evident, toată lumea s-ar prinde şi n-ar mai avea niciun sens.

— Îmi place optimismul tău. A fost întotdeauna calitatea ta cea mai înduioşătoare. Îţi închipui, probabil, că Ilanthe va vedea în curând cât de greşite sunt căile ei.

— Pari amară.

Paula îşi frecă fruntea, surprinsă să-şi dea seama că mâna îi tremura. Dar adevărul era că nu dormise de zile întregi. Nici chiar biononicele nu-i puteau alunga oboseala

atât de mult timp.

— Probabil că sunt. Noi suntem băieţii buni, Oscar, nu ar trebui să fim cei care pierd.

— Nu am pierdut. Suntem departe de a pierde. Navele Pelerinajului nu au fost chiar terminate, fără a mai vorbi de lansare. Deci, spune-mi, în câte moduri, prin câte operaţiuni sub acoperire le putem sabota?

— Sute, dar asta ar fi doar o întârziere. Nu o soluţie.

— Vreau să continui. Vreau să văd dacă Araminta mă va contacta.

— N-o va face. Toată lumea din galaxie poate observa fiecare secundă din existenţa ei. Este de fapt destul de inteligentă. Faptul că se împărtăşeşte în felul acesta o pune dincolo de simplul statut de Visător. A ajuns aproape la acelaşi nivel cu Edeard. Fiecare moment din viaţa ei este disponibil pentru adepţii săi pentru a fi idolatrizat, la fel cum erau şi ale lui. Dar vor continua să o susţină numai dacă face ceea ce doresc ei şi îi duce în Gol. Nu are nicio scăpare.

— Fă-mi plăcerea, te rog. Şi eu cred în ea. Altfel decât toţi ceilalţi, dar cu toate acestea am credinţă. Nu e proastă, şi este urmaşa lui Mellanie.

— Dacă pe asta se bazează credinţa ta, suntem serios în rahat.

— Da, am observat şi eu asta.

Paula zâmbi obosită.

— Bine, Oscar. În mod sigur nu am nimic altceva să-ţi dau de făcut. Rămâi cu misiunea iniţială, vezi dacă o poţi contacta pe cea de a Doua Visătoare.

— Mulţumesc.

— Ce cred colegii tăi despre ideea asta?

— Sunt încă pe statul de plată.

— Sunt toţi bine? Pădurea Francola a părut inutil de violentă.

— N-a fost vina mea, sincer.

— Ai fost acolo.

— Am fost. Şi încă nu înţeleg ce s-a întâmplat. Calea a devenit cumva activă. Toţi am ştiut-o. La naiba, am *simţit*-

o. Dar ea nu a ieşit pe acolo.

— Şi totuşi, a apărut în Colwyn City imediat după aceea.

— Exact. Vezi, e ceva mai mult cu ea decât putem înţelege noi. Sunt sigur că ai observat ce poartă în jurul gâtului.

— Da.

— Şi ştia despre Ilanthe. Eu nu am ştiut.

— Era strict secret. Marina ştia că a scăpat.

— Deci, îşi obţine informaţiile de undeva. Înţelege ce se întâmplă. Ceea ce înseamnă că ştie ce are de făcut.

— Sper că ai dreptate, Oscar.

— Şi eu. Ce ai de gând să faci acum?

— Să urmăresc pistele, să acţionez în funcţie de informaţii. Ca de obicei.

— Mult noroc.

Linkul se întrerupse. Paula se lăsă pe spate pe canapea, închizând ochii pentru un moment, ca să-şi adune voinţa de care avea nevoie pentru următorul apel. Nu era nimic rău în a fi obosită, dar situaţia era în desfăşurare, cu sau fără ea.

În exovedere i-au apărut nişte simboluri, iar rutinele secundare i-au scos rezultatele tehnice. *Alexis Denken* se afla în prezent în modul de camuflaj complet, la cincizeci de mii de kilometri deasupra Ecuatorului Viotiei. Unitatea de comandă executase o căutare minuţioasă în spaţiul local după semne că şi altcineva era ascuns deasupra planetei. Primele opt nave au fost destul de uşor de detectat pentru senzorii ei. Bănuia că erau vase de rezervă pentru diferitele echipe de agenţi de pe planetă. Acum găsise o alta, o foarte slabă anomalie hiperspaţială la un sfert de milion de kilometri distanţă de planetă. Efectul de camuflaj era de primă clasă. Nimic mai prejos decât senzorii lui *Alexis Denken* fabricaţi de ANA nu ar fi fost în stare să o depisteze. Ceea ce o făcea să se întrebe cine erau şi dacă acest lucru conta.

U-amprenta îi deschise un link sigur către amiralul Juliaca.

— Nu mă aşteptam la acest lucru, spuse ea.

— Nici eu, confirmă amiralul. Preşedintele nu este fericit

cu evenimentele de azi.

— Vrei să spui că Preşedintele este speriat.

— Da. Cea mai plauzibilă presupunere a noastră este că cineva a capturat-o şi i-a intrat în minte. O controlează doar de la distanţă acum. Probabil Ethan însuşi, dacă nu chiar Ilanthe.

— Nu se potriveşte. Nu cred că Ethan şi Ilanthe şi-ar fi dorit ca micul lor aranjament meschin să devină public. Şi cum a aflat Araminta despre Ilanthe?

— Exact, trebuie să fi fost preluată de cineva.

— Sau a intrat în comuniune cu Silfen Motherholm în timp ce era pe căile lor. La urma urmei, încă tot nu avem idee cum s-a întors pe Viotia, şi s-ar părea că a fost numită Prietenă Silfen.

— Bine, spuse amiralul. Şi atunci, de ce ar vrea Silfenii ca Visul Viu să plece în Pelerinaj?

Paula îşi presă din nou vârful degetelor pe tâmple, masându-se ferm.

— Nu am niciun indiciu. Spun doar că este posibil ca Araminta să fi decis să-şi facă propriul joc.

Abia îi venea să creadă că repeta speranţele lui Oscar, dar cu ce altceva putea explica un astfel de comportament extraordinar?

— Atunci, noul ei joc o să ne omoare pe toţi.

— Marina va distruge flota Pelerinajului?

— Preşedintele Alcamo nu a hotărât încă ce va face. Suntem la fel de compromişi acum ca şi înainte, dacă nu mai rău. Dacă Ilanthe îşi ţine promisiunea şi furnizează pentru nave câmpuri de forţă similare cu bariera Sol, atunci acestea vor fi invulnerabile la orice lucru cu care le putem ataca. Ne rămâne doar o mică fereastră pentru cât timp se mai află în construcţie la sol.

Paula văzu imediat o problemă cu asta.

— Sunt în construcţie lângă Marele Makkathran.

— De fapt, sunt în interiorul limitelor urbane. Ceea ce înseamnă că se află sub câmpurile de forţă de apărare civilă ale oraşului. Dacă le scoatem, vom distruge jumătate din oraş, cel puţin, probabil mai mult. Paula, chiar dacă aş

da ordinul, nu sunt sigur că navele Marinei l-ar executa. Şi nici nu i-aş învinui. Şaisprezece milioane de oameni trăiesc acolo.

— Miliarde de oameni trăiesc în întreaga Mare Confederaţie. Trilioane de entităţi trăiesc în galaxie.

— Ştiu.

— Sabotajul sub acoperire va fi destul de uşor. Nu trebuie să fie un atac frontal.

— Crede-mă, la întocmirea unor asemenea planuri lucrăm acum.

— Dar asta nu va face decât să întârzie lucrurile.

— Dacă câştigăm suficient timp, ANA ar putea sparge bariera.

— Dacă vom întârzia Pelerinajul prea mult, Ilanthe i-ar putea oferi Aramintei o plimbare pe nava ei. Atunci am fi cu adevărat în încurcătură.

— Suntem mult mai preocupaţi de ceea ce va face Golul, spuse amiralul. A început deja o expansiune, prima dată, când Araminta a încercat să refuze. Dacă o vom bloca, nu se ştie cum va reacţiona la asta. Ca s-o spun pe şleau, acum ştie unde locuim.

— Deci, avem nevoie de încă o opţiune.

— Da, Paula… Ai vreo idee ce pune la cale Gore?

— Nu, mă tem că nu.

— La naiba. Ei bine, asta ne lasă cu exact nimic.

— Am crezut că Raielii au răspuns solicitării noastre de a încerca să străpungă bariera Sol.

— Da, Qatux a acceptat să ne ajute. Ne aşteptăm ca *High Angel* să plece spre Pământ într-o oră. Marina îşi evacuează personalul de bază pe Kerensk, inclusiv pe mine – la urma urmei nu ştim dacă se va mai întoarce.

— Eu consider implicarea lor un lucru promiţător. Nimic nu-i mai stârneşte prea mult pe Raieli în prezent.

— Cred că Ilanthe şi Araminta au reuşit să le atragă atenţia.

— Exact.

— Ai şi altceva pentru mine?

— Îmi pare rău, dar tot ce ne-a rămas este ca Inigo să fie

în viaţă şi pe *Lindau.*

— Şi cum ne ajută asta? El este cel care a declanşat tot nonsensul ăsta nenorocit.

— Exact. El ar putea fi în măsură să-l oprească. Cu siguranţă a fost nevoie să-şi schimbe în mod radical părerea ca să abandoneze Visul Viu. Câţiva oameni puternici, care au crezut acest lucru justificat, au cheltuit un efort şi o energie considerabile pentru a-l găsi.

— Ce propui? Să interceptăm *Lindau?*

— Nu este o opţiune bună. Nu încă. Personajul acela, Aaron, este foarte tenace în misiunea lui, şi a ucis deja multe persoane în timpul urmăririi. Dacă este ameninţat, ar putea avea şi instrucţiunea de a-l elimina pe Inigo.

— Sau poate că nu.

— Desigur. Dar dacă Inigo este ultima noastră şansă rămasă şi se află la bordul acelei nave de recunoaştere, nu putem risca. Este o navă mică. Aaron nu are nicio rezervă, nu poate fugi nicăieri. Prudenţa ar sugera să aşteptăm până când ajunge pe Spike. Ceea ce ne deschide nişte opţiuni din punct de vedere tactic.

— Bine, Paula, dar asta este o problemă deschisă şi nu vreau s-o ignor. Avem nevoie de fiecare rază de speranţă pe care o putem găsi.

— Nu o voi lăsa să ne scape, te asigur. Am o navă care poate ajunge rapid pe Spike, atunci când va fi necesar.

Alerga din nou pe holul vast, cu arcadele sale cristaline extrem de înalte. Oamenii se împrăştiau în faţa lui, oameni înspăimântaţi. Copii. Copii cu lacrimi şiroind pe feţele lor dulci.

Cu toată nesiguranţa şi confuzia lui, ştia că nu ar trebui să fie aşa. Era un gând de care se agăţa cu fermitate. O convingere izolată într-o lume ce-o luase pe un drum teribil de greşit. Societatea umană exista pentru a-şi proteja copiii. O idee fundamentală pe care se putea sprijini cu uşurinţă. Nu că o astfel de idee ar avea vreo însemnătate pentru realitatea fizică de care era înconjurat.

Focuri de arme răsunau peste tot în jurul lui. Linii

colorate, elegante, de energie formau modele complexe încrucişate în aer. Câmpurile de forţă adăugau imaginii o ceaţă mov. Veni apoi cacofonia ţipetelor.

Fugi şi se aruncă peste un grup de copii care plângeau. Nu folosi la nimic. Întunericul îl urmă, plutind prin încăperea vastă ca un început de maree. Se ondulă în jurul său. Şi îi simţi mâna pe umăr, în mijlocul unei ciocniri de culori strălucitoare. Durerea izbucni, intrându-i mistuitoare în carne, căutându-i inima.

— N-ai să mă părăseşti, îi şoptit mătăsos în ureche.

Se luptă, zvârcolindu-se cu disperare sub strânsoarea ei, în timp ce durerea era înlocuită treptat de o răceală şi mai înspăimântătoare.

— Nimeni nu mă părăseşte, îi spuse ea.

— Eu da! strigă cu glasul spart. Nu vreau asta.

Şi mai multe lumini colorate, orbitoare, explodară de-a lungul marginii de întuneric. Se trase cu putere din strânsoarea ei de fier…

…şi căzu din patul îngust, aterizând dureros pe podeaua cabinei. O ceaţă ciudată de abanos îi astupa vederea în timp ce încerca să se concentreze asupra peretelui compartimentului de pe *Lindau.* Acesta pulsa într-un ritm ca de inimă şi se bomba în nişte dilatări ciudate, ca şi cum ceva încerca să iasă afară din coşmarul lui. Gemu şi închise ochii strâns, încercând să alunge intruziunea înfiorătoare. Durerea era totuşi reală, pulsându-i în spatele tâmplelor precum migrena diavolului. Apoi, îşi aminti de o coroană de ace de argint subţiri contractându-se în jurul capului său, străpungându-i pielea, alunecând cu uşurinţă prin os pentru a-i penetra creierul, şi de lumina roşie teribilă care îi strălucea în gânduri, expunându-i fiecare segment mizerabil din el.

— Fă-o, strigă în neant. Fă-o, acum! Gheare ascuţite nemiloase începură să-i sfâşie segmentele vitale. Acum ţipetele lui erau tăcute, continuând mereu şi mereu, în timp ce mintea îi era mărunţită până când, în cele din urmă, din fericire, se goli cu totul. Nu mai rămăsese niciun gând, aşa că încetă să gândească…

Aaron se trezi cu obrazul strivit incomod de punte, cu gâtul într-un unghi nefiresc. Era ca şi cum îşi recăpăta cunoştinţa după o lovitură de knock-out. Pielea îi era rece. Tremura din pricina şocului şi de la tot.

— Oh, rahat, chestia asta trebuie să înceteze, gemu el, împingându-se încet în sus, în şezut.

Cabina căpitanului era un dezastru. Nu se obosise încă să instruiască un servibot ca s-o cureţe. Mediul personal nu era o prioritate pentru el, spre deosebire de ceilalţi doi, care păreau destul de nemulţumiţi de mica lor cabină comună. Ordonă o scanare de câmp biononică rapidă pentru a-şi verifica prizonierii. Se relaxă treptat, văzându-i în display-urile din exovedere. Se aflau în cabina principală. Acum, că statutul lor era confirmat, continuă cu o trecere în revistă a sistemelor lui *Lindau.* Din cauza stricăciunilor suferite pe Hanko, o mulţime de componente operau la marginea marjei de siguranţă. Dar încă funcţionau, se aflau încă în hiperspaţiu şi pe cursul spre Spike.

Aaron îşi acordă un moment pentru a se şterge cu un prosop înmuiat în soluţie de curăţat pentru călătorie, trăgându-şi apoi pe el nişte haine găsite în dulapul din cabină. Căpitanul lui *Lindau* avea aproape aceleaşi măsuri ca el. Boţii nu trebuiseră să facă decât câteva ajustări, pentru a-i putea purta tricourile şi pantalonii în stil conservator. Şi astfel, îmbrăcat în pantaloni trei sferturi de culoare cafenie şi un tricou mov fără mâneci, se alătură celorlalţi doi pentru micul dejun.

Când intră în cabina principală, Corrie-Lyn îi aruncă o privire ursuză, apoi se întoarse la castronul ei de iaurt cu cereale. Aaron nu avea nevoie de nicio scanare ca să ştie că era mahmură. Renunţase să mai încerce să împiedice singura unitate culinară rămasă să mai producă alcool pentru ea. Componentele electronice ale acesteia erau într-o stare proastă şi ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era un război de software furios în interiorul circuitelor sale.

— Bună dimineaţa, îi spuse politicos lui Inigo. Cel puţin ex-Visătorul îi arătă un scurt semn de recunoaştere, ridicându-şi privirea din farfuria cu pâine prăjită şi

marmeladă. Aaron comandă un covrig prăjit cu ou fiert pe somon afumat, suc de portocale şi o cană de ceai.

— De ce miroşi a înălbitor? întrebă Corrie-Lyn.

— Miros?

— Ai folosit *travel-fresh,* îl acuză ea. Există un duş care funcţionează, ştii?

Unitatea culinară piui şi Aaron deschise uşa din oţel inoxidabil. Micul dejun era înăuntru. Ezită din cauza mirosului puţin ciudat, apoi transferă totul pe o tavă. Singurul scaun rămas la masă se rupsese în timp ce încercase să se retragă, lăsând un nodul gri ce ieşea din podea, cu un gol în partea de sus, insuficient de mare sau de adânc pentru a te putea aşeza. Aaron se înghesui totuşi în el.

— Duşul este în camera voastră, replică el.

— Şi tu pui intimitatea noastră mai presus de igiena ta? De când?

Inigo se opri din mestecat şi se uită în tăcere la tavan.

— Corrie-Lyn, vom fi la bord împreună pentru o vreme, spuse Aaron. Aşa cum poate ai observat, această navă este foarte mică şi nu există multe lucruri pe ea care să funcţioneze prea bine. Acum, nu mă aştept la explozii de recunoştinţă din partea ta, dar am convingerea că o politeţe elementară ne va ajuta să trecem peste asta fără să fiu nevoit să-ţi rup picioarele alea nenorocite. Pricepi?

— Bastard fascist.

— Este adevărat că Ethan te-a ţinut în Consiliul Clerical doar pentru că erai curva lui privată?

— Du-te dracului!

Corrie-Lyn se ridică rapid, uitându-se urât la Aaron.

— Vezi? îi spuse acesta cu blândeţe. Este un drum cu două sensuri. Şi tu nu-mi poţi rupe picioarele.

Corrie-Lyn ieşi din cabina principală călcând apăsat. Inigo o privi plecând, după care continuă să-şi mănânce pâinea prăjită. Aaron luă o gură din sucul de portocale, apoi atacă oul. Avea gust de peşte stricat.

— Ce dracu'…

— Pâinea mea prăjită are gust de miel rece, recunoscu

Inigo. Biţii graşi. Mi-am folosit biononicele pentru a-mi modifica impulsurile din receptorii de gust. Ajută un pic.

— Bună idee. U-amprenta lui Aaron interogă unitatea culinară pentru a încerca să identifice problema. Rezultatul nu a fost promiţător. Fişierele de memorie pentru textură sunt corupte, şi se pare că nu există niciun backup rămas la bord, un lot întreg de kuburi au fost distruse fizic. Va produce genul ăsta de porcării tot drumul până la Spike.

— Corrie-Lyn nu are biononice. Ea nu le poate ameliora gustul.

— Asta o să-i asigure o distracţie pe cinste, sunt sigur. Va trebui să inventariem rezervele preambalate, să vedem dacă există suficiente ca să-i ajungă tot drumul.

— Sau ai putea pur şi simplu să te conectezi la unisferă cu un canal TD şi să descarci câteva fişiere noi.

Aaron îl privi peste marginea paharului de suc de portocale – al cărui gust era în regulă.

— Asta nu se va întâmpla. Nu pot risca o infiltrare. Unitatea de comandă este în aceeaşi stare ca şi restul navei.

— Ai avut un vis teribil de urât noaptea trecută, spuse Inigo liniştit. Trebuie să fii atent la lucrurile care ţi se scurg în personalitatea reală.

Aaron îşi ridică o sprânceană.

— Personalitatea mea reală?

— Bine, atunci, cea care te ţine în funcţiune. Îmi fac griji pentru domnul Paranoia care nu vrea să rişte să descarce un fişier de sinteză alimentară.

— OK. Ca referinţă pentru viitor, exact această personalitate m-a ţinut în viaţă de-a lungul misiunilor mele şi m-a ajutat să pun mâna pe tine. Şi doar în câteva săptămâni după ce mi-ai fost atribuit, în timp ce toţi ceilalţi din Confederaţie te vânează de şaptezeci de ani. Aşa că ţi-ai putea dori să reconsideri estimarea asta amărâtă asupra capacităţilor mele operaţionale.

Inigo îşi flutură mâinile într-un gest uşor de acceptare.

— Cum doreşti. Dar trebuie să înţelegi că sunt curios cu privire la compoziţie. N-am mai întâlnit o minte ca a ta până

acum. Ai lipsuri, şi nu mă refer doar la amintiri. Fibre emoţionale întregi par să fi fost suprimate. Asta nu e bine pentru tine. Emoţiile pe care ţi le-ai permis sunt anormal de puternice. Aşa că eşti dezechilibrat.

— Asta îmi tot spune şi Corrie-Lyn.

Gustă iar din ou. Biononicele îi schimbaseră receptorii de gust. De data aceasta, gălbenuşul avea gust de ciuperci. Era ciudat, dar hotărî că putea trăi cu el.

— Ai fost dur cu ea, replică Inigo acuzator. Nu e de mirare că te urăşte.

— Te-am găsit pentru ea. E doar nerecunoscătoare, asta-i tot. Sau nu vrea să admită faţă de ea însăşi cât de dispusă era să plătească preţul.

— Şi care era preţul?

— Trădarea. De asta a fost nevoie ca să-ţi dăm de urmă.

— Hm. Interesantă analiză. Toate astea ne aduc din nou la situaţia noastră actuală. Deci mă duci pe Spike pentru a-l vedea pe Ozzie. Şi apoi ce?

— Nu ştiu.

— Angajatorul tău necunoscut trebuie să-ţi fi dat ceva indicii, măcar în linii mari. Pentru a fi un agent de teren eficient trebuie să-ţi reevaluezi în mod constant opţiunile. Ce se întâmplă dacă *Lindau* este făcută knock-out de cei din opoziţie – oricine ar fi ei. Ce se întâmplă dacă sunt răpit?

Aaron zâmbi.

— Atunci, te omor.

Cabina pe care o împărţeau Corrie-Lyn şi Inigo era mică. Era destinată pentru cinci membri ai echipajului, dar numai în teorie, deoarece în ritmul de rotaţie la datorie al Marinei pe care îl urmau aceştia însemna că doar doi dintre ei ar fi trebuit s-o folosească simultan, făcând cu schimbul la interval de câteva ore. Inigo socoti că toţi trebuie să fi fost foarte intimi unul cu altul. Paturile erau complet extinse şi fixate la un unghi de zece grade, cu marginile curbate în sus, ca şi cum ar fi fost afectate de căldură. Motiv pentru care exista prea puţin spaţiu să te strecori între ele. Şi erau

inutile pentru dormit. Inigo stivuise, în schimb, toate păturile pe podea pentru a face un cuib confortabil.

Când se întoarse în cabină, după micul dejun, o găsi pe Corrie-Lyn aşezată cu picioarele încrucişate în mijlocul păturilor mototolite, bând o cană de cafea neagră. Un pachet gol de nes zăcea pe podea, lângă ea.

— Are gust bun? o întrebă.

Ea ridică folia de ambalaj.

— Cele mai bune boabe de munte ale firmei The deSavoel Estate. Nu există mai bun.

— Asta ar trebui să-ţi alunge mahmureala.

Se cocoţă cu greutate pe marginea unui pat, simţindu-l cum cedează uşor sub el, lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Ajută, mormăi ea.

— Mă întreb dacă am putem găsi nişte boabe pentru a-ţi îmbunătăţi atitudinea.

— Nu începe.

— Ce în Honious s-a întâmplat cu tine?

Faţa delicată şi pistruiată a lui Corrie-Lyn deveni brusc lividă.

— Cineva m-a părăsit. Nu doar pe mine. Cineva a părăsit întreaga nenorocită de mişcare. S-a sculat şi a plecat fără un cuvânt, fără nicio explicaţie. Tot ceea ce am iubit şi în ce am crezut s-a dus, mi-a fost smuls. Mi-am dat zeci de ani din viaţă pentru tine şi pentru visul pe care ni l-ai promis. Şi de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, *nu am ştiut!* Nu am ştiut de ce ai plecat. La dracu', n-am ştiut nici măcar dacă mai erai în viaţă. Nu am ştiut dacă ne-ai lăsat baltă, dacă totul era greşit, dacă îţi pierduseşi speranţa. Nu. Am. Ştiut! Nimic, asta e ceea ce mi-ai lăsat. De la tot, de la o viaţă fabuloasă cu speranţă şi fericire şi dragoste, la nimic, într-o secundă. Ai idee cum e? Nu ştii, e clar că nu, pentru că altfel nu ai sta acolo punându-mi cea mai stupidă întrebare din univers. Ce s-a întâmplat? Ticălosule. Poţi să te duci direct în Honious, că nu-mi pasă!

— Îmi pare rău, spuse el abătut. Este… acel ultim vis pe care l-am avut. A fost prea mult. Nu conduceam pe nimeni

la mântuire. Makkathranul, Edeard, toată civilizaţia aceea fusese o întâmplare, una glorios de singulară pe care am prins-o exact la momentul potrivit. Nu poate fi repetată, nu acum. Nu acum când ştim ce poate face Golul. Raielii au avut dreptate, Golul este un monstru. Ar trebui să fie distrus.

— De ce? imploră ea. Ce este acest Ultim Vis?

— Nimic, şopti el. Mi-a arătat că, până la urmă, toate visele se transformă şi ele în praf.

— Atunci de ce nu…

— Ţi-am spus?

— Da!

— Pentru că ceva atât de mare, atât de puternic ca Visul Viu nu poate fi terminat peste noapte. Erau peste zece miliarde de adepţi când am plecat. Zece miliarde! Nu mă puteam întoarce să le spun: ups, scuze, m-am înşelat. Duceţi-vă acasă şi vedeţi-vă mai departe de viaţa voastră, uitaţi totul despre Mergătorul-pe-Apă şi Querencia.

— Inigo cel pe care l-am cunoscut ar fi făcut asta, spuse ea printre dinţi. Inigo pe care l-am cunoscut eu avea curaj şi integritate.

— L-am lăsat să moară, sau aşa am crezut. Era soluţia cea mai blândă. Ethan era cel mai bun exemplu pentru asta, un politician, nu un adept. După el ar fi venit alţi zeci de lideri similari, toţi preocupaţi de poziţia lor şi de menţinerea vechii dogme oarbe. Visul Viu s-ar fi transformat într-o religie în stil vechi, predicând întotdeauna promisiunea de mântuire, fără a o îndeplini vreodată. Nu fără mine. Eu eram cel care ar fi putut să treacă prin barieră. Ştii că aveam de gând să încerc. Chiar voiam să mă duc acolo, într-o navă rapidă, şi să văd dacă aş putea s-o fac, la fel cum făcuse vechea navă originală. Asta era, înainte de a afla despre războinicii Raieli, desigur. Dar odată ce am avut acel vis, am ştiut că idealul se terminase. Ethan şi toţi ceilalţi care ar fi trebuit să vină după el urmau să ucidă Visul Viu în câteva secole.

— Apoi a apărut cel de-al Doilea Visător, spuse ea.

— Da. Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că Golul nu

ne va lăsa în pace. Se hrăneşte cu minţi, aşa ca ale noastre. După ce a dat de gust, era obligat să găsească un alt mod de a ne atrage în interior.

— Vrei să spui că e rău? întrebă ea surprinsă.

— Nu. Un asemenea termen nu i se aplică. Are un scop, asta-i tot. Din păcate, scopul acela va produce daune incalculabile galaxiei.

— Şi atunci – se uită la uşa închisă – ce-o să facem în privinţa asta?

— Noi?

Ea dădu din cap.

— Eu cred în tine, întotdeauna am crezut. Dacă spui că trebuie să oprim Golul, atunci te urmez şi în Honious pentru asta.

Inigo zâmbi privind-o. Purta cămaşa cu câteva numere prea mare a unui membru al echipajului, ceea ce o făcea într-un fel sexy, aceasta urmărindu-i forma corpului atunci când se mişca. O privise ieri cu un interes fizic considerabil, simpla ei vedere stârnindu-i foarte multe amintiri plăcute despre perioada pe care o petrecuseră ca iubiţi. Dar era beată şi scuipa venin despre Aaron şi despre situaţia lor, şi despre cine era de vină pentru starea universului. Acum, însă, în timp ce aluneca de pe pat ca să îngenuncheze lângă ea, exista o scânteie de speranţă aprinsă în ochii ei.

— Serios? întrebă nesigur. După tot ce-ai suferit din cauza mea?

— Ar fi un început de penitenţă pentru tine, îi replică ea.

— Adevărat.

— Dar… Flutură o mână spre uşă. Ce facem cu el? Nu ştim dacă stăpânul lui vrea să ajute Pelerinajul sau să-l distrugă.

— În primul rând, n-am nicio îndoială că ascultă fiecare cuvânt pe care îl spui.

— Oh.

— În al doilea rând, indiciul stă în cine este cel pe care îl vom vedea.

— Ozzie?

— Da. Motiv pentru care nu am încercat din nou ceva de

genul gheţarului. Inigo rânji până la tavan. Nu încă.

— Am crezut că nu-ţi place Ozzie.

— Nu. Ozzie nu mă place pe mine. S-a opus complet Visului Viu, aşa că am putea trage concluzia că stăpânii lui Aaron sunt, de asemenea, unii dintre cei care nu doresc ca Pelerinajul să meargă mai departe.

Corrie-Lyn ridică din umeri şi îşi trase de pe ochi o parte din părul roşu şi des. Atentă şi interesată acum, îl fixă cu o privire curioasă.

— De ce nu te plăcea Ozzie?

— El a dat omenirii gaia-câmpul, astfel încât să ne putem împărtăşi emoţiile. Credea că ar fi o modalitate de a le permite tuturor să comunice la un nivel mult mai înalt. Teoria lui este că dacă am putea privi în inimile oamenilor de care ne temem sau de care nu ne place, ar trebui să fim capabili de a vedea că, în adâncul lor, şi ei sunt umani. O astfel de cunoaştere ne-ar aduce mai aproape ca specie. La naiba, aproape că merita să construieşti o Facţiune în jurul noţiunii, dar ideea era prea subtilă pentru aşa ceva. Ozzie voia să ne obişnuim cu el, să-l folosim în mod deschis şi sincer. Numai după ce l-am fi integrat în vieţile noastre ne-am fi dat seama ce efect avea asupra societăţii.

— Dar ne-am dat seama.

— Nu chiar. Vezi tu, eu am pervertit tot gaia-câmpul pentru a întemeia o religie pe el. Asta nu trebuia să se întâmple. Aşa cum mi-a spus, şi îl citez: gaia-câmpul trebuia să ajute oamenii să înţeleagă şi să aprecieze viaţa, şi universul, şi totul, astfel încât să nu se mai lase păcăliţi de profeţi idioţi şi de politicieni corupţi. Iar eu i-am distrus visul răspândind visele lui Edeard. Destul de ironic într-adevăr, din punctul meu de vedere. Ozzie nu a văzut asta. Se pare că nu are nici jumătate din simţul umorului pe care toată lumea spune că l-ar avea. A plecat pe Spike dintr-o îmbufnare imensă, ca să construiască un „vis galactic”, un fel de contră la subversiunea mea ruşinoasă.

— Şi nu a reuşit?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci, cum ne poate el ajuta?

— Nu am nicio idee. Dar nu uita că este un geniu absolut. Termenul este folosit cu mult prea multă libertate în istorie, dar în cazul lui e real. Bănuiesc că oricare ar fi planul încărcat în subconştientul lui Aaron, se aşteaptă ca Ozzie şi cu mine să facem echipă pentru a învinge Golul.

— Dar ăsta este un imens joc de noroc.

— Vremea certitudinilor prudente a trecut de mult.

— Ai vreo idee cum să opreşti Golul?

— Nu. Nici măcar o singură licărire de idee.

— Dar tu ai fost iniţial astrofizician.

— Da, dar baza mea de cunoştinţe este perimată de secole.

— Oh.

Corrie-Lyn împinse cana de cafea goală într-o parte, cu o expresie sumbră.

— Hei, zise el mângâind-o pe faţă, sunt sigur că Ozzie şi cu mine vom da împreună cea mai bună lovitură a noastră.

Ea aprobă din cap, închizându-şi ochii şi aplecându-se sub atingerea lui.

— Să nu mă mai părăseşti.

— O să mergem împreună până la capăt. Îţi promit.

— Mergătorul-pe-Apă nu renunţă niciodată.

Inigo o sărută. Era exact la fel cum fusese cu decenii în urmă, ceea ce era de fapt o amintire înşelătoare. O mulţime de emoţii extrem de puternice erau legate de timpul în care el şi Corrie-Lyn fuseseră împreună. Cele mai multe dintre ele pozitive.

— Eu nu sunt la fel de puternic ca Mergătorul-pe-Apă.

— Ba eşti, şopti ea. De aceea v-aţi găsit unul pe altul. De aceea v-aţi conectat.

— Voi face tot ce pot, promise, mângâindu-i bărbia cu nasul. Mâinile i-au coborât la tivul tricoului larg. Dar el nu s-a confruntat cu o asemenea situaţie.

— Călătoria cu *Lady's Light.*

Începu să tragă de cusătura salopetei lui.

— Nici pe departe la fel.

— Nu ştia la ce se întorcea acasă.

— Bine. O trase înapoi şi se uită în ochii ei mari. Hai să ne

găsim propria noastră cale, ce spui?

— Dar el…?

— Dă-l dracului.

Limba lui Corrie-Lyn îl linse jucăuş în jurul buzelor.

— Eu primul. Am aşteptat *foarte* mult timp.

Al douăzeci şi nouălea vis al lui Inigo

— Pământ, ahoy, veni strigătul marinarului de cart.

Edeard îşi lăsă capul pe spate să-l vadă pe bărbatul cocoţat în vârful catargului principal al vasului *Lady's Light.* Era Manel, care rânjea nebuneşte fluturându-şi mâna la toată lumea de pe punte. Mintea tânărului era neprotejată şi dăruia tuturor ce vedea. Ceea ce acum, când se uita în jos, era imaginea feţelor lor răsturnate.

— Manel! veni un oftat colectiv.

Amuzamentul lui se revărsă peste întreaga navă, apoi îşi schimbă echilibrul pe platforma precară şi ridică din nou telescopul. În ciuda faptului că erau curăţate în mod regulat, după patru ani de utilizare zi de zi pe mare, lentilele din tubul de alamă erau uzate şi murdare, dar imaginea era destul de clară. Un fir de culoare închisă răsărise din senin pe orizontul albastru.

Edeard începu să aplaude la vederea lui, încântarea umflându-se pentru a se uni cu gândurile colective ale celor de pe celelalte patru nave care alcătuiau flota de explorare. Toată lumea era bucuroasă. Peticul îndepărtat de pământ nu putea fi decât una din insulele de est, ceea ce însemna că Makkathranul era la o distanţă de mai puţin de o lună de navigat.

— Ce zici de asta? exclamă Jiska. Chiar a avut dreptate.

— Da, da, fu de acord Edeard, prea fericit ca să-i pese de înţepătură.

Natran, care era căpitanul lui *Lady's Light,* le promitea de cinci săptămâni că vor vedea insulele estice. Oamenii începuseră să conteste aptitudinile sale pentru navigaţie, deşi căpitanii celorlalte nave erau de acord cu el. Jiska îşi petrecuse tot acest timp susţinând priceperea soţului ei. După o călătorie de patru ani, oamenii începuseră să devină, în mod firesc, irascibili.

Kristabel veni lângă Edeard, mulţumirea ei fuzionând cu a lui. Îi zâmbi şi el, în timp ce-şi împleteau braţele şi porneau împreună spre prova. Puntea mijlocie era destul de

aglomerată acum, motiv pentru care Natran era nefericit. Pe lângă colacii de frânghie şi dulapurile navei, câteva cuşti de răchită erau fixate de punte, fiecare conţinând un nou animal descoperit în timpul diverselor coborâri pe uscat. Nu toate supravieţuiseră călătoriei lungi spre casă. Cabina lui Taralee era plină de borcane de sticlă mari, în care corpurile lor erau conservate într-un lichid urât mirositor. Ea şi ceilalţi medici şi botanişti câştigaseră, probabil, cel mai mult în urma expediţiei, catalogând sute de noi specii de animale şi plante.

Dar nu şi oameni noi, gândi Edeard.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kristabel.

Observându-i tristeţea, câţiva membri ai echipajului îl priveau. Ridică din umeri spre toţi cu un aer de scuză.

— Suntem într-adevăr singuri în această lume, îi explică el lui Kristabel. Acum, că am ajuns acasă, ştim asta cu certitudine.

— Niciodată certitudine, răspunse ea, zâmbind în timp ce-şi ridica de pe ochi o parte din părul des.

Se lungise din nou. La opt zile după plecarea din Makkathran, Kristabel se aşezase pur şi simplu în cabina principală şi o pusese pe una dintre celelalte femei să-i taie părul deja scurt (după standardele Makkathranului), lăsând doar câţiva centimetri de bucle.

— Este practic, îi explicase calmă lui Edeard care o privise îngrozit. Nu te poţi aştepta în mod serios să mă lupt şi cu părul meu, pe lângă ce vor arunca furtunile asupra noastră, nu-i aşa? A fost destul de rău în ultima săptămână, chiar şi cu vremea asta blândă.

Dar te-ai fi descurcat dacă-l împleteai, reuşise el să evite să spună cu voce tare. Kristabel fără părul ei lung era cumva... pur şi simplu greşit.

Edeard putea râde acum de asta. În plus, era totuşi destul de drăguţă cu părul scurt, şi elegantă. Aceasta fusese cea mai mică dintre schimbările şi ajustările pe care le făcuseră în mod colectiv, pentru a se adapta la noile condiţii. Nici măcar nu-şi mai putea aminti când văzuse ultima dată o femeie în fustă, în afară de petrecerile oficiale

care aveau loc, cu regularitate, în fiecare lună. Purtau cu toţii doar pantaloni – şi şorturi vara – cu excepţia Navei Mamă a flotilei, care menţinea tot timpul eticheta tradiţională. Mica revoluţie însemnase că acestea putuseră să-i ajute cu parâmele şi cu o duzină de alte sarcini de la bordul navei, care erau, de obicei, de competenţa exclusivă a marinarilor. Fuseseră exprimate, într-adevăr, o mulţime de nemulţumiri din partea Breslei Marinarilor, numai la gândul că femeile vor merge într-o astfel de călătorie. Iar populaţia Makkathranului fusese uşor neîncrezătoare – populaţia de sex masculin, în orice caz. Edeard primise însă un sprijin uriaş din partea femeilor din oraş.

Scepticism cu privire la luarea femeilor în călătorie, capete clătinate la perspectiva de a repeta marele eşec al Căpitanului Allard şi mai multă consternare din partea nesfârşitei turme de rude ale lui Kristabel cu privire la costul a cinci astfel de vase mari. Uneori, i se părea că singurii în favoarea lui erau cei de la Breasla Dulgherilor de Nave şi o hoardă de comercianţi dornici să devină furnizorii flotilei. Atmosfera aceea de neîncredere bântuise străzile şi canalele Makkathranului din momentul în care îşi anunţase intenţia şi până în ziua în care, trei ani mai târziu, navele fuseseră finalizate. Apoi, cu cinci corăbii ancorate în afara oraşului, atitudinea oamenilor începuse, în cele din urmă, să se transforme în admiraţie şi entuziasm. Nu exista un chei suficient de mare sau un canal suficient de adânc în cartierul-port pentru a le manevra pe *Lady's Light* şi navele sale surori, ceea ce contribuia la farmecul lor. Excursiile în bărci mici cu pânze în jurul flotilei ancorate deveniseră o afacere imensă şi profitabilă pentru marinarii oraşului. Pentru a fixa chilele, Edeard se dusese chiar în acelaşi golf îngust la jumătate de kilometru sud de oraş pe care Allard îl folosise în urmă cu o mie de ani pentru a construi *Majestic Marie.* Toate hrăniseră substanţial interesul şi mândria civică. Acum, circumnavigaţia va fi un succes, credeau oamenii. Acestea sunt timpul nostru, navele noastre, talentul nostru, şi îl avem pe Mergătorul-pe-Apă. Ajutase, probabil, şi faptul că Edeard îşi anunţase intenţia în

săptămâna de după ce primul Lord al Cerului venise să îndrume sufletul lui Finitan către Inimă.

Edeard se mândrea că rezistase atât de mult. Nu voise niciodată să se întoarcă atât de departe în propriul trecut. Poate că Querencia fusese salvată de cuib, dar pentru el consecinţele personale fuseseră prea mari. Era o povară teribilă să retrăiască fiecare zi din nou, să vadă repetându-se aceleaşi greşeli şi eşecuri, şi accidente devastatoare, şi dispute meschine, şi politici mizerabile, când el cunoştea deja soluţia pentru orice, din călătoriile sale anterioare prin aceiaşi ani. Din nou şi din nou era tentat să intervină pentru a face lucrurile mai uşoare pentru toată lumea. Dar dacă începea, ştia că, odată ce constrângerea morală era încălcată, nu ar mai exista nicio limită pentru ceea ce ar putea şi ar trebui să facă. Intervenţiile ar fi fost fără sfârşit, ajutorul constant ar fi devenit, de fapt, amestec, în ochii celor pe care căuta să-i ajute.

În plus, evenimentele repetate pe care le îndurase nu fuseseră la fel de rele pentru toată lumea – mai ales că acum cuibul nu mai reapăruse. Oamenii trebuiau să înveţe lucrurile singuri pentru a dobândi încrederea că pot trăi o viaţă mai bună în propriul lor mod. Şi în cele din urmă... unde ar trage linia? Împiedicarea unui copil de a cădea şi de a-şi rupe un braţ nu-l va învăţa să fie mai atent data viitoare, şi asta era o lecţie care trebuia învăţată. Fără precauţie, ce prostie ar mai face a doua zi?

Deci, în afară de a preveni câteva crime de care îşi amintea, se abţinuse în mod admirabil. De aceea fusese atât de disperat să construiască nave şi să plece cât mai departe, într-o călătorie care să dureze câţiva ani. În afară de dorinţa de a-şi satisface curiozitatea cu privire la continentele şi insulele necunoscute de pe Querencia, era faptul că putea să facă ceva diferit, ceva nou şi proaspăt.

Şi funcţionase. Ultimii patru ani fuseseră perioada cea mai fericită pe care o cunoscuse de când se întorsese în timp pentru a-l elimina pe Tathal. Kristabel fusese încântată, bucuroasă să scape de Consiliul Superior şi de nesfârşitele sale certuri politice. Erau la fel de apropiaţi

acum ca în ziua nunţii lor.

Pe puntea din mijloc, Natran se afla în centrul unui public excitat, primind felicitări şi mulţumiri cu o atitudine rezervată şi cu bună dispoziţie. Fiul său mai mic, Kiranan, îi stătea fericit pe umeri. Născut la bord, în urmă cu trei ani, băiatul era în mod natural curios referitor la viaţa în oraşul mare pe care Edeard şi Kristabel i-l descriseseră. În timpul extraordinarei lor călătorii, se născuseră, în total, doisprezece copii pe *Lady's Light,* iar alţi treizeci pe celelalte patru nave. De aici, lucrurile începuseră, în sfârşit şi în mod minunat, să se schimbe. Rolar şi Wenalee rămăseseră acasă pentru a gestiona averea familiei Culverit şi pentru a o înlocui pe Kristabel în Consiliul Superior. Marakas şi Dylorn aleseseră, de asemenea, să nu părăsească Makkathranul. Ceilalţi copii ai săi se alăturaseră toţi flotilei. Jiska şi Natran se căsătoriseră, lucru pe care nu-l făcuseră în acest an, înainte. Taralee se ataşase puternic de Colyn, o calfă de la asociaţia horticolă (care se putea califica foarte bine pentru statutul de breaslă, după călătorie). Dar Marilee şi Analee fuseseră cele care îl surprinseseră şi-l încântaseră cel mai mult. Crezuse că gemenele vor rămâne acasă pentru viaţa de petreceri. În loc de asta, insistaseră să vină. Au continuat, desigur, cu felul lor de a fi şi în viaţa de la bordul navei, ignorând la rutina şi convenţiile din jurul lor. Nu la mult timp după ieşirea din port, îl declaraseră pe încântatul, superîndrăgostitul şi ameţitul locotenent junior Marvane drept iubitul lor, ademenindu-l apoi în cabina lor în fiecare noapte. Nu că ar fi avut nevoie să se străduiască prea mult. Prietenii lui plini de invidie din flotilă îl proclamaseră rapid cel mai norocos bărbat de pe Querencia. Relaţia a durat mult mai mult decât le era obiceiul, pentru că Marvane era, de fapt, un bărbat demn şi decent.

Micul Kiranan îşi întinse braţele spre bunica lui şi ţipă triumfător când a treia mână a lui Edeard îl smulse de pe umerii tatălui său pentru a-l depune în îmbrăţişarea lui Kristabel.

— Mă întreb dacă s-a schimbat, murmură Kristabel în

timp ce alinta băieţelul.

Kiranan arătă spre orizont.

— Insula, anunţă el. Casa mare.

Mintea îi strălucea de uimire şi aşteptare.

— Este aproape, puiule, îl asigură Kristabel.

— Nu se va schimba, declară Edeard solemn. Asta e povestea cu Makkathran, este atemporal.

Kristabel afişă un zâmbet cunoscător.

— S-a schimbat după ce ai sosit tu, îi răspunse ea prompt. Femei în pantaloni scurţi, hai să fim serioşi!

El îi zâmbi, privind în jos. Kristabel purta o cămaşă de bumbac alb cu pantaloni scurţi din pânză albastră, iar picioarele suple îi erau bronzate de la anii de expunere la soare.

— Există revoluţii şi mai rele.

— Tati, îl strigă Marilee, care-şi croise drum de-a lungul punţii.

— Ne întoarcem la timp, spuse Analee, care îşi însoţea sora, amândouă ţinându-se instinctiv de braţ împotriva hulei.

Lady’s Light se deplasa cu o viteză rezonabilă, împinsă de vântul cald de sud-vest.

— Nu că n-am avea încredere în Taralee.

— Sau în infirmeria de pe navă.

— Dar va fi mult mai confortabil să fim din nou în conac, cu toată Breasla Medicilor la îndemână.

— Pentru orice eventualitate.

Amândouă îi zâmbiră larg. Fiecare din ele se afla în a şasea lună de sarcină şi extraordinar de fericită, în ciuda greţurilor de dimineaţă regulate de care sufereau amândouă şi care, la bord, erau cât se poate de publice. Nimeni nu era protejat complet de greaţa gemenelor, care induseseră prin simpatie acelaşi fenomen în rândul echipajului expus.

— Va fi cam la limită, răspunse el, încercând să fie realist. Nu că gemenele ar fi acordat prea multă atenţie acestui lucru. Chiar şi cu un vânt bun, va dura o lună de aici înainte.

— Oh, tati.
— Asta-i rău.
— Vrem să avem copii născuţi pe uscat.
— Serios? întrebă el. Marvane ce vrea? La urma urmei, e marinar.
Marilee şi Analee se strâmbară una la alta.
— Acum e tată.
— Şi soţul nostru.
— Daaaa, spuse Edeard.
Natran îi căsătorise pe cei trei cu un an şi jumătate în urmă. În decorul unei frumoase plaje tropicale, cu toată lumea desculţă în timp ce soarele strălucea puternic şi valurile mici stropeau nisipurile albe, gemenele extatice se căsătoriseră cu frumosul lor logodnic. Querencia nu avea, de fapt, nicio lege împotriva căsătoriei cu mai mult de o persoană în acelaşi timp, deşi, cu siguranţă, aceasta nu era susţinută de niciuna din scripturile Madonei, aşa că ceremonia a trebuit să fie condusă mai degrabă de căpitanul senior, decât de Maica flotilei. Cu titlul lui Marvane acum de necontestat, trioul entuziasmat petrecuse luna de miere într-o mică colibă construită de dulgheri pentru ei deasupra ţărmului, în timp ce expediţiei îi luase un timp neobişnuit de lung pentru a cataloga flora şi fauna de pe insulă.
— Aşa că se va stabili cu noi, anunţă Marilee, ca şi cum ar fi fost evident.
— Undeva, pe o mică parte din proprietăţile Culverit de pe Iguru.
— Unde să ne putem creşte copiii şi recoltele împreună.
— Pentru că această călătorie face cât un navigat de-o viaţă.
— Pentru toată lumea.
— Şi Taralee ne-a găsit câteva plante noi extraordinare pe care să le cultivăm.
— Şi pe care toată lumea o să le îndrăgească.
— Şi o să ne aducă o avere.
Edeard nu se putea hotărî să spună nimic, deşi o putea simţi pe Kristabel crispându-se din cauză că gemenele

visau cu ochii deschişi. *Dar de ce nu s-ar împlini cu adevărat? S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, şi să visezi cu ochii deschişi e chiar plăcut. În plus, în ultimă instanţă, spre asta tindem toţi, nu-i aşa? O viaţă mai uşoară şi mai blândă.* A fost salvat de la orice comentariu, când l-a simţit pe Natran comandând cârmaciului, prin televorbire, o mică schimbare de curs.

— De ce? îl întrebă alene.

— Trebuie să identificăm insula, răspunse Natran. Există opt insule la marginea de est a arhipelagului. Odată ce am nişte date mai exacte, va fi uşor să navigăm spre casă.

— Desigur.

— Eşti gata pentru casă? întrebă încet Kristabel.

— Cred că da, îi spuse el, deşi era, de fapt, sigur.

De acum înainte, totul e nou. Va fi mai uşor de trăit din nou în Makkathran. Anticiparea stârnea în el o bucurie căreia îi dusese atât de multă vreme dorul. Judecând după mulţumirea cu care îi străluceau gândurile, ghici că şi ea ştia asta.

— Am putea s-o luăm oricând în cealaltă direcţie în jurul lumii, îl tachină ea. Ambii poli au rămas neexploraţi.

Edeard râse.

— Hai să lăsăm asta nepoţilor, bine? Noi doi avem suficiente lucruri de făcut, după ce ne vom relua rolurile. Şi cred că la viitoarele alegeri s-ar putea să iau în considerare candidatura la funcţia de primar.

Privirea pe care i-o aruncă ea era de parcă nu-l mai văzuse până atunci.

— Nu te opreşti niciodată, nu-i aşa?

— Mă întreb de la cine am învăţat asta, doamnă?

Ea zâmbi şi îl îmbrăţişă strâns pe Kiranan, în timp ce băiatul se încorda, încercând să zărească oraşul despre care ştia că era acolo, undeva.

— Iar tu, îi spuse cu blândeţe băiatului, ai să-i cunoşti pe toţi verii tăi.

— Da – oh, gânguri Kiranan.

— Care alcătuiesc de acum, probabil, jumătate din populaţia oraşului, murmură Edeard. Rata la care Rolar şi

Wenalee produceau descendenţi era prodigioasă, şi ştia, de ultima dată, că Marakas şi Heliana erau dornici să înceapă şi ei.

— Tati! îl dezaprobară gemenele în cor.

— Mă întreb dacă Dylorn s-a căsătorit, spuse încet Kristabel.

Avea o mică umbră de regret pentru că fusese despărţită atât de mult de copiii ei.

— Fără noi acolo?

Analee părea şocată.

— Nu ar îndrăzni.

— Voi două aţi făcut-o, sublinie Edeard.

— Asta e altceva.

— V-am avut cu noi.

— Ceea ce face ca lucrurile să fie corecte.

Edeard oftă şi zâmbi către orizont.

— Nu mai avem mult. Şi, Madona, vom avea cea mai grozavă petrecere de revedere din toate timpurile.

Makkathranul apăru la orizont chiar înainte de prânz, în a treizeci şi opta zi, după ce Manel zărise prima insulă de est. Echipajul de pe *Lady's Light* ştia că era aproape. Navele de marfă puteau fi observate în mod regulat de câteva zile, iar dimineaţa devreme, trecuseră pe lângă flota de pescuit care ieşea în larg de la Portheves, un sat aflat la numai cincisprezece kilometri de oraşul în sine. Imediat ce-şi reveniseră din şoc, pescarii se ridicaseră în picioare şi aclamaseră bărcile gigantice ale flotilei care alunecau pe lângă ei.

Pe la jumătatea dimineţii, aveau deja o escortă alcătuită dintr-o duzină de comercianţi aflaţi în drum spre linia de coastă. În timp ce brăzdau apele albastre şi limpezi, noii lor tovarăşi le aruncau televorbiri binevoitoare şi curioase. Apoi Makkathranul îşi făcu apariţia, turnurile sale robuste ridicându-se primele deasupra orizontului, străpungând cerul azuriu, senin, cu piscurile lor ascuţite. O avalanşă ferventă de televederi dinspre oraş mătura flotila, însoţite de uimire şi de o explozie de saluturi exuberante de bun

venit. Toată lumea se adunase pe punte pentru a vedea oraşul pe care îl lăsaseră în urmă cu peste patru ani. Edeard gândi că navele ar putea zbura prin apă chiar şi fără niciun pic de vânt, atât de puternică era acum dorinţa tuturor de a ajunge acasă. Sosirea lor trebuie să fi fost o privelişte interesantă pentru cei din oraş. Fiecare navă magnifică fusese dotată la plecare cu trei seturi complete de pânze albe ca zăpada. Acum *Lady's Light* era echipată cu un mozaic murdar de pânze cusute laolaltă din ce mai rămăsese din vele după ani de soare arzător, furtuni şi ierni îngheţate în care cristalele de gheaţă atârnaseră grele pe fiecare cusătură şi frânghie. Atât *Lady's Star,* cât şi *Lady's Guidance* suferiseră reparaţii importante cu lemn tropical moale la linia de plutire, unde fuseseră sparte de coralii din Marea Auguste, în ciuda eforturilor telekinetice ale echipajului de a rupe ţepii periculoşi de sub apă. Câteva dintre nave aveau catarge noi care le înlocuiseră pe cele smulse în timpul furtunilor.

Dar am reuşit, în ciuda tuturor lucrurilor cu care ne-a încercat această lume. Edeard zâmbi spre Makkathran, în timp ce conturul minunat de familiar al căminului său devenea din ce în ce mai clar. *Puteţi vedea. Puteţi vedea triumful nostru în petice şi în stricăciuni, şi în mulţimea de cunoştinţe cu care ne-am întors. Noi am deschis întreaga lume pentru fiecare dintre voi.*

Încet, încet, totuşi, în timp ce lua notă de gândurile care se învârteau printre vastele cartiere, zâmbetul larg începu să i se estompeze. Timbrul mental al oraşului se schimbase. Pentru o vreme, se simţi nedumerit de flashurile de furie care zvâcneau sub larma de emoţie de la suprafaţă, generată de întoarcerea flotilei. Treptat, deveni conştient de minţile grupate în afara porţii de nord. Erau cu miile. Iar printre nodurile acelea luminoase de furie şi resentiment, nu putea găsi nicio urmă de emoţie sau de bucurie la sosirea flotilei sale. Erau complet în contradicţie cu restul oraşului.

— Ah, murmură în barbă.

Îşi întinse televederea ca să vadă ce în Honious se

întâmpla acolo. Primul lucru pe care l-a perceput a fost miliţia, desfăşurată în jurul porţii şi în tranşee lungi săpate de-a lungul drumului, prin pajiştea verde, până în pădurea din jur. Prin tradiţie, acea zonă din afara oraşului era păstrată întotdeauna liberă şi nelocuită. Nu mai era aşa. Zeci de tabere uriaşe apăruseră pe pajişte, şi din câte îşi putea da seama, o mulţime de copaci bătrâni fuseseră tăiaţi – folosiţi, probabil, drept combustibil pentru focurile de tabără.

— Ce este? întrebă Kristabel, străduindu-se să-şi mascheze disperarea tot mai mare din minte.

— Un fel de asediu, dar nu chiar.

Îi dărui, fără tragere de inimă, televederea lui.

— Oh, Madona, gemu ea. De unde au venit?

Edeard ridică din umeri, încercând să găsească un indiciu. Dar asta era dincolo de puterea televederii lui, mai ales de la o asemenea distanţă.

— Vom afla destul de repede. Şi apoi toată lumea îl va aştepta pe Mergătorul-pe-Apă să pună lucrurile la punct. Pur şi simplu nu se putu împiedica să pară martirizat şi autocompătimitor.

— Edeard, spuse ea, frecându-l uşor pe spate între omoplaţi, de ce te pedepseşti singur aşa întotdeauna?

— Pentru că eu sunt cel care trebuie mereu să rezolve totul. Oh, la dracu', nu se mai termină niciodată. De fiecare dată când cred că am reuşit să fac ceea ce trebuie, cineva găseşte o metodă de a strica totul.

— Dragul meu Edeard, eşti într-adevăr mult prea sever cu tine însuţi.

— Nu, nu sunt, îi răspunse el cu amărăciune. E responsabilitatea mea. Eu sunt responsabil pentru toată lumea asta. Eu. Nimeni altcineva.

— Nu fi prost, Edeard. Vocea şi mintea lui Kristabel se înăspriră. Te rog, nu mai face din nou lucrul acesta insuportabil de împovărător. Mi-a ajuns cât l-ai făcut înainte. Important acum este să ducem gemenele pe uscat. Au nevoie să ajungă la conac ca să nască, bietele de ele. Concentrează-te pe asta, dacă trebuie neapărat să ai ceva

pentru care să te văicăreşti.

— Lucru insuportabil de împovărător? întrebă el încet.

Abia putea crede ce-i spusese.

— Da, răspunse cu fermitate Kristabel, aruncându-i o privire inflexibilă. Madona ştie cât de imposibil deveniseşi înainte de a construi flotila. Acesta a fost principalul motiv pentru care am fost de acord să plătim totul din averea noastră. Şi călătoria a fost benefică, Edeard. Pentru numele Madonei, ţi-ai revenit la normal. Ai fost tu însuţi din nou. Şi acum asta. Nici nu am ajuns pe uscat şi deja te aud gemând că totul merge împotriva ta.

Mama dracului! Nu ai nici cea mai mică idee! Se uită la ea furios şi plecă în josul punţii călcând apăsat.

— Tati? întrebă Jiska încruntându-se îngrijorată.

Dar el nu avea niciun chef să vorbească, nici măcar cu ea.

Mii de oameni erau aliniaţi la marginea cheiurilor şi pontoanelor în timp ce bărcile lungi ale flotilei îşi croiau drum prin marea deschidere de apă dintre zidurile oraşului, în cartierul-port. Erau cincisprezece bărci, în primul lot, toate vâslite de câte o echipă de ge-cimpanzei modelaţi cu umeri largi şi braţe musculoase, astfel că vâslele tăiau rapid prin apă. Edeard era în a doua barcă. Kristabel şi Taralee îi luaseră pe gemene şi pe Marvane în faţă, în prima. Edeard avusese o televorbire rapidă direcţionată către Rolar, care-i răspunse entuziasmat, asigurându-se că gondolele familiei îi vor aştepta în port pentru a-i lua şi a-i duce direct la zigurat. Gemenele nu se simţeau bine deloc. Edeard era convins că starea lor se datora parţial fixaţiei acestora de a naşte pe uscat. Taralee îi confirmase în particular că mai aveau câteva zile până la termen, deşi ele se plângeau de parcă travaliul începuse deja.

Aşa că el rămăsese împreună cu Jiska şi cu Natran, şi cu Manel, şi cu o jumătate de duzină de alţi ofiţeri cu soţiile şi cu copiii lor. Un grup vesel, toţi fluturându-şi frenetic mâinile către mulţimea care ovaţiona. Cu excepţia lui. Pur şi simplu nu-şi putea aduna entuziasmul şi stătea aşezat,

singur şi îmbufnat, în partea din spate a bărcii lungi.

— Pe Madona, am renunţat de cel puţin doi ani să te mai aşteptăm, îi declară televorbirea direcţionată a lui Macsen. Ce-ai făcut, ai luat-o pe jos în jurul lumii? Ţi-a trebuit o veşnicie să te întorci.

În cele din urmă, Edeard arboră un zâmbet. Prietenul său stătea în fruntea comitetului oficial de primire adunat în foarte mare grabă, alcătuit din consilieri superiori, reprezentanţi ai cartierelor, funcţionari şi rude. Un grup foarte mare înghesuit pe Cheiul Unu, cu grijă ca nu cumva să se mişte prea mult şi ca aceia din primul rând să fie aruncaţi în mare. Se îmbrăcaseră în hainele lor cele mai colorate şi mai scumpe, dar briza puternică le flutura părul şi poalele într-un mod total lipsit de demnitate. Macsen şi Dinlay erau în prima linie, desigur, dând din mână sălbatic. Dinlay avea un braţ în jurul unei fete înalte, bine făcute. Lui Edeard nu-i păsa că nu o cunoaşte. Nu era Gealee, şi asta era tot ceea ce conta cu adevărat.

Privirea îi trecu la Macsen, care era singur. Maestrul din Sampalok luase în mod îngrijorător în greutate de-a lungul anilor care trecuseră.

Lângă Macsen se afla Doblek, Maestrul din Drupe. El era cel care purta robele de primar.

E diferit, cugetă Edeard. Înainte, Trahaval era primar în acest moment. Încercă să se convingă că era un lucru bun, chiar dacă şi-l amintea pe Doblek ca pe un Maestru de Cartier uşor inadecvat, susţinător al vechilor tradiţii. *Nu un reformator, în niciun caz.*

Barca lungă ajunse la Cheiul Unu. Imediat ce au fost andocaţi, Edeard începu să urce treptele de lemn în vuietul de aprobare intensificat al mulţimii aflate în aşteptare. Era un sunet revigorant, ce determina păsările marine speriate să se rotească şi mai sus deasupra cartierului portului. *Exact la fel ca Exilarea, dar fără violenţă şi fără turbulenţe.*

Mai puţin reticent acum, Edeard ridică o mână în semn de apreciere şi răspunse cu un zâmbet tuturor celor de pe cheiuri care le adresau un astfel de salut exuberant.

— Mergătorule-pe-Apă! Primarul Doblek îşi deschise larg

braţele şi păşi înainte pentru a-l îmbrăţişa pe Edeard. Este o zi de mare bucurie. Bine ai venit, da, bine ai revenit. Chiar ai călătorit în jurul întregii lumi?

Oraşul se domoli puţin, agăţat de imaginile dăruite de primar, aşteptând răspunsul.

— Am făcut-o, anunţă Edeard solemn, dar fără să-şi poată opri zâmbetul să-i lărgească buzele.

Ovaţiile au început din nou.

Edeard se desfăcu din strânsoarea primarului, întorcându-se uşor.

— Domnule primar, cred că îl cunoşti pe căpitanul meu senior: Natran. Şi pe fiica mea Jiska.

— Desigur, răspunse primarul deplasându-se de-a lungul liniei celor sosiţi, încântat de prelungirea misiunii oficiale, menţinându-se ferm în prim-planul atenţiei publice.

— E grozav, bunicule, spuse micul Kiranan, agăţându-se de piciorul lui Edeard, în timp ce părinţii săi erau copleşiţi de primar.

— Ce este? întrebă Edeard.

— Oraşul. Sunt toţi oamenii din întreaga lume?

Edeard nu se gândise la asta. Kiranan nu mai cunoscuse pe nimeni altcineva în afara echipajelor din flotilă, iar acum se confrunta cu populaţia jubilândă a oraşului. Nu era de mirare că era mai cuminte decât de obicei.

— Nici pe departe, îl asigură Edeard pe băiat.

Îşi împinse televederea spre debarcaderul mic de pe cealaltă parte a intrării în port, unde Kristabel şi gemenele erau transferate în gondolele familiei. Rolar îşi îmbrăţişa mama, iar o mulţime de nepoţi săreau emoţionaţi, ameninţând să răstoarne barca neagră şi lucioasă. Burlal nu era printre ei. Edeard era nedumerit. În locul tânărului său nepot, în jurul lui Rolar şi al lui Wenalee se agita o fetiţă, poate cu cinci luni mai mică decât băiatul pe care se aştepta să-l vadă. Asta era ceva ce nu luase în considerare, nu se gândise că în această lume divergentă faţă de ceea ce fusese înainte propriii săi nepoţi vor fi diferiţi. Ştia acum că ar fi trebuit să fie pregătit pentru aşa ceva. În primul rând, fusese binecuvântat cu Kiranan, dar şi cu sarcina

gemenelor – şi niciunul din aceste evenimente nu se petrecuse înainte. Dar el îl iubise cu adevărat pe micul Burlal, băiatul era de-a dreptul o comoară. Scrută fetiţa cu intensitate, iar ea răspunse tresărind. Apoi se uită şi ea spre el, peste apă, înainte de a se îngropa în fustele lui Wenalee.

— El cine este? întrebă Dinlay.

Zâmbetul lui Edeard reveni într-o formă mai slabă. *Fără Burlal?* Edeard era încă copleşit. *Madona, dar el nu merita să fie uitat aşa, la fel ca Tathal. Asta nu e drept, nu e drept deloc.*

— Este noul meu nepot, Kiranan, reuşi să răspundă pe un ton calm, în timp ce ciufulea părul băiatului.

— Bunicule! Micuţul se răsuci într-o parte. Eşti Dinlay. Ai fost împuşcat o dată. Bunicul mi-a spus totul despre tine.

— Adevărat? Ei bine, să vii să mă vezi într-o zi şi am să-ţi spun şi eu totul despre el. Tot ce crede el că nu ar trebui să ştii.

— Într-adevăr? Promiţi?

Băiatul sa uită admirativ la noul său prieten.

— Promit pe Madona.

— Bine ai venit acasă, Edeard, spuse Macsen şi strânse mâna lui Edeard cu căldură.

— Dar Kanseen unde e? întrebă Edeard.

Zâmbetul larg al lui Macsen îngheţă.

— Ne-am încheiat socotelile, răspunse el încercând să păstreze o atitudine jovială. Cel mai bun lucru pentru amândoi.

— Nu! Sunt… îmi pare rău să aud asta. *Madona, nu-mi poţi face aşa ceva. Erau meniţi să fie împreună.*

— A spus că te va vedea mai târziu.

— Bine, atunci.

— Iar aceasta este Hilitte, spuse Dinlay cu mândrie, împingând-o înainte pe fata cea înaltă. Ne-am căsătorit în urmă cu şapte luni.

Partea asta era uşoară. Edeard făcuse acest lucru de foarte multe ori, de fiecare dată când o luase de la capăt. Deci, încă o dată, la fel ca întotdeauna, păstră o faţă calmă

şi zâmbi politicos – întinzând mâna spre fata robustă.

— Felicitări. Nu arătă nici dezaprobare, nici surpriză la tinereţea ei (mai tânără decât Jiska, cu siguranţă), nici confuzie faţă de trăsăturile oarecum familiare care-i întorceau cochet zâmbetul.

Macsen trecu în spatele lui, periindu-i urechea cu gura ca din întâmplare.

— Fiica lui Nanitte, şopti el.

Edeard tuşi, sperând, pe Honious, că va reuşi să-şi ascundă şocul.

— Mulţumesc, Mergătorule-pe-Apă, spuse ea cu o voce răguşită – da, cu siguranţă asemănătoare cu a mamei ei.

Iar zâmbetul cochet se adânci, cântărindu-l timid.

Edeard se întoarse repede spre Macsen.

— Madona, ce bine e să fii iar acasă.

— Deci, aţi înconjurat cu adevărat întreaga lume? întrebă Dinlay.

— Cu siguranţă. Ah, câte am să vă povestesc.

— Şi?

Edeard ştia exact la ce se referea întrebarea.

— Suntem doar noi. Nimeni altcineva.

În mijlocul bucuriei care cuprinsese oraşul, dezamăgirea lui Dinlay păru cu atât mai pronunţată.

— Ah, bine, oftă el.

— Ce se întâmplă dincolo de Poarta de Nord? întrebă Edeard.

— Ticăloşii ăia! se porni Macsen.

— Macsen, îl opri Dinlay stânjenit. Mergătorul-pe-Apă nici măcar nu şi-a văzut familia, după patru ani. Am menţinut pacea până acum, mai putem aştepta încă o zi. Edeard, nu trebuie să-ţi faci griji, situaţia este sub control.

Macsen îi aruncă o privire reticentă.

— Desigur, îmi cer scuze, prietene. Am greşit. Sunt atât de dornic să-ţi ascult poveştile.

— Şi pe Madona, o s-o faci, promise Edeard.

Au trecut câteva zile însă până când Edeard să găsească timp să se întâlnească în particular cu vechii lui prieteni.

Primele două zile şi le petrecu în mod destul de fericit, salutându-şi familia şi făcând cunoştinţă cu cele mai recente completări. Fusese apoi exilat timp de o zi într-un salon de la etajul al nouălea al ziguratului împreună cu alţi seniori de sex masculin ai familiei, pentru a se simţi inutil şi vag vinovat, în timp ce Taralee, două moaşe, mai multe novice şi Kristabel, şi chiar şi Marvane le ajutau pe gemene să nască. Măcar o dată li se întâmplă şi lor să nu se sincronizeze perfect. Marilee le născu pe cele două fiice ale sale cu cinci ore înainte ca Analee să producă un fiu şi o fiică. După care, se desfăşură, desigur, tradiţia oficială Culverit a Micului Dejun de Bun Sosit, în timpul căreia Marvane, copleşit, stătuse ca în transă pentru a primi felicitările din partea noii sale familii.

Aşa că ora prânzului din a patra zi de după sosirea flotilei îl găsi pe Edeard luând o gondolă spre Sampalok. O luă pe jos de-a lungul bulevardului Mislore, către piaţa din centrul cartierului. Fiecare clădire pe lângă care trecea era ocupată. Nu conta cât de mici sau incomode erau, fiecare grup de camere era locuit de cineva: burlaci, femei singure, cupluri, mici familii tinere, văduvi bătrâni şi încăpăţânaţi sau văduve. Nu mai rămăsese nimic pentru niciun nou-venit.

La capătul bulevardului, conacul cu şase laturi era o privelişte binevenită. De fiecare dată când îl vedea, simţea o uşoară satisfacţie. Era ceva creat de el, ceva ciudat de liniştitor.

De data aceasta, în piaţa din jur nu mai era niciuna din taberele improvizate de călătorii care făceau popas în aşteptarea îndrumării. Aceasta revenise la normalitatea anterioară Lorzilor Cerului. Locuitorii Sampalokului se plimbau în jurul fântânii, în timp ce copiii jucau fotbal şi alergau cu cercul în soare. Tarabele de pe fiecare parte a străzii Burfol făceau comerţ bun cu fructe zaharisite şi băuturi reci.

Oamenii îi zâmbeau cu bunăvoinţă Mergătorului-pe-Apă îmbrăcat în mantia lui neagră obişnuită. Fusese o vreme în care ar fi primit cu bucurie un astfel de salut din partea

cetăţenilor din Sampalok. Acum, îi era greu să le întoarcă zâmbetul. *Dar sunt nedrept, nu e doar vina acestui cartier.*

Intră în conac pe sub arcada din zidul de culoarea lavandei şi se grăbi pe scări la etajul al cincilea, unde Macsen îşi avea biroul. Era o cameră simplă, care se deschidea spre un balcon. Astăzi, ferestrele înalte erau închise. Biroul era plin de dosare din piele, multe din ele cu panglicile nelegate, lăsând hârtiile să alunece afară; mesele erau pline, la fel ca şi rafturile şi dulapurile. Câteva scaune erau, de asemenea, piedestaluri pentru grămezile haotice de documente. Obişnuia să fie o cameră perfect ordonată, reflectă Edeard. Ca şi cum îi citise gândurile, Macsen zâmbi conciliant şi se ridică în picioare.

— Înainte să întrebi: da, a ajuns aşa numai de când a plecat ea.

Edeard se uită la petele de mâncare (sau de vin) de pe cămaşa lui Macsen, dar nu spuse nimic. Unele din scaunele deja umplute cu dosare aveau pelerine şi haine îngrămădite peste ele.

— La o experienţă de asemenea proporţii, va dura un timp până să te adaptezi, răspunse el diplomatic.

— Ai văzut-o?

— Nu. Nu încă. Kristabel a vizitat-o aseară.

Macsen clătină din cap şi se cufundă din nou în scaunul din spatele biroului.

— Nici măcar nu mai locuieşte în Sampalok.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Oh, Madona, nu. Mi-a zis că mi-am pierdut concentrarea sau motivaţia, sau aşa ceva. Prostiile obişnuite ale femeilor. Le ştii cum sunt. Nimic din ce făceam nu mai era bine.

— Da, le ştiu cum sunt.

— Ce? Chiar şi Kristabel?

Macsen părea patetic de dornic de confirmare, să ştie că nu era singur în suferinţa lui.

— Mai ales Kristabel, îl asigură Edeard, dorindu-şi să fi fost complet necinstit. *Dar… Madona, s-a schimbat de când ne-am întors. Şi totul se presupune că ar fi din vina mea.*

Macsen luă o carafă de cristal şi îşi turnă nişte alcool dublu-combinat pentru care moşia Rassien devenise faimoasă. Miji ochii la lichidul maro-auriu, îl învârti în jurul paharului, apoi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Îi întinse decantorul lui Edeard.

— Nu, mulţumesc.

— Ţi-e milă de mine, nu-i aşa? îi scăpă lui Macsen.

Oh, mare Madona, nu am nevoie de asta. Nu peste toate celelalte.

— Nu mi-e milă de tine. Te-aş vrea pe tine, cel vechi, înapoi, dar sunt pregătit să aştept.

— Oh, Edeard, cât îmi doresc să fi plecat cu tine. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nicio mişcare în Oraşul Nostru, niciun Doblek care să câştige alegerile, nicio nenorocită de tabără de blocadă.

— Am auzit că îşi zic Oraşul Nostru. Rolar mi-a spus. Şi desigur, imediat ce am ajuns în port, am simţit taberele şi miliţia.

— Miliţia trebuie să fie acolo pentru a menţine pacea. Am votat chiar în favoarea propunerii lui Doblek de a-i plasa acolo, Madona să mă ierte. Nu mai era de ales, Edeard. Riscam ca întregul oraş să fie cuprins de revolte, să ajungem până la urmă la un masacru mai rău decât tot ce plănuise Buate. Ilongo s-a confruntat cu două zile de anarhie după ce Oraşul Nostru a împiedicat orice călător ocazional să folosească găzduirea gratuită. Ce altceva puteam face?

— Ai făcut ce trebuia, îl asigură Edeard. Ai acţionat pentru a salva vieţi. Asta e ceea ce am făcut întotdeauna, asta vom face mereu.

— Ce se întâmplă cu lumea, Edeard? Nu e destul că am salvat-o de Bise, şi de Owain, şi de bandiţi? Lasă-mă să-ţi spun, în numele Madonei, Lorzii Cerului nu vor mai veni dacă nu ne îndreptăm căile, Edeard. Se vor opri, sunt sigur. Se întinse din nou după decantor, dar găsi a treia mână a lui Edeard fixată ferm în jurul lui.

— Dinlay va fi aici în curând, spuse Edeard. Vom vorbi atunci despre blocadă şi despre Oraşul Nostru. Televederea

lui îl identificase deja pe Dinlay venind prin piaţa din faţa conacului. Spune-mi, mai participaţi la lucrările Consiliului Superior?

Macsen clătină din cap, gata să plângă.

— În ultima jumătate de an, Jamico s-a dus în locul meu. Nu am mai putut da ochii cu ei după ce am votat pentru regiment. E un om bun, sunt mândru să fiu tatăl lui. Se va descurca mai bine decât am făcut-o eu vreodată. Mătură cu mâna în jurul lui, într-un gest expansiv. Încerc să ţin pasul cu petiţiile, Edeard, chiar încerc, dar oamenii se aşteaptă la atât de mult de la mine. Eu nu sunt Rah, dar nu vor să înţeleagă asta. Susţin că le întorc spatele, aşa cum a făcut Bise. Îţi poţi imagina asta? Să fiu acuzat într-un astfel de mod? Nu pot face nimic pentru a opri şoaptele astea insidioase, maliţioase, *vicioase.* Ştii, vechii oameni ai lui Bise sunt în spatele lor, sunt sigur.

Edeard ar fi vrut să folosească mâna a treia ca să-l salte pe Dinlay prin aer direct în balconul biroului. Orice, numai să întrerupă tirada asta amară plină de autodezgust.

— Dinlay e aproape aici. Şi dacă tot vorbim de el...

— Ha! Macsen reuşi o jumătate de zâmbet şi clătină din cap. Ai văzut-o. Exact la fel ca toate celelalte. Edeard, jur pe Madona că, undeva în provincie, există o breaslă secretă care foloseşte mereu acelaşi aluat pentru a le produce. Cum altfel găsesc atât de multe la fel?

Edeard zâmbi.

— O Breaslă pentru Sculptarea-Soţiilor-lui-Dinlay. Îmi place. Dar fiica lui Nanitte...?

— Da! La naiba. Am ştiut din clipa în care am văzut-o. Nici nu a trebuit măcar să-mi spună cine era. Mi-a declanşat toate amintirile acelea, cele pe care mă străduisem să le uit. Apoi, a pretins că ea şi mama ei se certau încontinuu şi că nu mai suporta să locuiască acasă la ea, aşa că – înainte de a veni aici, şi-a petrecut ultimii patru ani pe drumuri. Ca să vadă lumea, pretinde ea. Ştii, am fost unul dintre primii oameni la care a venit. A spus că mama ei i-a dat numele tuturor celor care ar ajuta-o dacă ar ajunge vreodată în Makkathran. Nu prea sună a ceartă, atunci, nu-i aşa? Pun

pariu că destrăbălată aia a trimis-o la noi ca să ne distrugă.

— Cunoscând-o pe Nanitte, foarte probabil.

Edeard verifică din nou. Dinlay trecea prin arcada din zidul gri şi întreba un slujitor unde se află Maestrul Sampalokului.

— Unde s-a stabilit Nanitte în cele din urmă?

— Şi-a folosit vrăjile pe un biet ticălos bogat din Obershire, se pare. S-a căsătorit cu ea la o lună după ce a ajuns acolo şi trăiesc într-o casă frumoasă pe o mare proprietate agricolă.

— Bravo ei, murmură Edeard.

Macsen pufni cu dispreţ.

— Dar nu vezi? îl întrebă Edeard. S-a schimbat. A devenit o parte a societăţii noastre. Este o confirmare că suntem pe calea cea bună pentru noi toţi. Un memento venit la timp ca să ne spună că nu trebuie să ezităm, dacă mă consulţi pe mine.

— Mă rog, replică Macsen obosit. Oricum, lui Dinlay i-a trebuit doar o jumătate de minut ca să cadă pe spate după fiica ei. Ca de obicei.

— Ei bine, poate că de data asta reuşeşte. Are, cu siguranţă, suficientă practică.

— Nicio şansă, fir-ar să fie.

Edeard îşi aminti zâmbetul cochet a lui Hilitte atunci când făcuseră cunoştinţă. *Macsen are dreptate, semnele nu sunt bune.*

Dinlay deschise uşa, aruncându-i lui Macsen o privire precaută.

— Mă bucur să te văd, spuse Edeard îmbrăţişându-şi cu căldură prietenul.

Dinlay îi întoarse îmbrăţişarea, cu vizibilă mulţumire şi uşurare în minte.

— Începuserăm cu adevărat să ne îngrijorăm, să ştii.

— Ştiu, şi vă mulţumesc pentru asta. Dar lumea este atât de mare, iar noi ştim atât de puţine despre ea. Sincer, lucrurile pe care le-am văzut…

— Adevărat? Spune-ne!

— În mările din sud, am descoperit nişte creaturi uriaşe

ca de piatră, ca nişte insule de corali care plutesc. Am stat chiar pe una din ele. Şi copaci! Madona, copacii de pe Parath – un continent întreg de pe cealaltă parte a Querenciei – jur că erau de aceeaşi înălţime cu cel mai înalt turn din Eyrie. Iar animalele pe care le-am găsit, le-aţi văzut pe cele pe care le-am adus cu noi? Ei bine, astea erau doar cele mai mici. Pe Maraca, acel continent de dincolo de Parath, era unul de mărimea unei case, avea pielea albastră şi se ascundea în mlaştini. Şi junglele! În jurul Ecuatorului, pe Maraca, căldurile fac ca temperaturile de pe Charyau să pară o iarnă blândă. Sunt ca nişte băi de aburi.

— Dar nu ai fost niciodată la Charyau, îl acuză Macsen.

— Dar Natran a fost, replică Edeard. Şi mi-a dăruit amintiri.

— Madona, aş vrea să fi venit cu tine, declară Dinlay nostalgic.

— Eu am spus-o deja, mormăi Macsen. Vezi ce se întâmplă atunci când ne laşi pe noi la conducere.

— Cu greu am putea fi învinuiţi, replică Dinlay aprig.

Edeard şi Dinlay schimbară discret o privire.

— Bine, oftă Edeard. Spuneţi-mi ce se întâmplă în oraşul meu.

Mişcarea Oraşul Nostru a început la scurt timp după plecarea flotilei, explică Dinlay. Se pare că o dispută din Tosella a stârnit totul. Un cuplu proaspăt căsătorit şi-a găsit câteva camere goale într-un conac mare între Turnul Albastru şi Canalul Ascuns. Încăperile erau sus, sub streaşină, şi erau împărţite pe două niveluri, cu o scară în formă de melc între ele, acesta fiind motivul pentru care nu fuseseră revendicate. Dar exista o cameră destul de mare la unul din capete unde omul îşi putea amenaja atelierul său de bijuterii. Numai că nu şi-au înregistrat rezidenţa înainte de nuntă, aşa cum se obişnuieşte în Makkathran, Atunci au început necazurile. Când s-au întors din luna de miere, au găsit o altă familie instalată acolo.

— Temporar, mormăi Macsen. Asta-i tot. Doi fraţi îşi aduseseră mama din provincia Fandine la Makkathran pentru a primi îndrumarea unui Lord al Cerului. Era artritică

şi era afectată şi de un început de demenţă. L-au ratat cu o săptămână pe unul din Lorzii Cerului, şi Breasla Astronomilor nu semnalase apropierea altuia, aşa că avea, probabil, să mai dureze câteva luni până când sosea următorul. Fraţii nu-şi puteau permite să închirieze, între timp, o cameră la o tavernă, nu pentru o perioadă atât de lungă, şi nici să ia una la vreunul din noile hanuri din satele din afara oraşului. Camerele goale erau o soluţie logică.

— Cuplul de proaspăt căsătoriţi le-a spus să iasă afară, povesti Dinlay. Moment în care unul dintre fii s-a dus şi a înregistrat o cerere de rezidenţă la Comisia pentru Ocupare de la Curtea de Justiţie, după cum le dădea dreptul faptul că locuiseră în acele camere cele două zile şi două nopţi necesare.

— Oh, Madona, gemu Edeard.

Ştia cum va continua povestea. Existaseră întotdeauna resentimente faţă de numărul de rezidenţi temporari. El şi primarul Trahaval discutaseră problema înainte de a se confrunta cu cuibul. Nu găsiseră o soluţie imediată, deşi hanurile care se construiau în oraşele de coastă şi pe Iguru păreau că vor rezolva, în cele din urmă, totul. Doar graţie Madonei nu existaseră şi atunci asemenea „incidente”.

— Bijutierul şi proaspăta sa mireasă aveau amândoi familii mari, toţi bine conectaţi, continuă Dinlay. Mai rău, nici tinerii căsătoriţi, nici cei doi fraţi nu voiau să accepte alte camere goale. Trebuiau să fie neapărat acelea. Şi atunci, cuplul căsătorit a declarat: clădirile din Makkathran sunt pentru cetăţenii Makkathranului. Era o cauză deja populară. Fraţii şi mama lor au fost evacuaţi cu forţa. În momentul în care poliţiştii au ajuns acolo, cei trei se aflau deja în stradă şi aveau nevoie de tratament la spital pentru că fuseseră bătuţi. Tinerii căsătoriţi erau instalaţi în camere împreună cu mobilierul lor cu tot şi o grămadă de rude blocau intrarea în conac. Deşi nu era nevoie. Poliţiştii care au sosit la faţa locului nu erau împotriva lor. Tot ce au făcut a fost să-i îndepărteze pe fraţi şi pe mama lor.

Asta ar fi putut pune capăt incidentului. Dar, conform legii, camerele erau înregistrate pe numele fraţilor. Astfel

încât tinerii căsătoriţi au apelat la sprijin legal pentru ca acestora să le fie revocată reşedinţa şi să le fie acordată lor.

Edeard închise ochii, trist.

— Te rog! Madona, nu, nu el.

— Ba da, spuse Macsen cu o plăcere vicioasă. Maestrul Cherix a preluat cazul.

Pentru că cei doi tineri se aflau din punct de vedere legal şi fără echivoc într-o poziţie greşită, şi toată lumea ştia asta, tot ce putea face Cherix în instanţa de judecată era să lupte pentru o acţiune de neaplicare. O înregistrare de ocupare putea fi schimbată doar printr-un ordin al Marelui Consiliu. Pentru a obţine acest lucru, cazul legal trebuia să devină o campanie politică. Mişcarea Oraşul Nostru s-a născut cu patru săptămâni înainte de alegeri. Primarul Trahaval a fost strict în favoarea legii şi ordinii existente – aşa cum susţinuse Mergătorul-pe-Apă, cum îi plăcea să repete la fiecare discurs. Doblek, care până atunci era un simplu candidat de opoziţie formală, a ales să sprijine Oraşul Nostru. A câştigat astfel o majoritate covârşitoare, la fel ca şi o mulţime dintre reprezentanţii Oraşului Nostru.

Mişcarea Oraşul Nostru a fost luată foarte în serios de membrii săi. Până la sfârşitul primei săptămâni, cel mai mic spaţiu liber din fiecare clădire din Makkathran a fost ocupat şi înregistrat de unul de-al lor. Iar călătorii care soseau cu rudele lor aflate pe moarte nu aveau unde să stea. Ca şi cei doi fraţi sosiţi înaintea lor, cei mai mulţi nu-şi puteau permite hanurile pentru o perioadă ce ar fi putut însemna şi câteva luni. Totul a culminat în Ilongo, la o săptămână după ce Doblek a fost învestit la Palatul Orchard. Câţiva călători nou-sosiţi, indignaţi când li s-a spus că nu puteau sta în oraşul în care cei dragi lor urmau să primească îndrumare, au încercat să se strecoare în câteva din conacele din centrul cartierului. Au urmat revolte pe care poliţiştii nu le-au putut potoli (nu că s-ar fi străduit prea tare). Acela a fost momentul în care Doblek a acţionat cu o hotărâre impresionantă şi a ordonat miliţiei să reprime în forţă tulburările.

Din acea zi, toţi cei care au venit în Makkathran pentru a primi îndrumarea unui Lord al Cerului (şi nu şi-au putut permite o cameră la tavernă) au fost împiedicaţi să treacă de porţile oraşului mai devreme de o zi până la marele eveniment, când maicile Madonei urmau să le organizeze urcarea în turnuri. Chiar şi atunci, rudele campate în exterior erau descurajate de a-i însoţi în Eyrie.

— Doblek, spuse Macsen, chiar îşi închipuia că te imită pe tine, cel din ziua exilului, aruncându-i pe toţi afară şi interzicându-le să se întoarcă. Era ceea ce făcuseşi tu cu Bise şi cu ceilalţi. Şi sunt destui proşti care cred asta şi care îl aplaudă pentru cât de dur a fost.

— Mă mir că a avut curajul de a sugera un astfel de lucru, replică Edeard. Ăsta nu e Doblek pe care mi-l amintesc eu.

— Puterea schimbă oamenii, răspunse Dinlay simplu, aruncându-i lui Macsen o privire pătrunzătoare. Şi necesitatea. Ce altceva putea face?

Edeard realiză că aceasta era o veche dispută între prietenii lui.

— Aş putea fi de acord, dacă ar fi făcut vreo încercare de a schimba lucrurile de atunci, spuse Macsen. Dar nu a făcut-o. Nu ştie ce să facă. Iar şi mai mulţi oameni sosesc în fiecare zi. Ştii că tocmai am început să primim primii călători din cele mai îndepărtate provincii? Inclusiv din Rulan.

— Meschin, murmură Dinlay.

— Nu chiar. Numărul de oameni care vin aici este încă în creştere. Doblek nu a făcut nimic pentru a rezolva acest lucru. Nimic! A trebuit să desfăşoare trupe suplimentare de miliţie pentru a proteja drumul către Makkathran. Oamenii pe care i-a forţat să iasă afară au început să urmărească căruţele negustorilor şi caravanele. Aşa că acum avem o prezenţă permanentă de trupe de miliţie desfăşurate mult în afară, pe Iguru, iar taberele temporare hăcuiesc pădurile pentru combustibil. Ştii că acei copaci au fost plantaţi chiar de Rah şi de Madona.

— Terenul care înconjoară Makkathranul a fost doar

desemnat de Rah ca zonă de pădure, replică Dinlay obosit. Nu s-a dus el însuşi în jur să planteze seminţele, asta este propaganda Oraşului Nostru.

— Mă rog, răspunse Macsen. Problema sunt acţiunile lui Doblek, sau mai degrabă lipsa lor. Ce îşi închipuie că se va întâmpla? Că se va rezolva totul de la sine? Şi, Edeard, am auzit zvonul că miliţia din Fandine mărşăluieşte prin Plax.

Edeard se uită nedumerit la Macsen.

— De ce?

— Pentru că ne-am folosit de miliţia noastră împotriva cetăţenilor lor. Pretind dreptul la protecţie.

— Oh, mare Madona!

— De vină este distanţa, spuse Dinlay. Asta este problema noastră. Lucrurile se amplifică la fiecare kilometru. Un raport despre un braţ zgâriat şi un nas însângerat în Makkathran devine un fel de genocid al inocenţilor în momentul în care ajunge la Fandine.

— Şi atunci, este adevărat ce se zice despre miliţia Fandine?

— Generalul Larose a trimis iscoade rapide săptămâna trecută. Vom afla în curând.

— Miliţii războindu-se pe Iguru, murmură Edeard fără să-i vină să creadă.

Pierderea de vieţi omeneşti din timpul ultimei campanii împotriva bandiţilor îl îngrozise. Crezuse că asemenea orori nu aveau să se mai petreacă. Cu siguranţă nu putea fi permis să se întâmple din nou. Nu uitase măcelul dezlănţuit de Owain.

— Trebuie să vorbesc cu Doblek.

— De ce? întrebă Macsen. Crezi că va da înapoi şi va ordona ca miliţia să se retragă în interior, dincoace de poartă?

— A fost ales datorită Oraşului Nostru, spuse Dinlay. Nu va merge împotriva cauzei care l-a instalat în Palatul Orchard.

Edeard se gândi o clipă să utilizeze dominaţia. Învăţase destul despre tehnica de la Tathal şi de la cei din cuib, în acele ultime câteva secunde, pentru a schimba mintea

cuiva. Dar primarul era doar un singur om. Astfel n-ar rezolva decât problema imediată – dacă chiar exista o miliţie Fandine care mărşăluia asupra oraşului pentru a se răzbuna. Dar ceea ce trebuia, de fapt, potolit şi rezolvat era întreaga situaţie. O situaţie pe care Lorzii Cerului o creaseră. Culmea ironiei!

Îşi reaminti de întâlnirea avută cu Macsen şi cu Kanseen imediat după ce Dinlay se întorsese din luna de miere cu Gealee. Momentul în care dragul de Burlal exista. Atunci, primarul Trahaval nu găsise încă o soluţie la afluxul masiv de oameni care aşteptau îndrumarea. Edeard le spusese celorlalţi că va încerca să afle de ce Lorzii Cerului ar accepta doar persoane din turnurile din Eyrie. Dar înainte de confruntarea finală cu cuibul, nu avusese răgazul să întrebe. Iar în timpul de acum nu se obosise să afle. Abandonase astfel de lucruri în favoarea călătoriei.

Dacă i-aş putea face pe Lorzii Cerului să viziteze şi alte oraşe de pe Querencia, atunci toate problemele astea vor dispărea. Între timp, trebuia să facă ceva cu refugiaţii opriţi la Poarta de Nord. *Toată animozitatea existentă de ambele părţi va coroda împlinirea prin care ne judecă Lorzii Cerului.*

— Bine, spuse Edeard. Cât de inflexibil este Oraşul Nostru?

— Este o mişcare cu o singură cauză, ceea ce înseamnă că pur şi simplu nu pot fi moderaţi, răspunse Dinlay. Nu se va ajunge niciodată la niciun fel de compromis cu ei, aşa că, dacă ai de gând să-i înfrunţi, va trebui să fie prin alegere directă şi să schimbi legea după ce ajungi primar.

— Sună drastic. Edeard îşi supse obraji. Atunci, mai bine m-aş duce să arunc eu însumi o privire.

Oraşul Nostru îşi stabilise, în mod destul de convenabil, cartierul general în Ilongo. Dinlay îi povestise lui Edeard cu o admiraţie plină de ranchiună cum le crescuse puterea politică, din momentul formării lor grăbite. Opt dintre actualii reprezentanţi de cartiere erau oamenii Oraşului Nostru, formând un bloc puternic în Consiliu. Dar cea mai mare influenţă a lor asupra vieţii cetăţenilor venea direct

prin problema rezidenţei. În ziua de azi, dacă erai originar din Makkathran şi-ţi căutai o locuinţă, trebuia să soliciţi cooperarea Oraşului Nostru. În prezent, membrii mişcării ocupau în mod legal fiecare cameră şi locuinţă vacantă anterior. Ei erau cei care trebuiau să renunţe la dreptul lor pentru ca altcineva să se poată muta. Astfel că, doar atunci când se confirma că erai un solicitant născut în oraş veritabil, unul din membrii lor părăsea locul pe care îl voiai. Într-adevăr, Oraşul Nostru controla acum cine şi unde trăia. Un alt motiv pentru oamenii obişnuiţi să nu li se opună. Şi, la fel ca toate partidele politice, negociaseră avantaje şi făcuseră tranzacţii cu rivalii şi cu alte grupări din cadrul Consiliului şi din afară, pe străzi şi canale, infiltrându-se tot mai adânc şi mai adânc în structura politică a oraşului.

Edeard intră în cartierul Ilongo de pe o platformă pentru gondole de pe Canalul Arcului de Nord. Străzile înguste din centru erau un labirint notoriu. Cea mai mare parte a cartierului era alcătuită din clădiri ca nişte cutii cu ziduri în unghiuri foarte ascuţite, ce creau alei-tuneluri înguste, cu doar o linie subţire de cer vizibilă de-a lungul apexului. Străzile înguste se deschideau în pieţe neaşteptate care păreau nişte puţuri de lumină în mijlocul zidurilor avântate. Fântânile bolboroseau vesele, ca pentru a sărbători strălucirea bruscă a soarelui.

Îşi aminti că acesta fusese primul cartier din Makkathran prin care se plimbase. El şi Salrana se uitau cu încântare la clădirile ciudate şi destul de neliniştiţi la numărul mare de oameni care mergeau pe străzile înguste şi prin pasaje. Se strângeau unul într-altul căutând confort şi poate chiar să se bucure unul de altul, crezând cu putere în viitorul pe care îl vor împărtăşi.

Strânse din dinţi, urând amintirea, urând faptul că, în ciuda a tot ceea ce putea face, atât de multe lucruri merseseră prost. Tânăra şi fericita Salrana era pierdută acum, dusă dincolo de puterea sa de a o recupera. Aşa cum era şi micuţul lui drag, Burlal. *Doar dacă nu mă duc, desigur, destul de departe înapoi şi repet atrocitatea din adâncuri, de sub Turnul Spirală al Breslei Armurierilor.* Chiar

şi atunci, ar salva-o doar pe Salrana. Burlal nu s-ar naşte niciodată în lumea care ar apărea după aceea.

Nu are rost, nu l-aş putea salva decât pe unul din ei, chiar dacă m-aş putea hotărî din nou să mă confrunt cu un Owain în viaţă. Nu pot decât să merg înainte.

Asta, recunoscu el întunecat, dacă nu trăia două vieţi. Dacă nu mergea înapoi să o salveze pe Salrana de Ranalee şi de ea însăşi şi să trăiască viaţa până când venea timpul pentru ca Salrana să fie condusă în Marea lui Odin. Apoi, în ultimul moment, în loc să accepte îndrumare pentru el, să se arunce înapoi în momentul în care Burlal era în viaţă şi să-l învingă altfel pe Tathal.

Inutil, recunoscu el cu durere. *Nu există niciun alt mod de a-l învinge pe Tathal decât cel în care am făcut-o deja. Mi-am petrecut ani la rândul încercând. Burlal este cu adevărat dincolo de a-l mai putea recupera acum. Bietul şi superbul meu nepot.* Şi mai rău, dacă ar încerca o astfel de salvare, l-ar alunga pe Kiranan în neant, împreună cu bebeluşii gemenelor. *Doar dacă n-aş trăi această viaţă întâi, şi apoi... Oh dulce Madona, de ce m-ai blestema cu un asemenea dar!*

Ieşi în Piaţa Curcubeului, numită aşa după cele şapte ziduri acoperite, fiecare în parte, cu câte o pătură de muşchi crescută ca o blană. Suprafaţa reală era poroasă, mustind un firicel constant de umiditate, ca un burete care era stors. În atmosfera aceasta, muşchiul de un smarald aprins prospera. Frunzele sale erau veşnic umede şi purtau în vârf picături mici de apă ce străluceau viu sub lumina soarelui care cădea în centrul pieţei, creând o ceaţă prismatică.

Spre deosebire de restul străzilor aglomerate din Ilongo, aceasta era pustie. Mantia neagră a Mergătorului-pe-Apă flutură agitată, în timp ce acesta aştepta în faţa celei mai înalte clădiri al cărei zid se înclina spre spate. În mijloc era o uşă dublă, arcuită, dintr-un lemn negru şi vechi. O uşă medalion mai mică se deschise.

Membrii conducerii Oraşului Nostru îşi făcură încet apariţia, nervoşi din cauza Mergătorului-pe-Apă, unii dintre

ei destul de în vârstă pentru a-şi aminti de puterea oraşului de care acesta se folosise în ziua cea mare a Exilului. Unul dintre ei, fără îndoială, plin de otravă cu privire la răutatea şi nedreptatea Mergătorului-pe-Apă.

— Oh, rahat, gemu Edeard încet la vederea celui care ieşea primul pe uşă.

Dinlay nu îl avertizase.

Vintico îi aruncă Mergătorului-pe-Apă o privire sfidătoare. Un bărbat deşirat, cu ochii mamei lui, dar cu meschinăria şi lăcomia tatălui său. Edeard ar fi putut ghici că Salrana se lăsase cumva prinsă în dezastrul ăsta.

Aproximativ douăzeci de oameni se înghesuiau în Piaţa Curcubeului în spatele lui Vintico, toţi uitându-se direct la el, curioşi şi nervoşi, dar şi hotărâţi. Hotărâţi să nu lase ca avantajul şi poziţia să le fie luate de Mergătorul-pe-Apă, simbolul „vechiului” Makkathran.

Edeard se adresă tuturor, rămânând calm şi liniştit, arătând cât de rezonabil era.

— Lucrul acesta trebuie să înceteze, spuse el. Oamenii suferă în afara zidurilor oraşului. Aşa ceva nu poate fi corect.

— Nu, într-adevăr, nu este corect, replică Vintico, în murmurul colectiv de aprobare ce îl încuraja să continue. De ce ar trebui ca bunelor familii din Makkathran, care l-au urmat din haos până aici pe Rah însuşi, să le fie refuzat un loc în care să trăiască? Şi noi avem drepturi. Când v-am auzit vreodată vorbind despre ele pe tine şi pe acoliţii tăi din Consiliu, he!?

— Madona însăşi ne-a adus la momentul de acum, în care cetăţenii acestei lumi sunt împliniţi. Trebuie să fie conduşi de Lorzii Cerului către Inimă. Acesta nu este un obiect de dispută.

— Şi nici nu-l contestăm, spuse Vintico. Pur şi simplu cerem să fim lăsaţi să ajungem la propria împlinire. Cum s-o facem, când cei din familiile noastre rătăcesc pe străzile reci, fără un acoperiş deasupra capului? Crezi că asta-i îmbogăţeşte, Mergătorule-pe-Apă? Îi face să fie împliniţi?

Edeard dădu din cap cu înţelegere, deşi îşi amintea un

lucru pe care Finitan îl spusese într-un moment de relaxare: „Pentru majoritatea celor care au eşuat lamentabil în viaţă rămâne o ultimă soluţie, aceea de a deveni politicieni.” Acum Edeard începea să realizeze ce însemna asta.

— Îţi înţeleg frustrarea, zise el. Dar rezolvarea unei probleme atât de complexe în avantajul tuturor va lua timp. Trebuie construite locuri de popas comunale.

— Atunci, construieşte-le, spuse Vintico. Lasă-ne să ne continuăm vieţile.

— Toate ar merge mult mai uşor dacă ne-aţi putea ajuta la depăşirea problemelor pe termen scurt. Haideţi, ştim că va fi o perioadă dificilă. Voi vorbi cu următorul Lord al Cerului care va veni pe Querencia şi îl voi întreba dacă pot ghida sufletele şi din alte locuri, nu doar din turnurile Eyrie. Voi face, de asemenea, lobby pe lângă primar pentru o întreprindere de construcţii de mari proporţii în afara oraşului. Împreună putem depăşi situaţia asta.

— Atunci, alătură-te nouă, îi răspunse Vintico. Vom fi fericiţi să te acceptăm. Iar tu ai arăta că ne aprobi.

— Eşti prea insular, replică Edeard. Văd clar asta. Tot ceea ce propovăduieşte Oraşul Nostru este respingerea altora. Trebuie să priveşti spre exterior, să fii primitor. Dacă te închizi astfel, pasând altora problema, nu realizezi nimic altceva decât antagonism şi conflict. Ce fel de lume se va construi aşa?

Vintico zâmbi răutăcios, un umor rău care se propagă în clica din piaţă.

— Vrei să spui că trebuie să devenim ca tine? Să ne alăturăm ţie? Să recunoaştem calea ta ca fiind cea corectă?

— Nu, nu despre astfel de „căi” este vorba. Adevărata viaţă presupune înţelegere şi sprijin acordat altor persoane, şi altruism, şi caritate, şi bunătate.

— Adică să fim abuzaţi şi exploataţi, vrei să spui, răspunse Vintico. Asta s-a întâmplat cu Makkathranul. Am fost invadaţi de aceşti paraziţi. Ne-au aruncat ospitalitatea şi buna primire în faţă. Ei bine, nu se mai poate! Nu vom renunţa la dreptul nostru asupra oraşului. Dreptul nostru, dobândit prin naştere, este absolut. Şi, în curând, toată

lumea se va alătura ţelului nostru.

Vocea şi televorbirea îi crescură, făcând apel la sprijinul publicului său, care strigă arătându-şi aprobarea.

Edeard se uită la expresia încăpăţânată a omului, examinând minţile ce sclipeau furioase în piaţa din jurul lui, descoperind puterea hotărârii din spatele cuvintelor. Vintico credea tot ceea ce spunea. Nu va fi convins cu nimic, nu va fi nicio negociere, niciun compromis. Ceea ce, chiar şi pentru un politician novice, era ciudat. Îl examină cu perspicacitate pe Vintico, întrebându-se de unde adunase atât de multă încredere.

— De ce s-ar alătura toată lumea Oraşului Nostru?

Un mic flash de triumf sclipi prin scutul mental al lui Vintico.

— Vei vedea. Chiar şi tu va trebui să ne ajuţi să ne apărăm drepturile.

— Oh, Madona, murmură Edeard abia auzit, realizând ce voia acesta să spună. Miliţia din Fandine se apropie, nu-i aşa?

Vintico rânji.

— Nu doar ei. Regimentul Colshire mărşăluieşte ca să ne atace, ca şi cel din Bural. Trei provincii încearcă să atace Makkathranul. Va trebui să decizi de partea cui eşti, Mergătorule-pe-Apă. A noastră sau a lor: ce o să alegi?

O grimasă de durere apăru pe faţa lui Edeard. Cei mai apropiaţi de el făcură o jumătate de pas înapoi nervoşi, în timp ce o furie teribilă îi creştea în minte, scuipând flăcări de nefericire şi depresie, făcând să le tremure carnea şi să li se clatine tenacitatea chiar şi celor mai convinşi susţinători din piaţă.

— Pentru numele Madonei, ce vrei de la mine? strigă Edeard furios. Dădeau înapoi rapid acum. De fiecare dată, de fiecare a dracului de dată fac tot ce pot pentru ca lucrurile să iasă, şi iată ce se întâmplă. De fiecare dată, ceva sau cineva iese din întuneric ca să distrugă totul.

Gura lui Vintico zvâcni nesigur.

— Mergătorule-pe-Apă, pur şi simplu ne dorim ca toţi copiii noştri să aibă şansa de a…

— Taci! Din! Gură! urlă Edeard. Mi-am pierdut nepotul ca să vă aduc lumea de astăzi. Băieţelul meu frumos şi minunat, care n-a pricinuit nimănui nicio nenorocire şi nicio suferinţă. Spre deosebire de tine şi de nemernicii ca tine care nu generează nimic altceva. L-am distrus pentru a vă oferi o şansă. Şi acum trebuie să o fac din nou, pentru că, în mod clar, nu am voie să plec să călătoresc în jurul lumii. Pentru că atunci când o fac, apăreţi voi şi călcaţi în picioare pacea şi speranţa. Miliţiile nu pot fi oprite acum când sunt în marş, aşa cum ai intenţionat, oh, atât de inteligent. Trebuie să fie oprite înainte de a pleca, trebuie să fie împiedicate să plece. De fapt, nu trebuie să aibă niciun motiv să plece. Şi singura modalitate de a face acest lucru este să previn ca al dracului de Oraşul Nostru să se formeze. Înţelegi ce înseamnă asta, rahatule? S-au născut doar de două zile! De ce ar trebui să-i distrug pentru tine? Eh? Răspunde-mi? De ce să nu vă extermin pe fiecare dintre voi aici şi acum? Căci aş obţine acelaşi rezultat. Ei nu se vor mai naşte, pentru că la fel de sigur cum se cacă un genistar în pădure, călătoria aceea nu se va întâmpla data viitoare pentru că nu pot părăsi Makkathranul înainte ca problema rezidenţilor temporari să fie rezolvată. Aşa că nu-l vor întâlni pe Marvane, iar el nu va fi încoronat drept cel mai norocos bărbat, nu-i aşa?

Vintico făcu un pas sfidător înainte, chiar dacă nu înţelegea ce i se spunea.

— Nu vei putea niciodată să ne extermini pe toţi. Împreună suntem puternici.

Pentru a dovedi acest lucru, minţile celor din piaţă au început să-şi combine telekinezia, consolidând un scut larg, pentru a îndepărta orice teroare va încerca să dezlănţuie Mergătorul-pe-Apă.

— Da, lătră Edeard. De parcă nu aş şti al dracului de bine.

Cu un mârâit final de agonie se întoarse înapoi către o amintire…

…să aterizeze pe terenul de la baza turnului Eyrie.

Mulţimea a exclamat în admiraţie. Câteva persoane au aplaudat. Şi mai mulţi dintre ei au ovaţionat reapariţia Mergătorului-pe-Apă.

Se uită în jur uluit. Era ca şi cum imaginea şi senzaţiile oraşului amuţiseră într-un fel, ca şi cum, de data aceasta, le lipsea soliditatea vieţii adevărate. *Eu nu mai iau parte la viaţă, răspund doar la vechile evenimente aşa cum cred că ar trebui. Ce fel de existenţă este asta?*

Kristabel se încruntă la demonstraţia flamboaiantă a aptitudinilor sale.

— Tati, îl certă Marilee.

— Asta a fost aşa de rău din partea ta.

— Învaţă-ne şi pe noi cum să facem.

Le aruncă gemenelor o privire obosită. Nu arătaseră niciodată mai fericite decât atunci când îşi ţinuseră bebeluşii în braţe, cu abia o zi în urmă, în timpul său personal. *Acum, asta nu se va mai întâmpla niciodată, chiar dacă le-aş aranja o întâlnire cu Marvane.*

— Vine Lordul Cerului, le spuse pe un ton posac, în speranţa că asta ar putea fi de ajuns pentru a le reduce la tăcere pentru o vreme.

Întotdeauna fusese, până atunci.

Dincolo de Marea Lyot, masa voluminoasă şi sclipitoare a Lordului Cerului creştea deasupra orizontului. Sus de tot, pe platforma din turn, uluirea lui Finitan la vederea acestuia era reflectată de întregul oraş. Veneraţia se transformă în trepidaţie în momentul în care dimensiunea Lordului Cerului deveni evidentă pentru toată lumea.

Deci, nicio călătorie, medita el în timp ce creatura uriaşă zbura fără efort deasupra mării agitate. *Iar Kristabel a spus că am devenit aproape insuportabil de atunci încolo. Deci, acum, în loc de a remedia acest lucru cu o călătorie, trebuie să fac ceva în legătură cu masa de rezidenţi temporari. Madona, te rog să înţelegi, nu mai pot îndura atât de multe sacrificii în viaţa mea. Chiar nu mai pot.*

„Seria lui Peter F. Hamilton a cucerit milioane de cititori și pentru că pune întrebări fundamentale despre inteligența omului și condiția umană în general, cercetând limitele și puterile fanteziei. După *Golul visător* și *Golul temporal*, *Golul evolutiv* pătrunde în granițele flexibile ale realității, ale formelor și sensurilor ei."

The New York Times

Bestseller internațional

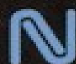
„SF-ul și fantasy-ul îmi plac cel mai mult pentru că această literatură încă recunoaște existența miracolului, ca odinioară, și astfel poți evada în alte realități. Când te apuci de citit o asemenea carte, ea te poate duce oriunde."

Peter F. Hamilton

Natura Golului ascunde mai multe paradoxuri. În el se află și raiul, și moartea. Visele și visătorii se întâlnesc în continuare, într-o carte în care mecanismele imaginației se dezvăluie în toată splendoarea și perversitatea lor.

revistanautilus.ro

NAUTILUS
science fiction

ISBN 978-606-758-517-9

nemira.ro